Machine Translated by Google

A LÉGIÓNAM SZÁMÁRA

Per

CORNELIU ZELEA CODREANU

Machine Translated by Google

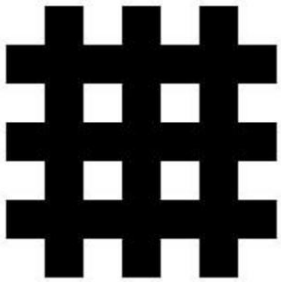

A légió jele

Machine Translated by Google

INDEX

a légiósok számára

AZ ÉLETRE ÁLLÁS

A Dobrine-erdőben

a Iasi Egyetemen

forradalom készül

A Nemzeti Lelkiismereti Gárda

Konstantin Pancu I

Az Állami Monopólium Ügynökség megszállása a Lelkiismereti Őr által

Nemzeti A háromszínű zászló Nicolina művei felett

Nemzeti kereszténységszocializmus a szakszervezetek

Nemzetiek A szocializmus hitvallása

nemzeti-keresztény

Igazi portré az 1919-es helyzetről

Román munkásvezetők

A zsidó sajtó hozzáállása

A háború utáni első diákkongresszus

A Iasi Egyetem felavatása 1920 őszén

Az egyetemi év 1920-1921

Örökre kizárták a Iasi Egyetemről

A jogi kari tanács

Az egyetemi év 1921-1922

A Joghallgatók Egyesületének elnöke

A Cernauti Egyetem látogatása

Az értékelés "Apararea Nationala"

A Keresztény Diákszövetség megalapítása

becsületbeli kötelesség

Egyetemi tanulmányaim végén

1922 nyara

Németországban

A DIÁK MOZGALMA

1922. december 10

A "Numerus Clausus"

A ZSIDÓ PROBLÉMA

a zsidók száma

A román föld problémája

A városok problémája

A román iskola problémája

A román uralkodó osztály problémája

A nemzeti kultúra problémája

Visszatérés Romániába

Jászvásáron

Machine Translated by Google

Bukarestben

Kolozsváron

A Jászvásári Gyűlés 1923. március 4. A Védelmi Liga megalapítása

Nemzeti , 1923. március 4. 81

Egyéb antiszemita és nacionalista szervezetek

"A román nemzeti látvány" és a "román akció"

cikk módosítása. Az Alkotmány 7. §-

a Elsődlegesem

Románia nagyjainak letartóztatása 1879

Vasile Conta

Vasile Alecsandri

Mihail Kogalniccanu

Mihail Eminescu

Ion Heliade Radulescu

Bogdan Petriceicu Hajdeu

Costache Negri

AD Xenopol

A diákok általános sztrájkja 1923

júniusában folytatódik

A judaizmus tervei a román nemzet ellen

A román nép ellen

A román föld ellen

A diákmozgalom ellen

Zsidó érvek és attitűdök

Diákmozgalomvezetők Kongresszusa

A LANC kongresszusa Campul-Lungban

Az 1923. októberi hallgatói telek

Vacaresti börtönben

Kívül

A Moti atka Vacaresti diákoknak

Gondolatok egy új életről

A politikusok elszigeteltsége

Bosszúálló árulás és ítélet

Iasiban

NAGY VIZSGÁLATOK EGY ÉVE

A Keresztény Művelődési Ház

Az első munkaterület

új ütést

Elborítottak az ütések a kertben

Az emeleten a polgármesteri hivatalban

A Rarau hegyen

A Rarau hegyen

az eljegyzésemet

A Mota-Vlad per

A kertben történtek körül

AC Cuza professzor szavai

Tiltakozó gyűlések Manciu ellen

Adminisztratív vizsgálatot rendelnek el

a végzetes nap

Machine Translated by Google

Két cikk a Manciu-ügyről
Éhségsztrájk
Egyedül Galatán
Az ítélet átkerül Focsanira
Turnul-Severinben
Az ítélet
Visszatérve Iasiba

1925. JÚNIUS - 1926. JÚNIUS

A házasságom
A keresztelő szertartás Ciorastiban
Egy év után a munka folytatódik
Egy politikai mozgalmat fenyegető veszélyek
A vezető kritikája
Lelkiismereti eset
Franciaországban az iskolában
Franciaországban
iskolai általános választásokon
otthon az Alpokban
Pinet-d'Uriage-ban a francia parasztok között
Bukarestben – A Keresztény Nemzetvédelmi Liga kettészakadt Mi történt
Az én reakcióm erre a helyzetre

MICHAEL ARCHANGE LÉGIÓJA

Mihály arkangyal légiója
Anyag kontra szellem
Ok
az árulás ellen
A légiós élet kezdete programunk
A román közélet szempontjai
Félelmeink e világ előtt
A fejlődés szakaszai
"Pamantul" légió
Stramosec"
Az első kiadás tartalma
A légiós etika alapelvei Érdektelenség a csatában
A harc iránti érdektelenség
Küzdelem azért, hogy megtartsuk áttekintésünket
Más nevek is megtalálhatók ismertetőnk első kiadásaiban
Cselekvésünk kívülről nézve
túl a formákon
Nemzeti mozgalmak és
diktatúra A kezdetek

Machine Translated by Google

szervezet A fogadalmak a
Az első légiósok új csata
Anyagtípus problémák
A nyara
1928 A szegénység elleni küzdelem
Gavanescul professzor átveszi a koszos zacskót
A vezetők első gyűlése és a légiós szenátus megalakulása

A NÉPTÖMEGEKÉRT

a motívumok között
az indítékok között
Az a döntés, hogy a tömegekhez megyünk
1929. december 15
Erdélyben, Ludosul-de-Muresben Besszarábiában
Megint Besszarábiában
Problémák Máramarosban
A Besszarábiába való felvonulás tilos
Anghelescu miniszter életére tett kísérlet

Mihály arkangyal légiójának feloszlatása és letartóztatása
parancsot a vasgárdára
Az ítélet
A légiós mozgalom az első választásokon
Neamt kampánya

DEMOKRÁCIA A NEMZET ELLEN

a parlamentben
Különféle megfigyelések a demokráciáról
Választás, kiválasztás, öröklődés
Egyén, nemzeti kollektivitás, nemzet a nemzet
A nemzet végső céljai
Monarchia és a monarchia joga
A tutovai csata
A gárda második feloszlatása
új általános választások
Másodszor a Parlamentben
A légiós szervezet állapota 1932-1933

AZ ÁLLOMÁNYOS OFFENZÍVA

"Anarchikus és terrorista mozgalom"
"A Vasgárda a szolgálatában
Freigners" "A vasgárda a hitleristák
szolgálatában Hamis bankjegyeket nyomtat Rasinariban

Machine Translated by Google

a halál csapata Teiusban

Visani anyja

A liberális párt vállalja a felelősséget a kiirtásáért

A vasgárda elvtársak

Ez a kötet fiatalkorom történetét tartalmazza, 19 és 34 év között
érzéseit, hitét, gondolatait, cselekedeteit és
a hibáidat.

CORNELIU CODREANU

Machine Translated by Google

1935. december 6.

Cannen Sylva

LÉGIONÁRIUS

A légiós családunknak írok. Minden légiósnak: a falvakban, a gyárakban és az egyetemen élőknek. Nem figyelek a könyvszerzőkre vonatkozó előírásokra. Nincs időm. Sietve írok a csatatéren, a támadások közepette. Ebben az órában minden oldalról körül vagyunk véve. Az ellenségek alattomosan támadnak ránk, és az árulás elharap

minket.

Két évig egy hírhedt cenzúra láncai kötöztek bennünket. Két éve tűrte a sajtó a nevünket és a légiós nevét, hogy csak gyalázzák. Az árulás zúdul ránk, miközben ellenségeink ujjonganak, és várják, hogy meghaljunk. De ezek a gyáva lovagok, valamint mestereik hamarosan meg lesznek győződve arról, hogy mindazok a támadások, amelyekben reménykedtek a légiós mozgalom megsemmisítésében, minden izgatottságuk és kétségbeesett erőfeszítésük eredménytelen marad.

A légiósok nem halnak meg. Helyesek, mozdíthatatlanok, legyőzhetetlenek és halhatatlanok, úgy tűnik, hogy mindig győznek a gyűlölet tehetetlen görcsein.

*

– –

A nem légiós világban a következő sorok által alkotott vélemény számomra nem fontos, és ennek a világra gyakorolt hatása sem érdekel.
Azt akarom, hogy ti, más román látókörű katonák, amikor ezeket az emlékeket olvassák, felismerjék bennük saját múltjukat, és emlékezzenek csatáitokra; éld át újra az elszenvedett szenvedést és a népünkért mért csapásokat; töltsd meg a szívüket tűzzel, és állj ki szilárdan a kemény és igazságos harcban, amelyben részt veszel, és amelyben mindannyiunknak parancsot kapott, hogy győztesen vagy halottan kerüljünk ki.
Írás közben rád gondolok.

Rólatok, akik meg fogtok halni, és trák őseink nyugalmával veszitek fel a halál keresztségét. És ti, akiknek át kell lépniük a halottakon és sírjaikon, kezetekben a román győzelem zászlaját cipelve.

AZ ÉLETRE ÁLLÁS

Machine Translated by Google

A DOBRINI ERDŐBEN

Itt vagyunk, 1919 tavaszi délutánján összegyűlve a Dobrina-erdőben, amely a Husi körüli magaslatokon őrszem.
WHO? Körülbelül 20 fős középiskolások, másodévesek, alsósok és felsősök csoportja.
Összegyűjtöttem ezeket a fiatal elvtársakat, hogy megbeszéljünk egy komoly problémát, pedig életünk még csak most kezdődött. Mit fogunk tenni, ha a bolsevikok megszállnak minket? Véleményem, amellyel mások egyetértettek, a következő volt: ha a bolsevik hadsereg átkel a Dnyeszteren, akkor a Pruth, elérve vidékünket, nem hódolunk be, hanem az erdőben fegyveresen menekülünk; román akció- és ellenállási központot szervezünk oda, és ügyes fellépéssel lerázzuk az ellenséget; Fenntartjuk a meg nem engedelmesség szellemét, és életben tartjuk a remény szikráját a városok román tömegei között. Mindannyian esküt tettünk az ősi erdő közepén. Ez az erdő a híres Tigheciu-erdő egyik szeglete volt, amelynek ösvényein a moldovai történelem során sok ellenség halt meg.

Elhatároztuk, hogy fegyvereket és lőszereket szerezünk be, teljes titoktartást tartunk, felderítést és harci gyakorlatokat tartunk ott az erdőben, és olyan frontot hozunk létre, amely elfedi szándékainkat. Könnyen megtaláltuk ezt a frontot, és hamarosan meg is valósítottuk: a Husi Főiskola hallgatóinak nemzeti-kulturális egyesülete, amelyet "Mihail Kogalniceanu"-nak hívtunk. A kollégium igazgatója jóváhagyta. Ezután találkozókat és előadásokat kezdtünk a városban. Nyilvánosan a szokásos ügyekkel foglalkoztunk, míg az erdőben harci gyakorlatokat szimuláltunk. Ezekben a címekben mindenhol lehetett fegyvereket találni, így nagyjából két hét alatt összeszedtünk mindent, amire szükségünk volt.

*

– –

Akkor olyan kaotikus állapotok uralkodtak az országban, hogy mi, bár csak 18 év alatti gyerekek, nagyon jól megértettük. Mindenki a bolsevik forradalomra gondolt, ami már jó úton halad, alig pár lépésre a határtól.
A parasztság ösztönösen ellenezte ezt a pusztítási hullámot, de teljesen szervezetlenül, komoly ellenállást nem tudott felmutatni. Az ipari munkások azonban szédületesen a kommunizmus felé csúsztak, és a zsidó sajtó és általában a városokban élő összes zsidó ember rendszeresen táplálta őket ezen eszmék kultuszával.

Minden zsidó, kereskedő, értelmiségi vagy kapitalista bankár, a tevékenységi körön belül, ügynöke volt ezeknek a románellenes forradalmi eszméknek.
A román értelmiség határozatlan volt, az államapparátus összeomlott. Bármelyik pillanatban várható néhány határozott és szervezett elem belső kitörése, vagy a Dnyeszter inváziója. Ez a külső, a belső zsidó-kommunista bandákéval összehangolt külső fellépés – amely eltalálhat bennünket, hidakat rombolva, lőszerkészleteket robbantva – akkor népi sorsunkat döntötte volna el. Ilyen körülmények között, zűrzavaros gondolatainkban, egy nehéz háború végén újonnan egyesült országunk életével és szabadságával foglalkozva csírázta ki fiatalos elménkben az a gondolat, amely a dobrinai erdőben tett esküt. .

Öt évet töltöttem a Manastirea Dealului Katonai Akadémián (Cloister on the Hill), ahol Vitéz Mihály feje nyugszik Nicolae Filipescu* éber szeme alatt. Ott őrnagy, később Mareel Olteanu ezredes, az iskola parancsnoka, Virgil Badulescu kapitány, hadnagy parancsára. Palangeanu Emil és a tanárok irányítása alatt szigorú katonai oktatásban részesültem, és egészségesen bíztam saját erőimben.

*A volt kabinetminiszter (1900-1913), aki megalapította az Academia Militar-t... (A fordító megjegyzése.)

Machine Translated by Google

Valójában a katonai oktatásom egész életemben velem lesz. A kiskorom óta vérembe vésett rend, fegyelem, hierarchia, a katona méltóság érzésével együtt vezérfonalat képez majd minden további tevékenységemhez. Itt is megtanítottak keveset beszélni, ami később arra késztetett, hogy utáljam a "csevegő boxot", és sokat beszéljek.
Itt megtanultam szeretni az árkot és megvetni a nappalit.

Azok a fogalmak, amelyeket a hadtudományról akkoriban kaptam, később mindent ennek a tudománynak a prizmáján keresztül fognak megítélni. Az emberi és katonai méltóság érzésének ez a kultusza, amelyben a tisztek neveltek, nehézségeket okozna számomra, és szenvedésnek tenne ki, egy olyan világban, ahol gyakran nincs becsület és a méltóság érzése.
1916 nyarát otthon, Husiban töltöttem.

Apámat az elmúlt két évben visszahívták a hadseregbe, és a Kárpátok ezredével együtt távoztak. Egy éjjel anyám felébresztett, és sírva, keresztet vetve azt mondta: „Ébredj, minden templomban megszólal a harang”. 1916. augusztus 15-e volt, Santa Maria ünnepe. Megértettem, hogy elrendelték a mozgósítást, és abban a pillanatban a román hadsereg átkelt a hegyeken.

Az érzelmek hatására az egész testem megborzongott. Három nappal később elindultam otthonról, hogy édesapámat követhessem, attól a vágyamtól vezérelve, hogy én is a frontvonal harcosai közé tartozzak. Végül sok kaland után megérkeztem ahhoz az ezredhez, amelyben apám egy századot irányított, a 25. gyalogezredet V. Piperescu ezredes vezetésével, amint az az Oituz-völgyben Erdélybe nyomult. Nagy volt a szerencsétlenségem, hiszen mindössze 17 évesen az ezredparancsnok elutasított, mint önkéntes. Ennek ellenére részt vettem mind az előrenyomulásban, mind az erdélyi visszavonulásban, és szeptember 20-án, amikor apám Szováta felett, a Ceres-Domu hegyen sebesülten elesett, hasznára voltam az ellenség előretörése előtt. Noha megsebesült, nem volt hajlandó evakuálni, és átvezette társaságát a visszavonuláson, majd később az Oituznál bekövetkezett heves harcokba.

Egy éjjel, két órakor az ezred parancsot kapott az előretörésre. A tisztek olyan csendben szemlélték összegyűlt csapataikat, mint egy út menti sír.

Apámat megkérték, hogy jelentkezzen az ezredesnél. Egy idő után visszatérve így szólt hozzám: „Nem lenne jobb, ha hazamennél? Nemsokára harcba állunk és nem jó, hogy mindketten itt fogunk meghalni, mert akkor Anya hat kisgyerekkel marad tartás nélkül. az ezredes felhívott, és azt mondta, nem akar felelősséget vállalni azért, hogy itt marad a fronton. "

Láttam, hogy kételkedik a szíve: habozott békén hagyni az éjszaka közepén, a szabadban, ismeretlen utakon, 40 kilométerre a legközelebbi vasúttól.

Figyelembe véve azonban ragaszkodását, megfordítottam a karabélyomat és a két tölténytartót, ahogy az ezredoszlopok előrehaladtak, és eltűntek az éjszaka csendjében és sötétjében. Egyedül maradtam egy árok szélén, így elindultam a régi határ és haza felé.

Amikor egy évvel később, szeptember 1-jén beléptem a Botosani Katonai Gyalogos Iskolába, még mindig azon gondolkodtam, hogy kijussak a frontra. Itt végeztem katonai végzettségemet és tudásomat, 1917. szeptember 1-től 1918. július 17-ig a Katonai Iskola Aktív századában. A négy jeles tiszt, Slavescu ezredes, Ciurea kapitány, hadnagy. Florin Radulescu és Steflea őrnagy vezette lépteimet a csata és a hazámért való áldozat ösvényein.

Újabb év telt el – 1919 békét hozott, és mi, a haldokló gyerekek szétszóródtunk, ki-ki az otthonába.
Édesapám, középiskolai tanár, egy életen át tartó nacionalista harcos volt. Nagyapám erdészmérnök volt, ahogy a dédnagyapám is. Nemzetem népe kezdettől fogva minden nehéz történelmi időkben az erdők és a hegyek népe volt. Ezért a katonai kiképzésem és az ereimben folyó vér nyomott bele Dobrina tettébe - naiv megnyilvánulás - komolyság jegyében, amit fiatal korunk nem feltételezett volna.

Azokban a pillanatokban szívünkben éreztük, tanácsaikkal és tapasztalataikkal minden ősünk jelenlétét, akik ugyanazokon az utakon harcoltak Moldováért, amelyen az ellenség soha nem hatolt át.

Machine Translated by Google

AZ IASI EGYETEMEN
1919. SZEPTEMBER

Eltelt a nyár. Ősszel elvégeztem az érettségit*, és a csoportunk feloszlott, és mindegyik egy egyetem felé irányította a lépéseit. Dobrinárol csak az emlékeink őrződnek meg arról, hogy megvédtük hazánkat a határainkon belülről és kívülről feltörő ellenséges fenyegető hullámok ellen.

Itt hagytam Husit minden fiatalért, az egyetemi jelentkezés, a várva várt egyetemi jelentkezés! Felkészülésként megvolt bennem a főiskolán megszerzett tudás tőkéje, a szenzációhajhász irodalom, vagy az a szellemi perverzió, amely ma egy gimnazista alakuló éveiben olyan fontos helyet foglal el - szerencsétlenségére -, hogy nem kóstoltam meg. A román klasszikusok szokásos irodalma mellett elolvastam N. Iorga és AC Cuza Semanatorul ("A magvető") és Neamul Romanesc ("A román nép") összes cikkét. Apámnak ezek voltak néhány dobozában a padláson. Szabadidőmben ide jártam, hogy ezzel az irodalommal foglalkozzam. E cikkek lényege a román nép három életeszményének magas szintű kifejezését tartalmazza:

1. A román nép egyesítése.
2. A parasztság felemelkedése földreform és politikai jogok révén 3. A zsidó probléma megoldása.

Akkoriban minden nacionalista kiadvány kabátjára két maximát nyomtattak:

"A románok Romániája, csak a románok és az összes románok." - N. Iorga.

"A nemzetiség az emberi kultúra teremtő ereje, a kultúra a nemzetiség teremtő ereje." - AC Cuza.

Nagy áhítattal közeledtem Jászvásárhoz - Iasi minden románt szeretett és megértett, a várost, amelyet mindenki meg akar látogatni.
Moidavia sok városának van néhány dicsőségszilánkja. Nem tudjuk kiejteni a neveket: Hotin, Barlad, Vaslui, Tighina, Cetatea-Alba, Soroca, anélkül, hogy ne éreznénk feldobottnak a lelkünket.

De mindenekelőtt megjelenik Suceava és Iasi.
Suceava, Nagy Stefan fellegvára; és Iasi, Cuza-Voda városa - az 1859-es Unió városa, amely az egyetem megalapításával az ifjúság és legnemesebb törekvéseinek városává vált.

Iasiban éltek: Miron Costin, Bo dan Petriceicu Hasdeu, Mihail Eminescu, Ion Creanga, Vasile Alecsandri, ostache Negri, Iacob Negruzzi, Mihail Kogalniceanu, Sitnion Barnutiu, Vasile Conta, N. Iorga, Ion Gavanescul. Itt, mint egy jelzőlámpa, ragyog a Politikai gazdaságtanban, Cuza professzor nagyszerű személyisége. Az egyetem a nacionalizmus iskolája lett; Iasi, a nagy román előmenetel, nemzeti nagyságunk, eszméink és törekvéseink városa. Nagy 1917 szomorúsága, amikor nehéz óráiban itt talált menedéket Ferdinánd király meggyötört lelke; nagyszerű sorsa, hogy 1918-ban az összes román egyesülés városa volt; nagy múltja és nagy jelenkori tragédiája miatt – a negyven templom városa számára – naponta feledésbe merült Iasi, a könyörtelen zsidó invázió alatt, hiszen a hét dombra épült Róma a románok örök városa és az is marad.

Milyen dicsőséges emlékek!
Itt hallatszottak először zengve Alecsandri harmonikus versei:

Machine Translated by Google

* Átfogó vizsga szükséges az érettségi előtt. (Tr.)

"Mindenféle tollú
románok, gyertek, fogjunk
kezet!"

Itt, mint sehol máshol, a hallgató úgy érzi, a levegőben lebeg a néma Jászvásár fölött, titokzatos hívószavaival és szent késztetéseivel, őseink szellemeivel. A diák Iasi az éjszaka csendjében hallja, mintha a fájdalomtól megőrjítené, amint Mihail Eminescu kísértete a város görbe utcáin rohan, és kísértetként nyög:

"Aki komolyan veszi az
idegeneket, egyék meg a
szívét a kutyák, egyék meg házát
a puszta, emésztse fel
szüleit a rossz
hírnév."

Ez az a város, ahová 1919 őszén mélységes áhítattal közeledtem, megragadott a hatalmas aurája, de megindított, hogy húsz évvel korábban itt születtem. És mint minden gyerek, engem is meghatottan láttam és csókolgathattam hazámat.

Beiratkoztam a jogi karra.

A háború éveiben bezárt Iasi Egyetem egy évvel korábban nyílt meg újra. A már nyugdíjasként visszatért egykori diákok ragaszkodtak a háború előtti diákélet hagyományos nacionalizmusához. Két táborra osztották őket. az egyik Labusca das Cartas, a másik pedig Nelu Ionescu vezetésével a Law-tól.

Ezeket a kis létszámú csoportokat elárasztotta a Besszarábiából az iskolába érkező zsidó diákok hatalmas tömege, mind kommunista ügynökök és propagandisták. Az egyetemi tanárok, egy igen szűk csoportot leszámítva, amelyet AC Cuza, Ion Gavanescul és Corneliu Sumuleanu vezetett, ugyanazon baloldali eszmék pártfogói voltak. Paul Bujor professzor, a többség egyik képviselője, az ország egész szenátusában igen szívélyesen kijelentette: „Keletről jön a fény”, vagyis a Dnyeszteren túlról.

A tanárok ilyen hozzáállása, akik bármilyen nacionalista gondolatot vagy megjegyzést "barbárnak" tartottak, a diákok teljes eltévelyedését eredményezte, egyesek nyíltan támogatták a bolsevizmust, mások - a többség - azt mondták: "Mondj, amit akarsz, a nacionalizmus az. kiment a divatból a , felé költözik az emberiség baloldal." A Labusca csoport teljesen elcsúszott ebbe az irányba. A Nelu Ionescu-csoport, amelyhez csatlakoztam, idővel szétoszlott néhány elvesztett egyetemi választás után.

Ezeknek a románellenes eszméknek a professzorok és hallgatók szűk tömege által támogatott, az egységes Románia minden ellensége által ösztönzött előmozdítása nem ütközött román ellenállásba a diákság körében. Néhányunkat, akik még mindig megpróbáltuk működtetni a barikádokat, a megvetés és az ellenséges légkör vett körül. Az utcákon vagy az egyetem auláin más véleményű, "lelkiismereti szabadsággal" rendelkező és a szabadság minden más formáját hirdető kollégák köptek utánunk, ahogy elhaladtunk mellettünk, és egyre agresszívebbek lettek. Diákok ezrei a bolsevizmust propagáló találkozások után támadták a hadsereget, az igazságszolgáltatást, az egyházat és a koronát. Egyetlen egyesület volt, amely még megőrizte román jellegét: a bukovinaiak és erdélyiekhez tartozó "Avram Iancu" diák Vasile lasinschi vezetésével. Az 1860 óta hagyományosan nacionalista egyetem a románellenesség melegágyává vált.

Machine Translated by Google

FORRADALOM ELŐKÉSZÜL

De nem teljesen az egyetemen volt ez a helyzet. A jászvásári munkások tömege, amely szinte teljesen elmerült a kommunizmusban, készen állt a forradalom kirobbanására. Kevés munka folyt a gyárakban. Óránként üléseket és tanácskozásokat tartottak; leginkább a politikáról, mint a munkáról.

Szisztematikusan szabotáltnak találtuk magunkat, a tervnek és a rendnek megfelelően: "Össze le, rombolja le a gépeket, teremtse meg az általános anyagi nyomor állapotát, amely a forradalom kitöréséhez vezet." És valóban, minél inkább engedelmeskedtek ennek a parancsnak, annál inkább terjedt a nyomorúság, az éhínség fenyegetően fenyegetett, és a lázadás dagadt tömegek lelkében.

Iasi utcáin három-négy naponként nagy kommunista tüntetésekre került sor. Az a 10-15 000 éhező munkás manőverezett. Moszkva zsidó bűnözője, aki az utcákon parádézott, miközben az internationale-t énekelte, és azt kiabálta: "Le a királlyal !" – Le a hadsereggel! " És táblákat hordva, amin olvasható volt: "Éljen a kommunista forradalom! "" Éljen Szovjet Oroszország! "

Ha ezek győztek volna, akkor legalább egy román munkásrendszer által vezetett Romániánk lenne? A román munkások urai lettek volna az országnak?
Nem! Másnap a legmocskosabb zsarnokság rabszolgái lettünk volna: a talmudi és a zsidó zsarnokság. Nagy-Románia Jess egy másodpercnyi létezése után összeomlott volna.

Minket, románokat kiirtottak volna, megöltek vagy könyörtelenül elhurcoltak volna Szibérián keresztül: parasztok, munkások, értelmiségiek, mind rendetlenségben. A Máramarostól a Fekete-tengerig tartó, Romániától elrabolt földet zsidó tömegek gyarmatosították volna. Itt építkeztek volna

az igazi Palesztina.

Tökéletesen tisztában voltam vele, hogy ezekben az órákban a román nép élete és halála forgott kockán. És azok a zsidók is, akik a forradalom felé taszították a román munkásokat. Nem éreztek együtt sem azzal a kínnal, amely azokban a pillanatokban hatalmába kerítette szívünket, sem a szemünkben elárult gyötrődéssel. Tudták, mit csinálnak. Csak a román értelmiségiek nem tudtak róla, az iskolába járó értelmiségiek, akiknek a nehéz időkben az embereket kellett felvilágosítaniuk - ezért voltak értelmiségiek - hiányoztak a kötelességükből. Ezek a méltatlan lények azokban a döntő pillanatokban bűnözői öntudatlansággal tartották fenn, hogy "a fény Keletről jön". Ki ellenezné a forradalmi oszlopokat, amelyek fenyegetően vonultak végig városaink utcáin? A diákok? Nem! Az értelmiség?

Nem! A rendőrség? Siguranta *? Ezek az oszlopok közeledését hallva pánikba estek és eltűntek. Még a katonaság sem állhatta az útjukat. Mert nem 1000 emberről beszéltek, hanem 15 000, 20 000 szervezett és éhező emberről.

A NEMZETI LELKITUDATI ŐR

Machine Translated by Google

Egy esős őszi éjszakán 1919-ben a Iparművészeti Iskola ebédlőjében, ahol tanácsadó voltam, egy barátom mutatott egy újságértesítést.

„Az Országos Lelkiismereti Gárda ma este, csütörtökön 9 órakor ülést tart, Rua 3 Alecsandri"

Azonnal távoztam, nagy türelmetlenséggel siettem, hogy tájékozódjak, és csatlakozzam ehhez a szervezethez, amelynek kommunistaellenes röpiratait hónapokkal korábban olvastam.
Az Alecsandri utca 3. szám alatti, újonnan készült padokkal díszített szobában egyetlen férfit találtam. Körülbelül 40 éves volt, erős és zaklatott, az asztalnál ült, és várta az emberek érkezését. Nagy fej, két erős kar, nehéz öklök, átlagos magasságú. Constantin Pancu volt, a Nemzeti Lelkiismereti Gárda elnöke.

* A román biztonsági szolgálat a kommunista hatalomátvétel előtt. (Tr.)

Bemutatkoztam, mondván, hogy diák vagyok, és azt akarom, hogy felvegyenek harcosnak a gárdába. Elfogadott engem. Részt vettem azon a találkozón. Körülbelül húszan vettek részt: egy zeneszerző, Voinescu; Egy diák; körülbelül négy szerelő az RMS-től*, kettő a vasúttól; több kereskedő és munkás; ügyvéd Victor Climescu és egy pap. Különféle kérdések kerültek szóba a kommunista mozgalom különböző gyárakban és a város egy részében felvett lendületével, valamint a gárda szervezeti problémájával kapcsolatban.

Attól az éjszakától kezdve az utam elágazott. fele az egyetemi harcban, a másik fele Constantin Pancuval, a munkások között. Ehhez az emberhez kötődtem, és állandóan vele maradtam az ő vezetése alatt, amíg a szervezet szétesett.

CONSTANTIN PANCU

Constantin Pancu, akinek a neve mindkét táborban minden iászia ajkán szerepelt, remélhetőleg a románok mondták ki, mások rémületével, nem volt értelmiségi.

Kereskedő, vízvezeték-szerelő és villanyszerelő volt. Soha nem jutott tovább az általános iskola négy osztályánál. Tiszta és kiegyensúlyozott elméje volt, amelyet ő maga gazdagított megfelelő tudással.
Húsz éven át a munkások problémái foglalkoztatták.
Több évig volt a fémipari szakszervezet elnöke. Első osztályú szónok volt.

A pódiumon, a tömeg előtt lenyűgözött. Lelke és lelkiismerete egyértelműen román volt. Szerette a hazáját, a katonaságot, a királyt.
Jó keresztény. Olyan izmai voltak, mint egy cirkuszi birkózónak, és valóban herkulesi ereje volt.
Iasians régóta ismerték.

A háború előtt egy cirkusz érkezett Jászvásárba, amely harci bemutatókat tartott. A harcolók között minden nemzetből voltak férfiak. Magyarok, törökök, románok, oroszok stb. egy este, amikor egyikük megverte az összes többi harcost, a nézők között felállt egy polgár, aki harcot kért a győztes ellen. Felhatalmazást kapott erre. Levetkőzött és elkezdődött a verekedés. két percen belül a magyar cirkuszi erős ember a földre került, vereséget szenvedett.
A közönség lelkes rajongása közepette nyert román nem más, mint Constantin Pancu. Éppen ezért, amikor Iasi utcáin először jelent meg a harcra való felhívása, az erőimádó közönség bizalommal fogadta.

Erőfeszítése egy évig tartott, a bolsevik fenyegetés növekedésével nőtt, csökkenésével pedig csökkent.

Eleinte kisebb összejöveteleket, majd 5, 6, sőt 10 000 főt elérő demonstrációkat tartottak. A kritikus időszakban hetente tartották őket a Prince Mircea Hallban, vagy néha a Union Square-en. azok között

Machine Translated by Google

aki rendszeresen beszélt, én voltam. Itt tanultam meg, hogyan kell tömeg előtt beszélni.
Tagadhatatlan, hogy a Nemzeti Lelkiismereti Gárda egy kritikus pillanatban, egy olyan fontos helyen, mint Jászvásár, megemelte a románok lelkiismeretét, és gátat állított a kommunista hullámmal szemben.

Ez a tevékenység azonban nem korlátozódott csak Iasira. Elmentünk más városokba.
Emellett a rendszeresen megjelenő Constiinta ("A lelkiismeret") újság riadókiáltásával behatolt Moldva és Besszarábia szinte minden városába.
A két tábor közötti terepen szinte naponta történtek elkerülhetetlen véres összecsapások, a mi oldalunkon szenvedték el a legtöbb sebesültet. Ez a kiélezett helyzet tavaszig kitartott, de a mi oldalunkon aratott két nagy győzelem után erősen visszaesett ellenfelünk támadóereje.

AZ ÁLLAMI MONOPOLIA ÜGYNÖKSÉG ŐRSÉGÉNEK ELFOGLALÁSA

A NEMZETI TUDAT

1920. február 10-e vagy 11-e volt. Két hétig országos általános sztrájkról beszéltek. Közeledett a döntő csata. a városban közölték, hogy dél körül az ASM-ben, ahol kb. 000 munkást alkalmaztak, kihirdették a sztrájkot, felvonták a vörös zászlót, leeresztették a király képét és megfúrták a lábát, majd felváltották Karl Marx, Trotzki és Racowski képét.

Embereinket megverték, a szerelők, a gárda tagjai megsebesültek. 1 órakor körülbelül 100-an gyűltünk össze a főhadiszállásunkon. Mit kell tenni? Pancu vezette a vitát. Két vélemény volt. Néhányan azt állították, hogy táviratokat kell küldenünk a kormánynak katonai beavatkozást kérve. Az volt a véleményem, hogy a jelenlévők forduljanak az ASM-hez, és minden kockázat mellett dobják le a piros zászlót. Az én álláspontomat elfogadták. Felvettük a zászlónkat és 1 órakor Pancu vezetésével a Desteapta-te Romane-t ("Ébredj, román") énekelve elindultunk Lapusneanu és Pacurari felé.

A gyár közelében, az utcán a kommunisták több csoportját különítettük el.
Bementünk a gyárudvarra és bementünk az épületbe zászlóolajjal a tetőre, ahova beültettem. Onnan tartottam előadást. A katonaság megjelent és elfoglalta a gyárat.

Énekelve visszavonultunk, majd visszaindultunk a főhadiszállásunkra, sikeresnek ítélve gyors kiruccanásunkat. Hozzáállásunk híre villámcsapásként járta át a várost, de a sztrájk folytatódott. A katonaság csak a zászlót tudta megvédeni, a gyárat nem tudta működőképessé tenni. mit kellett tenni? Felvetődött bennünk az ötlet, hogy keressük

munkások a városban, hogy nyissa meg a gyárat. három nap alatt 400 új munkás érkezett Jászvásár minden részéből a gyárba. Ez működni kezdett; a sztrájk nem sikerült. Két héttel később a sztrájkolók fele ezt követelte. Vissza dolgozni.

Nagyszerű volt a győzelmünk. Az általános sztrájk felé tett első lépést elutasították. A zsidó-kommunista konzorcium terveit kezdték meghiúsítani. Akciónknak nagy visszhangja volt a román berkekben, fellendítette moráljukat.

NICOLINA MUNKAI FELÜL A TRIKOLOR ZÁSZLÓ

A legerősebb kommunista központot a nicolinai román vasút alakította ki.
Több mint 4000 ember dolgozott ott, majdnem mindannyian bolsevizáltak. A művek körüli lakónegyedeket, Podul Rost, Socolát és Nicolinát jelentős számú zsidó szállta meg.
Ezért hozta létre itt ellenállási pontját a jászvásári kommunista mozgalom vezetője, Dr. Ghelerter és tanácsadója, Gheler. Egy hónap sem telt el az ASM veresége óta, és az általános sztrájk és a döntő csata kezdetének jelzéseként a vörös zászlót felvonták és lengették a munkálatok felett. Sztrájkot hirdettek. Több ezer munkás távozott.

A hatóságok tehetetlenek voltak.

Machine Translated by Google

* Az Állami Monopólium Ügynökség, a továbbiakban: ASM (Tr.)

Szórólapokon keresztül minden románt összehívtunk a Mircea herceg terembe. A beszédek után zászlóinkkal elhagytuk az épületet és az egész tömeg Nicolina felé vette az irányt. A Union Square-en megállítottak minket a hatóságok, és azt tanácsolták, hogy ne folytassuk, mert több mint 5000 fegyveres kommunista vár ránk, és vérontás következik.

Így hát kisétáltunk a Union Square-ről a vasútállomás felé, ahol zászlókat akasztottunk a gépkör és az állomás fölé. Így hát felszálltunk egy vonatra, és elmentünk Nicolinába. Valaki átfordította a kapcsolót az állomáson és a nicolinai vonaton, és mindenki bement a Nicolina-művekbe. Lemegyünk. A boltokban senki. Az

egyik épületen a vörös zászló. Tűzlépcsőn másztam fel, fogam között trikolórt tartva. Némi nehézségek árán, mivel nagy magasságban voltam, elértem a tetőt. Felmásztam a tetőre és felkúsztam a tetejére. Megragadtam a vörös zászlót, és hatalmas, több percig tartó éljenzés közepette kitűztem és tartottam a trikolórt. Szóval onnantól beszéltem. A falakon kívül a kommunisták, egyre többen, folyamatosan tömör tömeggé nőttek, és fenyegető módon rajzolódtak ki.

Pokoli ütő. Odabent hurrá, kint búgás és káromkodás. Aztán lassan leereszkedtem a földre. Pancu elrendelte az indulást. De a kapuban a kommunisták elállták a kijáratunkat, és azt kiabálták: "Jöjjön Pancu és Codreanu!"
100 méterrel a tömeg előtt mentünk, és a kapu felé vettük az irányt.
Középen Pancu, jobbján egy kereskedő, Margarint, velem a bal oldalon. Mi hárman szó nélkül mentünk előre, kezünket a pisztolyzsebünkben tartva.
A kapuban állók csendben és mozdulatlanul figyeltek minket. Most már csak néhány lépésnyire voltunk.
Arra számítottam, hogy egy golyó suhogása elhalad a fülem mellett. De haladunk előre, közvetlenül és határozottan.
Ez azonban nagyon szokatlan és izgalmas pillanat volt. Most már csak néhány lépésnyire voltunk. A kommunisták megnyíltak felénk! Körülbelül tíz métert sétáltunk csendben, mint egy sír a közepén.
Nem nézünk se balra, se jobbra. Nem hallatszott semmi, még emberi lélegzet sem. Az embereink követtek minket. De amikor elhaladtak, megtört a csend. Megkezdődött az átok, mindkét fél fenyegetőzésével, de harc nélkül. együtt megyünk a vasút mentén az állomás felé. Mögöttünk, az alkotások fölött a fújó szél kavarta a győztes trikolór posztóját.

Ennek az akciónak az erkölcsi hatása összehasonlíthatatlan volt. Egész Iasi felhajtásban volt. Az utcán mindenki csak a Nemzeti Lelkiismereti Gárdáról beszélt. A levegőben érezhető volt a román ébredés alapáramlata. A vonatok e feltámadás hírét még messzebbre vitték az ország négy szegletébe. Felismertük, hogy a bolsevizmust legyőzzük, mert előtte és oldalain lelkiismereti gátat emeltek, amely megakadályozza terjeszkedését.

Az új inváziójukhoz vezető összes utat lezárták. Mostantól vissza kellene vonulnia, nem sokkal később Geti akció. Az Averescu-adminisztrációt hozzáadták erőfeszítéseinkhez, eléggé ahhoz, hogy ennek a mozgalomnak a kilátásai teljesen semmissé váljanak.

NEMZETI-KERESZTÉNY SZOCIALIZMUS
A NEMZETI SZINDIKUSOK

A Nemzeti Lelkiismereti Gárda egy harci szervezet volt, amelynek célja az ellenség leverése volt. Sokszor beszélgettem Pancuval 1919 éjszakáin, mivel állandóan együtt voltunk, és szinte rendszeresen az asztalánál étkeztünk. És azt mondtam neki:

„Nem elég legyőzni a kommunizmust. Harcolnunk kell a munkavállalók jogaiért is. Joguk van kenyérre és harcolni a becsületért. Harcolnunk kell az oligarchikus pártok ellen, olyan nemzeti munkásszervezeteket hozva létre, amelyek az államszerkezeten belül nyerhetik el jogaikat, nem pedig az állammal szemben.

„Senkinek nem engedjük meg, hogy megpróbáljon más zászlót kitűzni román földön, kivéve nemzeti történelmünk zászlóját. Bármennyire is legyen a munkásosztály, nem tűrjük

Machine Translated by Google

felkel az ország ellen, vagy közös ügyet tesz a határainkon kívüli külföldi mozgalmakkal, ezt senki sem fogja elismerni

a kenyeredért elpazarolod, és csatlakozol a bankárok és uzsorások idegen népének bandájához, mindaz, ami két évezreden át a munkások és a bátrak népének verejtéke volt, meg van mentve, a te jogaid igen – de a te néped jogain belül. Megengedhetetlen, hogy szigora miatt lábbal tiporják annak a nemzetnek a történelmi jogát, amelyhez tartozol.

„De azt sem valljuk be, hogy a színképletek leple alatt egy oligarchikus és zsarnoki osztály betelepül minden kategóriájú munkások háta mögé, és szó szerint megnyúzzák őket, miközben folyamatosan lobogtatják a levegőt az anyaországért – amit nem. szerelem; Isten, akiben nem hisznek; Templom - ahová soha nem lépnek be, és hadsereg - amelyet üres csapatokkal küldtek hadba.

"Ezek a valóságok, amelyek nem használhatók hamis emblémákként politikai csaláshoz néhány erkölcstelen zsonglőr kezében."
Aztán elkezdtük a munkásokat nemzeti szakszervezetekbe, sőt politikai pártokba szervezni: „Nemzeti Kereszténységszocializmus”. Pancu ekkor írta:

A NEMZETI-KERESZTÉNY SZOCIALIZMUS HITÁSA

Hiszek az egységes és osztatlan román államban, Dnyesztertől Tisáig, az összes románok és csak románok tulajdonosa, a munka, a becsület és az istenfélő, az országért és népéért aggódó, munkaszerető; polgári és politikai egyenlő jogokat biztosít a férfiak és a nők számára; családvédő, közalkalmazottainak fizetése *.

Akkor még nem hallottunk Adolf Hitlerről és a német nemzetiszocializmusról és a munkásokról a gyerekszám és az elvégzett munka, minőség és mennyiség alapján; és egy államban a társadalmi harmónia védelmezője az osztálykülönbségek minimalizálása révén; és a bérek mellett államosítsa a gyárakat (minden munkás tulajdonában), és osszon földet az összes gazda között.

Elosztaná az előnyöket a tulajdonos (állami vagy magán) és a munkavállalók között.
A volt tulajdonos saját fizetésén felül kapjon az eredeti befektetése értékével fordítottan arányos százalékot; emellett az állam garantálná az eredeti befektetést; emellett az állam egy „kockázati alapon” keresztül biztosítaná a munkavállalókat; élelmiszer- és ruhabetétet biztosítana azon munkások és köztisztviselők számára, akiknek országos szakszervezetekbe szerveződve képviselői a különböző ipari, mezőgazdasági és kereskedelmi intézmények igazgatóságában lennének.

Hiszek egy nagy és erős „munkásatyában” és a parasztok királyában, Első Ferdinándban, aki mindent feláldozott Románia boldogságáért, és aki üdvösségünkért eggyé vált a néppel; hogy csapatai élén Marastiban és Marasestiben legyőzte az ellenséget; aki azóta is szeretettel és bizalommal tekint azokra a katonákra, akik hűséggel tartoznak neki, olyan katonákra, akik rájönnek, hogy katonai kötelességük igazi iskola nemzetük számára, amelyet egy év alatt befejezhetnek. „Hiszek a nemzeti kereszténységszocializmus sugaraival körülvett trikolórban, amely a Nagy-Románia testvérei és nővérei közötti harmónia jelképe.

Hiszek egy Szent Keresztény Egyházban olyan papokkal, akik az evangélium szerint élnek és az evangéliumért, és az apostolokhoz hasonlóan fel akarják áldozni magukat sokak megvilágosodásáért.

Elismerem a kamara általi miniszterválasztást, a szenátus megszüntetését, a vidéki rendőrség megszervezését, a progresszív jövedelemadót, a mezőgazdasági és kézműves iskolákat a falvakban, a háziasszonyok és felnőttek „köreit”, rokkant- és idősotthonokat. emberek, nemzeti otthonok, az apaság megállapítása, a törvények ismeretének hatékony elterjesztése, a kezdeményezés ösztönzése

Machine Translated by Google

a magánszektor a Nemzet érdekében, és a paraszti hazai ipar fejlesztése.

Remélem az alázatos pásztorban is a nemzeti lelkiismeret feltámasztását és a műveltek leereszkedését a fáradtak közé, hogy megerősítsem és segítsem őket az igaz testvériségben, a holnap Romániájának alapjában, Ámen! – A Nemzeti Lelkiismereti Gárda.

A Constiinta újság ("A lelkiismeret"), 1920. február 9., hétfő.

Elkezdtük hát szervezni a nemzeti szakszervezeteket. Az alábbi dokumentum bemutatja, hogyan alakult az egyik szakszervezetünk. Azért teszem közzé, hogy hangsúlyozzam az akkori iászi munkások lelkiismeretességét:

Percek!

„Alulírottak, az ASM dohánygyár kereskedői, munkásai és hivatalnokai ma este, 1920. február 2-án, hétfőn találkoztak a Nemzeti Lelkiismereti Gárda főhadiszállásán, a Rua Alecsandri 3. szám alatt Mr. úr elnökletével. W.
Pancu, a gárda megbízott elnöke. FIGYELEMBE VÉVE bizonyos, ettől a néptől idegen érdekeket szolgáló egyének bűnözői hajlamait, és FIGYELEMBE VÉVE az általuk folytatott propagandát, nevezetesen ennek az intézménynek a jólétét és azok létét támadják, akik egész életünkben azért dolgoztunk egy szelet kenyeret, ami egyedüli táplálékunk és gyermekeinké, MI, becsületes és törvénytisztelő román munkások, akik együtt akarunk vonulni hazánk zászlaja alatt népünk legfőbb érdekei által diktált úton, a ennek az intézménynek a jóléte érdekében, hogy végleg véget vessünk a sorainkon belüli ellenségünk propagandájának, ÚGY HATÁROZOTTUNK, hogy egy hivatásos nemzeti szövetségbe tömörülünk, amelybe az alábbi bizottságot és az Országos Szövetség küldöttét választjuk. Lelkiismereti Őr” .

183 aláírás következik.

"Constiinta" ("A lelkiismeret"), 1920. február 9., 17. és 18. sz.

IGAZ KÉP AZ 1919-ES HELYZETBŐL

Igyekszem beszámolni 1919-20 pillanatáról, újságokból és kiáltványokból kivonva azt, amit jelentősnek tartok. Constantin Pancu első kiáltványa, amelyet 1919 augusztusában Iaşiban adott ki, Iaşi falaira

kifüggesztették, az általános tanácstalanság pillanatában, harc jele a jászvásári román munkásoknak:

Felhívás a román kereskedőkhöz, munkásokhoz, katonákhoz és parasztokhoz

Testvérek,

Évekig tartó szörnyű csaták után a világ az emberek közötti békét ünnepli; A bölcs vezetők minden civilizált országban igyekeznek véget vetni a háborúnak egy olyan törvény megalkotásával, amely garantálja a békés létet a jövőben.
De íme, keletről gyűlölet hangjai hallatszanak, amelyek azt jelzik, hogy ellenségeink megpróbálnak szétszakítani bennünket a közöttünk lévő viszályok és félreértések révén. Oroszországból, amelyet a téves tanítások sötétsége ural, arra késztet minket, hogy harcoljunk, lőjük le és öljük meg vérbeli testvéreinket.

A hajdani nagyságát síró Magyarországról ugyanez a felhívás hangzik el. Kelet ellenségei egyesültek a Nyugat ellenségeivel, hogy megzavarják békénket és

Machine Translated by Google

betörni.

A határainkon túli külföldiek megpróbálják átadni a méregpoharat közöttünk, a hazánkban élő külföldieken keresztül. Azt merik állítani, hogy a béke, az igazságosság és a szabadság, valamint a munkások nevében visznek előre bennünket.
Szavuk hazugság, kérésük halálos méreg: Azt mondják, békét akarnak, de ők maguk rombolják le, megölve a legméltóbbakat; Követelnek szabadságot, de halálos fenyegetésekkel arra
kényszerítik az embereket, hogy alávessenek maguknak; Vágyjon testvériségre,
miközben gyűlöletet, igazságtalanságot és hazugságot vet el a nemzeteken belül.
Emellett azt mondják, hogy a szemöldök verítékével
megérdemelt főváros megszüntetését akarják.

Azt mondják nekünk, hogy nem akarnak háborút, de harcolnak.
A hadsereg megszüntetését követelik, de felfegyverkeznek. Arra buzdítanak, hogy dobjuk el a trikolórt, miközben a gyűlölet vörös zászlóját tűzzük ki helyette. Ne higgyen kiáltványainak és felhívásainak, ahogy ő sem hitt az ellenségnek, amikor Oituzban, Marastiban és Marasestiben harcolt.

Minden jó román kötelessége látni, hogy a jövőben sem ereszt meg gyökeret a széthúzás magva, amelyet az ellenség próbál elhinni közöttünk.
Tökéletesítsd a munkáddal és a becsületeddel megkezdett munkát. Ellenségeitek a bátortalanság, a gyűlölet és a becstelenség, amely határokon túl uralkodik, és minket is fenyeget.

Óvatos! Lelkedet tartsd tisztán, ne felejtsd el, hogy üdvösségünk munka, egység és becsület.

Katonák testvérek,

Istenbe vetett hittel megtörted az ellenség hatalmát. Fegyvereiddel az örökkévalóságig kivágtad az ország határait.
Véreddel tökéletesítetted és megpecsételted áldozatodat. Ezért nem
engedheted meg, hogy idegen és törvénytelen bandák lerombolják azt, amit tökéletesítettél.
Továbbra is őrizd meg a hazaszeretetedet és a királyodba vetett hitedet. Megesküdtél, hogy véreddel az utolsó cseppig megvéded az anyaország határait. Gondosan óvja őket az ellenség gonosz szándékaitól, mert apáink és őseink ezt tették.

paraszti testvérek,

Atyáink Istene megkönyörült szenvedéseinken, és olyan bőkezű évet adott nekünk, amilyenre ritkán volt példa. Légy hálás a Jóistennek, munkádért és hitedért. Újítsd meg munkaerõdet, szorgalmasan gyűjtsd a föld termését.

Biztos lehetsz benne, hogy a Tisza, a Duna és a Fekete-tenger vidékét teljesen meghódítottad.

Őrizd meg a szentségben, védd meg gazdagságát munkáddal és szereteteddel.

Róma testvér,

Benned lakozik ennek az országnak a reménye és ereje. Te vagy a holnap boldogsága is. Ne átkokat gyűjts, hanem áldásokat.
Az ellenség a Dnyesztert és a Tiszát támadja. Hazánk belső békéjét is igyekszik megzavarni.

Szabadulásunk a munkában, a becsületben, a hazaszeretetben és az Istenbe vetett hitben van.
Vigyázzatok, hívjátok a helyes útra azokat is, akik eltévedtek, és átmentek a nép és hit nélküliekhez. Egyesülve a trón körül és a háromszínű zászló árnyékában vigyáznak az ország békéjére.

Mondd el a minket zavarni próbáló külföldieknek és külföldi szerelmeseknek, hogy nemzetőrség alakult körülöttünk, amely figyel, harcolni fog az ellenük.

Machine Translated by Google

akik viszályt akarnak szítani közöttünk.

A románok mindenütt, munkások, kézművesek, katonák és parasztok, legyenek méltók őseinkhez és ezeknek az időknek a hívásához, amelyben élünk. (ss) a román kereskedői kör; Vasúti Vontatási Szakszervezet; a Háborús Invalidok Társasága; a Kohászok Céhe stb.

Constiinta ("A lelkiismeret"), 1919. augusztus 30., ifj. évf., 1. sz.

A RÓMAI MUNKÁSOK VEZETŐI

A román kommunista munkások vezetői nem voltak sem románok, sem munkások.

Iasiban: Dr. Ghelerter, zsidó; Gheler, zsidó; Spiegler, zsidó; Schreiber, zsidó stb.

Bukarestben: Ilie Moscovici, zsidó; Pauker, zsidó stb. Körülöttük elveszett román munkások csoportjai.

Ha a forradalom sikeres lett volna, Ilie Moscovici lett volna a köztársasági elnök, aki bitorolta volna a nagy Ferdinánd királyt.

Az 1919-es Nagy-Románia parlamentjén, amikor a román tartományok képviselői és szenátorai összegyűltek, az Unió nagy tettétől elragadtatva, felálltak és megtapsolták a nagy egyesítő királyt, ez a Llie Moscovici úr nem volt hajlandó felkelni, látszólag leült. .

Machine Translated by Google

A ZSIDÓ SAJTÓ Hozzáállása

Hangsúlyozni kell a zsidó sajtó hozzáállását a román nép számára veszélyes időkben. Valahányszor a román nemzetet létveszély fenyegette, ez a sajtó az ellenségeinknek leginkább megfelelő téziseket támogatta. Valójában az események után könnyen belátható, hogy ugyanazokat a téziseket makacsul ellenezték, valahányszor egy román ébredési mozgalomnak kedveztek.

Számukra a mi gondjaink az öröm napjai voltak, míg a mi örömünk számukra a gyász napjai.

Szabadság

A nemzeti mozgalomtól ma olyannyira megtagadott szabadság akkor dogmának számított, mert pusztulásunk ügyét szolgálta. Íme például, amit Adevarul ("Az igazság") írt 1919. december 28-án Emil D. Fagure (valódi nevén Honigmann) aláírásával:

"Mivel a szocialista pártnak joga van szabadon tüntetni, nem lehet azt tartani, hogy ennek a pártnak kiváltsága van. Bármelyik párt is akar demonstrálni, ezt a jogot el kell utasítani..."

SP

Gyűlölet

Ugyanezen a papíron olvashatjuk:

"A gyűlöletnek mindig iránymutatónak kell lennie a bérgyilkosok pártja ellen, amely uralkodott, élén Ionnal. Bratianu"

A románok elleni zsidógyűlölet áldott; támogatott; az egyik megidézi őt. Ez nem bűncselekmény. Ez nem középkori szégyen. Ám amikor eljön az ideje, hogy a románok megvédjék megsértett jogaikat, cselekedetüket "gyűlöletnek" titulálják, és a gyűlölet a barbárság jelévé válik, olyan megalázó érzéssé, amelyre nem lehet építeni.

jogrend

Adevarul ("Az igazság"), 1919. október 5

Vége! A „magas” törvényerejű rendelettel a választási időszakban egy új, a korábbinál sokkal keményebb rezsimet vezetnek be, az ostrom és cenzúra rendszerét, az ellenzéket és az egész országot kivonják a törvény alól. tiszta és egyszerű, a katonai diktatúra rezsimje, amelyben csak a korona a teljhatalmú; a korona és a liberális párt, és e két végrendelet végrehajtójaként a tábornokok kormánya van..... így a rendelet megtiltja, hogy megtámadjuk a Koronát. Ha az igazmondást támadásként értjük, vagyis azt, hogy a korona a Liberális Párttal vállalta az ország kormányzásának súlyos terhét, akkor mégis meg kell tenni ezt
a támadást.

A rendelet megtiltja, hogy a jelenlegi igazgatási formát megtámadjuk, ha ezzel megértjük, hogy nincs jogunk teljes hevességgel tiltakozni a jelen ellen.

kormány ami két ember alkotmányellenes akaratának eredménye, tiltakozni fogunk....
Ha nem lenne más út nyitva ezzel az állapottal szemben, ha tudnánk, hogy a lázadásra vagy az úgynevezett jogrend elleni uszításnak lenne valami hatása - sajnos ez nem így van -, akkor egy pillanatig sem haboznánk megtenni. szóval, mivel nincs más módja az ilyenek elleni küzdelemnek

Machine Translated by Google

diktatórikus és zsarnoki rezsim.

* Románia miniszterelnöke az első világháború idején, (Tr.)

Úgy gondoljuk magunkat, hogy egy fegyveres bandával állunk szemben, amely a törvényen kívül helyezi magát, és brutális erőt alkalmaz...

Mindezek ellenére felhúzzuk azt a zászlót, és leesve még mindig azt kiáltjuk: "Le a zsarnoksággal!"
„Éljen a szabadság”.

Ez aztán az 1919-es zsidó sajtó.
Más szóval: lázadás szítása a korona, az államforma és a jogrend ellen.

lázadásra uszítás

Adevarul ("Az igazság"), 1919. október 11

"Az őrültek! Hol vannak az őrültek?"

Mint mondtuk, sok jól viselkedő férfiunk van, és nincsenek őrültek. Vagy az őrültség az, amire szükségünk van. Az 1848-asok megőrültek, és feldúlták az akkori bojár* rezsimet...

Szükségünk van őrültekre is. A jól nevelt férfiakkal, akik egy hajszálon osztoznak a 14 stW-ben, nem, döntésre jutva nincs mit tenni.
Szükségünk van legalább egy őrültre, ha nem többre. Mit fog csinálni ez az őrült, honnan fogom tudni? .....

Ekkor egy őrültet kérnek. Akkor jöjjenek az őrültek.
Még a szocialisták is jól viselkedtek. Valójában egy párt áll mögöttük, és olyan férfiak, akiknek nem kell félniük senkitől. Látom, hogy nem félnek, de így is jól viselkednek. Mint egykor I. Nadejde, makacsul a törvényes keretek között maradnak, A hatalmon lévők, civilek és katonaiak, ki akarják őket húzni, hiábavaló erőfeszítés, Taktikájuk a jogállam.
Még akkor is, ha rájuk lövik, mint 1918. december 13-án, amikor agyonverik őket, amikor Frimut csatlósai leeresztik a sírjába, a szocialisták tiltakoznak - megadva, nagy méltósággal -, de nem mennek ki a törvényen kívül. .

Mindenesetre szükségünk van őrültekre.
Jöjjenek elő azok az őrültek, akik törvénytelen vagy törvényellenes lépéseket kezdeményeznének a mai állapotok ellen.

A korona

A románok számára a korona mindig is nagy becsben tartott érték volt. Egységünk és ellenállásunk biztosítékaként a veszélyekkel szemben a zsidók soha nem haboztak megtámadni, sértegetni és bármilyen módon kompromittálni.
Itt van például, hogyan kezeli Ferdinánd királyt az 1919. november 16-i Dimineata ("A reggel").

"Hiba miatt"

Egy állatnak korlátozott aggodalmakra van szüksége, de az agya elég ahhoz, hogy kielégítse azokat. Ritkán, rendkívül ritkán téved az állat. Hasonlóképpen intelligenciája, bármilyen csekély is, megakadályozza, hogy durva tévedésbe essen.

Nem ez a helyzet a királynál.

A teremtés királyáról szeretnék beszélni.
A teremtés királya sokkal intelligensebb, mint egy kutya, ló vagy szamár. Úgy van. De bár ezek az állatok egyike sem ugrott le a szakadék széléről, nem vetné magát a vízbe, hogy megfulladjon, vagy nem próbálna meg egy nem biztonságos lépést, a teremtés királya napi hibákat követ el.

Machine Translated by Google

megbocsáthatatlan hibák.....

* Én "ers ofp; dvikged -hudhokhn-g @s. ??? (Tr.)

A bölcsesség azt követelte, hogy a király ne hagyja magát egyetlen ember vagy párt fogságába esni.

Minden tiszteletem mellett kötelességem elmondani Őfelségének, hogy tévedett. Az oly homályos helyzet Őfelsége műve. Őfelsége ugyanis néhány bűnös és érdekelt rögeszmének engedve menekült a természetes megoldások elől, amelyeket a belső helyzet megkívánt.

Ha a korona még ma sem dönt a természetes utak mellett, amelyek elválik a jövő érdekeitől, a természet még nagyobb elszántsággal követeli majd jogait.

Figyelmeztesse a teremtés királyát.

a keresztény egyház

Opinia ("The Opinion"), 1919. augusztus 10

A jászvásári nacionalisták kezdenek izgulni. Olyan kevesen vannak és olyan gonoszak, ezért az egykor lázadó izgatottságuk most nevetséges, tiszta és egyszerű.
A nacionalisták megalakították a „Nemzeti Lelkiismereti Gárdát”. Kiáltványokat adtak ki; találkozókat tartottak...

Soviniszta diákokat is meghívtak. Megjöttek a szokásos papok is... Abban az időben, amikor mindenütt a legdespotikusabb törvények szerint felszámolják a nemzetiségek közötti különbségeket, nálunk a nacionalisták akarják ezeket a különbségeket hangsúlyozni... a békekonferencia szerződéssel akarja előírni az ellenőrzést. a kisebbségeké....

Amikor az egyház mindenütt elválik az államtól, az egyén magánügye marad, nálunk a nacionalisták szervezett elvi vallási propagandáért folyamodnak a papsághoz...

Ekkor közbelép a pap: gyengéden megragadja az embereket a fejüknél fogva, és addig csapja homlokukat a templomkövekhez, amíg el nem kábítják. A gyülekezetben tanulják meg az emberek az alázatot és a lemondást. Ez az akarat
Isten.

Már senkit sem tévesztenek meg a hazugságok. Hiába tűznek a nacionalisták az ingujjukra a trikolór szalagokat, amelyek az értelmiségieket a zsidók ellen uszítják, amitől a papok elkábítanak minket a templomban. Manapság senki sem fél a káoszától.

Szeretetet hirdetünk az emberek között. És rúgd be a gyűlöletet és bosszút rejtő templomok ajtaját.....

Aláírva: M. Sevastos

a felvonulást

Opinia ("The Opinion"), 1919. október 26

A „Nemzeti Lelkiismereti Gárda” felhívására az előkelő papság a demonstrálók rendelkezésére bocsátotta szakállát, ruháját és zászlóit.

De azért a luxusért, hogy Istenünk egy egész csapattal van, meg kell fizetni.
Jobban szeretjük, ha az adónk tanárt vesz fel, nem papot. Ezért vágyunk az egyház és az állam szétválasztására.
Mert nem akarjuk, hogy kényszerű hozzájárulásunk az elhomályosodást, a lemondást és a lemondás szellemét szolgálja, aminek köszönhetően fennmaradnak a rendőri rezsimek, Vissza a középkorba? Az inkvizíciónak?
Csíkos nadrágban-farkúban, katonai zubbonyban feldühít minket a rettegés, nem tűrjük tovább a rettegést a vallásos szokás viselésében. Fájdalmasan látjuk a politikai és katonai intrikák által motivált utcai tüntetéseket, és többé nem akarunk szemtanúi felvonulásoknak vörös gérben és sálban...

Machine Translated by Google

Elég!

A templomok kupolái nehezednek az emberiség vállára; leborulások rántják a földre.

Ez a felvonulás ízetlen lesz. Az utcákon múzeumi ruhadarabokat, gyémántokkal kirakott szivárgókat, géreket... Keresztek és stólák láthatók.
A szakáll elmúlik, a szónokok eltorzult mozdulatokkal felfedik a mellkasukat, megmutatva a tömegnek véres oldalukat, ecettel átitatott szivacsot a fogaik között...

Aláírva: M. Sevastos

Tiszta. Innen a tisztek megtámadásáig és csíkjaik letépéséig csak egy lépés van.
Szintén egy lépés a templomok csákányokkal való lerombolása felé, vagy istállókká vagy szadista parti helyszínekké alakítása az Opinia ("A vélemény"), az Adevarul ("Az igazság"), a Dimineata ("A reggel") és a te néped kis zsidó riporterei számára. .

Láttam ezeknek az újságoknak a hasábjain, a nagy román viszontagságok idején, egy ellenséges faj minden gyűlöletét és ravasz összeesküvését, amelyet itt telepedtek le, és amelyet a románok szánalma és csak sajnálata tűr. Láttam, hogyan fitogtatták a román hadsereg dicsősége és a megszentelt egyenruhájukban elhunyt százezrek iránti tisztelet hiányát; nem tisztelik egy egész nép keresztény hitét.

Nem telt el nap anélkül, hogy minden oldalról méreg ömlött volna a szívünkbe.

Olvasva azokat az újságokat, amelyek a lelkembe burkolóztak, megismertem ezeknek az idegeneknek az igazi érzéseit, melyeket zárkózás nélkül felfedtek, akkor, amikor azt hitték, hogy a földre zuhantunk. Egy év alatt annyi antiszemitizmust tanultam meg, hogy három életen át kitartson. Mert nem lehet megütni egy nép szent hiedelmeit vagy azt, amit szívük szeret és tisztel anélkül, hogy mélyen meg ne sérüljön, és vér ne szivárogjon ki a sebéből. Tizenhét év telt el, és a seb még mindig vérzik.

Engedjék meg, hogy még egyszer szent kötelességemnek tegyek eleget azzal, hogy itt megemlítem ezt a hőst, a keresztény munkások sportolóját, Constantin Pancu mesterembert, akinek parancsnoksága alatt álltam, és akinek mellette állok a „vörös fenevadig”, ahogy ő nevezte. , vereséget szenvedett. Ennek az embernek – bátorságának és határozottságának – a felszabadulása a

Jászvásár városa a pusztulástól esedékes. Hét évvel később ez a szenvedéstől és szegénységtől legyengült óriás árnyékként sétált Iasi utcáin, és segítséget kért szívbetegségek kezeléséhez. Betegen és szegényen, elfeledve és segítség nélkül halt meg egy olyan ország kellős közepén, amely nem törődött vele, és egy olyan városban, amelyet a legnehezebb órákban saját testével védett meg.

Machine Translated by Google

A HÁBORÚ UTÁN ELSŐ DIÁKKONgresszus

KOLOZSVÁR, 1920. SZEPTEMBER 4., 5., 6

Ez a kongresszus a Kolozsvári Nemzeti Színházban zajlott, nagy lelkesedés légkörében, a 26.

a román nép fegyveres erővel és áldozatával. Ez volt az első találkozása fiatal értelmiségieknek egy olyan népből, amelyet a sors és a szerencsétlenség eddig négy szélre szórta. Kétezer éves igazságtalanság és szenvedés a végéhez közeledett.

Micsoda lelkesedés! Mennyi szent érzelem! Mennyi könnyet hullattunk mindannyian!
De bármilyen nagy volt is a lelkesedésünk a jelen iránt, amely fenségével uralta szívünket,
olyan nagy volt a tájékozatlanságunk a jövőben követendő vonalat illetően.

Ebből a bizonytalanságból próbált a zsidó hatalom hasznot húzni azzal, hogy javasolta és végső soron nyomást gyakorolt a minisztériumokra, a szabadkőművességre és a politikusokra, hogy vegyék a kongresszus napirendjére a zsidó diákok diákszövetségbe való felvételét.

Vagyis a román egyesületek román-zsidó egyesületekké való átalakulását kísérelték meg. A veszély komoly volt: egyrészt a bolsevizmus kopogott az ajtón, másrészt annak a valószínűsége, hogy saját csoportjainkban túlerőben vannak a zsidó-kommunista elemek. Közülük legalább kettőben, Iasiban és Cernautiban tragikus volt a helyzet. Ennek ellenére a kongresszus vezetői, Labusca, a Iasi diákszövetség elnöke és teljes bizottsága; Nazarie, Bukarest elnöke az összes bizottságával és minden egyesületével; és Puscaru kolozsvári elnököt megnyerte az ötlet. A fiatal diákok nagyon könnyen befolyásolhatók, különösen akkor, ha nincs hitük. Nem annyira a felajánlható közvetlen anyagi előnyökkel engedték magukat elcsábítani, mint inkább a nekik ígért hízelgésnek és a nagy jövő kilátásának. De a fiatalembernek tudnia kell, hogy bármilyen pozíciót is tölt be, őrszem a nemzet szolgálatában, és hogy hagyja magát megvenni, hízelgetni, elcsábítani, kötelességszegést jelent, sőt dezertáláshoz vagy áruláshoz is vezethet.

Egy kis, nem hivatalos, jászvásári csoportunk, elhatározásunkban megingathatatlan, a bukovinaiakkal egyesülve, két napon át hevesen harcoltunk. És végül nyertünk.
A Kongresszus normál szavazással elfogadta az általam javasolt indítványt, a teljes hallgatói vezetés által támogatott indítvány ellenében, úgy gondolom, hogy a Kongresszus nem annyira meggyőződésből, mint inkább csodálatból azért az elszántság és elkeseredettség miatt szavazott, amellyel harcunkat folytattuk. .

A 60 évesnél nem idősebb Cernau tanítványai csodálatosan viselkedtek.
A mi kis Iasian-csoportunk is, nem több mint 20 fő. ha ehhez hozzávesszük a szintén jászvásári Ciochina 20 fős csoportját, a kétnapos csatát 100-ra nyerték 5000 ellen.

Ez a mi győzelmünk döntő volt. Ha a mi nézőpontunk elveszett volna, a diákegyesületek is elvesztették volna román jellegüket, és a zsidókkal érintkezve a bolsevizmus felé fordultak volna. A román diákság nagy választóhoz érkezett.

Később, 1922-ben pedig nem egy román diákmozgalom, hanem talán a kommunista forradalom kirobbanása következett volna.

AZ IASI EGYETEM MEGNYITÁSA 1920 ŐSZÉN

Machine Translated by Google

A többi egyetemi központban csend volt. Csak a mieink Jászvásárban voltak folyamatos küzdelemre ítélve. Az egyetemi szenátus a Jászvásári Egyetem történetében először hirdette meg a szokásos vallási istentisztelet nélküli tanévnyitót.
Ahhoz, hogy valaki megértse fájdalmunkat, tudni kell, hogy ez az ünnepélyes szertartás fél évszázadon át megszakítás nélkül az egyetem legszebb eseménye volt. Az alkalom az egyetem teljes szenátusát, az összes professzort, az újonnan regisztrált hallgatókat és Iasi szellemi elitjét érintette. Az istentiszteletet mindig a moldovai metropolita vagy plébánosa ünnepelte „M" a nézőtéren, megáldva az új év kezdetét a román nép oktatásában. De most az egyetemünk az Egyetemi Szenátus gesztusával félretette fél évszázados hagyományának ezt a gyöngyszemét.

Ennél is súlyosabb, hogy keresztény Iasiunk egyeteme, a legmagasabb román nyelvű oktatási intézmény azokban a nehéz időkben az Isten elleni küzdelmet, Isten száműzését hirdette az iskolákban, intézményekben és országokban.
A Iasi Egyetem professzorai, 4 vagy 5 kivételével, akikről ismert, hogy ellenezték ezt a tendenciát, nagy megelégedéssel üdvözölték a szenátus pogány döntését, mint előrelépést, amely kivezeti a „román tudományt" a „barbárságból" és a „középkori előítéletekből". . ".

A kommunista diákok ujjongtak, a zsidók diadalmaskodtak, míg néhányunk szomorúan töprengett: Kíváncsiak voltunk, mennyi időbe telik, amíg a templomokat lebontják, és a papokat ruhájukban keresztre feszítik oltáraikon?

Akkoriban körülbelül nyolc nacionalista diákunk Jászvásárban hiába kopogtattunk sok professzor ajtaján, akik megpróbálták meggyőzni őket, hogy vonják vissza a szenátus által hozott intézkedést, de többszöri próbálkozásunk kudarcot vallott.
Így aztán a tanévkezdés előtti este komoly lépésre szántuk el magát: határozottan ellenezni fogjuk az egyetem megnyitását.
A csoportosulás érdekében mindannyian a Suhupan utca 4. szám alatt aludtunk, akciónk főhadiszállásán. Reggel hatkor Vladimir Frir-nu és én elindultunk az egyetemre – a többieknek kellett volna elkísérniük. Bezárjuk és elbarikádozzuk az egyetem hátsó ajtaját, ott hagyjuk Frimut, hogy őrizze. A nagy bejárati ajtóra piros ceruzával plakátot helyeztem el, amelyen ez állt: „Felhívom a hallgatók és az oktatók figyelmét, hogy ez az egyetem csak a hagyományos istentisztelet után
nyílik meg."

A többi bajtársunk későn, túl későn érkezett. 8 órakor kezdtek érkezni a diákok.
Egyedül a bejáratnál körülbelül fél tízig ellenálltam, amikor is több mint 300 diák gyűlt össze. Amikor Muller matematika professzor be akart erőszakolni, azt mondtam neki: "A keresztre esküdtél, amikor professzor lettél ezen az egyetemen. Miért kelsz fel most a kereszt ellen?

Hamis esküt tesz, mert olyasmit esküdött, amiben nem hitt, és most megszegi az esküt. "

Aztán a hallgatók Marin, a kommunista vezér, Hritcu és Ionescu de Botosani vezetésével rám rohantak, kinyitották az egyetem főbejáratát, bevittek az előcsarnokba, bottal és ököllel a fejemen ütöttek. Se védekezés, se válasz nem volt lehetséges, mivel középen elkaptak, minden irányból löktek, minden oldalról kaptam ütéseket. Végül egyedül maradtam. Miközben egy sarokban elmélkedtem a vereségem szerencsétlenségein, megérkezett a hat diák. Az ellenség győzelme azonban nem tartott sokáig, amint az egyetemi titkár lejött a rektorságról, és kihelyezte a következő értesítést: „Köztudott, hogy a rektorság úgy döntött, hogy szerdáig bezárják ezt az egyetemet, amikor is megnyílik. az istentisztelet." Ez egy nagyszerű győzelem volt, amelyet felülmúlhatatlan örömmel fogadtunk. Szerda délelőtt, két nappal később a város lakossága által zsúfolásig megtelt nézőtéren került sor az istentiszteletre. Mindenki gratulált.

AC Cuza professzor felülmúlhatatlanul beszélt

ékesszólás. Abban a pillanatban vett erőt bennem az a hit – és soha nem hagyott el –, hogy aki Istenért és népéért küzd, még ha egyedül is, az soha nem fog legyőzni. A jászvásári közvéleményben ezek a küzdelmek, főleg az ASM-nél és a Vasútműveknél, végül az egyetemen, erőteljes visszhangot kaptak. O

Machine Translated by Google

az ellenség kezdi felismerni, hogy a bolsevizmus nem haladhat komoly akadályok nélkül, még akkor sem, ha szinte minden egyetemi tanár, az egész sajtó, az összes zsidó, a munkások legnagyobb hányada támogatja, míg a másik oldalon a fiatalok minimális csoportja van. emberek, akik szembeszállnak ezekkel a hatalmas hullámokkal, és csak az országuk jövőjébe vetett nagy hitükkel vannak felvértezve. Ezeknek a fiataloknak az akaratuk korlátja volt néhány éles sziklához a földben, amelyeken könnyen átláthatunk, de nem tudnak felmászni nagy sérülés nélkül; valójában eszünkbe sem jutott, hogy megpróbáljuk. Az ellenségek nem annyira tőlünk, hanem az elszántságunktól féltek. A lakosság épeszű része, a keresztény és román Iasi bátorított és együttérzően figyelt

AZ EGYETEM ÉVE 1920-1921

A fent említett körülmények között indult idén a csaták és összecsapások végtelen sora volt. Mi, diákharcosok a "Stefan Voda" diákegyesület köré szerveződtünk, amelynek én voltam az elnöke. Innen támadjuk ellenfelünket, újra és újra megverjük őket. Megvetve a román kultúrát, megvetették az egyetemet és mindent, ami

Machine Translated by Google

ebben az országban azzal a tettetéssel éltünk, hogy bölcsek és tanácsadók vagyunk, mint néhány ember, aki egy nagy országból érkezik erre a bűnös és elmaradott román földre.

Lehet, hogy igazuk volt, de hamarosan összecsaptak a mi kis hazánkban egy nagy világi józan ésszel, amiről a Dnyeszter feletti nagy birodalmukban bebizonyították, hogy soha nem voltak. Az egyetemen lehetetlenné váltak a találkozások. Több döntést nem lehetett hozni. A diákok túlnyomó többsége kommunista és szimpatizánsa volt. De egy lépést sem tehettek előre, mert a mi csoportunk, amely soha nem volt idősebb 40 évnél, mindig jelen volt; támadjuk és nem engedjük a kommunista eszmék és gyakorlatok terjesztését. Az általános sztrájkkísérlet a Jászvásári Egyetemen, amikor Spiegler kommunista diákot letartóztatták, egy nap után kudarcot vallott, mert csoportunk elfoglalta a büfét, és megtiltotta a sztrájkolóknak az étkezést, arra hivatkozva, hogy "aki nem dolgozik, az nem is eszik". Hiábavaló volt a dékán és a kar minden kérése, hogy meggyőzzenek bennünket arról, hogy ezeket a hallgatókat be kell engedni az étkezésre. Röviddel ezután csoportunk újabb győzelmet aratott – az egységes váltást.

A kommunista diákok orosz sapkát hordtak, nem azért, mert nem volt más sapkájuk, hanem a bolsevizmus megerősítésének hivalkodó jeleként.
Az egyetemen történt összetűzés alkalmával ezeket a sapkákat lefoglalták és elégették a Union Square-en. Aztán minden nap, az egyetemen, az utcákon, a kocsmákban elkezdődött a vadászat. Minden kupak leégett, egy hét múlva teljesen eltűntek.

Csoportunk még tovább ment, és harcba bocsátotta a zsidó-kommunista sajtót. Nem volt nyomdánk, hogy szót ejtsünk. A királyról, a hadseregről és az egyházról szóló többszöri tiszteletlen cikk után csoportunk türelméből kifogyva betört a zsidó Hefter és Opinia ("A vélemény") által kiadott Lumea ("A világ") újságok irodáiba és nyomdáiba. "), és
megsemmisítette azokat a nyomdákat, amelyek mérget és sértegetést hánytak ki. Kétségtelenül zavargásokat provokáltunk, de ezek a zavargások megállítják azt a nagy zűrzavart, azt a helyrehozhatatlan rendetlenséget, amelyet a kommunista forradalom zsoldosai készítettek hazánk számára.

De mindez a tevékenység engem tett bosszújának fő céljává.
A zsidó sajtó ránk támadt; - válaszoltam hevesen. Egyik nap az utcán találkoztunk az Opinia ("A vélemény") szerkesztőivel, miután szóváltást követően követeltem tőlük, hogy számoljanak be sértéseikről, összevesztünk. Az ellenfeleimet erősen megverték. De másnap az összes jászvásárhelyi újság közös frontot állított ellenem, Opinia ("A vélemény"), Lumea ("A világ"), Miscarea ("A mozgalom").

ÖRÖRE KITILTVA AZ IASI EGYETEMBŐL

A dolgok nem állnak meg itt. Az egyetem szenátusa azonnal cselekedett; találkozott, és anélkül, hogy közönséget adott volna, örökre kizárt a Jászvásári Egyetemről.

Végül mind az egyetem, mind Iasi városa megszabadulna a közrend megzavarójától, aki két éven keresztül megzavarta a zsidó kommunisták nyugalmát, és ellenezte minden erőfeszítésüket, hogy királyunk megdöntésére, felgyújtására törekedjenek a forradalmat. templomok, lövöldözés

tisztek és több százezer román lemészárlása. A rend emberei és

a törvényesség az egyetemi szenátus szemében a kommunisták voltak; ennek a rendnek a megbontója.

A JOGISKOLA TANÁCSA

Machine Translated by Google

Terveik azonban meghiúsultak, mert egy igazán egyedi esemény zavarta meg diákéletünk normális menetét. A Jogi Kar Tanácsa megkérdőjelezte a Szenátus által kihirdetett kizárást, és Cuza professzor vezetésével annak dékánja, Matei Cantacuzino és Dimitrie Alexandrescu professzorokkal együtt ellenezte ezt az intézkedést.
A tanács azon törekvése, hogy csillapítsa a haragját

Az egyetemi szenátus megbukott. A szenátus nem helyezte hatályon kívül a kiutasítási határozatot. Ekkor az Állam- és Jogtudományi Kar visszavonta képviselőjét a szenátusban, döntését már nem ellenezte, függetlennek nyilvánította magát. Az Állam- és Jogtudományi Kartól azt a tájékoztatást kaptam, hogy továbbra is járhatok órákra, mivel a kari tanács nem volt hajlandó elismerni az egyetemi szenátus döntését. Így folytattam hallgatóként a Iasi Egyetemen.
Az eset következtében az Állam- és Jogtudományi Kar testülete három évig nem küldte ki képviselőjét az egyetemi szenátusba. Ez a konfliktus még évekig tartott, még az egyetem elhagyása után is. Később, amikor megkaptam a diplomámat, a papság megtagadta az oklevelem kiadását. És a mai napig nem adták ki. Az Ügyvédi Kamara regisztrációjához és külföldi tanulmányaim folytatásához az Állam- és Jogtudományi Kar által kiállított bizonyítványt használtam fel.

AZ EGYETEM ÉVE 1921-1922

Az új tanévet rendes körülmények között - vagyis istentisztelettel - nyitották meg. Ismét ünnepi hangulatban volt az egyetem és Iasi városa.
Ez a nagy esemény szinte észrevétlen maradt Bukarestben. Ott, amikor a diákok megérkeznek, számuk elveszik a több százezres tömegben, a zajban, a fényekben és a sok összeférhetetlenségben.
Iasiban, mikor

Machine Translated by Google

a diákok elmennek, általános melankólia ereszkedik le, mint amikor ősszel a darvak és a madarak távoznak. Amikor a diákok visszatérnek, jön a fiatalság, az élet. Ez egy ünnep. Bukarestben a diákok egyedül érzik magukat egy hatalmas világ közepén, amely nem látja őket, nem értékeli őket, nem cenzúrázza, nem érdekli őket, nem szereti őket. A diák jászvásári oktatása semmiben sem hasonlít a bukarestihez, hiszen gyermekként nő fel anyja szeretete alatt, a románok szeretetének menedékében. Itt neveli a nemzet diákjait. Jómagam is hálával tartozom Iasinak mindazért, amit megtehettem. Mindig éreztem, hogy ez a jászvásárhelyi szellem aggódott irántam, éreztem szeretetének sugarát, éreztem intését, bátorítását, sürgetését, harcra hívását.

Követnek minket - Iasi tanítványait - most is, és követnek minket életünk végéig, anyám vágyakozásának és szeretetének örökké jelenlévő emlékeként. A Jászvásáron átment diákok nemzedékei közül hányat nem ösztönzött egy életre Jászvásár harcra hívása! Hányan nem kísértek el a sírhoz, hányat kísértenek még ma is szemrehányásaik!

Az év elején észrevehető volt, hogy a zsidó-kommunizmus visszavonult, dezorientált, morálja gyakorlatilag nulla, és nem tanúsított ellenállást. Minden újonnan beiratkozott diák hallott a csatáinkról, és sokáig vártak, hogy átjöjjenek mellénk. Miután itt voltak, beálltak a sorainkba.

JOGI hallgatók SZÖVETSÉGÉNEK ELNÖKE

Azon az ősszel megválasztottak a Joghallgatók Egyesületének elnökévé. Az Egyetem Szenátusa megtagadta az érvényesítésemet azzal az ürüggyel, hogy kizártak az egyetemről. igazoltam magam.

Joghallgatói Egyesületünk, mint minden más főiskolai szövetség, célja az volt, hogy tudományos tevékenységet folytasson és elmélyítsen az adott területen.
Például Nelu Ionescu elnöksége alatt, két évvel előttem a Joghallgatók Egyesülete szinte hetente ülésezett. Néhány diák elolvasott egy könyvet a jogról vagy egy kapcsolódó területről, összefoglalta, és egy értekezleten kritikát fogalmazott meg. Ezután egymásnak ellentmondó viták alakultak ki. Megtartottam ezt az általános formátumot, de hozzáadtam valami újat is. Mindezekkel a kérdésekkel és jelentésekkel nem lehetett foglalkozni, hacsak nem vizsgálták tudományosan a zsidó problémát. A romániai és külföldi problémával foglalkozó, a nemzetközi zsidó hatalomról, a probléma hazai és külföldi történetéről szóló munkákat olvastak. Nemcsak a harci módszereiket tanulmányoztuk ellenünk, hanem a zsidó szellemet és mentalitást is, ezért különféle harci és védekezési módszereket javasoltunk.

Majd minden kifejtés után megbeszélések, következtetések, végül a megalapozott igazság megfogalmazása következett, hogy mindenki megvilágosodva távozhasson.
Ezen túlmenően ugyanezeken az üléseken igyekszünk végrehajtani:

a) annak a zsidó szellemnek és mentalitásnak az azonosítása minden lépésnél, amely lopva beszivárgott a zsidók nagy részének gondolkodási és érzési mintájába.
románok.
b) méregtelenítésünk, nevezetesen a judaizmus felszámolása, amelyet az iskolai könyvek, az irodalom, a tanárok, az előadások, a színház és a filmművészet által bevezetett gondolkodásunkba. c) a rejtett zsidó tervek sokféle megértése
és leleplezése. Nekünk

vannak politikai pártjaik, a románok vezetésével, amelyeken keresztül a zsidóság megszólal; Románok által írt román újságok, amelyeken keresztül a zsidó az érdekeiért beszél; Román nyelvű románul beszélők és szerzők, akik gondolkodnak, írnak és beszélnek zsidóul román nyelven.

Machine Translated by Google

Mindezt tanulmányozva kezdjük felismerni, hogy a román történelem során először került kapcsolatba olyan néppel, amely fegyverként harcol és pusztít - nemzeti fegyverként - a ravaszságot és a hamisságot.

A román mindig is csak a becsületes harcot ismerte. Az új zsidó módszerrel szemben megzavarodott. Rájöttünk, hogy minden az ellenség ismeretében csapódik le, és ha mi, románok megismerjük, le fogjuk győzni.

Találkozóink az év során rendszeresen folytatódtak. Egyre több diákot vonzottak más főiskolákból, így a jászvásári egyetemisták általános egyesülete szinte nem is létezett. Az egész diákság a jogi csoport tevékenysége felé vonzódott.

A nézőtér túl szűk volt a hallgatók tömegéhez, akik részt akartak venni ezeken a találkozókon. A besszarábiai diákok egyre nagyobb számban vettek részt. A félévnyi tevékenység igazi csodát hozott számunkra: a besszarábiai keresztény diákok háromnegyede felébredt, új életre hívott, megvilágosodott. Rövid időn belül ők lesznek harcunk leghűségesebb katonái, akik hittel, odaadással, szívtisztasággal és áldozatkészséggel érik el a virágzásnak induló mozgalom vezetését.

Soha nem felejtjük el ezt a pillanatot, amikor a testvériség ugyanabban a hitben és fogadalomban áll, hogy harcolunk keresztény országunkért a szélhámos zsidó hordák ellen. Mi, akik tegnap harcoltunk egymással, most átöleltük egymást.

Találkozóinkon nemzeti zsenijeink Bogdan Petriceicu Hajdeu, Vasile Conta, Mihail Eminescu, Vasile Alecsandri stb. írásai voltak vezérfonalak, de különösen Cuza professzor írásai és előadásai, Paulescu professzor írásai, Gavanescul professzor nemzeti nevelési órái.

Cuza professzor összes írását nem csak egyszer, hanem háromszor, négyszer olvasták el, és tanulmányozták. Különösen a politikai gazdaságtan tanfolyama, amely előkelő pozíciójából ragyogóan kezelte a zsidókérdést, és arra kérte a románokat, hogy értsék meg jelenlegi legsúlyosabb problémájukat, útmutatást jelentett számunkra annak megismerésére irányuló törekvésünk minden pillanatában. A legnagyobb szerencsénk és a románoké tehát az volt, hogy nálunk volt Cuza professzor, a világ zsidóproblémájának egyik legtapasztaltabb embere. neki köszönhető, hogy el tudtunk tájékozódni bármilyen zsidó manőverben.

A legmagasabb tudományos színvonalú kurzusait minden hallgató eddig nem látott figyelemmel követte. A jogi kar előadóterme mindig is túl kicsi volt. Ezen a Jászvásári Egyetemen sokáig nem lesz olyan professzor, aki a nacionalizmusról tart előadást, aki hasonló lelkesedést kelt.

Ezalatt az idő alatt sokunk számára az élet egyetlen célt kezdett feltárni, minden más érdek fölött: harcolni népünkért, amelynek léte veszélybe került.

LÁTOGATÁS A CERNAUTI EGYETEMRE

Más egyetemeken csend uralkodott. Az előző év, 1921 tavasza óta Cernautiban megkezdődött a színház románosításáért folytatott agitáció. Több napig tartó kiélezett csata ért véget a diákok győzelmével. Most, 1922 tavaszán a Joghallgatók Egyesületének égisze alatt megszerveztem a jásziaiak látogatását Cemautiba. A tanárok és a diákok jól fogadtak bennünket. Mi, 100 látogató, az ott töltött három nap alatt nem csináltunk mást, de a
lelkünkben terjedő új hitet átadtuk cernauti kollégáinknak, Cernautinak nem volt nehéz, mint Jászvásárnak, csak annál inkább.

megszenvedte a zsidó inváziót, utcáival, kereskedelmével, romos templomaival, földjeivel és a zsidó uralom alatt nyögdécselő románokkal. Röviden,

Machine Translated by Google

Új és szoros lelki rokonság jött létre közöttünk, amely azon a vágyakozáson és közös álmunkon alapul, hogy egyszerre lássuk népünket

tudatára ébredtek méltóságuknak, hatalmuknak és joguknak, mint saját sorsuk és országuk sorsának urai. Ezt a rokonságot azután a cemautii diákok egy hónappal később visszatért látogatása erősítette. Ekkor találkoztam először Tudose Popescuval, a pandúrra emlékeztető fiatal harcos gyönyörű alakjával, aki később a diákmozgalom egyik vezetője volt, de ma egy szegénytemetőben alszik egy elfeledett kereszt alatt.

AZ "APARAREA NATIONALA" SZEMLE

1922. április 1-jén jelent meg a kéthavonta megjelenő Apararea Nationala ("A honvédelem") Cuza és NC Paulescu professzorok irányításával. Gondolataink és gondjaink közepette bárki el tudja képzelni, mit jelentett számunkra ennek a magazinnak a megjelenése.

Ebben mindent megtaláltunk, amire szükségünk volt a saját teljes megértéshez és hasznos érveinkhez.
Cuza és Paulescu professzorok cikkeit minden fiatal vallásosan olvasta, és mindenütt, Bukarestben és Kolozsváron is átütő hatást gyakoroltak a hallgatókra. Minden egyes szám megjelenését diadalnak tekintettük, hiszen ez volt számunkra a lőszerszállítás másik eszköze a zsidó sajtó vitáinak leküzdésére.

Helyénvalónak tartom, hogy itt reprodukáljunk két, akkoriban megjelent cikket Cuza és Paulescu professzorok aláírásával.

„A tmtb isteni szelleme örökké megvédi az emberiséget. Összefoglalva: a Talmud - a héberek politikai-vallási törvényhozása - ahelyett, hogy az evangéliumhoz hasonlóan harcolna a tulajdon és az uralom szenvedélyei ellen, éppen ellenkezőleg, felfoghatatlan csúcsra emeli ezeket a bűnöket, hogy megvalósítsa Júda azon álmát, hogy az evangéliumban legyen. ugyanakkor az egész föld tulajdonosa és az egész emberiség ura.

De míg a keresztény apostolok nyíltan hirdették eszményüket, a Talmud elrejtőzik; és két függeléke, a Kahal és a szabadkőművesség még láthatatlanabb.
A három a sötétben maradni egy sáros és átkozott azt jelenti: a hazugság.
„Azaz a hazugság az alapja annak a rendszernek, amelyet a zsidók használnak, akikre elmondható...
– Te beszélsz, szóval vagy.
De a hazugságnak van egy halálos ellensége, mégpedig az igazság. Mert az igazság a kereszténység megkülönböztető jegye. Krisztus azt mondta: 'Én vagyok az igazság', és ez az oka annak, hogy az Ő tanítását Izrael áldozza meg.

Éppen ellenkezőleg, a hazugság jellemzi azt, amit a gonosz szellemének vagy az ördögnek neveznek.
Így szólt Jézus a héberekhez: „Ti atyátoktól, az ördögtől
származtok, és atyátok kívánságai a ti akaratotok. Kezdettől fogva gyilkos volt, és nem marad meg az igazságban, mert nincs benne igazság. Amikor hazugságot mond, önmagáért beszél, mert hazug és ennek atyja. '

"Krisztus, elhagyva ezt a világot, legyőzhetetlen fegyvert küldött tanítványainak, nevezetesen az Ő Szellemét. Az igazság isteni szellemét, amely örökre megvédi az emberiséget a hazugság démoni szellemétől" - hajolok meg az Igazság Lelke előtt, mondván a lelkem mélyéről. lélek. Hiszek a Szentlélekben! "

(Prof. Dr. NC Paulescu, a "Philosophic Physiology.
The Talmud, the Kahal, Freemasonry" II. kötet, Bukarest, 1913, 300-301.

Az antiszemitizmus tudománya

„A szavak másik szörnyű kombinációja: az antiszemitizmus tudománya. Hogyan lehet az antiszemitizmus tudomány legyen? A tudósok a szikláikkal, azok a pecsétjeikkel, a

Machine Translated by Google

matematikusok az x-eikkel, a filológusok az utótagjaikkal, a tudósok az úgynevezett "rögzített" kulturális elképzeléseikkel. "Antiszemitizmus? Ezeknek a tudósoknak ez csak vadság, a brutális ösztönök vak megnyilvánulása, a történelem előtti idők maradványai, civilizációnk szégyene, amelyet a tudomány és az ember előítéletektől és szenvedélyektől mentes felvilágosult lelkiismerete egyaránt elítél.

Ez az a légkör, amelyet különösen a zsidók teremtenek – és amit azok a judaizáltak művelnek – az antiszemitizmus körül, megtévesztve a naivakat, vagy kihasználva a hülyék naivitását azzal, hogy ők is egy szinten állnak a modern civilizációval. '

És ki ne szeretne az lenni?

Például van ez az érdekes eset, amikor egy judaizált egyén, aki maga is félig zsidó, néhány évvel korábban egy hihetetlen tudós hangjával beszélt antiszemitizmusunkról, amely akkoriban és ma is változatlan volt. És íme, amit ez a szerző, a nomen-odiosum elmond nekünk a Viata Romaneasca ("A román élet") című művében, a második évfolyam 2. sz. 1907. november 11., 186. o., 204-207 – a nemzeti gondolat árulója, ahogy később a háború alatti nemzeti fellépésünk elárulója volt: „A zsidókérdésről akarok beszélni... teljesen denaturálva a vulgáris és kegyetlenségtől Antiszemitáink zsidófágiája, akik így... a civilizált világ mellett köteleznek el bennünket...

"A középkori üldöztetések fegyvertárából előkerült rozsdás fegyverekkel, gyűlöletpropagandával, szenvedélyes túlzásokkal, állati ösztönök felébresztésével a néptömegekben... csak egy igazságos ügyben lehet kompromisszumot kötni - de az antiszemitizmus ügyét. nem igazságos...

– De ennek a konfliktusnak... a fajüldözés, a vallásüldözés, egyszóval az antiszemitizmus hamis benyomását kelteni, az csak az ellenség ügyét szolgálhatja, csak túlságosan örülök, hogy kihasználják egyes mániákusok csapongásait... antiszemita botrányszervezők, idő előtt napirendre tűzik az egész kérdést... „Senki, legkevésbé a miénk, önmagában nem keríthet a végtelenségig visszhang nélkül, sem a modern eszmék, sem a külpolitikai fellépések ellen... (Ezek A pontok a szerzőé, vagyis nem felfüggesztő jellegűek, hanem fenyegetőek, látszólag fantasztikus politikai beállítottságot tartalmaznak.

Szerk. [azaz Cuza, Tr .]

„Ezért, ha kérdésünket az antiszemitizmus, a fajgyűlölet birodalmába helyezzük, az azt jelenti, hogy szégyenletes és végzetes vereséghez vezetünk... ázsiai sürgősség... erőszakos demagógia, egészségtelen izgatás... spekuláció sötét szenvedélyek...

Ezt a tipikus fogalmat idéztem, amely mindenkire jellemző, aki eladta magát a zsidóknak. És láthatjuk, miben csapódik le az egész: klisékre ("civilizált világ", "modern eszmék"), de különösen rágalmazásra ("vulgáris és ádáz judeofagia", "rozsdás fegyverek", "vadászati ösztönök") néhány mániákus késztetésnek. , "sötét szenvedélyek"). , antiszemita botrányok terjesztői, ''ázsiai

Nemcsak a hétköznapi zsidó szerelmesektől érkeznek ilyen „megbecsülés”, hanem néha még a kultúra más területeken is jeles képviselői.

Így például a jeles jogász, egyetemi tanár, szónok, politikus, volt közoktatási miniszter, AC Arion úr rámutatott antiszemitizmusom miatt, a Képviselőház plenáris ülésén az aposztróf - mondhatjuk, hogy „híres” egy ilyen embertől, aki engem barlanglakónak nevez.

Ami a zsidókat illeti, az antiszemitizmusról szóló beszámolójuk még jellemzőbb.

A szokásos közhelytől eltekintve, "gyűlölettel és vadsággal" - természetesen ok nélkül, nem bánják az indítékokat megvitatni - szerintük az antiszemitizmus őrültség, intellektuális elfajulás, szellemi nyomorúság. Így tekint ránk az egyik legkiválóbb modern zsidó „értelmiség”, a jeles származású Dr. K. Lippe, mint a híres középkori Talmud-magyarázó, Rasi dédunokája, aki azt mondta, hogy tob sebegoim barog (öl) a gójok legjobbja).

Az orvos. K. Lippe, MD, Galíciából érkezett, és Iasiban telepedett le, ahol egy nő meggyilkolására szolgált azzal, hogy abortuszt hajtott végre rajta, sőt írt egy speciális német nyelvű művet is: Mentális betegségek tünetei – Antiszemitizmus (1887) .

És annak bizonyítékaként, hogy a parazita zsidók által az antiszemitizmus ellen felhozott érvek nagyon szegényesek, csakúgy, mint a zsidóké, és mindig ugyanazok, itt van a Curierul Israelit ("Izraelita Futár"), az Unió hivatalos szerve. A honosított zsidók ezt mondják e pénteki, 15-i kiadásának vezércikkében

Machine Translated by Google

1922 szeptemberében rágalmazó címmel - nekünk, akik az Aparare'a Nationala-ban ("A honvédelem") írtuk - "Egy rakás gazember".

Ezekkel az antiszemitákkal az intellektuális degeneráltság állapota van, amely elérte az érzékek perverzségét, egyfajta mentális szadizmus, amely hazugságra és rágalomra készteti az érintetteket. Amint látja, ez egy nagyon egyszerű magyarázat, és egy rendkívül naiv: mindaz, ami elhangzott

a zsidókkal szemben hazugság és rágalom egy sajátos intellektuális degeneráció miatt.
Az antiszemitizmus definíciója – a zsidók és a judaizáltak szerint – tehát ebben a két szóban foglalható össze: vadság és őrület, természetesen az „antiszemiták". Ami a zsidókat mint társadalmi jelenséget illeti, ebbe a „magyarázatba" nem is mennek bele. Mintha nem is léteztek volna. Ez a vadság és őrület volt az, ami a mai napig minden idők népét, egyiptomiakat, perzsákat, rómaiakat, arabokat, valamint a modern nemzeteket arra kényszerítette, hogy a zsidókat nemzeti fenyegetésnek tekintsék, és fellépjenek ellenük.

Ez a vadság és őrültség homályosította el minden nemzet kultúrájának legkiemelkedőbb képviselőinek megértését, mint Cicero, Seneca, Tacitus, Mohammed, Luther Márton, Giordano Bruno, Nagy Frigyes, Voltaire, II. József, I. Napóleon, Goethe, Herder Ludwig Feuerbach, Richard Wagner, Bismarck, Rudolf Virchow, , Immanuel Kant, Fichte, Schopenhauer, Charles Fournier, Theodor Billroth, Eugen Dfihring – és még számtalan ember minden téren, hogy felszólaljon a zsidók ellen.

Végül pedig a vadság és az őrület magyarázza kultúránk legkiemelkedőbb képviselőinek antiszemitizmusát, mint Simion Barnutiu, BP Hajdau, Vasile Alecsandri, Vasile Conta, Mihail Eminescu.

Vad és őrült: minden, Civilizált és jól viselkedett: a judaizáltak, és a zsidók: nem léteznek, és a zsidók kegyetlensége nem képes megmagyarázni az antiszemitizmust társadalmi jelenségként, nevezzük antiszemita elméletnek .
Elméletünk szerint az antiszemitizmus felépítésében három szakaszt kell megkülönböztetnünk: ösztön, lelkiismeret, tudomány.
Az ösztön mindig is arra késztette a tömeget, amely kezdetben közvetlen anyagi érdekeivel foglalkozott, hogy szembeszálljon a zsidó parazitizmussal népi mozgalmakon keresztül, amelyek gyakran általánossá váltak és véresek, ahogyan az volt sok más között szerte a világon, például az ukrajnai kozákok szörnyű mozgalma vezetett. Bogdan Hmelnischy, amelyben 1649-ben több mint 250 000 zsidó halt meg.

Fokozatosan felébred a zsidó veszedelem tudata, először a művelt osztályokban.
Aztán szétterül és behatol a tömegekbe. Az első csoport az emberekhez csatlakozik követeléseik támogatásában. Ez utóbbiak így fokozatosan tudatosulnak.

A tudomány részleges kutatással kezdődik, amíg el nem éri - csak napjainkban - céljának meghatározását, nevezetesen a judaizmus mint társadalmi jelenség tanulmányozását, amely távol áll attól a környezettől, amelyben elrejtőzik, és arra a következtetésre jut, hogy ez emberi probléma. igazából a legnagyobb, akinek megoldást kell találni.

Az eddigi résztanulmányok következtetései ismeretében azt mondhatnánk, hogy ezek alkotják a tudomány antiszemitizmusát, Ez az alap, amit nem szabad összetéveszteni az antiszemitizmus tudományával, Ami megkülönbözteti őket, különböző céljaik. És itt van ennek a tudománynak a célirányos meghatározása, amely egyértelműen bizonyítja, hogy önmagában is valódi tudomány:

Az antiszemitizmus tudományának tárgya a judaizmus, mint társadalmi probléma, ezért szükségszerűen az összes olyan tudomány szintézise, amely hozzájárulhat a megoldásához.

Hogy melyek ezek a tudományok, amelyek résztanulmányaikkal hozzájárulnak a judaizmus megismeréséhez, azt már láttuk. És így használja az antiszemitizmus tudománya

Machine Translated by Google

eredményeiket, hogy megoldást találjanak.
A történelem azt állítja, hogy a zsidók a legrégibb időktől fogva vándorló népek voltak többek között, nomádok, szántóföld nélkül. Az antiszemitizmus tudománya megállapítja, hogy az ilyen nomadizmus ellentétes az ülő földművelő népek jólétével, és nem tolerálható.

Az antropológia megállapítja, hogy a zsidók nem rokon fajok keverékei, amelyek megkülönböztetik egymást, mint például a szemiták, az árják, a feketék, a mongolok. Az antiszemitizmus tudománya megmagyarázza a zsidó nemzetnek a kultúra területén e hamisítás eredményeként fennálló meddőségét, és megmutatja, hogy ez

A mesztic nem tud semmivel hozzájárulni más nemzetek kultúrájához, amit csak meghamisítanak, denaturálják sajátosságaikat.

A teológia megállapítja, hogy a zsidó vallás egy kizárólagos vallás, amely az Istene, Jahve és a választott és szent népnek tekintett zsidók (am codes) között kötött különleges szövetségen alapul, eltekintve a többi néptől.

Az antiszemitizmus tudománya szigorúan azt a következtetést vonja le, hogy egy ilyen koncepció kizárja a zsidókkal való békés együttműködés vagy asszimiláció lehetőségét.

A politika kimondja, hogy mindenhol, más nemzeteken belül, a zsidóknak megvan a maguk egyedi társadalmi szervezete, amely államot alkot az államban. Az antiszemitizmus tudománya arra a következtetésre jut, hogy „a zsidók anarchikus elem, veszélyes minden állam létezésére.

A politikai gazdaságtan megállapítja, hogy a zsidók minden időkben, még Palesztinában is, más nemzetekre rátelepedett népként éltek, akik kizsákmányolták munkájukat, nem pedig maguk voltak közvetlen termelők. Az antiszemitizmus tudománya azt mondja, hogy minden népnek joga van megvédeni termelő munkáját a zsidók általi kizsákmányolástól, akik nem tűrhetők el, hogy élősködőként éljenek, veszélyeztetve az emberek létét.

Philosoby megállapítja, hogy a judaizmus életfelfogása az emberi fejlődéssel ellentétes anakronizmus. Az antiszemitizmus tudománya a civilizációval szembeni kötelességként azt írja elő, hogy ezt a kulturális szörnyűséget minden nemzet közös erőfeszítésével felszámolják.

Az antiszemitizmus tudománya arra alapozza következtetéseit, amit a különféle, de különböző speciális tudományok objektíven megállapítottak – amelyek mindegyike szükségszerűen ugyanarra a következtetésre vezet: a zsidók kiszorítása más népek közül, véget vetve természetellenes és élősködő létüknek. egy anakronisztikus koncepcióra, amely szemben áll minden nemzet civilizációjával és békéjével, amely már nem tűrheti el.

Ez az antiszemita elmélet, mint látható, különbözik attól a zsidó és judaizált elmélettől, amely az antiszemitizmust két egyéni megnyilvánulásra redukálta – amelyek tulajdonképpen abban a pillanatban, amikor tömegesen megnyilvánulnak, társadalmi problémává válnak: vadság és megtépázottság. - és ezt is elmagyarázza.

Az antiszemitizmus ösztönéhez néha vadság és gyűlölet is társulhat.
Mert az ösztön vak – mondják –, pedig elengedhetetlen az élet védelméhez.
Az antiszemitizmus tudatossága azonban hozzáadódik az ösztönhöz, megerősítve annak impulzusait, legyen az bármilyen „vad”.
Ahhoz, hogy "civilizált" lehessen, először léteznie kell.
Az antiszemitizmus tudományának végre sikerül megmagyaráznia ezt a jelenséget, még jobban megvilágítva az emberek lelkiismeretét, teljes mértékben kielégítve ösztöneiket és erőszakos kitöréseiket, így legitimálva ügyük – a zsidók parazitizmusának – feltárásával.
Így megadja nekünk a judaizmus problémájának tudományos megoldásának képletét, amelynek megértéséhez csak alkalmaznunk kell, a modern antiszemitizmus tehát egyesíti az összes energiát: az ösztön, a lelkiismeret, a tudomány, a Az igazság teljesen feltárul, egy hatalmas társadalmi erőt alkotva, amely minden bizonnyal képes megoldani korunk civilizációjának legnagyobb problémáját, a zsidó problémát. És mit tesznek a zsidók és a zsidók e nagyhatalom ellen, hogy meghosszabbítsák parazitaságuk kudarcra ítélt létét? Láttunk: kliséket, rágalmazásokat és szeszélyeket.

Machine Translated by Google

'Antiszemitáink vulgáris judeofagiája...' 'kompromittálnak minket a civilizált világ szemében...', 'Rozsdás fegyverek, a középkori üldöztetések fegyvertárából ástak...', 'Az állati uszítás az ösztönök a tömegekben népszerűek...", „ázsiai impulzusok...", „őrület...", „mentális szadizmus. '

Mindezek az érvek, amelyekkel szemben állnak antiszemitizmusunkkal, mert nincs más, azt gondolva, hogy ostobaságukkal véget vethetnek ennek, miközben bosszúálló energiák fortyognak minden, a nomád parazitizmustól fellázadt nemzetben. "

AC Cuza, Apararea Nationala ("A Nemzetvédelem") No. 1922. november 16., 15., első év.

A KERESZTÉNY DIÁKSZÖVETSÉG ALAPÍTVÁNYA

1922. május 20-án korlátozott számú ülésen felszámoltuk a jászvásári egyetemisták általános egyesületét, amely még a papság által támogatott ellenzők maradékának kezében volt, és megalapítottuk a ma is élő „Keresztény Diákok Szövetségét". Kezdetben kis csoport voltunk, majd diákkört alapítottunk, amiből később Joghallgatók Egyesülete alakult át, és most végre munkánkból egy igazi általános diákegyesület született KERESZTÉNY DIÁKSZÖVETSÉG néven, hogy a szívek az összes jászvásári diák ütős volt, de 1919-től eltérő diákság.

Ezen a ponton, lelkemben nem nélkülözhetetlen melankólia nélkül, háromévi harc és megannyi megpróbáltatás tüzében újraéledő barátság után közeledtem az egyetemről, a diákéletről és a harci társaimtól való távozásom napjához. Már csak egy hónapom volt az érettségi vizsgámig, és nem tudtam túltenni magam azon a gondolaton, hogy el kell mennem, hogy mi, az 1919-es gimnázium végzősei, szívünkben oly szorosan megkötözve, szétszóródunk, Istenem csak tudja. az ország mely szegleteire. Ezért, miután kineveztük utódaimat, Sava Margincanut a Joghallgatók Egyesületében és Ilie Garneatát a Keresztény Diákszövetségben, 26 olyan elvtárs, akik leginkább egységesek voltak, megfogadták, hogy bárhol is vagyunk, harcolni fognak azért a hitvallásért, amely összeköt bennünket, mint hallgatókat. Az egyetemen. Mindannyian aláírtuk ezt a fogadalmat, üvegbe tettük, majd elástuk. Miután elvégeztem az érettségi óráimat, egy másik szavazatot adtak le a 46 fős második csoporttól, amely a csatában újabb volt. Vendégeim voltak Husiban, ahol négy napon át találkozókat tartottunk, tisztázva a fejünkben a legapróbb részleteket jövőbeni tevékenységünkről. Itt édesapám többször beszélt társaimmal, buzdította őket a harcra. Így hát elváltak útjaink, lelkünkben hordozva népünk szebb és szebb napok utáni vágyát.

BECSÜLETKÖTELEZETTSÉG

Alulírottak, a Jászvásári Egyetem hallgatói, felismerve azt a nehéz helyzetet, amelyben a román népet létében fenyegeti egy idegen nép, amely eltulajdonította földjeinket és hajlamos az ország vezetésére; hogy utódaink ne vándoroljanak idegen földeken szegénységtől és nyomorúságtól elűzve, és hogy népünk el ne vérezzen egy idegen nép zsarnoksága alatt, elszántan emelkedünk egy új és szent eszmény, a haza védelmének eszménye köré. a zsidó invázió ellen.

Ez az eszme körül alakult meg a Jászvásári Egyetem Keresztény Diákszövetsége. Ezzel az eszmével a szívünkben hagyjuk el a termeket

Machine Translated by Google

ma az iskolából.

Legfőbb becsületbeli kötelességünknek tekintjük, hogy bárhol is vagyunk, igazságosságunkért, népünk fenyegetett életéért harcolni. Ezért ma, 1922. május 27-én, szombaton összegyűlve közös kötelezettséget vállalunk arra, hogy országszerte elterjedve mindenhová visszük azt a tüzet, amely ifjúságunk korában lelkesített bennünket, hogy meggyújtsa a szomorú szíveket. az emberek az igazság fáklyáját, a szabad élethez való jogukat ezeken a vidékeken.

Szorosabb kapcsolatot ápolunk azzal az Egyesülettel, amelyet ma elhagyunk, és amelynek pártoló tagjai maradunk, ez a központi pont, amely mindig összeköt bennünket közös küzdelmünkben. 8 év múlva újra találkozunk, csak 1930-ban, május 1-től május 14-ig a Iasi Egyetemen. A Tagsági Bizottság gondoskodik arról, hogy minden tagot két hónappal aznap előtt értesítsenek, és gondoskodik érkezésükről. Meghívjuk az egyesületen keresztül minket követő hallgatók minden generációját, akiknek meg kell érteniük, hogy munkájukat a haza oltárán rögzítsék, hogy csatlakozzanak hozzánk abban az évben és azon a napon a Iasi Egyetemen.

1922. május 27

Corneliu
Zelea-Codreanu-Husi N.

Nadejde, 21 University St.-
Iasi Grig. Ghica, 23 Carol St.-Iasi I.
Sarbu,

Rudi, Soroca megye Grigoriev Eusevie,

Caragaiani, Cetatea-Alba megye Ilie Gameata, 40
Muzelor St.-Iasi Alexandru P. Hagiu, Chetresti-
Vaslui Loan Blanaru, 35 Tabacari St. - Husi
Constantin C. Zotta, 13 Major Teleman St.
Husi A. Ibraileanu, 3 Ghica Voda St.-Galati M.
Berthet, Purcari, Cetatea-Alba megye Iacob I.
Filipescu, Tg.

Falciu, Falciu megye Leonid Bondac, I. Heliade
Radulescu St.-Soroca C. Madarjac, 71 Apostol St.-
Galati 1. Miclescu, 165 Portului St.-Galati Ionel
1. Teodoreanu,

Muzelor-Galati Laseu Nicolae, 22 Sinadino St.-
Chisinau Bobov Mihail, 85 Podolskaia St.-
Chisinau Mihail V.

Sarbul, Mascauti, Orhei megye Nicolae B.
Ionescu, 59 Constantin

Brancoveanu St.-R-Sarat Pavel Epure-
Cetatea-Alba, Cathedral Gh.
Boca, Balaceana,

Suceava County Vasile Nicolau, 61 Lascar Catargiu St.-Husi
Andronic Zaharia, Partestii de Sus, Bucovina Vasile N.
Popa, Paunesti, Plutna megye Vasile Corniciuc,
Putrauti, Suceava megye Nicolae N. Aurite,
Tereblecea, Siret megye Gr. Mihuta, Scheia,
Suceava megye Ciobanu Stefan, 9
Sturza St.-Suceava Eugeniu Cardeiu, Bilca,
Radauti County Eug. N. Manoilescu, Epureni,
Falciu Viadimir megye

Machine Translated by Google

Frirnu, Calmatui, Cahul Gh megye.
Zarojeanu, 40 Muzelor St.-Iasi
Prelipceanu Tit. Vasile, Horodnicul de jos, Radauti
County Prelipceanu Gr. Vasile, Horodnicul de
jbs, Radauti megye Constantin Darie, Horodnicul de Sus,
Radauti megye Pasearu kölcsön Stefannak,
Tereblecea, Siret megye Mihail I. Babor, Balaceana, Suceava megye
Sava Margineanu, Stroesti, Suceava megye
Taranu Traian, Stroesti, Suceava megye Al .
Pistuga, Tarnauca, Dorohoi megye Dragomir
Lazarescu, Tarnauca, Dorohoi megye Constantin
C. Campanu, Scheia, Suceava D.
Porosnicu megye, Gurmezoaia, Falciu N. Gh.
Ursu, Malusteni, Covurlui C. Ghica megye, 23 Carol St.-Iasi

EGYETEMI TANULÁSAIM VÉGÉN

Otthon elszaladt a szemem előtt az egyetemen eltöltött három év, és megkérdeztem magamtól: hogyan tudtunk ennyi akadályt leküzdeni; hogyan győzhetnénk le több ezer ember mentalitását, akaratát; hogyan győzhetnénk le a főiskolai szenátusokat; és hogyan tudnánk tompítani egy egész ellenséges sajtó merészségét? Volt pénzünk zsoldosokat bérelni, újságokat kiadni, kimenni vidékre, fűteni ezt az igazi háborút? Nem volt semmink.

Amikor belevetettem magam abba az első csatába, nem valaki más ragaszkodása miatt tettem, vagy valami konfabuláció, vagy valamilyen előzetes döntés eredményeként, amivel engem bíztak meg, vagy akár nagy és hosszan tartó belső késztetés hatására. zűrzavar vagy gondolat. mélységben vizsgáltam ezt a problémát. Semmi ilyesmi. Nem tudnám leírni, hogyan kerültem ebbe a harcba.
Talán úgy, mint egy ember, aki gondjaival, gondolataival sétálva az utcán, meglepve a házat felemésztő tűztől, leveszi a kabátját, és a lángok által elnyeltek segítségére ugrik. Én, egy 19-20 éves ésszel, mindenből, amit láttam, megértettem, hogy elveszítjük a hazánkat, hogy nem lesz többé országunk, hogy a szegény, elszegényedett és kizsákmányolt román munkások öntudatlan összefogásával. , az uralkodó és pusztító zsidó horda elnyelne minket. Szívem diktálása szerint cselekedtem, a legkisebb csúszó-mászó féregben is megszállott védekezési ösztönből, nem a puszta önfenntartás ösztönéből, hanem azért, hogy megvédjem azokat az embereket, akiknek a része voltam. Így hát egész idő alatt az volt az érzésem, hogy az összes ember mögöttünk áll, minden élővel, mindazokkal, akik meghaltak a hazáért, a jövő nemzedékeikkel; hogy népünk harcol és beszél rajtunk keresztül, hogy az ellenségek száma, bármilyen nagy is, e történelmi entitás előtt csak egy maroknyi nyomorult ember, akiket szétszórunk és legyőzünk.

Ezért bukott el minden ellenfelünk, kezdve a meggondolatlan egyetemi szenátusokkal, akik azt hitték, hogy egy rakás őrült fiatal harcol bennünk, valójában harcoltak és leütötték a sajátjukat. Van egy természeti törvény, amely mindenkit a helyére tesz; A természet ellen lázadók, Lucifertől napjainkig, ezek a lázadók, akik gyakran nagyon intelligensek, bár mindig híján voltak a bölcsességnek, elkábultak.

Ennek a természeti törvénynek, ennek a bölcs rendnek a keretei között, bárki harcolhat, joga van egymás között harcolni. Rajta kívül, ellene, e rendelet értelmében senki sem teheti meg

Machine Translated by Google

büntetés nélkül aktiválni és legyőzhetetlen. Az emberi szervezetben a vérgömböknek a szerkezetében és szolgálatában kell maradniuk. Nemcsak akkor lenne lázadás, ha egy gömböcske fellázadna a szervezet ellen, hanem akkor is, amikor még kevésbé tenne, vagyis amikor a saját szolgálatára állt, amikor csak önmagát elégítette ki, amikor nem volt más célja és eszménye önmagán kívül, amikor a saját Istened lett.

Az egyén a képben és a népe szolgálatában. Az emberek Istenük és Isten törvényei felépítésében és szolgálatában.
Aki megérti ezeket a dolgokat, az győz, még ha egyedül van is. Aki nem érti, az vereséget szenved. E gondolatok hatására fejezem be a harmadik egyetemi évemet. Szervezeti szempontból a vezető és a fegyelem eszméjét alakítottuk ki. A demokráciát nem a spekuláció vagy az elmélet által elért meggyőződés zárta ki.

Kezdettől fogva antidemokrácia-ellenesen éltünk. Mindig én vezettem. Három év alatt csak egyszer választottak meg a Joghallgatók Egyesületének elnökévé.
Máskor nem a harcosok tettek vezérré, hanem én választottam őket követésre. Soha nem voltak bizottságaim, és soha nem bocsátottam szavazásra javaslatokat. Amikor azonban szükségét éreztem, mindenkivel konzultáltam, de saját felelősségemre egyedül hoztam meg a döntéseket. Ezért volt a mi kis csoportunk mindig is megingathatatlan egység. Nem voltak megosztott vélemények, többségi vagy kisebbségi frakciók, amelyek cselekvési vagy elméleti kérdésekben ütköztek egymással.

Az összes többi csoport esetében ennek az ellenkezője igaz. Ezért estek vereséggel.

nagy hit, mint a láng, amely folyamatosan ég szívünkben, megvilágítja utunkat; nagy és felejthetetlen egymás iránti szeretet, nagy fegyelem, döntés a csata során és egyensúly

csataterv mérlegelése; ezek, hazánk és Isten áldása biztosítottak bennünket a győzelemről abban a három évben.

1922 NYÁRA

1922 nyara nem telt el békésen. Moldova városaiban a román nemzeti vagy közösségi színházak színpadain a „Kanapof” társulat jiddis nyelven kezdett el zsidó darabokat játszani. Fiataljaink ezt fenyegetésnek tartották, hiszen a románság nemzeti és erkölcsi nevelésére hivatott intézmény elidegenedésének kezdetét látták. Kisajátítva a kereskedelemben, az iparban, a romániai föld- és altalaj gazdagságában, a sajtóban, egyszer majd mi is kisajátítva látjuk magunkat nemzeti színházaink színpadairól. A színház az iskolával és az egyházzal együtt egy dekadens nemzetet tudatosíthat jogaival és történelmi küldetésével. Felkészítheti és ösztönözheti a nemzetet a felszabadulásért való küzdelemre. Mostantól még ezt az erődöt is elveszik tőlünk. A román verejtékből és pénzből épült színházaink a zsidókat szolgálják, hogy felkészítsék és megerősítsék erőiket az ellenünk való harcban. Másrészt ezekről a román színpadokról „lelki táplálékként” szolgálnak majd fel bennünket, románokat, amelyek mind hozzájárulnak nemzeti demoralizálódásunkhoz, erkölcsi romlásunkhoz és pusztulásunkhoz.

Másoknak, nevezetesen a kormánynak, bármely hatóságnak vagy a tanároknak kötelessége volt állást foglalni ez ellen az új románellenes támadás ellen. De egyiket sem vitték el. Csak a fiatalok reagáltak a lehető legjobban, ütéseket kockáztattak, számtalan sértés záporozta őket, sehol sem találtak támogatást. Ezt a harcot minden városban megvívta: Husiban, Bariadban, Botosaniban, Pascaniban stb. a iaszi diákok csoportja, akiknek mindenhol középiskolások segítettek.
Bementek a zsidókkal teli termekbe, és mindent odadobtak a Sátán előadóinak, amit csak tudtak, és elűzték őket a színpadról.

Román.

Talán – mondhatják egyesek – civilizálatlan módon. Mondjuk én is, talán. Azonban mennyire civilizált egy idegen nemzet számára

Machine Translated by Google

kifosztják egymás után hazám minden javait? Mennyire civilizált, hogy ugyanaz a nemzet megmérgezi a kultúrámat, majd felszolgálja a színpadon, hogy megöljön?
Mennyire voltak civilizáltak a zsidók által használt eszközök Oroszországban? Mennyire civilizált emberek millióinak lemészárlása tárgyalás nélkül? Mennyire civilizált a templomok felgyújtása vagy kabarévá alakítása?

Magamnak szegénységemben és szegényes erőimmel védekezem a támadás ellen, amennyire csak tudom - nyomtatott szóval, ha lehet; a
hatóságok segítségével, ha még románok; szóval, ha valaki hallgat; erőszakkal, végső esetben, és ha mindenki csendben marad. Méltatlan és áruló az, aki elárulásával vagy veleszületett gyávasággal nem védi hazáját, vagy egyáltalán nem reagál.

Mindenesetre ez a harc tiltakozás volt, az egyetlen tiltakozás a gyáva és félelmetes csend közepette. Másnap bajtársaink ütésekkel és sebekkel telve tértek vissza, hiszen egy 15 fős fiatal csoportnak nem volt könnyű bejutnia egy színházba, ahol 3-4000 zsidó volt; s különösen csüggedten tértek vissza románjaink rosszkedvétől és ingerültségétől.

Gyakran felteszem magamnak a kérdést: mi tartott meg minket, ilyen kis csoportot, a sok csapás, annyi szemrehányás mellett minden irányból? Sehol nem találtunk támogatást. Ebben a mindannyiunk elleni küzdelemben az egyetlen támaszt magunkban találjuk; abban a meggyőződésünkben, hogy nemzeti sorsunk nagy útján haladunk mindazok mellett, akik mártírként harcoltak, szenvedtek és haltak meg földünkért és népéért.

NÉMETORSZÁGBAN

1922 őszén visszatértem Jászvásárba. Ott megosztottam társaimmal egy régi gondolatomat, azt, hogy Németországba kell mennem politikai gazdaságtan szakon folytatni tanulmányaimat, és egyúttal megpróbálom megvalósítani azt a szándékomat, hogy átvegyem elképzeléseinket és meggyőződéseinket. külföldön. . Tanulmányaink alapján nagyon jól felismertük, hogy a zsidóprobléma nemzetközi jelleggel bír, ezért a reakciónak nemzetközi vonatkozásúnak kell lennie; hogy ennek a problémának a teljes megoldása nem érhető el, kivéve

minden keresztény nemzet cselekvése révén tudatosult benne a zsidó fenyegetés.
De nem volt se pénzem, se ruhám. Az elvtársaim adtak néhány ruhát, és kölcsönkértek

8000 lejt Grigore Bejan mérnöktől, amelyet havonta kellett visszafizetni, mindenki saját képessége szerint járult hozzá. Ezzel a pénzzel indultam el Berlinbe, az állomásra kísérve mindazok, akiktől elváltam, akik most otthon maradtak, hogy tovább harcoljanak.

Miután megérkeztek Berlinbe, két diákbarát, Balan és C. Zotta nagy segítségünkre volt. Jelentkeztem az egyetemre. A regisztráció napján felvettem a népviseletet, és elmentem arra a szép ünnepségre, amelyen a dékán – ősi hagyományt követve – kezet fog minden új jelentkezővel. Az egyetem auláin az általános kíváncsiság célpontja voltam román öltözékem miatt.

E sorok olvasóját különösen két kérdés foglalkoztathatja Németországgal kapcsolatban 1922-ben: egy pillantás az általános helyzetre és az antiszemita mozgalmak helyzetére.

A háború által vereséggel végződő sebek még mindig véreztek. Anyagi nyomor borította Berlint és az ország többi részét. Az utóbbi időben a Ruhr-völgyet, a gazdagság fontos központját is elfoglalták. Tanúja voltam a márka rohamos és katasztrofális bukásának. A munkásszálláson kenyérhiány, élelemhiány, munkahiány, gyerekek százai közeledtek a járókelőkhöz, koldulva. A márka bukása a német arisztokráciát is ugyanebbe a nyomorúságba sodorta. Emberek, akiknek volt pénzük, néhány helyen

Machine Translated by Google

napokban pénztelenek voltak. Azok, akik a magas árak délibábától vonzva eladták földjüket és ingatlanaikat, néhány hét alatt elszegényedtek.
A hazai és külföldi zsidó kapitalisták kolosszális üzleteket kötöttek. A kemény valutával rendelkezők mindössze néhány száz dollárért hatalmas, 50 lakásos épületek tulajdonosai lettek. A spekulánsok az egész várost bejárták, és félelmetes csalásokat követtek el.

Ebben a nagy nyomorúságban több külföldi is osztozott, köztük jómagam is, mert nem volt pénzem. A 8000 lejt, amivel jöttem, elköltöttem. Aztán elkezdődött az éhínség.
De az általános szenvedés közepette a saját szenvedését is könnyebb elviselni. A nehézségekkel szemben nem hajló típus lévén nem engedtem magam a nyomorúságnak, hanem igyekeztem leküzdeni.
Minden lehetőséget áttanulmányoztam, és úgy döntöttem, hogy a kereskedelemnek szentelem magam. Nagyon kevés tőkére volt szükségem ahhoz, hogy élelmiszerkészletet vásároljak az országban, elhozzam Berlinbe, majd eladjam éttermeknek. Ez a tény késztetett arra, hogy az ünnepek előtt Jénába költöztem, ahol olcsóbb volt az élet. Ott, a nyomorúság közepette, amelyben a német nép küzdött, lenyűgözött a fegyelem szelleme, a munkaképesség, a kötelességtudat, a helytállás, a kitartás ereje és a jobb napokba vetett hit. Egészséges nép volt, és láttam, hogy nem hagyják magukat megdönteni, és nem sejtett erővel felemelkednek az őket nyomasztó nehézségek sziklája alól.

Az antiszemita mozgalom. Németországban számos politikai szervezet működött antiszemita diákokkal papírokban, kiáltványokban, jelvényekben, de mindegyik gyenge. A berlini doktriner, akárcsak a jénaiak, több száz egyesületre oszlott, és nagyon kevés volt az antiszemita. A diákok tömege ismerte a problémát, de homályosan. Nem beszélhetünk antiszemita diákakcióról, vagy akár a jászvásárihoz hasonló doktrinális irányultságról. Sok megbeszélést folytattam 1922-ben berlini diákokkal, akik ma minden bizonnyal hittieriták, és büszke vagyok arra, hogy az antiszemitizmus tanára lehettem, és átadhattam nekik a Jászvásáron tanult igazságokat. 1922. október közepén hallottam először Adolf Hitlerről. Elmentem egy észak-berlini munkáshoz, akivel jó kapcsolatot alakítottam ki, aki "horogkereszteket" csinált. Strumpfnak hívták, és a Salzwedeler Strasse 3. szám alatt lakott. Azt mondta nekem: "Azt mondják, hogy egy 36 éves festő, Hitler elindított egy antiszemita mozgalmat Münchenben. Úgy tűnik számomra, hogy ő az az ember, akire mi, németek vártunk." Ez a munkás jóslata beteljesült. Mindig is csodáltam intuitív erejét, amellyel lelke antennáival tíz évvel kora előtt több tucat ember közül egy idegent tudott kiválasztani, aki 1933-ban sikeres lesz, és az egész német népet egy nagy parancsnokság alatt egyesíti. .

Ugyanebben az időben Berlinben is hallottam a nagy fasiszta kitörés hírét: a Róma felvonulását és Mussolini győzelmét. Annyira örültem, mintha a saját hazám győzelme lenne. A világ különböző részein élők között, akik népüket szolgálják, rokonság van a rokonságban, ahogyan azok között is, akik a népek elpusztításán dolgoznak.

Mussolini, a bátor ember, aki rálépett a sárkányra, közénk tartozott, így a sárkányok minden feje rá esett, halált esküdve. Nekünk, a többieknek ő zseniális lesz

Sarkcsillag reményt ad nekünk; ő lesz az élő bizonyítéka annak, hogy a hidra legyőzhető; a győzelem lehetőségeinek bizonyítéka.
"De Mussolini nem antiszemita. Hiába örülsz" - súgta a fülünkbe a zsidó sajtó. Nem az a kérdés, hogy minek örülünk, mondom, hanem az, hogy ti zsidók miért szomorúak a győzelme miatt, ha nem antiszemita. Mi a logikája annak, hogy a zsidó sajtó világszerte támadott ellene?
Olaszországban annyi zsidó él, mint Romániában a Ciangai [egy sokkal kisebb etnikai csoport] a Siret-völgyben. Egy olasz antiszemita mozgalom olyan lenne, mintha a románok mozgalmat indítanának a Ciangaiak ellen.

Machine Translated by Google

De ha Mussolini Romániában élt volna, nem lehetett volna antiszemita, mert a fasizmus mindenekelőtt azt jelenti, hogy megvédi nemzetét az őt fenyegető veszélyekkel szemben. ezeknek a veszélyeknek az elpusztítását jelenti, és az élethez és a dicsőséghez vezető tiszta út megnyitását nemzeted számára.

Romániában a fasizmus csak a román népet fenyegető veszélyek felszámolását jelenthette, nevezetesen a zsidó fenyegetés megszüntetését és egy szabad út megnyitását ahhoz az élethez és dicsőséghez, amelyre a románoknak joguk van törekedni. A judaizmus a szabadkőművesség, Oroszországban pedig a kommunizmus révén lett a világ ura. Mussolini otthon pusztította el azt a két zsidó fejet, amelyek halállal fenyegették Olaszországot: a kommunizmust és a szabadkőművesség. Ott a judaizmust annak két megnyilvánulása révén kiirtották. Hazánkban a létezőknek kell felszámolniuk: zsidóknak, kommunistáknak és szabadkőműveseknek. Ezek azok a gondolatok, amelyeket mi, román fiatalok általában ellenezünk a zsidó törekvésekkel, amelyek megfosztanak bennünket Mussolini győzelmének örömétől.

A DIÁK MOZGALMA

Machine Translated by Google

1922. DECEMBER 10

Még Jénában voltam, amikor egy nap meglepett a hír, hogy az egyetemek teljes román diáksága harcra kelt. A román fiataloknak ez a kollektív demonstrációja, anélkül, hogy bárki is sejtette volna, egy vulkánkitörés volt, amely a nemzet mélyéből emelkedett ki. Először Kolozsváron, annak az Erdélynek a szívében mutatkozott meg, amely akkor foglalt állást, amikor a nemzet holtpontra jutott, majd szinte egyidejűleg minden más egyetemi központban hevesen kitört.

Tény, hogy december 3-án és 4-én nagy utcai tüntetések voltak Bukarestben, Jászvásárban és Cernautiban. Az egész román diákság felemelkedett, mintha a nagy veszély pillanatában lenne. Ez a földi faj, amely a történelem során oly gyakran fenyegetett, ezredik alkalommal engedte szabadon fiatalságát, hogy szembenézzen a fenyegetéssel, hogy megmentse lényét. Nagyszerű kollektív felvillanyozó pillanat, előzetes felkészülés nélkül, pro és kontra viták nélkül, bizottsági döntések nélkül, anélkül, hogy a kolozsváriak ismernék a jászvásáriakat, csernautiakat vagy bukarestieket. A kollektív megvilágosodás nagyszerű pillanata, mint a villámlás a sötét éjszaka közepén, amelyben az ország minden fiatalja felismerte saját és népe sorsát.

Ez a sors ragyogóan végigvonul nemzeti történelmünkön, és átnyúlik román jövőnkre, utat mutatva az élethez és a becsülethez, amelyet nekünk és unokáinknak követnünk kell, ha ezt az életet és becsületet kívánjuk népünknek. . Nemzedékek követhetik ezt a sorsot, közel maradhatnak hozzá, vagy eltávolodhatnak tőle, így képesek lesznek nemzetüknek a maximumot adni az életből és a becsületből, vagy a gyalázat és szégyen maximumát. Néha csak elszigetelt, generációjuk által elhagyott egyedek érhetik el ezt a célt. Abban a
pillanatban ők az emberek, az Ön nevében beszélnek. A múlt minden millió halottja és mártírja velük van, akárcsak a holnap nemzetének élete.

Itt a többség a véleményével nem számít, bár lehet, hogy 99 százalék. Nem a többség véleménye határozza meg népünk életsorsát.
Ők, a többség, csak lelkiismereti és erényi állapotuk vagy öntudatlanságuk és dekadenciájuk szerint közelíthetik meg, vagy távolodhatnak el tőle. Népünk nem a rabszolgák millióitól maradt fenn, akik nyakukat az idegenek alá vetették, hanem Avram Iancu, Tudor, Iancu Jianu Horia igája által, minden haiduci * révén, akik az idegen igával szemben nem hódoltak be. hanem a hegyi ösvényeken felfelé haladva szájkosaras portékáikat a hátukra helyezték, magukkal cipelve a becsületet és a szabadság szikráját. A mi népünk rajtuk keresztül szólalt meg, nem a gyáva és jó magaviseletű "többségen". Győznek vagy meghalnak, bármi is történjen.

Mert amikor meghalnak, az egész nép a halálával él, és tisztelik a becsületük által.
Arany jelzőfényként ragyognak a történelemben az alkonyatkor a napsugarak által fürdetett magasságokban, miközben a hatalmas síkságokon, bármennyire is kiterjedtek és sokak legyenek, a feledés és a halál sötétsége telepszik le. Nem az tartozik a nemzeti történelemhez, aki él és nyer, feláldozva népe életének sorsát, hanem csak az, aki – nyer vagy veszít – ragaszkodik ehhez a sorshoz. Román sorsunkat Isten bölcsessége határozza meg; december 10-én láthatták a román diákok. És ebben rejlik a nap értéke: minden román fiatal meglátta a fényt. December 10-én az összes hallgatói központ küldöttei összegyűltek Bukarestben, tíz ponton rögzítették, hogy mit tartanak mozgalmuk lényegének, és általános sztrájkot hirdettek minden egyetem számára, követelve e pontok megvalósítását.

December 10-e nem nagy érték a megállapodott pontok megfogalmazásához, bármennyire is megfogalmazhatták a küldöttek az akkor minden román fiatalt zavaró igazság lényegét. Nagyszerű, mert ez a fiatalember a lelke által látott fényre ébredt a csodája miatt; közös cselekvési döntéséért, hogy meghirdette a szent háborút, amely ettől a fiatalembertől annyi szíverőt, annyi hősiességet, annyi érettséget, annyi ismert és ismeretlen áldozatot, annyi sírt követel!

1922. december 10. nagy próbatételre hívta e föld fiataljait.

Machine Translated by Google

* Legendás Robin Hood típusú férfiak. (Tr.)

Sem a bukarestiek, sem én, akik távol voltak, sem azok, akik talán középiskolások voltak, de akik ma annyi börtönben sínylődnek, vagy a föld alatt alszanak, nem tudták elhinni, hogy ez a nap ekkora veszélyen visz át bennünket, annyi ütést és annyi sebet kaptunk a hazánk védelmében vívott csatákban.

Bukarestben, Kolozsváron, Jászvásáron és Cernautiban félelmetes diáktömegek törtek ki, akik saját intuíciójuktól – nem pedig vezetőiktől – vezérelve az ellenség felé fordultak. Először a zsidó sajtót nézik: Adevarul ("Az igazság"), Dimineata ("A reggel"), Mantuirea ("A megváltás"), Opinia ("A vélemény"), Lumea ("A világ"), meleg ágyak erkölcsi fertőzés, méreg és zűrzavar a románok számára. Hozzájuk fordulnak, hogy megsemmisítsék őket, de megmutassák a román népnek az ellenség arcvonalának veszélyét, amely ellen őrködniük kell. A sajtó ellen tüntetni azt jelenti: a nemzeti érdek ellenségének nyilvánítani és ezzel felhívni a románok figyelmét, hogy ne hagyják magukat megtéveszteni, elvakítani vagy vezetni a zsidók vagy zsidósá vált románok által írt sajtó által.

Ez a sajtó a vallási eszmét támadja, gyengítve ezzel a román erkölcsi ellenállást és megszakítva kapcsolatukat Istennel. Ez a sajtó nemzetellenes elméleteket terjeszt, meggyengíti a nemzetükbe vetett hitet, és elválasztja őket hazájuk földjétől, az iránta érzett szeretetüktől, a földtől, amely mindenkor harcra és áldozatra vágyott.

Ez a sajtó hamisan mutatja be román érdekeinket, félrevezeti és a nemzeti érdekekkel ellentétes módon orientálja a románokat. Ez a sajtó középszerű elemeket és korrupcióra képes embereket emel fel, hogy az idegen kielégíthesse érdekeit, és lealacsonyítja azokat az erkölcsös embereket, akik nem hajolnak meg a judaizmusnak és annak érdekeinek semmiféle szívességet tenni.

Ez a sajtó mérgezi a nemzet lelkét, naponta és módszeresen nyilvánosságra hozza a szenzációs bűncselekményeket, erkölcstelen eseteket, abortuszt, kalandokat.

Ez a sajtó megöli az igazságot és ördögi kitartással szolgálja a hazugságokat, a rágalmazást a román harcosok pusztító fegyvereként használja. Éppen ezért a románoknak óvatosnak kell lenniük, amikor zsidó újságot olvasnak, minden szóra oda kell figyelniük, amelyek egyikét sem véletlenül nyomtatják, és megpróbálják megfejteni a mögötte meghúzódó zsidó tervet. A diákmozgalom ezekre a kérdésekre akarta felhívni az összes román figyelmét, amikor a zsidó híradókat a román nép ellenségeinek nyilvánítva. Hangsúlyoztam, hogy a hallgatói tömegek félelmetes kitöréseit az intuíció ereje, és nem a vezetők vezették.

Ugyanis könnyen előfordulhat, hogy valaki több embert is valaki házához hajt, hogy ellenséges demonstrációt szervezzen, de ha nagy tömegek fordulnak ellene ellenségesen az ösztöneik parancsára, akkor az illetőt fellebbezési jog nélkül elítélik, mint az ellenség ellenségét. a nemzet.

Machine Translated by Google

A "NUMERUS CLAUSUS"

A "numerus clausus" képlet a diákcsaták során szájról szájra adják, de nem mentőképletként, hiszen a tömegek nem állítanak ki képleteket, fenyegetésekre mutatnak rá.

A "numerus clausus" azt jelenti, hogy a zsidó veszély nagy számban, nem tudjuk többé támogatni őket az iskolákban, a kereskedelemben vagy az iparban, illetve az önálló szakmákban. „Figyelem a nagy számotokra” – ezt jelenti a „numerus clausus”, mivel ez

meghaladja nemzeti ellenállásunk erejét, és ha nem cselekszünk, népként elpusztulunk.

Ez a képlet összértéke. Vagy ha úgy tetszik, gazdaságossági mérőszámként sürgősségi gyógyszer, szükséges elsősegélynyújtás értéke van, bár a betegség gyógyítására teljesen alkalmatlan. A „numerus clausus” önmagában azt jelenti: a zsidók korlátozását az iskolákban, szakmákban stb. Hány számra ez a korlátozás? Az összes zsidóság számának aránya a romániai románok számához. Vagyis ha Romániában 15 millió román és 3 millió zsidó él, akkor az arány 20%. A "numerus clausus" képlet szerint a zsidókat 20%-os arányban kell felvenni iskolákba, orvosi szakmákba, kamarákba stb.: a "numerus clausus" azt jelenti, hogy a zsidók számát a számuk és az összlétszám közötti arányra kell korlátozni. románok.

A „numerus clausus” csak egy képlet a zsidók nemzeteken belüli újraelosztására, nem pedig a probléma megoldására. Ez a képlet szinte semmit sem old meg, hiszen tekintélyes arányokkal foglalkozik, de nem csökkenti a zsidóság magas arányát. Ha a zsidók 3 millióan vannak, akkor az marad. Főleg nem kezeli ennek a magas aránynak az okát, és nem mutatja be azokat az eszközöket, amelyekkel ez csökkenthető; végül, önmagában nem jelenti a zsidó probléma megoldásának eszközét.

A ZSIDÓ PROBLÉMA

Machine Translated by Google

A ZSIDÓK SZÁMA

A zsidók nagy száma egy sor problémát vet fel: 1. A román földprobléma; 2. A városok problémája; 3. A román iskola és az uralkodó osztály problémája; 4. A nemzeti kultúra problémája.

Mindezekkel kifogástalanul foglalkozik írásaiban AC Cuza professzor. Emberek, Nemzetiség a művészetben, Cikkek, Országgyűlési beszédek, Politikagazdaságtan tanfolyam. Az alábbiakban bemutatott gondolatok lényegében Cuza professzor gondolkodásmódjához tartoznak.
A romániai zsidóság számát nem ismerjük pontosan.
Az összegyűjtött statisztikák ugyanis a legnagyobb érdektelenséggel készültek a román politikusok részéről, hogy elfedhessék nemzetárulási munkájukat, és mert a zsidók mindenhol menekülnek a statisztikák igazsága elől. Egy közmondás azt mondja: "A zsidók hazugságban élnek, és meghalnak, amikor kapcsolatba kerülnek az igazsággal." A Pénzügyminisztérium állami statisztikai igazgatója egyébként sokáig Leon Colescu volt, igazi neve Leon Coler. És az ő szemszögükből igazuk van, mert ha a románok szembesülnének a zsidó lakosság pontos számával, akkor rájönnének, hogy valós nemzeti veszély fenyegeti őket, és hazájuk védelmére kelnének fel. más szóval, a statisztikai igazsággal szemben a zsidó hatalom megingat, meghal. Csak úgy élhet, ha eltitkolja az igazságot, hazugságokkal meghamisítja.

Úgy gondoljuk, hogy Romániában 2-2,5 millió zsidó él. Ha csak egymillió lenne – ahogy állítják – a román nép

halálos veszéllyel kell szembenéznie. Mert nemcsak maga a szám számít, a mennyiség, hanem a szám minősége is, különösen a zsidók által elfoglalt pozíciók az állam funkcionális struktúrájában és a nemzet életében annak minden vonatkozásában.

Földünk az inváziók országa volt. De hosszú története során soha egy betolakodó nem ért el ekkora számot, mint a mai zsidók.
Az inváziók elhaladtak felettünk; a mai betolakodók soha nem hagyják el. Minden eddiginél ismeretlenebb számban telepednek meg itt a mi földünkön, s mint a varasodás őrzik e föld testét és népét. Mikor kezdődött ez a zsidó invázió? Mindössze több ezer zsidót találtak 1800 körül Moldova egész területén. 1821-ben 120 család élt Bukarestben.

Ez a késői betelepülés annak köszönhető, hogy a zsidók mindig is részt vettek a kereskedelemben, és a kereskedelem fejlődéséhez szabadságra és biztonságra van szükség.

Ez a két feltétel hiányzott Romániából: egyrészt a román föld kiaknázásának szabadsága, tehát a kereskedelem bővítésének lehetősége, másrészt a stabilitás és a biztonság. A román föld a világ legbizonytalanabb földje volt. A román parasztnak évről évre nem volt biztonsága otthonról, állattartásról, munkáról vagy termésről. Hazánkat az inváziók pusztították, és évszázadokon át a háború színhelyeként szolgált, gyakran idegen uralom és véres tiszteletadás következményeivel.

Mit kellett volna tenniük a zsidóknak ezen a földön? Harcolni a hunok, tatárok, törökök ellen?
A zsidó invázió alig 100 évvel ezelőtt kezdődött. Az 1829-es adrianopolyi béke eredményeként megnyílt a kereskedelem szabadsága és egyúttal a békésebb élet távlatai is megjelentek. Ekkor kezdődött az inváziójuk, amely évről évre fokozódott a mi románok, különösen a moldovai fejek felett, elszívott bennünket a gazdagságtól, elpusztított erkölcsileg és a kihalás veszélyével fenyegetett. 1848-ban a moldvai kereskedők és iparosok panaszkodni kezdtek Mihail Sturzának, az uralkodónak, és intézkedéseket követeltek a zsidó kereskedők és tisztességtelen versenyük ellen.

Azóta az invázió folyamatosan nőtt. Lehet, hogy az „invázió” nem a megfelelő kifejezés, mivel az erőszak, az erkölcsi és fizikai bátorság eszméjét feltételezi.
A "zsidó beszivárgás" több

Machine Translated by Google

találó kifejezés, mivel jobban magában foglalja az okos behatolás, a gyáva és ártó behatolás gondolatát. Mert nem kis dolog ellopni egy nép földjét és vagyonát anélkül, hogy igazolná a csatát, a kockázatokkal való szembenézést, a nagy áldozatot, az elért hódítást. Apránként meghódították a kis román kereskedelmet és ipart; majd ugyanazt az álnok taktikát alkalmazva megtámadták a nagyvállalatokat és a nagyipart, így megszerezték az irányítást az ország északi felének városai felett. A román középosztály elleni támadást olyan pontossággal hajtották végre, amely csak néhány ragadozó rovar esetében volt tapasztalható, amelyek, hogy megbénítsák az ellenséget, a gerincén csípték.

Nem is választhattak volna alkalmasabb helyet. A középosztály sikeres megtámadása a román nép kettészakadását jelentette. Ez az egyetlen osztály, amelynek kettős kapcsolata van: alacsony, a paraszti osztállyal, amely rá van rakva, és jobb gazdasági helyzete és iskolázottsága folytán hatalmat gyakorol felette; a vállán tartott uralkodó osztállyal. A középosztály elleni sikeres támadás, azaz annak megsemmisítése, végzetes következménnyel jár, a támadó részéről nincs szükség további erőfeszítésekre: a) Az uralkodó osztály összeomlása (Ez az uralkodó osztály végül összeomlik), b) Újjáépítésének lehetetlensége, c) A zűrzavar és az állatosítás, a paraszti osztály legyőzése és rabszolgasorba vonása.

Végső soron a román középosztály elleni zsidó támadást halálnak szánták. A román nép halála nem jelenti az utolsó román halálát, ahogy egyesek elképzelik. Ez a halál a rabságban való életet jelenti. Több millió román paraszt rabszolgává való leszállítása, akik a zsidóknak dolgoznának. Íme Nicolae Iorga professzor következtetései a zsidók számáról és a mi részünkre érkezésükről. Lorga professzor „A zsidók története fejedelemségeinkben” című, a Román Akadémián 1913. szeptember 13-án bemutatott, ezt a kérdést kifejtő tanulmányában többek között kifejti:

„Neamtban 1764-1766 között több zsidó telepedett le a kolostor földjén” (18. o.).

„Botosaniban az uralkodótól származó, az 1757-eshez hasonló dokumentum sem említi a zsidókat a város többi lakója között” (17. o.).

"Néha egy zsidó megjelenik Suceaván, mint kocsmatartó az egyházi területeken; néha mint kiskereskedők Ocnában, Harlauban, Siretiuban, Galatiban, Barladban (volt idő, amikor a barladiai keresztényekről azt lehetett mondani, hogy többet foglalkoztak kereskedelemmel, mint bármely mással). egyéb foglalkozás) "(10. o.); "majd római, ahol 1741-ben csak "moldávait" és "örményeit" ismerték; Targul Frumosban, ahol 1755-ben "két kocsmát" és egy zsidó nőt említenek" (17-18. o.).

Bukovinában, 1775-ös annektálásakor:

„A Cernauti és Campulung régiókban, amelyekhez Hotin és Suceava egyes részeit csatolták – ezeken a vidékeken – az osztrák császári uralom előtt mindössze 206 zsidó család élt.

1775-ben a galíciai árvíz miatt számuk elérte a 780-800 családot.
Az ország első kormányzója, Ehzenberg tábornok megtudta, hogy elsősorban tavernák létrehozásával foglalkoznak, borral, whiskyvel, sörrel ...
Ők – mondja a tábornok – „a legelvetemültebb emberek, hajlamosak a lustaságra, és minden gond nélkül a keresztény munkások verejtékén élnek”. "

Egy 1781-ben működő bizottság azt mutatja, hogy:

"Ebben az országban a zsidóknak szokásuk, hogy aprópénzért megveszik a paraszttól a csibét a tojásban, a mézet virágban, a bárányt az anyaméhben, és ezzel az uzsorával teljesen szárazra szívják a lakókat. , szegénységbe sodorva őket, hogy az így adósságokkal terhelt parasztok ne önmaguk megmentésére találjanak forrást a jövőre, hanem elmenekülnek az országból.. Látjuk ennek az országnak a közigazgatását (Moldova), majd a bojárokat, különösen Constantin Moruzit. , kétségbeesetten védekezve tőlük.
"

Machine Translated by Google

"...Mivel a kabálok évente 500,0 aranyat ajánlottak fel Enzenbergnek, hogy beletörődjön a régi állapotokba, uralkodónkat is megpróbálták megrontani, de ő inkább elutasította a PÉNZT, mintsem teljes pusztulásnak tegye ki országát." *, (20. o.).

Később, 1840-48 körül pedig Iorga professzor ezt mondta:

„A kizsákmányolás és a romlottság e létesítményeit számlánként számon tarthatjuk, kocsmánként, üveg wbiskey burgonyával és más mérgekkel, Moldovában, kimerítve az uralkodó osztály civilizált bűneinek táplálására irányuló versenyt" (34. o.).

Iorga professzor pedig erről ír:

„A külföldiek beavatkozása, amelyet zsidó elemek támogattak az országban, ennek ellenére nem szűnt meg. 1878-ban feltételeket szabtak Románia függetlenségének elismerése előtt (amit annyi román véráldozattal nyertek meg), és felháborodást halmoztak el a függetlenség kérdésében: mennyit fizetnek a jelenlegi kahalok Románia vezetőinek?

Románia, amely nem tud segíteni az öngyilkosságban azzal, hogy politikailag átengedi magát a moldovai zsidók hatalmának... És mivel Kogalniceanu megvédte a falvakat az alkoholtól és a zsidó uzsorától, Maiorescu úr megvédi Románia méltóságát attól a megsértéstől, hogy polgári jogokat biztosítson az országban tartózkodó külföldieknek, külföldön hitvallói nyomására. "(39. o.).

Ezeket a példákat egy nagy, elismert és vitathatatlan tudományos szaktekintély által közölt példákkal idézem, hogy megvilágítsam a romániai földön történő zsidótelepítések kezdetét.

A ROMÁN FÖLD PROBLÉMÁJA – A TERÜLET TÖRVÉNYE

Nincsenek emberek ezen a világon, még akkor sem, ha csak egy vadember törzsről van szó, amely egy idegen invázióval szembesülve nem nézné fájdalmasan földje nyomorúságát. A világ minden népe a történelem kezdetétől napjainkig védte hazája talaját. Minden nép történelme, akárcsak a miénk, tele van földje védelmében vívott harcokkal. Anomália, betegség volt-e nálunk, a román fiataloknál, hogy beszámítottak bennünket veszélyeztetett földünk védelmébe? Vagy anomália, ha nem védjük meg, amikor veszélyben láttuk? Anomália lenne, ha nem védnénk meg, vagyis nem tennénk azt, amit minden nemzet tett. Ellentmondásba hozni magunkat az egész világgal és egész történelmünkkel anomália és betegség lenne.

Miért van az, kérdezem magamtól, hogy minden nép harcolt, harcolt és mindig is harcolni fog földje védelméért? A föld a nemzet létének alapja. A nemzetnek olyan gyökerei vannak, mint a fának a mélyben, ahonnan táplálékot és életet nyer. Nincs olyan ember, aki föld nélkül tudna élni, mint ahogy a levegőben lógó fa sem. Az a nemzet, amelynek nincs saját földje, nem élhet, ha meg nem telepedik egy másik nemzet földjén – saját testében, aláásva megélhetését. Vannak Isten által adott törvények, amelyek a népek életét rendezik. Az egyik ilyen törvény a területi törvény. Isten minden népnek adott egy meghatározott területet, ahol élhet, fejlődhet, ahol fejlődhet és létrehozhatja saját kultúráját.

A zsidó probléma Romániában, akárcsak másutt, abból áll, hogy a zsidók megsértik a terület e természeti törvényét. Megszállták a területünket. Ők a bűnelkövetők, és nem mi, a román nép vagyunk azok, akiknek viselniük kell vétkeik következményeit. Az elemi logika azt mondja: az elkövetőnek viselnie kell az elkövetett jogsértés következményeit. Szenvednie kell? Hadd szenvedjen!

Minden elkövető szenved. A világon egyetlen logika sem mondja meg nekem, hogy meg kell halnom mások által elkövetett szabálysértésért.

Így a zsidó probléma nem a "faji gyűlöletből" fakad. Ez a zsidók által elkövetett törvénysértésből ered, amelyet minden nép törvényei és természetes rendje ellen követtek el.

Machine Translated by Google

a világé. A zsidó probléma megoldása? Itt van: a bűnelkövetők visszatérése az egyetemes természeti rendbe és azok

tiszteletben tartva a természetjogot. De az ország törvényei is tiltják a zsidó inváziót.
Az alkotmány 3. cikkelye kimondja: „Románia területét nem gyarmatosíthatja idegen származású lakosság”.
Mit jelent az, hogy kétmillió zsidó telepedik le Románia területén, ha nem gyarmatosítást? De ez a terület a román nép elidegeníthetetlen és visszavonhatatlan tulajdona. És ahogy valaki írta, nem 50, nem 100, hanem még több ezer év múlva is jogot fogunk követelni ehhez a földhöz, ahogy visszahódítjuk Erdély földjeit 1000 év magyar megszállás után.

MI ÉS A FÖLDÜNK

Az összes körülöttünk élő ember valahonnan máshonnan jött, és azon a földön telepedett le, ahol most él. A történelem pontos dátumokat ad a bolgárok, törökök, magyarok stb. érkezéséről. Csak egy nép jött a semmiből: a miénk. Ezen a földön születtünk az idők ködében tölgyekkel és fenyőkkel együtt. Nemcsak a kenyér és a létezés köt össze bennünket, amelyet munkánk során biztosít számunkra, hanem őseink összes csontja is, amelyek a talajban alszanak. Minden szülőnk itt van. Minden emlékünk, minden háborús dicsőségünk, minden történelmünk itt, ezen a földön el van temetve.

Itt vannak Sarmisegetuza romjai a halhatatlan Decebal király hamvaival, mert aki tud úgy meghalni, mint Decebál, az soha nem hal meg. – Itt nyugszanak a muszati és a basarab uralkodók; itt Podul Inalt, Razboeni, Suceava, Baia, Hotin, Soroca, Tighina, Cetatea Alba, Chilia, alszanak a csatában ott elesett románok, nemesek és parasztok, annyian, mint a fű levelei és szálai.

Posadaban, Calugareniben, az Olt, jiu e.Cerna folyókon, Tordán; a szerencsétlen és elfeledett Moti de Vidra hegyei között Huedinig és Gyulafehérvárig (Horia és fegyveres testvérei kínzási helye) mindenütt csaták tanúságai és hőssírok vannak. Az összes Kárpátban, az Olten-hegységtől Dragoslaveleben és Predealban, Oituztól Vatra Dorneiig, a csúcsokon és a völgyek alján mindenütt román vér folyt folyókként. az éjszaka közepén, népünk számára nehéz időkben, hallottuk a román földről a harcra buzdító hívást. Kérdem és választ várok:
milyen jogon akarják a zsidók elvenni tőlünk ezt a földet?

Milyen történelmi érvre alapozzák igényességüket, és mindenekelőtt azt a merészséget, amellyel itt, saját földünkön kihívnak minket, románokat? Sírok milliói és milliónyi láthatatlan szál köt össze minket ezzel a földdel, amit csak a lelkünk érez, és jaj azoknak, akik megpróbálnak elrángatni minket onnan.

A VÁROSOK PROBLÉMÁJA

De ezen a román földön belül a zsidók nem telepedtek le sehol, véletlenül.
Városokban telepedtek le, és bennük a tömör zsidó lakosság valódi szigeteit alkották. Eleinte Észak-Moidavia kereskedővárosait és városait szállták meg és hódították meg: Cernauti, Hotin, Suceava, Dorohoi, Botosani, Soroca, Burdujeni, Itcani, Briceni, Secureni stb.

Előttük fokozatosan eltűnt a román kereskedő és kereskedő - ma egy utca, holnap egy másik, holnapután egy szektor. Kevesebb, mint 100 év alatt,

Machine Translated by Google

Az ősi hírű román központok elvesztették román jellegüket, és az igazi zsidó erődítményekhez öltöttek hasonlóságot. A többi moldovai város is gyorsan elesett: Roman, Piatra, Falticeni, Bacau, Vaslui, Bariad, Husi, Tecuci, Galati; és Iasi, Moldva második fővárosa - az első és a hajdani Szucsáva után - egészen egyszerűen egy koszos zsidófészekké alakult, amely körülveszi Nagy Stefan erődjének szegényes és dicsőséges romjait.

Most Jászvásáron egész utcákon és szektorokon sétálhatsz végig anélkül, hogy valaha is találkoznál egy román vagy lásd a

Román ház vagy román bolt. Az emberek elsétálnak híres templomok mellett, amelyek mára romokban hevernek és hanyatlik. a Talpalari templom*, amelyet a román cipészek céhe épített, a Curelari templom*, amelyet a román hámkészítők céhe épített. Minden szétesik. A nagyvárosban, Iasiban már nincs román cipész vagy hámkészítő.

A régi moldvai nemesség Szegényszentmiklós temploma teljesen összeomlott; és a körülöttük lévő sírokon a zsidó éttermek még mindig eldobják a szemetet, a szemetet és a szemetet. A Fő téri templom, ahol a legnagyobb tömeg található, emberhiány miatt zárva tart. És most a zsidó lakosság alkotja ezt az agglomerációt. A Lapusneanu utcában a fájdalomtól szinte nyögő Cuza Voda palotáját zsidóbankká alakították, egykori kertjében pedig egy palesztin stílusú zsidó színház látható. Az idegen betolakodó mindent tapos, amit a legszentebbnek tartunk. A szívünk nyög a kíntól. Mi, gyerekek, szakadt lélekkel feltesszük magunknak a kérdést: hogy lehetnek románok, akik ilyen ellenségesen viselkednek népükkel? Hogy lehet ennyi áruló? Miért nem a falhoz sorakoztatták fel, vagy nem égették el őket elevenen árulásuk pillanatában? Hogy lehet, hogy mindenki szenvtelen? Miért nem csinálunk semmit?

Lelkiismereti problémák, amelyek nehezednek ránk, zavarják a lelkünket, megzavarják az életünket. Tudjuk, hogy soha nem találjuk meg a békénket, csak a csatákban, a szenvedésekben vagy a sírokban. Csendünk gyávasággal takar, és úgy tűnik, minden perc késés megöl minket.

Nem is említjük Besszarábia kereskedővárosait és falvait, amelyek nyílt sebek az ország megfáradt és kiszorított testében.
Nem is említettük Máramarost, ahol naponta halnak meg rabszolgaságban lévő románok. Nincsenek szavak, amelyek leírhatnák Máramaros nagy tragédiáját. De a rothadás rákként terjedt; elérte Ramnicul-Sarat, Buzau, Ploesti és behatolt a fővárosba. 15 év alatt elesett Vacaresti, egy ősi román negyed; Dudesti teljesen elesett; hasonlóképpen a Calea Grivitei román kereskedők. Az Obor környék híres kereskedői meghalnak, helyüket zsidók veszik át; Calea Victorieil * elesett. Mára a valóságban csak a „vereség” román útja lett; mert Calea Victoriei ingatlanainak háromnegyede ma zsidók tulajdonában van. Az elmúlt tíz évben a zsidók elterjedtek nyugat felé a Duna-síkságon át Olténiába és Craiova fővárosába, Bátor Mihály fővárosába; a szeverini Ramnicul-Valceába mentek román politikusok védelme alatt, akik jól megfizetve úgy tesznek, mintha nem lenne zsidó probléma.

Ez a politikusok népük elárulása annyira megdöbbentő, hogy ha még élnek, a népnek ki kell vájnia a szemét; ha meghaltak, csontjaikat ki kell ásni és el kell égetni a köztereken. Gyermekeiket és unokáikat büntetőeljárás alá vonták, vagyonukat elkobozták, és „árulók fiai” jelzővel kellett megbélyegezni őket. Romániai városaink elvesztése pusztító következményekkel jár ránk nézve, hiszen a városok egy nemzet gazdasági központja. Az ország minden vagyona bennük halmozódik fel. Úgy, hogy aki irányítja a városokat, az ellenőrzi a megélhetési eszközöket, egy nemzet vagyonát. Közömbös lenne nekünk, románoknak, akik nemzeti vagyonunk tulajdonosai? Magunk vagy a zsidók? A világon bárki számára ez közömbös lehet. Mert egy populáció belül szaporodik és fejlődik

Machine Translated by Google

megélhetési eszközei állnak a rendelkezésére, Minél kevesebb ez az eszköz, annál kisebb a szóban forgó népesség növekedése, és annál kisebb az esélye a fejlődésének, és fordítva. Ezeket az igazságokat a népesedés törvényéről minden közgazdász tanulmányozta, és Cuza professzor fogalmazta meg páratlan világossággal. A román gazdagság zsidók kezébe kerülése nem csak a románoktól való gazdasági vagy politikai függőséget jelent - hiszen akinek nincs gazdasági szabadsága, annak nincs politikai szabadsága -, hanem többet is jelent: nemzeti fenyegetést, amely összetöri növekedési képességünket. népességben. Megélhetési lehetőségeink megszűnésével mi, románok elpusztulunk a földünkön, helyünket a zsidó lakosság kezében hagyva, akiknek száma napról napra nő, mind a külföldről érkező invázió, mind a megélhetési eszközeink elfoglalása miatt. megélhetésünk, gazdagságunk.

* Többes szám: cipész és hámkészítő. (Tr.)

Másodszor, a városok egy nemzet kulturális központjai**. Itt a városokban vannak iskolák, könyvtárak, színházak, tantermek, amelyek mind a város lakosságát szolgálják. Egy zsidó család simán el tud tartani öt-hat gyereket az iskolában, míg a román paraszt egy távoli faluban, a várostól távol, alig tudja a végére iskolába küldeni a gyereket. Ilyenkor pedig teljesen kimerül az erőben és a vagyonban olyannyira, hogy veszélybe sodorja a többi négy-öt gyerek otthoni közérzetét. Így aki irányítja a városokat, az irányítja a kultúrában való részvétel lehetőségeit. De ez még nem minden. Egy nemzet városokon és iskolákon keresztül teljesíti kulturális küldetését a világban. Hogyan lehetséges, hogy a románok zsidó hangon, tollan, szíven és elmén keresztül teljesítsék kulturális küldetésüket?

Végül a városok egy nemzet politikai központjai, a nemzetek követik a városok vezetését.
Aki közvetlenül vagy közvetve irányítja a városokat, az rendelkezik az ország politikai vezetésével.
Mi marad a vidékből a városokon kívül? Emberi eszközök nélkül, kimerülten és elszegényedetten, kulturáltan, italtól mérgezett parasztok sokmilliós sokasága, élükön a meggazdagodott zsidókkal, akik most a román városok urai lettek, vagy a románokkal (polgármesterek, polgármesterek, rendőrök, csendőrök) , kabinetminiszterek), akik csak azért névleges adminisztrátorok, mert nem mások, mint a zsidó tervek hanyatt fekvõ végrehajtói. Ezeket a tisztviselőket támogatja, hízelgetik, ajándékokkal záporozzák, adminisztratív tanácsokba iktatják be őket, havonta fizetik őket a bírói gazdasági hatalom (Júdást csak egyszer fizették ki); pénzsóvárgásukat felkeltik, luxusba és gonoszságba kergetik őket, és amikor nem engedelmeskednek a zsidó direktíváknak és rendeleteknek, egyszerűen kiutasítják őket, pedig kabinetminiszterek. Fizetéseiket és juttatásaikat levágják, lopásaikat felfedik, sáros ügyleteiket pedig leleplezik, amivel kompromittálják őket.

Ez maradt meg a román hazából, mióta elveszítettük városainkat: egy becstelen uralkodó osztály, egy szabadság nélküli parasztok és minden román gyerek ország és jövő nélkül.

A ROMÁN ISKOLA PROBLÉMÁJA

Aki irányítja a városokat, az irányítja az iskolákat, és aki ma irányítja az iskolákat, holnap az országot irányítja. Íme néhány statisztika 1920-ból:

A Cernauti Egyetem helyzete

Filozófiai Iskola.

Machine Translated by Google

Nyári félév, románok: 174; Zsidók 574.

Törvénykönyv.

Nyári félév, felekezet szerint: ortodox:
237 (románok és ruszinok)
katolikusok: 98
evangélikusok: 26

Egyéb vallások: 31
héber: 506

De Situatia demografica a Romaniei (A demográfiai helyzet Romániában), Em.
Vasiliu-Cluj p. 84

*
**A Victory Way, egy divatos bevásárlóutca (Tr.)
Lásd: AC Cuza, Apararea Nationala ("A nemzetvédelem") 3. szám, 1922. május 1.

Besszarábiában

Vidéki általános iskolák: Fiúk:
72 88,9 román, 1 974 nem román etnikai keresztény Lányok: 27 555 román, 1 302 , 1281 zsidó.
nem román etnikai keresztények , 2147 zsidó.

Városi Általános Iskolák: Fiúk.
6385 román, 2435 nem román, ebből 1351 zsidó. Lányok:
5501 román, 2435 nem román, ebből 1492 zsidó.

Közép- és szakiskolák: 1535
ortodox, 6302
Héber,

Vegyes középiskolák: 690 ortodox,
1341 héber.

(Op.cit, 84-5. o.)

az ókori királyságban
romániai zsidók
Bákói Líceum 363 198
Botosani Gimnázium 229 127
Botosani Női Líceum 155 173
Dorohoi Líceum 177 167
Falticeni Líceum 152 100
National Lycee, Iasi 292 201
Jó Sándor Gimnázium, Jászvásár 93 215
Nagy Stefan edzőterem, Iasii 94 120
Római Líceum 256 157
Piatra-Neamt Líceum 343 179

Magániskola:
Bukarest 441 781
Iasi 37' 108
Galati 1.90, 199

Machine Translated by Google

(0p.cii. 85-7. o.)

*
Moldva és Havasalföld Románia 1918-as egyesítése előtt. (a)

A Jászvásári Egyetem helyzete
romániai zsidók
Orvostudományi Iskola 546 831
Gyógyszerészeti Iskola 97 299
Művészeti Iskola 35 1 100
Tudományos Iskola 722 321
Jogi Iskola 1 743 370

(0p. cit. Pp. 87-8)

A nagyszámú zsidóság által így tönkretett román oktatási rendszer két problémát vet fel:

1. A román uralkodó osztály problémája, mert az iskolák alkotják a holnap vezetőit, nemcsak politikusokat, hanem minden tevékenységi területen minden vezetőt.

2. A nemzeti kultúra problémája, mert az iskola az a laboratórium, amelyben egy nép kultúrája formálódik.

A zsidók által elnyomott román iskolarendszer tragédiájának hangsúlyozása érdekében különösen fontosnak tartom, hogy az alábbiakban idézzem nemzetünk egyik legkiválóbb pedagógusának, Ion Gavanescul, a Iasi Egyetem professzorának fájdalmas felfedezését: Nem akarjuk többé látni. a Jászvásári Nemzeti Líceum által kínált látvány, ahol a tanulók túlnyomó többsége
zsidó elemből áll. A néhány román diák furcsán érzi magát; szünetben nyugtalanul behúzódnak a sarkokba. Ők alkotják a megtűrt kisebbséget.

A legtöbben külön élnek, beszélnek egymással gondjaikról, játékaikról, társaságukról, Macabyról, Hacoahról, Macoahról stb., találkozóikról és előadásaikról, sportjaikról, munkaterveikről és a jó időkről.
És ha kétségek merülnek fel a románok belátása felől, a zsidó diákok (többség az iskolában, bár kisebbség az országban), suttognak egymás között, vagy közvetlenül átváltanak jiddisre...

Kár, hogy a román tanárok szembesülnek ezekkel a diáklelkekkel!
Önkéntelenül is eszébe jut a tyúk, amelyik kacsatojást keltett. Nézz rá, amint kuncogva, ijedten áll a tó partján, amint kétségbeesetten hívja kiskacsáit, egy másik fajhoz tartozó fiait, akik a vízbe ugrottak, és átcsúsznak a túlsó partra, ahová nem tud követni. Milyen nacionalizmus iskolát taníthat ennek a közönségnek? Tud-e beszélni, ha érzi magában a hazaszeretet, a román törekvések és eszmék lángját? Ki tudod nyitni a szádat? Pofájuk összekulcsolódik, szavaik ajkukra fagynak.

A nagy Kogalniceanu a külföldi diákokkal annyira teli padok előtt... el tudta volna-e tartani híres, a románok történelmét bemutató beszédét, amit éppen ezen a helyen tartott, ahol mára a román „Nemzeti” Líceum zsidó „nemzeti” lett. egy?

Elvesztette volna azt az ihletet, amely a megértéssel és hittel teli, csillogó szemek együttérzéből meríti erejét.

1. Gavanescul, Imperativul momentului istoric, ("A történelmi pillanat imperatívusza") 67. o.

És több:

Machine Translated by Google

"És hogy a nemzeti élet egyetlen aspektusára szorítkozzunk, hol látott már valaki Angliában, Franciaországban vagy Olaszországban olyan iskolát bármilyen szinten, ahol a tanulók túlnyomó része más néphez tartozott, mint a bennszülött lakosságot alkotó néphez. "Elképzelhető például, hogy valamelyik angol egyetem jogi karán 547 zsidó van 234 brit ellenében, ami ugyanennyi a zsidók aránya a románokhoz viszonyítva Cernauti jogi karában 1920-ban ? „Vagy egy olaszországi filozófiai iskolában 574 zsidó lehet 174 olaszlal szemben, vagyis Cernautiban ugyanennyi a zsidóság és a románok aránya?

"Normálisak ezek az arányok? Nem az etnikai biológia megengedhetetlen és felfoghatatlan szörnyűségei? Nem jelzik-e a román nép felelős uralkodó osztályának bűnözői öntudatlanságát? "(I. Gavanescul,
op.cii,)

A RÓMAI VEZETŐ OSZTÁLY PROBLÉMÁJA

De kik a mai tanulók és hallgatók? A ma diákjai a jövő tanárai, orvosai, mérnökei, jogászai, polgármesterei, kongresszusi képviselői, miniszterei, egyszóval az emberek jövőbeli vezetői minden tevékenységi területen. Ha a jelenlegi diákok 50, 60, 70%-ban zsidók, holnap logikusan 50, 60, 70%-ban zsidó vezetők lesznek ennek a román népnek. Továbbra is kérdéses lehet, hogy egy nemzetnek joga van-e korlátozni a külföldi hallgatók számát az egyetemeken?

Így válaszol erre a kérdésre a Harvard Egyetemen. Morris Gray, egy hazug diplomás (1906) közleménye, miután tanulmányozta az ottani zsidóproblémát – ahogyan Cuza professzor idézi a „Numerus Clausus” c. 11. Morris Gray a probléma elvi megfogalmazásával kezdte, és megkérdezte: "Először is, mi a funkciója az egyetemnek? Mik a funkciói?

„Ha az egyén iránti kötelessége, az egyetemre való felvételnek őszintén és nyilvánvalóan a demokratikus elven kell alapulnia: minden jelöltet azzal a feltétellel kell felvenni, ha sikeres felvételi vizsgát tesz, és befizeti az első tandíjat. bármilyen komoly vizsgálat a jelölt személyiségével vagy előrelépési lehetőségeivel, képességeivel vagy saját maga vagy mások számára való hasznosságával kapcsolatban.

De ha az egyetem kötelessége a nemzet iránti kötelesség, akkor természetesen más elveken kell alapulnia a hallgatók felvételéhez való hozzáállásának.

Véleményem szerint az egyetemnek az a feladata, hogy az embert az emberi gondolkodás különböző területein képezze úgy, hogy legalább néhányuk vezetővé válhasson saját területén, és ezzel a nemzetet szolgálja.

Ez egy jól bevált elv , hozzáteszi Cuza professzor:

"Az egyetemek kötelessége nemzetük iránt, amelyre minden területen vezetőket kell felkészíteniük, és ezeknek szükségszerűen etnikailag őshonosaknak kell lenniük." Mert tűrhetetlen, hogy egy nemzet külföldi vezetőket neveljen egyetemein. "

Az előző számokból következtetni lehet a holnapi román uralkodó osztály súlyos problémájára. Egy jól bevált igazság maradt: Romániát a románoknak kell vezetniük. Állítja valaki, hogy Romániát zsidóknak kell vezetniük? ha nem, akkor
egy
el kell ismerni, hogy a fiatal román diáknak igaza van, és hogy minden kampány, minden hiba, minden gyalázat, minden provokáció, minden összeesküvés, minden igazságtalanság, amit elhalmoznak és elhalmoznak.

Machine Translated by Google

ez a fiatal román, megtalálja igazolását a zsidók által a románok és legjobb harcosaik kiirtásáért vívott háborúban.

A NEMZETI KULTÚRA PROBLÉMÁJA

Egy nép, ezt tekintve a problémák közül a legsúlyosabbnak, olyan, mint egy fa, amely a gyümölcse miatt aggódik. Amikor azon kapja magát, hogy a hernyók elnyomják, nem tudja többé betölteni küldetését e világon, nem tud gyümölcsöt teremni; akkor szembe kell néznie a legszomorúbb problémával, amely nagyobb, mint maga az élet, mert látva, hogy életcélja elpusztult, fájdalmasabb lenne, ha meghalna. A legnagyobb fájdalmak a haszontalan erőfeszítések, mert ezek az élet hiábavalóságának ijesztő tudatából fakadó fájdalmak.

Nem ijesztő, hogy mi, román nép már nem tudunk gyümölcsöt teremni? Hogy nincs saját, népünk, vérünk román kultúrája, amely a világban együtt ragyogna a többi népével? Hogy ma arra vagyunk ítélve, hogy zsidó esszencia termékekkel mutassuk meg magunkat a világnak? Hogy ma, ebben a pillanatban, amikor a világ arra vár, hogy megjelenjen a román nép, hogy megmutassa vérünk és nemzeti zsenialitásunk gyümölcsét, bemutatjuk magunknak

a zsidó kulturális karikatúra fertőzése?

Fájó szívvel nézzük ezt a problémát, és nem lesz olyan román, aki egész történelmét veszélyben látva ne ragadná fegyverét, hogy megvédje magát. I. Gavanescul professzor "A történelmi pillanat imperatívuszából" reprodukálom ezeket a halhatatlan sorokat:

„A román nép fő gondja, amely lénye számára éppoly fontos, mint fizikai megőrzése, az emberiség életeszményének birodalmában való érvényesülése – egy kifejezetten román jellegű kultúra megteremtése. Lehetetlen, hogy egy román kultúra egy iskolából vagy egy idegen jellegű gazdasági vagy politikai szervezetből fejlődjön ki. "

"Egy intézménynek a nemzeti élet függvényeként csak akkor van román jellege, ha az őt létrehozó emberi tényező román."

Szembesülve ezzel a szomorú helyzettel, szembesülve azzal a nagyszámú betolakodóval, akik legyűrnek bennünket, Gavanescul professzor, a nemzeti iskola és kultúra kérdését feltéve, aggodalommal telve teszi fel magának a kérdést:

„Hol kereshetnek menedéket a román lelkek? Hol menekülhetnek el attól a fájdalmas és rögeszmés benyomástól, hogy saját hazájukba száműzték őket?” Kivéve a templomot, ahová csendben, az üdvözítő kereszt oltalma alatt bemennek gondolataikat összeszedni, egyetlen menedékük az iskola.

Az iskola az az ideális fészek, ahol a nemzeti zseni összegyűjti utódait, hogy táplálja őket, nevelje őket, megtanítsa repülni, utat mutasson nekik olyan magasságokba, amelyeket csak ez a nemzeti zseni ismer, és csak el kell érnie. „Az iskola az a menedékhely, ahol a nemzet szívhúrjai és az emberek lelki szervei egy, a világon még nem hallott új szimfónia eléneklésére hangolódnak, az első szimfónia az Isten által egyedileg eleve eleve elrendelt természetes adottságokból.

Az iskola az a szentély, ahol egy nép életének nagy misztériuma bontakozik ki, ahol az etnikai lélek halhatatlan esszenciáját fénycseppekké desztillálja, hogy azt az eszményi formába öntsék, amelyet kizárólagosan a teremtő gondolkodás határozza meg számára. a világ.

Más etnikai lelkek dallamhangszerei nem tudnak harmonikusan részt venni kultúránk szimfóniájában. Kompozíciójukból adódóan csak azt tudják, hogyan kell meghajolni, hogy megszólaltassák népük hangját.
Milyen román szimfóniát tudtak előállítani?

Machine Translated by Google

Más etnikai lelkek nemzeti géniuszának esszenciája nem kristályosodhat ki más formában, mint amit a népek teremtője határoz meg számukra. Hogyan lehet román képet előállítani a zsidó, magyar vagy német nemzeti esszenciából? "

(1. Gavanescul, "A történelmi pillanat felszólítása", 64-8. o.).

A zsidók nemcsak hogy képtelenek lesznek román kultúrát teremteni, hanem meghamisítják a nálunk lévőt és megmérgezve szolgálják fel. A román iskola így macerálva olyan helyzetbe kerülünk, hogy lemondunk népi küldetésünkről, lemondunk a román kultúra megteremtéséről, és meghalunk a zsidó méreggel.

VISSZATÉRÉS ROMÁNIÁBA

Más egyetemi kollégáinktól eltérően mi, iasi-diákok mindezt Cuza professzor előadásaiból, Paulescu és Gavanescul professzorok írásaiból, a Joghallgatók Egyesületében végzett tanulmányainkból és kutatásainkból, valamint a látottakból tudtuk. saját szemünkkel és saját lelkünkkel éreztük. Egy nagy lelkiismereti probléma merült fel bennünk. Minden nap újabb bizonyítékokat hozott számunkra. Elismerjük a zsidó sajtó hamisságát, minden körülmények között láttuk rosszhiszeműségét, minden románellenesség mögött láttuk uszításait; láttuk politikai személyiségek, hivatalnokok, tekintélyek, írók, keresztény papok hízelgő és dicsérő munkáját, akik a zsidó érdekek szolgálatába álltak; láttuk, hogy nevetségessé tették azokat, akik

helyes és Romániához méltó magatartást tanúsított, vagy azokat, akik fel merték fedni a zsidó veszélyt; láttuk, milyen illetlenséggel bántak velünk földünkön, mintha évezredek óta lennének itt urak;

növekvő felháborodással figyeltük, hogy ezek a nem kívánt látogatók merészen behatolnak a román élet legbensőségesebb problémáiba: a vallásba, a kultúrába, a művészetbe, a politikába, miközben igyekeztek meghúzni a vonalakat, amelyek mentén a román nép sorsának kell haladnia.
Amilyen fiatal voltam, szinte gyerek voltam, sokáig gyötörtek ezek a gondolatok, miközben megoldást kerestem.

Azok az elemek, amelyek a legnagyobb hatással voltak rám, amelyek aztán meghatározták küzdelmemet, és amelyek megvigasztaltak és megerősítettek a szenvedés pillanataiban, a következők voltak: 1.
Annak a halálos veszélynek a tudata, amelyben népünk és jövőjük találta magát.
2. A föld iránti szeretetem és fájdalmam minden szent és dicső hely iránt, amelyet ma a zsidók kinevetnek és megszentségtelenítenek.
3. Kár a hazájukért elesettek hamvaiért.
4. A lázadás érzése az emberi méltóságunk sérelmei, valamint az emberi méltóságunk e furcsa ellensége általi kigúnyolása és eltaposása ellen.
és mint románok.

Ezért, amikor 1922. december 10-én meghallottam a nagyszerű hírt: a diákmozgalom vulkáni robbanását, úgy döntöttem, hazatérek, hogy én is egymás mellett harcolhassak társaimmal. Nem sokkal később a vonat hazavitt. Krakkóból táviratot küldtem a cernauti diákoknak, akik az állomáson vártak rám. Két napig maradtam ott. Az egyetemet bezárták. Az őt őrző diákok úgy néztek ki, mint a hazájukat szolgáló katonák, a

Machine Translated by Google

Isten által megvilágított lélek. Az önérdek nyoma sem homályosította el szép és szent cselekedetét. Az ügy, amelyért egyesültek és egyként küzdöttek, messze túlmutat önmagukon és állandó nehézségeiken és szükségleteiken.

Cemautiban a fő harcosok voltak: Tudose Popescu, a Dambovita megyei marcesti öreg pap fia, harmadéves teológiai hallgató; aztán Danileanu, Pavelescu, Carsteanu, stb. A harctervről kérdeztem. Döntöttek a győzelemig tartó általános sztrájk meghirdetéséről, vagyis addig, amíg a kormány megnyugtatóan nem oldja meg a december 10-i indítványban felvetett kérdéseket, kezdve a "numerus clausus"-szal. Számomra ez a terv rossznak tűnt.

A fejemben egy újabb kezdett kialakulni: a) A diákmozgalomnak el kell érnie az egész román népet. Az egyetemekre korlátozva, ki kell terjeszteni egy román nemzeti mozgalomra, mert egyrészt a zsidó probléma nem korlátozódik az egyetemekre, hanem az egész román nemzetet érinti, másrészt az egyetemek önmagukban nem tudják megoldani. b) Ezt a nemzeti mozgalmat egyetlen parancsnokság alá kell beépíteni egy szervezetbe. c) Ennek a szervezetnek a célja a nemzeti mozgalom hatalomra jutásának harca legyen, ami megoldja mind a "numerus clausust", mind az összes többi problémát, mivel a politikai pártok e mozgalmon kívüli más szabálya nem fogja megoldani a nemzeti problémát. d) Ezeket a szempontokat szem előtt tartva szervezzenek a diákok egy nagy nemzeti gyűlést a románok minden rétegéből, amely az új szervezet kezdetét jelentené. c) E közgyűlés végrehajtásához minden egyetemnek annyi zászlót kell biztosítania, amennyi

Minden egyes tartomány megyéjében, majd a ruhát egy diákküldöttség adta át egy ismert nacionalistának, akit a delegáció a legalkalmasabb személynek tartana arra, hogy városi és vidéki vezetők csoportját gyűjtse maga köré. Azután, miután egy héttel korábban megkapta a táviratot, amely a gyűlés időpontját és helyét közli, a zászlóval és minden emberével elindult arra a helyre.

f) Hogy a kormány ne próbálja megakadályozni a demonstrációt, minden előkészületet diszkréten kell megtenni, az időpontot az utolsó pillanatig ismeretlenül hagyva.

Ezt a tervet körülbelül 50 harcosnak ismertettem az egyik kollégiumban. Jónak tartották. Így hát mindannyian összegyűjtöttük a pénzünket, megvettük a szükséges anyagot, és a diákok azonnal elkezdtek zászlókat készíteni Bukovina megyének.

AZ IASI-nál

Jászvásáron találkoztam az összes korábbi csapattársammal. Kifejtettem nekik is a tervemet. Itt is az első napon, iskoláslányok készítettek a zászlókat Moldova és Besszarábia összes megyéjére.

Nem találtam Cuza professzort. Sumuleanu professzorral és apámmal Bukarestbe indult, hogy részt vegyen egy fővárosi találkozón.

BUKARESTBEN

Másnap elutaztam Bukarestbe. Itt jártam Cuza és Sumuleanu professzorokhoz és apámhoz, akik több mint negyed évszázada harcolnak együtt a zsidóveszély ellen, nevetségessé, ütésekkel, sőt sebekkel is összetörték őket, és akik ma azt a nagy megelégedést élik meg, hogy látnak. az egész ifjúsági ország, számuk meghaladja a 30 000-et, harci zászlókat emelve azért a hitért, amelyet egy életen át szolgáltak.

Machine Translated by Google

De Bukarestben gondolataimat nem fogadták ilyen lelkesedéssel. Először is, mert némi ellenállásba ütköztem Cuza professzor részéről. Tervemet ismertetve, nemzeti mozgalom létrehozását javasolta, amelynek élén ő vezet, a tartandó nagygyűlésen nem tartotta jónak tervemet, mert – mondta. „Nem kell megszerveznünk magunkat, mozgásunk egy hatalmas tömegáramlaton alapul”.

Ragaszkodtam ahhoz, hogy egy tömegmozgást hasonlítsam össze egy olajkúttal, amely egy olajvezetékről leválasztva akkor sem válik semmivé, ha kicsordul, mert az olaj túlcsordul. Elmentem azonban sikertelenül, de másnap Sumuleanu professzor és apám meggyőzte.

De hamarosan olyan nehézséggel kellett szembenéznem, amire nem számítottam. Február eleje körül volt. A diákok nagy tömege tele volt lelkesedéssel; Bár az összes étkező zárva volt, és a kollégium kapuja bezárult ellenünk, így kint maradtak éhen halni a tél közepén, a diákok lelkesek voltak, csodálatra méltóan védték őket a fővárosi románok, akik másnap szélesre tártak. otthonaik ajtaját, több mint 8000 küszködő diáknak biztosítanak menedéket és élelmet.

Ebben a gesztusban volt jóváhagyás, harci vágy, szolidaritás, a sebesültek vigasza.
De ezzel a tömeggel nem érintkeztem. Nem ismertem ott senkit. Fanica Anastasescu diákon keresztül, aki az Apararea Nationala ("A Nemzetvédelem") magazin menedzsere volt, megismertem néhányukat. Az volt a benyomásom, hogy a bukaresti diákmozgalom vezetői nem voltak kellően orientáltak, mert bár az elit sajátos intellektuális tulajdonságokkal felruházott elemei, ezt a tényt a későbbi társadalomban betöltött funkcióik is alátámasztják, váratlanul egy szövetség élén találták magukat. mozgalom, amire akkor még nem is gondoltak. Valójában, mivel sokan voltak, mindegyiknek más volt a véleménye. A vezetés értékes elemei közé tartozik a frontvonalon: Cretu, Danulescu, Simionescu, Rapeanu, Roventa és mások. A mise harcias volt, de a vezetőség egy része jobbnak tartotta, ha lecsillapítja az ilyen jó hangulatot. Másrészt mind a zsidókérdésben való elégtelen jártassága, mind

a politikusokkal való nem megfelelő kapcsolattartás arra késztette legalább néhányukat, hogy bizonyos mértékig megpróbálják a mozgalmat anyagi síkra helyezni, ami véleményem szerint megengedhetetlen.
Mert ez olyan lett volna, mintha valaki azt mondta volna: 1. Küzdünk azért, hogy visszaszerezzük hazánkat a zsidóktól.

2. Harcolunk, hogy fehér kenyér kerüljön az asztalunkra.

3. Összeveszünk a kétfogásos étkezések miatt.

4. Harcoltunk egy kényelmesebb ágyért.

5. Küzdünk laboratóriumainkban felszerelésekért, boncolási műszerekért stb.

6. Több kollégiumért küzdünk; hogy a végén a hatóságok hangosan mondják nekünk: "A diákok követeléseit kielégítették; a kormány elismerte a diákok siralmas állapotát, nagy nyomorúságukat stb. A hat kötelező pontból ötöt engedélyeztek: boncolást műszerek, laboratórium, napi két fehér kenyér, két étkezés

, három diák
"

kényelmes ágyakkal ellátott kollégiumok stb.

Ami az első pontot illeti: megmenteni az országot a zsidó bandáktól, nem mondanának semmit, azzal az ürüggyel, hogy a kormány hatból öt pontot adott. A diákmozgalom kezdetétől az egész zsidó sajtó arra az anyagi síkra törekedett, hogy a mozgalom célja „egy darab kenyér” legyen.

Így az igazi célpont – a zsidó – észrevétlenül megszökne. Sőt, ha egy. Újraolvasva az újságokat, megfigyelhető, hogy a román politikusok is hasonló kifejezésekkel fogalmazzák meg a problémát. a diákoknak kollégiumot, jobb élelmet kellene adni, stb. Mint mondtam, a bukaresti diákvezetés egy része hajlott erre a hajlandóságra. Ha a hallgatók elvégezték volna ezt a kurzust, elvonták volna figyelmüket valódi küldetésüktől. A véleményem mindig is ellene volt

Machine Translated by Google

ezt a nézőpontot – az anyagi rend bármilyen beavatkozása ellen a hallgatói igények megfogalmazásába.

Mert – mondtam –, ahogy ma is mondom, nem az azonnali szükségletek vagy az anyagi vágyak vezérelték a hallgatókat. ez a nagy mozgalom, hanem éppen ellenkezőleg, az ezekkel a dolgokkal való foglalatosság, az önző érdekek, a saját vagy családi szenvedéseik feladása volt: mindezek elfelejtése a román diákok részéről, az egészük azonosítása. az emberek elfoglaltságaival, szükségleteivel és törekvéseivel. Ez az önzetlenség és egyedül ez gyújtotta meg a szent fényt a szemében.

A diákmozgalom nem az anyagi igények közé tartozott. Egy nemzedék szükségletei fölé emelkedett,

összefonódva a nemzet magasabb törekvéseivel. Másrészt itt, Bukarestben az a gondolat érvényesült, hogy a diákmozgalom maradjon az egyetem keretein belül, maradjon akadémiai mozgalom, ne váljon politikai jellegű mozgalommá. De ez a vélemény teljesen téves volt, mivel egybeesett a zsidók és a politikai pártok tervével, akiknek a legnagyobb érdekük volt, hogy ezt a lelkes mozgalmat az egyetemre korlátozzák, hogy ott így vagy úgy kialudhassák.

Nem az volt a véleményünk, hogy mozgalmat alapítottunk az agitáció érdekében, hanem a győzelem érdekében. Diákerőink erre nem voltak elegendőek, ezért össze kellett fogni az összes románnal.

A bukaresti vezetők továbbá ellenezték Cuza professzor egy esetleges szervezet elnökévé való kikiáltását, azt állítva, hogy nem alkalmas az ilyen aktív vezetésre. Ragaszkodtam ahhoz, hogy támogassuk őt úgy, ahogy van.
Végül a bukarestieknek nagy fenntartásai voltak velem szemben. Ez fájt nekem, mert egy ember legtisztább és legszentebb szívével jöttem hozzájuk, égő vággyal, hogy a lehető legjobban együttműködjek országunkért. Talán engem nem ismerve joggal éltek fenntartásokkal.

Ezen okok miatt Bukarestben ellenállásba ütköztem. Így megbízásból kezdtem el dolgozni, és csak 3 vagy 4 zászlót csináltunk.

KOLOZSVÁRON

Kolozsvárra indultam Alexandru Ghicával, a jászvásárhelyi Constanta Ghica asszony három gyermekének egyikével, akik az uralkodó dédunokái voltak, akik a diákhadjáratban csodálatosan viselkedtek.

A kolozsvári diákközpont elnöke Alexa volt, mértéktartó és jó ember. Fle ugyanazokkal az érvekkel fogadott engem mind a hallgatói irányultság, mind pedig Cuza professzor új mozgalom elnökévé való kikiáltása kapcsán. A diákmise határozott és lelkesedéssel telt. Ekkor ismertem meg Motát, egy mozgékony és tehetséges fiatalembert. Ugyanazok a nézetei voltak, mint Alexának. Próbáltam meggyőzni, de hiába. Nehéz időszakom volt. nem ismertem senkit. Ennek ellenére találtam néhány diákot az oldalamon: Corneliu Georgescu, gyógyszerészhallgató; Isac Mocanu of Letters; Crasmaru, az orvostudományban; justin lliesu stb.

Csak egy zászlót készítettünk, így Siancu kapitány házában, aki az első pillanattól kezdve nagyon lelkesen egyetértett akciótervünkkel, esküt tettünk erre a zászlóra,

Machine Translated by Google

IASI GYŰLÉSE, 1923. MÁRCIUS 4. ALAPÍTÁSA A NEMZETVÉDELMI LIGA

Miután visszatértem Jászvásárba, két párhuzamos tevékenységi út állt előttem: 1. A rali alapjainak lerakása, amelyre minden egyetemen zászlókat készítettek.

2. A diákmozgalom folytatása és az általános sztrájk fenntartása.

Az első pontnál a legnagyobb nehézséget nem a férfihiány, nem a szervezettség, sem a kormányzati intézkedések jelentették. Ezúttal a legnagyobb akadályt maga Cuza professzor jelentette, aki bár nem rosszalló, de a lelkesedés hiányzott.

Cuza professzor nem volt eléggé meggyőződve arról, hogy meg kell szerveznie magát, és nem hitt a tervezett gyűlés sikerének lehetőségében.
Ami a második pontot illeti, komoly nehézségekkel szembesültem a bukaresti és kolozsvári központok vezetőivel, olyan nehézségekkel, amelyek megakadályozták, hogy egyetlen nézőpontban megegyezzenek egy olyan harcterv felé, amely körül ennek az új világnak a tökéletes egysége valósulhat meg. minden egyesült erőddel dacolva az ellenséggel és minden múltbeli hibánkkal.

Ezeknek a diákközpontoknak sem a vezetése, sem a testülete nem: a)
ismerte a zsidó problémát, különösen nem ismerte a zsidót; nem ismerték a zsidó hatalmat, annak gondolkodásmódját és cselekvését. Úgy kezdtek háborúzni, hogy nem ismerték az ellenfelet. b) Azt hitték, hogy az akkori liberális kormány,
esetleg az utód, amelynek támogatásunkat ígértük, teljesíteni fogja követeléseinket. Ennek alapján inkább a diplomáciát választották, abban a hitben, hogy ezzel végül meggyőzik a politikusokat ügyünk igazságosságáról. Úgy gondolom, hogy nincs annál nyugtalanítóbb, mint egy problémát olyan férfiakkal megvitatni, akik még a legalapvetőbb aspektusait sem ismerik. Ezzel a helyzettel kapcsolatban a következő intézkedéseket tettem:

1. Jászvásár központjából több jó küldött rendszeresen részt vesz a központi bizottság bukaresti ülésein (E bizottság ülései rendszeresen, hetente két-három alkalommal voltak. Este 9 órakor kezdõdtek és 3, 4 óráig tartottak, 5, sőt 7 óra délelőtt, egymásnak ellentmondó megbeszéléseken Sok résztvevő számára a diákmozgalomról csak ezek a találkozók és a bizottságon belüli retorikai találkozások emlékeztek meg.

2. Bukarestben és Kolozsváron megalakuljon a diákság legjobb harcosaiból egy csoport, amely a saját központjaik utasításaitól függetlenül dolgozhat.

Kolozsváron és Bukarestben ezek a csoportok nagyon gyorsan kialakultak; Bukarestben jelen voltak a bizottságban, ahol a vezetés minden ülésen erős ellenállásba ütközött. Bukarestben,

Ibraileanu, Iasi küldötte nagy segítség volt. Ugyanígy Simionescunak, az orvostanhallgatók vezetőjének határozott hozzáállása tartotta meg a hallgatóságot igaz lélekben.

Ami a gyülekezési előkészületeket illeti, a Jászvásárból érkezett hírek szerint a kilátások a következők: Alig két hét alatt több mint 40 zászlót adtak ki 40 megyében, megbízható személyeknek. Természetes volt, hogy két hónapnyi diákmozgalommal, minden egyetemen általános sztrájkkal bugyborékolt a románok lelke, és mindenhol készen álltak a megjelenésre, csak a szóra várnak. A tüntetés zászlói és hírei időben megérkeztek.

Cuza professzor májusra akarta kitűzni a nagygyűlés időpontját, hogy minél többen vegyenek részt rajta. Úgy véltem, hogy a tüntetést a lehető leghamarabb meg kell tartani a következő okok miatt:

1. Minden ember talpon, a diákmozgalom köré gyülekezve azt várta, hogy valahonnan parancsot hallani, egységet alkotni, tudni, hogy van egy terv, amit követni tudnak.

Machine Translated by Google

2. Féltem, hogy a zsidók és a szabadkőművesség, megismerve a helyzetet, pszeudót indítanak

nacionalista szervezetet, hogy kizsákmányolják az embereket, és ezzel zsákutcába tereljék a mozgalmat.

Mindenesetre ez akkora zűrzavart keltett volna a románok fejében, hogy ez nem is jöhetett szóba.

3. Szükségesnek éreztem a diákmozgalom frontvonalának támogatását, mert a háborút nem könnyű vívni, minden irányból érnek csapások: kormány, önkormányzat, szülők, tanárok; szegénységgel, éhséggel, hideggel. A védelmükre induló román tömegek mozgósítása, bátorító szavakkal közvetítve a mozgalom egész frontját felpezsdítené.

4. Végül azért, mert diákok ezrei voltak inaktívak, nem tudták, mit tegyenek; egyszer, kétszer demonstráltak; tartottak egy-két találkozót. De eltelt két hónap.
Ezeknek a fiataloknak kellett valamit tenniük. Miután megszületett az új szervezet, széles tevékenységi területtel fog rendelkezni minden tömeg, amely nem tudta, mit tegyen.

Másnap munkába állhattak, elmentek a falvakba szervezkedni és megnyerni őket az új hitnek.

1923. MÁRCIUS 4

Cuza professzor úgy döntött, hogy a gyűlést 1923. március 4-én, vasárnap tartják; a hely, Iasi.

Meghívott vacsorázni. Ott felmerült a kérdés, hogy milyen nevet adjon az új szervezetnek. Lefter kapitány azt mondta: A Nemzetvédelmi Párt, mint Franciaországban. megfelelőnek tartottam. Cuza professzor hozzátette: „Ez nem egy párt, hanem egy liga – „a Keresztény Nemzetvédelmi Liga”. És így hívták.
Így hát táviratokat küldtem Cemautiba, Bukarestbe és Kolozsvárra, amelyek ugyanazt az üzenetet tartalmazták: "Esküvő Iasiban március 4-én." Aztán elfoglaltam magam a ralira való felkészülés legapróbb részleteinek megszervezésével. Cuza professzor határozta meg Sumuleanu professzorral és apámmal egyetértésben: a katedrálisban - ima; az egyetemen - Simion Bamutiu és Gh. tisztelete. Marzescu; Salão Bejanban – nyilvános ülés.

A nagy országgyűlést hirdető plakátokat nyomtattak. Villámként terjedt el a hír egy nagy iasi-i román gyűlésről, amelynek célja egy harci szervezet megalapítása volt a négy egyetem hallgatói között, majd általában a románok között.

Március éjszaka érkezni kezdett a 3 teli vonat, vezetők vezetésével, akik a zászlók ruháját hozták. Délelőtt 42 csoport 42 zászlóval érkezett. E zászlók ruhája fekete volt - a gyász jele; a közepén egy fehér és kerek folt, jelezve reményeinket a sötétséggel körülvéve, amelyet le kell győzniük; a fehér közepén horogkereszt, az antiszemita harc szimbóluma az egész világon; a zászló körül pedig egy román trikolór - piros, sárga és kék - sáv. Cuza professzor Bukarestben jóváhagyta e zászlók formáját. Most oszlopokra rögzítettük, újságba csomagoltuk, és mindannyian elindultunk a katedrálisba, ahol több mint 10 000 fős tömeg előtt tartották az istentiszteletet.

Mind a 42 zászlót, amikor megáldották, kiterítették az oltár elé. Miután megáldották őket, szerte az országban vitték őket, és mindegyiket román lelkek valóságos erődje gyűlt köré. Ezek a zászlók, amelyeket minden megyébe kiküldenek, koagulánsok lennének, hogy összehozzák mindazokat, akiknek hasonló gondolatai és érzései vannak. Ünnepélyes áldásával, lenyűgöző szimbolikájával és településenkénti elhelyezésével a szervezeti és népi orientáció egyik jelentős problémáját oldották meg.

A katedrálistól több ezer ember, zászlók bontakoztak ki, és menetet formáltak a Union Square-en, a Lapusneanu és a Carol Sts.-n keresztül az Egyetem felé. Ott, egyben

Machine Translated by Google

A hódolat és tisztelet gesztusaként megkoszorúzták Mihail Kogalniceanu, Simion Barnutiu és Gheorghe Marzescu emlékét, aki az 1879-es alkotmány 7. cikkelyének védelmezője, és ironikus módon a liberális miniszter, George Marzescu atyja, a zsidók védelmezője.

Ott, az egyetem amfiteátrumában írták alá az „Országos Keresztényvédelmi Liga” alapító okiratát.

Aznap délután a találkozóra a Bejan Hallban került sor Ion Tarnoschi tábornok elnökletével.

Sok

a folyosón el nem férő emberek az utcán voltak. Cuza professzort nagy lelkesedéssel kiáltották ki a Keresztény Nemzetvédelmi Liga elnökévé. Az előadók voltak: Cuza professzor, Sumuleanu professzor, Tarnoschi tábornok, édesapám, minden önkormányzati küldött és az egyetemi központok képviselői: Tudose Popescu, Prelipceanu, Alex.
Ventonic, Donca Manea, Novitchi, Sofron Robota. Ezek közül én. A végén, miután elolvasta az indítványt, Cuza professzor a végén megbízott egy küldetéssel, mondván: „Én gondoskodom a LANC fiatal ügyvédjének, CZ Codreanunak a megszervezéséről”.

*

az egész ország számára közvetlen vezetésem alatt, a

Majd megnevezte a megyei vezetőket. A rali tökéletes rendben és nagy lelkesedéssel ért véget.

Machine Translated by Google

*
A "Keresztény Nemzeti Védegylet" (Tr.) román rövidítése

EGYÉB ANTISZEMITA ÉS NACIONALISTA SZERVEZETEK

Kisebb, gazdasági és politikai jellegű antiszemita szervezetek léteztek már 1900 előtt és utána is. Gyenge erőfeszítések voltak ezek a vízióval és hazaszerető emberekkel, hogy szembeszálljanak az egyre erősödő zsidó invázióval. A legkomolyabb antiszemita szervezet azonban a N. Iorga és AC Cuza professzorok vezetésével 1910. április 23-án alapított „Nacionalista-Demokrata Párt" volt. Ennek a pártnak egész adminisztratív programja volt. 45-ös cikke adott megoldást a zsidó problémára:

"A zsidó probléma megoldását a zsidóság kiirtásával, a románok termelőerejének fejlesztésével és vállalkozásaik védelmével kell elérni."

E pontok felsorolása után olvassa el ezt az ünnepélyes nyilatkozatot:

„Minden szilárdságunkkal és erőnkkel fenntartjuk, nyilvánosságra hozzuk és megvédjük ezt a programot, ezt tekintve első becsületbeli kötelességünknek".
AC Ciiza N. Idrga

Ez a szervezet 1900 óta egyesítette az összes veterán harcost. A kiemelkedőek közé tartozott: Sumuleanu professzor, Ion Zelea-Codreanu professzor, Butureanu Dorohoiban, Toni Galatiban, CN lfrim és később Stefan Petrovici, CC Coroiu és mások.

1914-ben mindannyian vezették azt a mozgalmat, amely követelte, hogy Románia lépjen be az Erdély felszabadításáért folytatott háborúba; és 1916-ra a legtöbbjük a frontvonalban volt, és kiválóan teljesítette kötelességét. 1910-11 óta Dorohoi önkormányzatai Butureanu ügyvéd vezetése alatt; Iasi, Cuza professzor parancsnoksága alatt; és Suceava apám irányításával a reneszánsz fellegvára lett

román .

1912-ben ezekben a megyékben olyan erős volt az áramlat, hogy a választásokon a kormány terror nélkül nem tudta elkerülni a szilárd vereséget. Abból az alkalomból édesapám súlyosan megsérült.

Közvetlenül a háború után, amikor a parasztok visszatértek a frontról, elszántan új életre vágyva, az első választások Cuza professzort Jászvásárba, apámat Suceavaba juttatták a parlamentbe. Ott ádáz parlamenti harcot folytattak országszerte tapssal. A harcot az ellen a béke ellen vívták, amelyet a németek, akiknek hadseregei megszállták hazánkat, ránk akarták kényszeríteni.

Ezeknek az igazán figyelemreméltó összecsapásoknak a visszhangja a Nacionalista-Demokrata Párt köré gyűjtötte az ország reményeit, így az azt követő választásokon igazi félelmetes győzelmek születtek. Suceaván a győzelem összehasonlíthatatlan volt. A hét helyettesi helyből az adminisztráció kapott egyet, a többi csoport egyet sem, édesapám listája pedig hatot. Dorohoiban és Iasiban kb. A vonatok 34 nacionalista képviselőt vittek Bukarestbe.
De a román nép szerencsétlenségére az ország minden szegletéből érkező csapatok nagy vereséget szenvedtek.

Villámcsapásként csapott a románok feje fölé. A zsidó-szabadkőműves erőknek sikerült megosztani a két pártfőnököt, Nicolae Lorga professzort, az AC Cuza-ból. Nicolae Lorga nem ellenezte azt a szerződést, amely ránk kényszeríti a "kisebbségi záradékot", kijelentette, hogy hajlandó aláírni azt. Cuza professzor a másik barikádon rámutat, hogy ez a hírhedt "kisebbségi klauzula" egy

Machine Translated by Google

dacol a románok által ontott vérrel, elfogadhatatlan beavatkozás nemzeti ügyeinkbe és szerencsétlenség kezdete. Tulajdonképpen ránk hárították a kényszert, hogy biztosítsuk a politikai jogokat a belföldi zsidóknak
tészta.

Egy ideig N. Iorga nem volt antiszemita. egyértelmű volt, hogy a szakadás helyrehozhatatlan. És ennek a boldogtalan román nemzetnek ismét összetört a szíve az üdvösség reményei miatt.

A legtöbb párttag és parlamenti képviselő Nicolac Lorga professzor mellé állt, úgy gondolva, hogy Cuza professzor pozíciója távolabb tartja őket a hatalom megszerzésének minden esélyétől. Cuza professzorral csak Sumuleanu professzor és apám maradt.

"A ROMÁN NEMZETI FASCIA" ÉS "A RÓMAI AKCIÓ"

1923-ban, a diákmozgalom idején és a nacionalizmus hullámának hatására Vifor, Lunguiescu, Baguiescu vezetésével megjelent a „Román Nemzeti Fascia”, Kolozsváron pedig a „Románia Akció” Catuneanu, Ciortea, professzorok vezetésével. Iuliu Hategan, ügyvéd Em. Vasiliu-Cluj és egy diákcsoport Mota vezetésével.

Az első megjelentette a jól megírt és szellemes "Fasizmus" című hetilapot. De nem tudtak a zsidó problémáról. Utóbbiak kéthavonta jelentették meg a "Romanian Action"-t, majd a szintén nagyon jól megírt "Romanian Brotherbood"-ot, de csak a publikálásra korlátozódtak. Nem tudtak semmilyen intézkedést kezdeményezni, vagy szilárd szervezetet létrehozni.

Ez idő alatt Mota diák lefordította franciául a "Protokollokat", amelyeket Catuncanu professzor és Em. Vasiliu-Cluj, majd füzet formájában megjelent, Szintén ekkor In. Vasiliu-Cluj megjelentette "Románia demográfiai helyzete" című munkáját, amelyben statisztikailag bemutatta a román városok szörnyű állapotát.

Ennek a két szervezetnek nem volt olyan cselekvő-, szervező- vagy doktrinális kompetenciája, mint a Keresztény Védelmi Országos Ligáé, amely csak 1925-ig tartott, amikor is az utóbbival egyesült.

Az „Országos Keresztény Védegylet” megalakulása után tevékenységem két irányvonal mentén folytatódott: a diákmozgalom, mint különálló, központok által szervezett egység, amelynek közvetlen célja a saját harcai, amelyekben három hónapig részt vett. és a LANC-é, ahol Cuza professzor szervezői szerepét vállaltam.

Diákoldalon arra kell törekednem, hogy:

a) A tanulók becsületét jelentő általános sztrájktartás megtartása, meglehetősen nehéz munka, figyelembe véve a támadásokat, ütéseket, nyomásokat, csalikat, amelyek mindenhol a tanulók feje fölött áramlottak. Emellett voltak defetista tanítványok, a legyőzött hívők támogatói, akiket ellenőrizni kellett.

b) Szisztematikusan használja fel a rendelkezésre álló diákelemeket, hogy az összes román tömegből toborozzon, egyetlen hadsereggé szervezve őket. LANC

A LANC oldalon körülbelül 40 megyében voltak vezetőink és zászlóink. Szükségünk van:

a) A fennmaradó megyék zászlóinak elkészítése. b) A lehető legszorosabb kapcsolattartás az érintett vezetőkkel, c) Pontos irányelvek azonnali kialakítása a szervezeti kontextusban, egészen mostanáig. nem létező, de olyan megyei vezetők kérték, akik nem ismerték a med. pm ,, Be

röviden: tanuló vonalakon védekező; támadó a LANC vonalakon.

Machine Translated by Google

A diákok nagy tömege fajunk iránti egészséges ösztönüktől és a halottak szellemétől vezérelve cselekedett. sok nehézséget legyőzve követte dicsőséges útját.

A Ligával a problémák egy kicsit komolyabbak voltak. A megyei elöljárók pontosítást és iránymutatást kértek a szervezethez. Azokat az embereket, akiket ez az áramlat mozgatta, meg kellett erősíteni a hitükben, meg kellett tanítani, teljes körűen tájékozódni a szervezetről és a küzdelmükben elérendő célokról.

Fegyelmet és bizalmat kellett tanulniuk feletteseiktől. Akkor még nem szültünk mozgalmat, de már volt egy teljes mozgalmunk, amelyet meg kellett szervezni, fegyelmezni, megtanítani és harcba vezetni.

Amikor Cuza professzorhoz mentem a kapott levelekkel és parancsokkal, lefegyverezték.

egy különös új világba vezették be. Ragyogva, mint a nap, és kihívás nélkül az elméleti világ magaslatán, amikor a csatatéren a földre hozták, tehetetlenné vált. „Nincs szükségünk szabályozásra.
Hadd szervezzék meg magukat."
Vagy:

„Nem azért vagyunk a laktanyában, hogy fegyelemre lenne szükségünk” – mondta sokszor. Így hát elkezdtem magam is alapszabályt írni, az utolsó részletig. De felismerve, hogy koromhoz képest nehéz munka, elvittem apámhoz, és több napig dolgozva elvégeztem a szükséges formai és tartalmi módosításokat. A szervezeti rendszer egyszerű volt, de különbözött az addigi politikai pártokétól. A különbség az volt, hogy magán a politikai szervezeten kívül a megyei községi bizottságok és tagok alapján külön-külön alakítottam a tízesek és századok által szervezett ifjúsági alakulatot. Politikai szervezeteinknek addig semmi ilyesmi nem volt. Később örökbe is fogadták őket Liberális Párt Ifjúság, Nemzeti Parasztpárti Ifjúság stb. formájában. Hallani sem akart ilyesmiről. Aztán több órán át kínos vita alakult ki Cuza professzor és apám között, ami szó szerint lefagyasztott. Gyanítom, hogy ez szerencsétlen konfliktushoz vezethet, sajnálom, hogy én vagyok az oka ennek a szálnak. Apám, egy erőszakos és goromba ember, átvette a törvényt, és Cuza professzor jóváhagyása nélkül elment a nyomdába, hogy kiadja.

Ez utóbbi azonban tapintatosabb és higgadtabb, bármennyire rugalmatlan is volt bizonyos ügyekben, ugyanolyan képlékeny volt az ilyen esetekben, és tudta, hogyan kell elsimítani a dolgokat. Visszahívta apámat, és azt mondta neki:

– Oké, nyomtassuk ki, de adj egy esélyt, hogy megnézzem. Kijavította, átrendezte, kiegészítette a felhívásokkal, kiáltványokkal egy doktrinális részt, majd elküldte a sajtónak. Ebből lett aztán a "Jó román kalauz", majd a LANC-é, a Liga alapkönyve 1935-ig. Meg voltam elégedve, hogy valami jó és a szervezet számára feltétlenül szükséges dolog történt, de szívem szerint azt mondtam magamban: "A dolgok nehézzé válnak, ha ennyi vitára van szükségünk ezekhez az alapvető kérdésekhez. Egy szervezetben sem a főnök megértés hiánya, sem a sok vita nem jó.

Machine Translated by Google

MŰVÉSZET MÓDOSÍTÁSA. 7. MÁRCIUSI ALKOTMÁNY

1923.

A ZSIDÓK POLGÁRI JOGOK NYÚJTÁSA

Régóta terjedt a pletyka, hogy a liberális parlament – amely egyben alkotmányozó nemzetgyűlés is volt – az alkotmány újraírását hivatott módosítani. 7 abban az értelemben, hogy „állampolgárságot és politikai jogokat biztosít a Romániában tartózkodó valamennyi zsidó számára. A régi alkotmány ezen cikkelye mostanáig tiltotta az állampolgárság megadását külföldieknek, és ezért valódi védelmi pajzsot jelentett a románok inváziója és beavatkozása ellen. a zsidók saját román sorsunk igazgatásában. A romániai közügyekbe való beavatkozásnak ezt a kiváltságát akár kétmillió zsidónak, illetve a hazánkban újonnan letelepedett zsidóknak adva egyenjogúságot az eddig élt románnal. Ez a föld évezredek óta az egekbe kiáltó igazságtalanság és nagy nemzeti fenyegetés volt, amely nem tudott csak aggódni és mélyen megrázni minden románt, aki szereti hazáját.

Ezzel a helyzettel szembesülve Cuza professzor halhatatlan cikkeket írt, amelyek bemutatták a nemzet jövőjét fenyegető veszélyt, és a Liga petíciókat terjesztett szerte az országban, hogy a románok aláírják, amivel ezt a művészetet. Az Alkotmány 7. §-át ilyen formában kell fenntartani. A petíciókat több százezer aláírással megtöltötték, és továbbították az alkotmányozó nemzetgyűléshez.

Azt hittem, ez arra utal, hogy mi, diákok, miközben ezt a súlyos kérdést tárgyalják, minden központból el kell mennünk Bukarestbe, ahol a helyi diákokkal és a lakossággal együtt demonstrálunk, hogy megállítsuk a jövőnket rabszolgává tevő cselekedetet. Elutaztam Cernautiba, Kolozsvárra és Bukarestbe. A diákok elfogadták a javaslatomat, és elkezdtek szervezkedni a mérkőzésre. Az indulás időpontjának megjelölése érdekében megegyeztek abban, hogy küldök egy alkalmi táviratot. De a terv meghiúsult. Arra számítottunk, hogy a kérdés körüli tanácskozás legalább három napig tart, és ezalatt elérhetjük Bukarestet. Március 26-án azonban a tanácskozás kevesebb mint fél óráig tartott. A liberális kormány és a Nemzetgyűlés – nyilvánvalóan tudatában annak, hogy milyen nagy szégyent készülnek elkövetni – igyekezett eltitkolni, a lehető legszembetűnőbben továbbadva.

Másnap a nagy nemzeti árulás után az úgynevezett román sajtó, valamint a zsidó sajtó hallgatással kezelte a hírhedt tettet. A "Dimineata" ("A reggel"), a "Luptall" ("A harc"), az Adevarul ("Az igazság") napilap vastag betűvel nyomtatja a bukaresti földesurak és bérlők konfliktusát, és egy sarokban néhány szót, amellyel egyszerűt hirdettek. és csalóka: a régi Alkotmány 7. cikkelyét a 133. cikk váltotta fel.

A Liberális Párt és a hírhedt 1923-as Gyűlés így a sírba helyezte és megpecsételte a sírkövet e nép jövője felett. Gyermekeink, anyáink, időseink és a földön szenvedő románok egyetlen átok sem lesz megfelelő, hogy megbüntesse nemzetük árulóit. Így csendben és a széles körben elterjedt gyávaság légkörében valósult meg ez a nagy nemzeti árulás. Csak Cuza professzor hangja hallatszott, aki immár az egész román nemzetet uraló személyiség:

„Románok, az 1923. március 28-i alkotmányt azonnal el kell törölni.
Tiltakozás a hatályba lépése ellen. Követeljen szabad választásokat. Szervezd meg a győzelmedet. Az új alkotmánynak garantálnia kell a román nemzet, mint az állam meghatározó népének elsőbbségi jogait."

Amikor meghallottam a hírt Jászvásárban, sírni kezdtem. És azt mondtam magamban: "Nem lehet! Legalább az embereknek tudniuk kellene, hogy tiltakozunk. Mert ha az emberek, akiknek a nyakába ilyen igát raknak, nem tiltakoznak, ők az imbecilusok népe."
Aztán szerkesztettem egy kiáltványt, amely a jásziaiaknak szólt, és minden románt az egyetemre tiltakozó gyűlésre hívtam. Villámként terjedt a hír a zsidóknak biztosított állampolgári jogokról. A város forrongott.

Machine Translated by Google

Kormányrendeletre a helyi hatóságok behozták a hadsereget, csendőröket, rendőröket; provokációk keletkeztek, majd a mozgás megtiltása.
Így a terv megváltozott. „A tüntetés ahelyett, hogy az egyetemen tartották volna, a város 14 pontján zajlott. Ekkor kezdődtek az egész éjjel tartó tüntetések, összecsapások.

A helyi hatóságok, a hadsereg és a rendőri erők teljesen értetlenül álltak harci terveink, találkozási pontunk és a város egyik végéből a másikba való rohanás hirtelen megváltozása előtt, mivel ügynökeik tájékoztatták őket a tüntetésekről. félóránként tört ki ellentétes pontokon. A parancsnokságom alatt álló csoport a legnehezebb ponton találkozott: Podul Rosu (Socola) és Tg. Cucului, ahol a zsidó szemtelenség azt állította, hogy egy antiszemita demonstráló soha nem teszi be a lábát, és élve elmegy. Nem élnek ott románok.

Zsidók ezrei ébredtek fel és futkostak ide-oda, mint egy féregfészek. Amikor tűzzel találkoztunk, tűzzel válaszoltunk.
Megtettük a kötelességünket, mindent ledöntöttünk, ami az utunkba állt, és megmutattuk a zsidóknak, hogy Iasi, Moldova egykori fővárosa még román volt, és ott a mi karunk kormányoz, megengedi vagy tiltja, megőrzi a békét vagy háború, amely megbünteti vagy megkegyelmez.

Másnap Bariad lovassága megérkezett a városba, hogy segítsen a két helyi ezrednek, a rendőrségnek, a csendőrségnek és a zsidóknak, a bukaresti újságok pedig különkiadásban jelentek meg ilyen címekkel: „Jászvásár a forradalom éjszakáját és napját élte. "

Ezt megtehetnénk, csak gyerekek; ezt tudtuk, és pillanatnyilag a vállunkra fektették az igát. Nem fogadjuk derűvel, rabszolga lemondásával, gyávasággal. Mindezt megtettük, és szent esküt tettünk, hogy egy életre megtörjük ezt az igát, akárhány csatát és áldozatot is vártak tőlünk.

Másnap bementem a rendőrség csarnokába, hogy ételt hozzak a foglyoknak. Ott kihallgatták Iulian Sarbut, mivel őt gyanúsították meg a kiáltvány szerzőjeként. Ezt látva odamentem a nyomozóhoz, és azt mondtam: "Sarbu nem a kiáltvány szerzője, hanem én."

ELSŐ LEtartóztatásom

A rendőrségen azt mondták nekem: "Codreanu úr, az ügynök kíséretében a Bíróságra kell mennie".

– Miért az ügynök? – válaszoltam vissza. – Egyedül megyek. Ez volt az első alkalom, hogy megkérdőjelezték a szavamat. sértve éreztem magam. "Nem, nem megyek az ügynökkel. Ha akar, 60 méterrel mögöttem sétálhat. Egyedül megyek. A szavam többet ér, mint 20 rendőr." Elmentem, az ügynök 20 méterrel mögöttem sétált.

Megérkeztem a Bírósághoz. Jött az ügynök, és elvitt Juiz de Instrução Catichihez, aki azt mondta: "Le vagyok tartóztatva, és el kell küldenem a büntetés-végrehajtási intézetbe."
Amikor ezt meghallottam, feketét láttam a szemem előtt. Abban az időben a „bebörtönzés” megalázó dolog volt. A jásziaiak közül soha senkit nem tartóztattak le, és senki sem hallott arról, hogy letartóztattak volna egy nacionalista diákot. Engem sokkal kevésbé, hazafi háttérrel? Odaléptem az íróasztalához, és azt mondtam: "Tisztelt úr, nem fogadom el, hogy letartóztassanak, és senki sem fog felkapni és a büntetés-végrehajtási intézetbe vinni."

Szegény ember, hogy elkerülje a további vitákat, megparancsolta az ügynöknek, hogy vigyen el a büntetés-végrehajtási intézetbe, és azt tanácsolta, hogy ne ellenkezzem. Aztán elment. Az ügynök megpróbált elvinni. Azt mondtam
neki: "Menj haza, haver, és hagyj békén. Nem tudsz kihozni innen."
Aztán más ügynökök léptek be. 11-től reggel 8-ig voltam ott. Minden igyekezet, hogy megszüntessem, sikertelen volt.
Arra gondoltam: "Nem
vagyok bűnös semmilyen jogsértésben. Megtettem a népem iránti kötelességemet. Ha van egy bűnös felet, akit le kell tartóztatni, akkor azokat, akik bántották a te népedet: a parlament polgárjogot adott a zsidóknak. ."

Machine Translated by Google

Végül az udvar összes tisztviselője egyenként hazament a kapuőrökhöz. Csak az ügynökök maradtak mellettem és mellettem.
8 óra körül három rendőr érkezett.
– Mr. Co.dreanu, parancsot kaptunk a Bíróság evakuálására. – Rendben, uraim, elmegyek.
Lemegyünk a lépcsőn, és elhagyjuk az épületet. Meglepetésemre láttam ott egy csendőr társaságot félkörben, ügyészeket, bírákat, rendőröket.
Ezzel előre mentem és leültem az udvar közepére. A hatóságok odajöttek hozzám, és azt mondták:

– A büntetés-végrehajtási intézetbe kell menned. "Nem megyek."

Felemeltek, járműbe ültettek és lassan a büntetés-végrehajtási intézetbe szállítottak, a csendőr pedig gyalog követett. Az utolsó pillanatban, amikor áthaladtunk a börtön kapuján, fiaink megpróbáltak kiszabadítani, de az ügynökök fegyverei megállították őket.

Tiltakozás volt a törvények ellen? Nem. Az igazságtalanság igája ellen volt.

Makacs visszautasításom, hogy letartóztassam magam, úgy tűnt számomra, hogy sok szenvedés megnyilvánulása volt, ami utamba fog kerülni, ha végigmegyek azon az úton, amely a hideg börtönfalak közé vezetett. Egy hétig maradtam ott, egészen húsvét előestéjéig. Első napjaim a börtönben! Erkölcsileg nagyon keményen vettem őket, mert nem értettem, hogy valakit le lehet tartóztatni, amikor a népéért harcol, és olyan parancsra, aki a nép ellen harcol.

Kiszabadulva hazamentem. Sok román jött velem szembe a pályaudvarokon, együttérzését fejezve ki irántam, és arra biztatva, hogy folytassam a küzdelmet, amely a nép küzdelme, amelyet végül megnyernek.

Az egész nemzet, minden legjobb elemében, a paraszttól az értelmiségiig nagy fájdalommal fogadta a Művészet szomorú hírét. 7 módosítás; de nem tehetett semmit, mert kimerülten és a vezetők által elárultan ébredt. Vajon milyen átok van a fejünkön, és milyen bűnök ítéltek minket, románokat, hogy ilyen gonosz vezetők részesei legyünk?

Két történelmi pillanattal állunk szemben két különböző cigányságban, két embercsoporttal és ugyanazzal a problémával: az 1879-es Alkotmányozó Gyűléssel Kis-Romániában, amely nagyon kicsi volt, és amelynek volt bátorsága ellenállni az európai nyomásnak, és az Alkotmányozó Nemzetgyűlés. 1923-ban, Nagy-Romániában vérünk feláldozásából emelkedett ki, amely rosszindulatú szolgalelkűségből, Európa nyomása alatt nem habozik megalázni és egy egész nemzet életét veszélyeztetni.

Machine Translated by Google

A FELEJTÉS FÁLJA

A következő oldalakon e könyv olvasói némileg meglepődve fognak egy sor kivonatot találni népünk gondolkodásának, hazaszeretetének és jellemének különböző csúcsaiból, akik 1879-ben hevesen küzdöttek a román néphez való jogért Európa-szerte. , Bár e kivonatok szerepeltetése az ilyen , megterheli és megnehezíti a jelen kötet normális kibontakozását, ügyekben általában követett szabályok ellenére nem annyira történelmi érvként kívánom őket felhasználni, hanem azért, hogy ezeket ismét napvilágra hozzam. ezeknek a nagy ősöknek az érvelésének és kifejezésének gyöngyszemei, akiknek a zsidó-szabadkőműves okkultizmus összeesküvése

üldözött, súlyos pecsétek és feledéstáblák alá zárva őket, csak azért, mert igazi román óriásokként írtak, gondolkodtak és harcoltak.
A mi diáknemzedékünk, aki ötven évnyi politikai lemondással ugrott át a zsidó veszedelem elől, ugyanazzal a meggyőződéssel, érzésekkel és jellemmel azonosul, mint 1879-ben, és e szent egyesülés pillanatában hálával és tisztelettel hajtja fejét az árnyék előtt. az ő nagyságáról.

VASILE SZÁMLA

Gondoljunk csak bele a Házban 1879-ben tartott nagyszerű beszámolónkra.
Ötven évvel korábban a román filozófus megingathatatlan tudományos érvekkel, kifogástalan logikai rendszerbe foglaltakkal demonstrálta a faji igazságok szilárdságát, amelyeknek a nemzeti állam alapját kell képezniük; egy elmélet, amelyet ötven évvel később ugyanaz a Berlin fogadott el, amely arra kényszerített bennünket, hogy 1879-ben polgári jogokat biztosítsunk a zsidóknak.

Ebből látszik a nemzeti mozgalmat támadók érvelésének törékenysége, amelyet az új német ideológia ihletett meg, holott a valóságban annyi év után Berlin volt az, amely Vasile Conta, Mihail Emineseu és a mások.

Mi, ha nem harcolunk a zsidó elem ellen, nemzetként pusztulunk el. Felismert tény, még azok is, akik ma támadnak, hogy egy állam létezésének és virágzásának első feltétele, hogy az állam polgárai azonos fajhoz, egy vérből valók legyenek, és ez könnyen érthető. Először is, a hasonló fajhoz tartozó egyének általában csak egymás között házasodnak, mert csak így tudják megőrizni a faji egységet; majd a házasság megteremti a családi érzéseket, amelyek a legerősebb és legtartósabb kötelékek az egyének között; és ha figyelembe vesszük, hogy ezek a családi kötelékek az állam minden polgárára kiterjednek, azt látjuk, hogy őket a szeretet általános érzése vonzza, az úgynevezett faji rokonszenv. Továbbá, szem előtt tartva, hogy egy nép minden tagjának ereiben ugyanaz a vér folyik, érthető, hogy ezeknek a tagoknak öröklődésüknél fogva ugyanazok az érzések, ugyanazok a hajlamok és még az elképzelések is; hogy veszélyes időkben, egyedi alkalmakkor szívük egyként dobogjon, elméjük egy véleményt fogadjon el, mindenki cselekvése ugyanazt a célt fogja keresni; más szóval, az egyetlen faj alkotta nemzetnek csak egy súlypontja lesz; és az ilyen nemzetből alkotott állam, amely és csakis ez lesz az ellenállás, a tartósság és a haladás legjobb feltételei között.

Következésképpen, akárcsak egy faj fenntartása során, az állam létezésének első feltétele az, hogy népei azonos fajhoz tartozzanak. Hát akkor ez az az igazság, amelyen a nemzetiségi elv alapszik, amelyre a civilizált világban annyi minden épül. Ez a nemzetiségi elv természetesen csak a fajra vonatkozik, és nem arra, amit „az állam alattvalóinak fajtól függetlenül” neveznek, mert akkor az elv nem alkalmazható.

Nos, ez az elv már annyira beleivódott minden ember lelkiismeretébe, legyen az államférfi vagy egyszerű állampolgár, hogy ma a civilizált világ minden állama kizárólag ezen az alapon jön létre, vagy újjáalakul.

Machine Translated by Google

Tehát ne mondják többé a zsidó publicisták vagy a zsidó szerelmesek, hogy az állam alapja csak polgárainak közös anyagi érdeke, mert éppen ellenkezőleg, azt látjuk, hogy éppen ez, a mi századunk volt az oka annak, nemzetiségek; amely ma egyre inkább érvényesül... Igaz, ez nem akadályozza meg a külföldieket abban, hogy megszerezzék egy állam állampolgárságát, feltéve, hogy asszimilálják az uralkodó nemzetet; nevezetesen összeolvadni, hogy végső soron az állam ugyanabból az egyetlen vérből maradjon.

„Ezek a honosítás egyetlen tudományos elvei. Ahhoz, hogy a honosítás hasznos, racionális és tudományos kritériumoknak megfelelő legyen, csak azoknak a külföldieknek adható meg, akik az őslakos személlyel házasságon keresztül asszimilálódnak, vagy hajlandóak erre. Ellenkező esetben könnyen megérthető, hogy az állampolgárság megadása olyan egyéneknek, akiknek nincs vagy nem képes a domináns faj vérébe asszimilálódni, egy országot eredményezne, amely állandó harcoknak van kitéve az egymással szembenálló irányzatok között.

Nem azt mondom, hogy lehetetlen, hogy bármely országban létező több fajnak olykor közös érdeke legyen, hogy az egyik faj örökletes hajlamait ugyanolyan előnyben részesítsék, mint egy másikét azonos körülmények között.

Amíg ez a helyzet fennáll, az őslakosok és a honosított emberek minden bizonnyal békében élnének. De változnak a körülmények, és velük együtt a különböző fajok érdekei is megváltozhatnak; és ha nem ma, akkor holnap; ha nem holnap, holnapután a honosítottak hajlamai összeütközésbe kerülnek a bennszülöttekéivel, és akkor egyesek érdeke szembehelyezkedik másokéval, és akkor egyesek érdekeit nem lehet kielégíteni anélkül, hogy másokét feláldozzák. ; és akkor két faj között vívunk létharcot, ádáz csatákkal, amelyeknek csak az állam teljes felszámolásával lehet véget vetni, vagy ha az egyik fajt teljesen leverték úgy, hogy ismét csak egy uralkodó faj maradt az államban. .... Nos, nemzeti történelmünk és mindennapi tapasztalatunk bebizonyította számunkra, hogy a hozzánk érkező külföldiek közül a törökök és különösen a zsidók azok, akik soha nem házasodnak össze, míg mások

külföldiek: oroszok, görögök, olaszok, németek házasodnak és olvadnak össze velünk, ha nem is az első, de a második-harmadik nemzedékben, de végül eljön az idő, amikor nincs különbség ezek között a külföldiek és közöttünk, sem a vér tekintetében. vagy a hazaszeretet. De ez nem így van a zsidókkal...

"...Bárhogy is fogalmazzák meg ezt a kérdést, vagy hogyan értelmezik, mi, ha nem harcolunk a zsidó elem ellen, nemzetként el fogunk pusztulni."
(A Képviselőház rendkívüli ülésén, 1879. szeptember 4-én elhangzott és az 1879. szeptember 17-i, szerdai Hivatalos Figyelő 201. számában megjelent, 5755. o. 6)

VASILE ALECSANDRI

Míg az ülésteremben Vasile Conta a Szenátus előtt említett beszédet tartotta, Vasile Alecsandri, , [a] az Unió költője a következőképpen fogalmazta meg a románok érzését.

Ma Románia a Történelemkönyvével a kezünkben érkezik hozzánk, hogy a lapjaira írhassuk népünk megaláztatását, elvesztését vagy méltóságát és felszabadítását...

A világ történelmi évkönyveiben páratlan helyzettel szemben tudnunk kell, hogyan emeljük szívünket és elménket kötelességünk magasságába, szenvedély nélkül, erőszak nélkül, de nyugodt lélekkel, felvilágosult hazaszeretettel és nemes bátorsággal. ez elvárható azoktól az emberektől, akiket arra hivatottak, hogy döntsenek országod sorsáról...

Mi ez az új zsákutca? Mi ez az új invázió?
Kik a betolakodók? Honnan jöttek? Amit szeretnének? És ki az az új Mózes, aki elvezeti őket az új ígéret földjére, amely ezen a Duna-parton található?

Mik a betolakodók? Ez egy aktív és intelligens nép, amely soha nem fáradt el küldetésének teljesítésében; a legvakabb vallási fanatizmus hívei; a legexkluzívabb a föld lakói közül, a legelfogadhatatlanabb a világ más népeivel...

„Mit akarnak tőlünk?

Machine Translated by Google

Ennek a népnek a birtokosaivá válni, rabszolgákká változtatva az ország egykori urait, mint ma Galícia és Bukovina egy részének parasztjai.
Ez az ország szép és gazdag; vannak nagy városai, rádióutak, fejlett intézményei és egy kissé kiszámíthatatlan népe, mint mind a latin eredetűek... Mi könnyebb, mint leváltani ennek az országnak a lakóit, és így az egészet izraeli tulajdonba tenni?

Ha ez a jelenlegi betolakodók terve, amint azt minden elhiteti velünk, az ismét bizonyítja az izraeli nép vállalkozó szellemét, és nem érdemli meg a hibáztatást, valószínűleg tapsot és csodálatot vált ki a gyakorlatias emberekből.
Mi, románok lennénk hibásak, ha közömbösségünkkel vagy valamilyen végzetes és abszurd humanitárius elmélet alkalmazásával mi magunk segítenénk ennek a tervnek a megvalósításában. A fejünkre szállna a felelősség, ha megtévesztenek bennünket ezek az elméletek, belülről kifelé megértve, vagy képzeletbeli fenyegetés hatására képzelt ijedtség fog el, elfelejtenénk, hogy a román haza egy szent letét, amelyet ránk bíztak. apák. épségben és hibátlanul továbbadjuk gyermekeinknek...

Mit szólna akkor az egész ország, ha ilyen helyzetet teremtenénk neki? Mit szólnának azok a románok, akik boldogan harcoltak az ősi föld függetlenségéért?
Hazánk fájdalmában nézne rólunk.
A román azt mondaná: ezentúl ne kérjétek a véremet, ha a kiontott vér csak a hazám széttöredezését és a nemzeti méltóság csökkentését szolgálja.

Ezen megfontolások miatt, amikor Románia ma előttünk áll, és a Történelemkönyvét tartja a csomagjában, hogy lapjaira felírhassuk a vétónkat, nekem széttépem a feliratnak szánt lapot, hogy megalázzuk hazánkat, a másik oldalon pedig írj szívemmel, méltóságoddal, szabadításoddal! "

(Az Alkotmány 7. cikkelyének felülvizsgálata elleni beszédből, amelyet a román szenátus rendkívüli ülésén hangoztattak el, 1879. október 10-én, és megjelent a Hivatalos Figyelő 230. számában, 1879. október 11. 23., csütörtök, pp. . 6552-8.)

MIHAIL KOGALNICEANU

Íme a zsidóproblémával szembeni méltóságteljes hozzáállás és a külföldről gyakorolt nyomás, amelyet Mihail Kogalniccanu belügyminiszter 1869-ben, ugyanannak a minisztériumnak a címzetes vezetője, aki ma az a hely lett, ahonnan a parancsok kínozzák meg azokat, akik még mindig vagyunk. harcolni népünk védelméért:

„Mindazok, akik aktívan érdekeltek az országukban, igyekeztek megakadályozni, hogy a zsidók kizsákmányolják a népet.
Romániában a zsidókérdés nem vallási, hanem nemzeti és egyben gazdasági.

Romániában a zsidók nemcsak más vallási közösséget alkotnak; a szó teljes értelmében olyan nemzetiséget alkotnak, amely származásuk, nyelvük, öltözködésük, szokásaik és még érzelmeik miatt is idegen a románok számára.

Tehát nem vallásüldözésről van szó, mert ha ez így lenne, akkor az izraeliták eltiltással vagy korlátozással szembesülnének istentiszteleteik gyakorlása során, ami nem így van.
Zsinagógáik nem állhatnak szabadon a keresztény templomok közelében; hitoktatását, kultuszának nyilvánosságát sem tűrnék.

Mindazokat, akik ellátogattak a fejedelemségekbe, különösen Moldvába, megijesztette a városainkat benépesítő lengyel izraeliek által feltárt szomorú, hogy ne mondjam, rosszabb, mint szomorúság.
Amikor közelebbről megvizsgálták ennek a sokaságnak a kereskedelmét, az ipart és a megélhetést, ezek az utazók még jobban megijedtek, mert látták, hogy a zsidók csak fogyasztók, nem termelők, és hogy a legnagyobb, és mondhatnám fő iparáguk. alkohol kiskereskedelem...

Machine Translated by Google

Egyetlen zsidót sem űztem ki lakóhelyéről azon egyszerű oknál fogva, hogy az ország összes törvénye szerint a romániai izraelieknek nincs falusi lakhelyük, mint ahogy Szerbiában sem.

Korlátoztam a zsidók, különösen a galíciaiak és podoliaiak jövőbeni kocsmák és szórakozóhelyek bérlését. Ezt az intézkedést a Szerves Statútum és a Közgyűlés által megszavazott, majd Mihai Sturza herceg által jóváhagyott törvény indokolta, amelyet a mai napig egyetlen későbbi törvény sem törölt el, hanem éppen ellenkezőleg, a belügyminiszterek törvénye. és az egyezmény után karbantartják és végrehajtják. Ennek bizonyítékai elődeim parancsai, nevezetesen: 1861. június 17-én és 28-án Costa Foru miniszter idején; Florescu tábornok által aláírt 1866. február 5-i; 1866. március 11-én és április 11-én, Ramnicul-Sarat prefektúrája számára kiadta Dimitrie Ghica herceg stb., stb.

Ilyen feltételek mellett egyetlen miniszter, még tíz egymást követő hivatal sem tehet mást, csak jómagam és elődeim.
Románia, egy alkotmányos rendszerrel rendelkező ország miniszterei, nem kormányozhatunk, csak a nép akarata szerint.
Kötelességünk figyelembe venni ennek a nemzetnek a szükségleteit, vágyait és bizonyos mértékig még az előítéleteit is...
Ez indokolja a román lakosság mély szenvedésből és jogos aggodalomból fakadó nagy ingerültségét, mivel ez egy olyan nemzet hangja, amely fenyegetve érzi magát saját nemzetében; és gazdasági érdekei. A külföldiek elnyomhatják ezt a hangot, de nem megengedhető, hogy egy román miniszter, egyik pártból sem hallja meg. Ez az oka annak, hogy nemcsak ma, hanem mindig, mindenkor és minden kormányzat alatt Románia minden

uralkodója, minden államférfija, mindazok, akiknek valódi érdekük fűződik országukhoz, aggasztja, hogy meg kell szüntetni az ország kizsákmányolását. A román népet egy idegen nép, a zsidók által. "

(Mihail Kogainiceanu belügyminiszternek a külügyminiszterhez intézett 1869. júniusi közleményéből a zsidókérdésben. Megjelent Románia régi és új jogszabályainak gyűjteménye, 1870-ig, Kölcsön M. Bujoreanu , Bukarest 1873, A román munkások új nyomdája, F. rész. Cím 'Ellátások és körlevelek', X. fejezet, 813-6. o.)

MIHAIL EMINESCU

"Ha ma, amikor még nem rendelkeznek teljes polgári vagy politikai jogokkal, átvették az egész kereskedelmet és az egész kisipart Moldvában; ha ma ijesztően mutatkoznak a romániai síkságon; ha ma az ország szívében fészkelnek. szorgalmas olténiak; mi lesz holnap, amikor egyenlő jogokat kapnak, amikor románnak mondhatják magukat, amikor törvénybe iktatják azt a formális jogot, hogy ez a haza ugyanúgy az övék, mint a miénk !"

(Complete Works, The Israelite Question, 489. o., Iasi, The Lonescu-Georgescu Könyvesbolt, 1914. Idézi Alex Naum).

És a 481. oldalon:

"Milyen munkával, áldozatokkal vívták ki azt a jogot, hogy egyenlőségre törekedjenek a román néppel? Ők harcoltak a törökök, tatárok, lengyelek és magyarok ellen? Őket büntették meg, amikor a régi szerződéseket felbontották? erőfeszítéseitek, hogy ennek az országnak a híre elterjedt, hogy ez a nyelv előkerült a múlt fátylai közül?
Egyikük által nyerte el a román nép a napfény jogát?

Machine Translated by Google

ION HELIADE RADULESCU

„Nem látja, hogy az angliai és franciaországi Kikeryek nemcsak állampolgársági jogokat követelnek Romániában vallástársaiknak, hanem kiváltságokat, felsőbbrendűséget; a pénz, az Aranyborjú arisztokráciáját akarják alapítani?
Azt követelik, amit nem adhatunk, ha meghalunk az utolsó emberig.
Vajon az angliai és franciaországi kikerik elhiszik-e, vajon, uraim, hiszitek-e velük, hogy a románok nyugodtan nézik majd, amint felszámolják köztük a legszarabb és legmocskosabb, legvulgárisabb arisztokráciákat, a bohócok uralmát, a zsidókat, a mammonokat. gazemberek?

Milyen jogcímen és milyen jogon lehetne ilyen förtelmes uralmat megalapozni az udvar, a huszadik század kapui előtt, ahol az egész emberiség, kivéve a pusztulás fiait, menyasszonyként jön az isteni Vőlegény elé?

Vajon Anglia és Franciaország Kikeryék fel mernék mutatni az egyenlőségen alapuló Emberi Jogot, és mégis van-e elég merészségük kiváltságokat és felsőbbrendűséget színlelni maguknak?

És mivel nem hivatkozhatnak erre a jogra, mernek-e, ha akarják, megalkotni az izraelita rítus román paradoxonát – hogy sajátosan zsidó merészségüket Európa uralkodói nevében fenyegetővé tegyék?

Akkor mivel fognak meghódítani minket a zsidók? Számaid, erőd szerint?
A jót kívánjuk és kívánjuk nekik, a népek és maguk a zsidók újjászületésének nevében Palesztina földjén, sajnáljuk őket, és tanácsot adunk nekik, mint kereszténynek, akik az egész emberiség üdvösségére vágynak a sebein keresztül. Krisztus, aki a keresztről megbocsátott saját kínzóinak – hogy semmi ilyesmit meg ne próbáljon, sőt még csak szemlélni is merjen, még kevésbé állítson semmit a mai nyugtalanság korunkban, amelyet Sátán angyalai okoztak, akik megkísértették őket; Ilyesmit jobb, ha nem mernek, mert az Isten tudja, meddig mehetnek el a románok jogos és legszentebb viharos dühükben önfenntartási ösztönű nemzetként védve jogaikat! "

(A The Equilibrium Between Antitheses or Spirit and Matter, szerző: 1. Heliade Radulescu, Bukarest, 1859-69; III. rész, "Az izraeliták és a zsidók", X. fejezet, 380-3. o.).

BOGDAN PETRICEICU HAJDEU

Így a Talmud a velünk szemben tanúsított zsidó magatartás két formáját határozza meg:

"Ha erősebb vagy a kereszténynél, irtsd ki őket."

"Ha gyengébb vagy a kereszténynél, dicsérd őket..."

"De valaki, aki gyengébb nálam, hogy egy nappal erősebb legyen nálam, először át kell mennie egy olyan köztes szakaszon, amelyben egyenlő velem."

– Most már érti, vajon mit jelent az úgynevezett politikai jogok biztosítása a zsidóknak?

(Kivonat a "Studies in Judaism. The Talmud as a Profession of the Faith of the Israelite People" című könyvéből, BP Hajdeu, Románia Történelmi Levéltárának igazgatója, a Bukaresti Román Athenaeum Erkölcs- és Politikatudományi részlegének elnöke. Theodor kiadó Vaidescu, Bossel House No. 34, 1866; 30-1. o.)

COSTACH NEGRI

Machine Translated by Google

"A zsidók, összlakosságunk egyhetede, a legszomorúbb lepra, amellyel szemben gyengeségünk, előrelátásunk hiánya és kegyetlenségünk kárhoztatott minket."
(A Lupascunak Ocnából küldött, 1869. január 12-én kelt levélből, amely a Versos, Prose, Cartas de C. Negri című kötetben jelent meg, életéről szóló tanulmányával és írásaival E. Garleanu, Editora "Minerva", 3 Academiei Blvd. ., Bukarest 1909, p. 1 16).

AD XENOPOL

Megengedjük magunknak, hogy ugyanabban a kivonatban a nagy történész AD Xenopol, a Jászvásári Egyetem professzorának véleményét mutassuk be; ezt a tudós tagadhatatlan tekintélyére tekintettel, aki megélte és saját szemével látta felfedezései fájdalmas valóságát: "Ha egy román úgy dönt, hogy boltot nyit, egyetlen zsidó sem lépi át a küszöbét. Így elkerülné egy nagy ügyfélkör, míg a románok nem idegenkednek a zsidóktól való vásárlástól. Egyértelmű, hogy ármanipuláció nélkül is megtörhető a román kereskedő és kereskedő ellenállása. "Egy zsidó soha nem fogad be románt az intézményébe, ha ez azt jelenti, hogy " tanulj belőle valamit; mert a románokat csak cselédként vagy portásként fogadják be a zsidó otthonokba. Ez a kizárólagossági rendszer határozottan fennmarad. A Moldovát egyik végétől a másikig lefedő számtalan zsidó műhelyben és üzletben nincs egyetlen keresztény vagy román tanonc - munkás, művezető, könyvelő, pénztáros, eladó, "a zsidók a románokkal szemben a legszigorúbb gazdasági kizárólagosságot gyakorolják, nem mondhatnak le, amint azt saját vallásuk előírja."

(A La question israelite en Roumanie, AD Xenopol tanulmánya, a La renaissance latine, 25 rue Boissy-d'Anglas, Paris, 1902, 17. oldal).

FOLYTATÓDIK A DIÁK ÁLTALÁNOS SZTRÁJJA

Húsvét után kiújultak a harcok. A LANC fronton Cuza professzor az újságokon keresztül folytatta az akciót, míg mi többiek a szervezésről gondoskodtunk.
Megkezdődött a városi találkozók sorozata. A diák előtt a művészet módosulása. 7. §-a változásokat hozott magával. Diákvezetők be

Machine Translated by Google

Bukarest és Kolozsvár, akik úgy gondolták, hogy egy diákmozgalom végül ráveszi a kormányt, hogy ismerje el a diákok igazságos követeléseit, keserűen csalódottan látták, hogy a kormány nemcsak hogy nem ismeri el követeléseiket, hanem jogokat is biztosít a zsidóknak, így egyre többször gondoltak a kapitulációra.

Kolozsváron az elnök gyűlést hívott össze, ahol azt javasolta, hogy a legjobb, ha vissza kell menni az iskolába. A diáktömeg elutasította javaslatát, kijelentve, hogy becsületük megőrzéséért harcolnak, és a harcot az ellenállás utolsó határáig kell megvívni. A dolgozat támogatói: Ion Mota, Corneliu Georgescu, Isac Mocanu és valamennyi csoportunk.

Alexa lemondott, és helyette a Petru Maior diákközpont elnöki posztján Ion Motát választották meg egy új bizottsággal együtt.
Ezúttal kudarcot vallott a kormány támadása is, hogy a diákokat visszavezesse az órákra, de a vezetőket feláldozták: Ion Motát és hat másikat végleg kizárták az egyetemekről hajthatatlan hozzáállásuk miatt.

Bukarestben a Simionescu és Danulescu vezette csoport elkezdte leváltani az egyre határozatlanabbá és gyengébbé váló vezetést. Itt sem sikerült a kormánynak húsvét után tanórákat nyitnia.

1923. JÚNIUS

Újabb két hónap hősies ellenállás, nyomor és nyomás telt el, a diákok kimerültek. Bukarestben az egyetem újra megnyílt a vizsgákra, már csak a zsidó és renegát hallgatók számára is. A megnyitó napján a hadsereg az egyetemen állomásozott.
Diákösszecsapások zajlottak a fronton, de túl gyengék voltak ahhoz, hogy tovább ne nyíljanak. A kormány terve az volt, hogy egyenként nyitja meg az egyetemeket, utoljára hagyva Jászvásárt, és három működő egyetem kész tényét bemutatva. Egy héttel később Kolozsváron, néhány nappal később Cernautiban egyetemeket nyitottak a hadsereg jelenléte mellett, ugyanolyan feltételekkel, mint Bukarestben. egy hét múlva Jászvásár nehéz időszaka jön. A kormány egyedül izolálta, hallgatói létszámát jelentősen lecsökkentve.

A nyitás előestéjén, tudván, hogy holnap reggel a hadsereg bevonul az egyetemre, azt terveztük, hogy az éjszaka folyamán magunk foglaljuk el.
Sötétedés előtt küldtem egy megbízható diákot, aki belépett a terembe, és kihúzta két nagy ablak reteszét, hogy ne lehessen észrevenni, hogy kívülről lökve kinyíljanak. Még mindig nem osztottam meg ezt a tervet senkivel, 9 órára összehívtam a 100 diák részvételét a Bejan Hallban. 10 órakor elfoglaljuk az egyetemet. Felvontuk a zászlót a horogkereszttel a homlokzatán, nem sokkal ezután megérkezett az egyetem rektora, Sin-donescu professzor. Felvették. Beszélt velünk, és felszólított, hogy hagyjuk el az egyetemet. Válaszul elmagyaráztuk neki az indítékainkat. Néhány órával később elment. Megszerveztük az őrszolgálatot, és ott maradtunk egész éjszaka.

Másnap reggel nagy számban érkeztek hallgatók az Egyetemre.
Megerősödve, egyöntetűen a küzdelem folytatása mellett döntöttek.

A zsidó újságok dühösen támadtak minket. Két nappal később Kolozsvár harcban próbálta visszavenni egyetemét a csendőröktől. További két nap után Bukarest és Cemauti is követte a példáját. Ezek a küzdelmek újabb hallgatói lázadásokhoz és az összes egyetem bezárásához vezettek.
Véget ért a tanév. A fiatal román kitartás, jellem és szolidaritás egyedülálló próbáját tette ki.

Tisztelet annak a hallgatói testületnek, amely szilárdságáért – annyi ütést kapott – példáját adta a kollektív akaratnak, amely még mindig felülmúlhatatlan a világegyetemek történetében. Egyetlen ország sem tapasztalt még olyan diákokat, akik egy lélekben egyesültek, és vállalták az összes felelősséget és minden kockázatot, képesek voltak fenntartani

Machine Translated by Google

egy évre szóló általános sztrájkot hitük bizonyítására, megnyilvánulásukkal egy egész lelkiismeretének felébresztésére törekednek. létének legsúlyosabb problémájával kell szembenéznie.

Ez egy gyönyörű oldal, egy hősi oldal, amelyet ennek a fiatalembernek a szenvedése írt a román nemzet könyvébe.

A judaizmus tervei a római nemzet ellen

A ROMÁN NÉP ELLEN

Az téved, aki azt képzeli, hogy a zsidók szegény szerencsétlenek, akik véletlenül érkeztek ide, a szél hozta, a sors lökte stb. A világ minden zsidója egy nagy közösséget alkot, amelyet a vér és a talmudi vallás egyesít. Nagyon szigorú állapotban vannak felállítva, törvények, tervek és vezetők készítik ezeket a terveket. Alul a Kabal. Szóval nem nézünk szembe

Machine Translated by Google

néhány elszigetelt zsidó, de egy megalakult hatalom, a zsidó közösség. Minden mezővárosban vagy faluban, ahol több zsidó telepszik le, azonnal megalakul a Kabal (az ottani zsidó közösség). Ennek a Kahalnak saját vezetői, külön bírósági rendszere, adói stb. vannak, és a helység teljes zsidó lakosságát szilárdan egyesítve tartja maga körül.

Itt, egy piacnak vagy városnak ebben az apró Kahaljában készül minden terv: hogyan lehet megnyerni a helyi politikusokat és tisztviselőket; hogyan lehet beszivárogni bizonyos érdeklődési körökbe, például bírókba, tisztviselőkbe, magas rangú tisztviselőkbe; milyen tervekkel vegyen el egy román kezéből a kereskedelem ilyen-olyan ágát; hogyan lehet elpusztítani egy helyi antiszemitát; hogyan lehet megsemmisíteni a helyi hatalom megvesztegethetetlen képviselőjét, aki esetleg szembeszáll a zsidó érdekekkel; milyen terveket kell alkalmazni, amikor az ellenálláson túlnyomva a lakosság fellázad és felrobban antiszemita mozgalmakban módszereket alkalmaznak:

, ezekben a tervekben itt nem fogunk elmélyülni. általában a következő

I. A helyi politikusok megnyerése: 1.
Ajándékok; 2.
Személyes szívességek; 3.
A politikai gépezet finanszírozása propagandára, szórólapnyomtatásra, utazási költségekre stb. Ha több bankár van a városban vagy gazdag zsidók, mindegyiket egy adott politikai párthoz rendelik.

II. A helyi hatóságok meghódítása: 1. Korrupció, vesztegetés.
Moldova legkisebb városában egy rendőr az államtól kapott fizetése mellé még egy vagy két havi fizetést kap. Miután elfogadta a kenőpénzt, a zsidók rabszolgája lesz, és ha nem teljesíti a parancsot, akkor a második fegyvert használják rá: 2. Zsarolás, ha nem engedelmeskedik, kiderül, hogy elfogadja a kenőpénzt.

3. A harmadik fegyver a pusztítás. Ha látják, hogy nem lehet uralni vagy leigázni, akkor megpróbálnak elpusztítani a gyengeségeidet keresve. Ha iszol, akkor keresik a lehetőséget, hogy alkohollal kompromittáljanak; ha szoknyahajszoló vagy, akkor küldenek egy nőt, aki kompromittálja vagy tönkreteszi a családodat; ha természeténél fogva erőszakos vagy, akkor küldenek neked egy másik erőszakos embert, aki megöl, vagy akit te megölsz, majd börtönbe kerül; 4.

Ha mindezen hibák nincsenek meg, akkor a hazugságot, a suttogott vagy nyomtatott rágalmazást felhasználják, és jelenteni fognak
feletteseinek. A zsidók által megszállt városokban és mezővárosokban a helyi hatóságok vesztegetés, zsarolás vagy pusztítás állapotában vannak.

III. Különböző körökbe vagy néhány magasan elhelyezkedő ember köré való beszivárgáshoz a következőket használják: 1. szervilizmus; 2. igazgatótanácsok; 3.
személyes szívesség alapja; 4. hízelgés.

Tehát minden politikus kap zsidó titkárnőket, mert hasznosak vásárolni, cipőt csillogtatni, babákat ringatni, aktatáskát fogni stb., miközben hízelegnek és öntetszenek. Egy román nem lesz olyan jó, mert kevésbé rafinált, nem álszent, elhagyja az ekét, és mindenekelőtt azért, mert hűséges katona, gondnok akar lenni

becsületére azzal, hogy megtagadta a teremtést.

IV. Egy román kereskedő tönkretételét tervezi.
1. A román mellé egy-két zsidó kereskedő.
2. Áruk költség alatti értékesítése, a veszteséget a Kahal által biztosított speciális alapok ellensúlyozzák.
Így tették tönkre magukat a román kereskedők rendre.

Ezekhez hozzá lehet adni:

Machine Translated by Google

a) A zsidó kereskedelmi felsőbbrendűsége, amely a románnál jóval régebbi kereskedelmi gyakorlat eredménye. b) A kabal védelme alatt

versenyző zsidó felsőbbrendűsége. A román nem élvezi a román állam védelmét, csak a helyi hatóságok által kiszabott nyomorúságokat, amelyeket a hír megront. A román nem a zsidó szomszéd ellen harcol, hanem a Kahal ellen, ezért könnyen érthető, hogy az egyén sietni fog, ha a koalíció ellen harcol. A románnak nincs senkije, szülő állama, aki felnevelné, tanácsot adna és segítene. Magára marad, sorsára hagyják, amikor szembeszáll a hatalmas zsidó koalícióval. Könnyű megismételni a Mihalache kategóriájú politikusok képletét: „Legyen a románból kereskedő”.

Mutassanak meg ezek a román politikusok egyetlen román kereskedőt, akit az állam segített, egyetlen iskolát, amely valójában a kereskedők oktatására szolgált, nem pedig banktisztviselők vagy hivatalnokok képzésére. Csak egy általuk épített intézményt mutassanak meg, amely egy kis tőkével segített, vagy a kereskedelem útjára terelte az üzleti iskolát végzett fiatalt.

Nem a románok hagyták el a kereskedelem útját, hanem ezek a politikusok a nemzet vezetői és tanácsadói kötelességükről.
A vezetői által elhagyott román egyedül maradt, hogy szembenézzen a szervezett zsidó koalícióval, a csaló manőverekkel és a becsületes versengéssel, és vereséget szenvedett. De eljön az idő, amikor ezeknek a vezetőknek számot kell adniuk
a hibáidat.

A ROMÁN FÖLD ELLEN

Még egyszer megismétlem, nem néhány szegény egyedre nézünk, akik itt kóboroltak, egyedül, menedéket keresve.

Egy zsidó állammal állunk szemben, egy hadsereggel, amely behatol a földünkre, hogy meghódítson minket. A zsidó népességmozgalmakat jól bevált terv szerint hajtják végre Románia ellen, a Zsidó Nagytanács valószínűleg egy új Palesztina létrehozására törekszik a Balti-tengertől Lengyelország és Csehszlovákia egyes részeiig húzódó, majd Románia felét lefedő szárazföldi szakaszon. a Fekete-tengerig, ahonnan könnyedén létesíthettek vízi kapcsolatot a másik Palesztinával. „Hol van az a naiv ember, aki elhiszi, hogy a zsidó tömegmozgások nem tervezettek? Jönnek, ahogy tervezték, de nincs bátorságuk harcolni, szembenézni, kockázatot vállalni, vérüket ontani, hogy legalább ezekkel a tulajdonságokkal igazolják valamilyen jogukat ehhez a földhöz.

Honnan ismerjük ezeket a terveket? Biztosan ismerjük őket, ha az ellenséges mozgásokból vonunk le következtetéseket. Minden csapatparancsnok, aki szorosan követi az ellenség akcióit, megvalósítja a követett terveit. Ez egy elemi kérdés. Volt-e e világ összes háborújában olyan vezető, aki ismerte az ellenfél terveit, mert részt vett azok kidolgozásában? Nem! Tökéletesen ismerte őket abból, amit az ellenség tett.

A román nép ellenállásának megtörésére a zsidók egy igazán egyedi és ördögi tervet fognak alkalmazni: 1. Megpróbálják megszakítani a románok lelki
kötelékét éggel és földdel.
Hogy megszakítsák kapcsolatainkat a mennyországgal, az ateista elméletek széles körű elterjedésével foglalkoznak

parancsot, hogy válasszák szét a román népet vagy legalábbis Isten egyes vezetőit; elválasztva őket

Machine Translated by Google

Istenről és halottairól, nem karddal pusztíthatják el őket, hanem úgy, hogy elvágják lelki életük gyökereit.
Hogy megszakítsák kötelékeinket, amelyek a földhöz, a nemzet létének anyagi forrásához kötnek, megtámadják a nacionalizmust, "régimódinak" bélyegezve, és mindent, ami a haza és a talaj eszméjéhez kapcsolódik, hogy elvágják a szálat. szerelem, amely a román népet a barázdájához köti.

2. Ahhoz, hogy ez sikerüljön, arra fognak törekedni, hogy megszerezzék a sajtó irányítását.

3. Minden alkalmat megragadnak, hogy viszályt szítsanak a román táborban, félreértéseket, veszekedéseket terjesztve, lehetőség szerint egymás ellen harcoló frakciókra osztva őket.

4. Igyekszik megszerezni az irányítást a legtöbb román megélhetés felett.

5. Szisztematikusan buzdítják a románokat a hazugságra, lerombolva családjukat és erkölcsi szálaikat.

6. Mindenféle itallal és egyéb méreggel megmérgezik és elkábítják őket.
Bárki, aki meg akar hódítani és elpusztítani egy népet, megteheti ezt a rendszert használva: megszakíthatja kapcsolatát éggel és földdel, veszekedéseket és testvérgyilkossági vitákat indíthat el, erkölcstelenséget és hazugságot propagál, anyagi rombolással, testi mérgezéssel, részegséggel, mindazzal, ami egy nemzetet jobban tönkretesz. mint több ezer ágyú felrobbantani vagy repülőgépek ezrei bombázni.

A románok nézzenek vissza egy kicsit, hátha ellenük nem alkalmazták pontosan és kitartóan ezt a rendszert - egy valóban gyilkos rendszer. Nyissa fel a szemét a románok, hogy olvassák a sajtót az elmúlt 40 évben, amióta zsidó ellenőrzés alatt áll. Hadd olvassák el újra az Adevarult ("Az igazság"), a Dimineata-t ("A reggel"), a Lupta-t ("A küzdelem"), az Opiniát ("A vélemény"), a Lumeát ("A világ") stb., és nézzék meg, vajon minden oldalról nem bukkan fel állandóan az a terv.

A románok nyissák ki szemüket, hogy lássák a mai román közélet széthúzását; nyissák ki a szemüket és lássanak jól. A zsidók ezeket a terveket mérges gázként használják a háborúban, hogy az ellenség ellen használják fel, nem pedig a saját népük ellen. Terjesztik az ateizmust a románoknak, de ők maguk nem ateisták, mert fanatikusan azt állítják, hogy tiszteletben tartják legapróbb vallási előírásaikat. El akarják választani a románokat a földszeretettől, de elveszik a földet. Felállnak a nemzeti eszme ellen, de soviniszta hűek maradnak saját nemzetükhöz.

A DIÁK MOZGALMA ELLEN

Aki azt hiszi, hogy a zsidó hatalmi erőknek nincsenek tervei a diákmozgalommal kapcsolatban, az téved, eddig tévedett a várakozásaiban, a zsidók egy pillanatra elbizonytalanodtak.
Megpróbáltak szembeszállni a diákokkal a kommunista mozgalom munkásainak, vagyis más románoknak a manőverezésével, de nem jártak sikerrel, mert egyrészt ezek a munkások tehetetlenek voltak, másrészt ők is kezdték felismerni, hogy harcolunk, jogaikért és a román nemzettől szenvednek. Sokan közülük szívük szerint a mi oldalunkon álltak.

A zsidók, felismerve, hogy nem állították utunkba a munkásokat, a kormányt és minden politikust a diákok ellen fordították.
Ez mit jelent?
A politikai pártoknak pénzre és külföldi hitelekre van szükségük; és amikor hatalmon van, szavazatok; kedvező sajtó, amikor ellenzékben van. A zsidók azzal fenyegetőztek, hogy csökkentik a különböző politikai pártok választási kampányához szükséges finanszírozást; fenyegetőzött a zsidó nemzetközi pénzügyek együttműködésével az állami hitelfelvétel csökkentése érdekében; a szavazatok nagy tömegének ellenőrzésével fenyegetőzött, amivel most, hogy állampolgári jogaik vannak, a demokratikus rendszeren keresztül dönthettek a győzelemről vagy a vereségről; azzal fenyegetőztek, hogy manipulálják a sajtót, amelyet szinte teljes egészében irányítanak, és amelynek támogatása nélkül egy politikai párt vagy kormány legyőzhető.

A pénz, a sajtó és a szavazatok határozzák meg az életet és a halált egy demokráciában. A zsidók mindegyiket irányítják, és rajtuk keresztül a román politikai pártok egyszerű eszközökké váltak a zsidó hatalom kezében.

Machine Translated by Google

Így mi, akik elkezdtünk harcolni a zsidókkal, hirtelen azon kapjuk magunkat, hogy a kormány ellen harcolunk,

politikai pártok, helyi hatóságok, hadsereg, miközben a zsidók némán ülnek a pálya szélén.

ZSIDÓ ÉRVEK ÉS HOZZÁÁLLÍTÁSOK

"Mit szólnak majd a külföldi országok a román antiszemita mozgalomhoz, amely visszavezet a barbárságba? Mit mondanak majd a tudomány, a civilizáció emberei?"
Politikusaink minden lépésnél ismételni fogják nekünk ezt a zsidó "érvet", amelyet naponta minden újság nyomtat, amikor végül nyolc év után Németország minden civilizációja és kultúrája ellenére feltámad a zsidók ellen, és Adolf Hitler révén legyőzi a hidrát. ezt az érvelést elvetik. Aztán hoznak egy másikat: "Ön Németország szolgálatában áll, a németek fizettek azért, hogy antiszemitizmusban vegyenek részt. Honnan van pénzetek?"

És megint a román politikusok - lelketlenek, személyiségtelenek, becsületlenek - utánozzák a zsidó sajtó dallamát: "Honnan van pénz? Németország fizeti."

1919-ben, 1920-ban, 1921-ben a teljes zsidó sajtó támadta a román államot, mindenhol rendetlenséget eresztett, erőszakot szított a rendszer, az államforma, az egyház, a román rend, a nemzeti eszme, a hazaszeretet ellen.

Most, mintha csoda folytán, ugyanaz a sajtó, ugyanazon emberek által irányítva, lett az államrend, a törvények védelmezője; az erőszak ellen vallja magát. Miközben "az ország ellenségei" jobboldali szélsőségesek leszünk, Románia ellenségeinek fizetésében és szolgálatában, stb. És a végén azt is hallani fogjuk: hogy minket a zsidók finanszíroznak.

Kérdezem magamtól: mikor jön el az a nap, amikor minden román megérti a zsidók hazugságait és álságos érveit, és elutasítja azokat, mint sátáni eredetűeket? Vajon mikor jön el az idő, amikor megértik ennek a fajnak a perverzségét?

Így bántak három román egyetemi tanárral, AC Cuzával, Paulescuval és Sumuleanuval az Izraeli Posta, a Természetesített Zsidók Uniójának hivatalos szerve 1922. április 23-án a „Fantomok” című vezércikkben: „A bohócok klikkje és a nyilvánosság bűnözők gyűltek össze, hogy egy gonosztevő bandát alkossanak. És az ország szégyenére három professzor is van köztük egyetemeinkről.

"És ezek a példányok, ezek az elmaradott kísértetek az antiszemitizmust akarják felélesztени... és ez néhány elmaradott bohócnak sikerülni fog, most, amikor a hivatalos antiszemitizmus elhalványul, és az általános választójog is elkerülhetetlenül közvéleményünk demokratizálódását, társasági élet Nem!Hiába dolgoznak!Ezek a szellemek nem állítják meg az emberiséget menet közben,sem nem kell éles vesszővel átszúrni a szívüket;* árulásuk gúnyolódása végleg véget vet...

„Korábban már beszámoltunk arról a vad akcióról, amelyet az úgynevezett „Nemzeti Keresztény Unió” (körülbelül öt és fél buta szereplőből áll) kijavítani.

egyszer s mindenkorra hírhedt álláspontjukban, és felhívják a zsidók figyelmét, hogy még mindig vannak gonosztevők. odakint, ami ellen védekezniük kell."
Tehát: bohócok klikkje, közbűnözők, gonosztevők csomója, példányok, késői kísértetek, árulás, vad akciók, hírhedt pózolás - tbis Cuza, Paulescu és Sumuleanu professzorok, román professzorok; és mit tesz a nemzet megmentése érdekében!

A felháborodást felháborodás után, nevetséget nevetségessé, pofont pofont váltottunk, mígnem ebben az ijesztő helyzetben nem találtuk magunkat: a zsidókat a románság védelmezőinek tekintik, védik minden ellenszenvtől, békés és bőséges életet élnek, miközben minket ellenségeinknek tekintenek. nemzet a miénkkel

Machine Translated by Google

a szabadságot és az életet veszélyeztette és vadászik, mint a veszett kutyákat minden hatóság
Román.

Saját szememmel láttam és éltem át ezeket az időket, és lelkem mélyéből szomorú voltam. Szörnyű évekig küzdeni a hazáért, a szíved tiszta, mint a könny, miközben elviseled a nyomorúságot és az éhséget, és hirtelen azon kapod magad, hogy országod ellenségének nyilvánítják, a fajtád üldözi, és azt mondják, igazad van, mert fizetnek. külföldiek, és lásd

minden zsidó nép uralja földjét, felvállalva a románok védelmezőjének és a román állam gondozójának szerepét, amelyet Ön, az ország fiatalja fenyeget.
Éjszakáról estére nyugtalanítottak bennünket ezek a gondolatok, időnként undorodtunk és mérhetetlenül szégyelltük magunkat, és szomorúság töltött el bennünket.

Nem lenne-e jobb nekünk, elmélkedünk, kimenni a világba, vagy nem lenne-e alkalmasabb bosszút állni, amiért mindannyian meghalunk: mi is, a román árulók és a zsidó hidra fejei.

Machine Translated by Google

* Népi babona, amely szerint, hogy egy szellem ne zavarja meg az élők nyugalmát, "kiássák a fejet, és átszúrják a szívét. (Tr.)

DIÁK MOZGALMI VEZETŐK KONGRESSZUSA

IASI, 1923. AUGUSZTUS 22-TŐL 25-IG

A bukaresti korlátozott bizottságban elhatározták, hogy egy év küzdelem után megtartják a diákmozgalom vezetőinek és küldötteinek első kongresszusát.
Ez a kongresszus 1923. augusztus 22-én és 25-én volt Kolozsváron. Mota, a Petru Maior diákközpont elnöke azt írta nekünk, hogy a helyi hatóságok közölték vele, hogy rendelkezésükre áll a kongresszus betiltása. Mi, jászok azt válaszoltuk Kolozsvárnak, valamint a többi központnak, hogy vállaljuk a felelősséget azért, hogy ez a kongresszus Jászvásáron kerüljön megrendezésre, még akkor is, ha a kormány be akarja tiltani. Ajánlatunk elfogadásra került, és kötelességünknek eleget tenni az ismert 40 küldött elszállásolásának megszervezésében. Augusztus 22-én délelőtt a pályaudvarra mentünk, hogy fogadjuk a kolozsvári küldöttséget Ion Mota vezetésével, majd a cernauti küldöttséget Tudose Popeseu és Carsteanu vezetésével, valamint a bukaresti küldöttséget Napoleon Cretu, Simioneseu és Rapeanu vezetésével. 10 órakor in corpore mentünk a székesegyházba imádkozni és

Requiemet ünnepeljenek a háborúban elesett diákok emlékére, akik közül az egyik a diákközpont korábbi elnöke, Cap Stefan Petrovici volt.

De legnagyobb szomorúságunkra a székesegyház kapuit láncokkal zárva találtuk, és csendőrök őrizték. Közben megérkezett Gavanescul öreg professzor is.
Majd fejünket felfedve letérdeltünk az utca közepére a templom előtt, amelyet még a hitetlen törökök sem zártak el az imádkozni vágyók elől. Amikor Stiubei atya véletlenül elhaladt mellettünk, és látta, hogy térdelünk, odalépett hozzánk, és felolvasott néhány imát.

Így hát puszta fejjel, némán és nagyon szomorúan tettük meg az egyetem távolságát, sétáltunk az utca közepén, és a zsidó pillantások nyilakként lőttek ránk ajtóikból és kirakataikból.

Az egyetem lépcsőjén ránk váró helyi hatóságok – számos rendőri erővel együtt – tájékoztattak bennünket, hogy a Nemzetközi Kapcsolatok Minisztériuma megtiltotta a kongresszus megrendezését. Az ügyész megállt, és figyelmeztetett bennünket, hogy oszljunk szét. Bosszúsan válaszoltam: "Ügyvéd úr, tudom, hogy törvények által
szabályozott országban élünk. Az Alkotmány biztosítja számunkra a gyülekezési jogot, és ön, uram, nálam jobban tudja, hogy egy miniszter nem vonhatja vissza ezeket a jogokat, amelyeket a törvények szabályoznak. Az Alkotmányt ezért annak a törvénynek a nevében, amelyet nem mi, hanem Ön sértett meg, kérjük, lépjen félre."

Megkeményítve az egy órával korábban elkövetett szentségtöréstől, amikor a templomkapukat leláncolták, és megakadályoztak bennünket az imádkozásban; most egy második igazságtalan és megalázó provokációval kell szembenéznünk, megakadályozva, hogy belépjünk saját otthonunkba, az egyetemre;
Ezeknek az intézkedéseknek a méretezése nyilvánvaló törvénytelenség volt, mindent felégettünk, ami az utunkba került, és némi küzdelem után erőszakkal elfoglaltuk az Egyetemet.

A pillanattal később érkező 13. ezred körülvette az egyetemet. Elrejtőztünk, őriztük az összes bejáratot, míg az ablakokon kívül három katonát láttunk kihelyezve, szuronyokkal.

A kongresszus felavatására az Állam- és Jogtudományi Kar aulájában déli 12 órakor került sor, ebben a kedvezőtlen helyzetben kialakult nehéz légkörben. A felháborodástól sápadt küldöttek, akiket elhallgatott a katedrálisban és itt történtek fájdalma, mély szomorúságot éreztek a kihalt folyosókon. Mindenki aggódott az egyetem elleni esetleges katonai támadás és az elkerülhetetlen következmények miatt.

Machine Translated by Google

Nem tartottunk beszédet. A Kongresszus rosszul ítélte meg a helyzet súlyosságát, és súlyos következményektől tartott.
Az első napon engem választottak elnöknek. Elkezdtük elítélni a nap eseményeit. Többen szót kértek tiltakozásul. Ezért elkezdtük a megbeszéléseket a mozgalomról.

Milyen hozzáállással élünk az új tanév nyitásakor? Kapitulálunk? Nehéz!
Egy egész év küzdelem eredmény nélkül. Ellenkezőleg, megszégyenítve, megalázva, megverve.
Folytatjuk? Megint nehéz! A diákok kimerültek; nem folytathatják a harc második évét.

Mota, Tudose Popescu, Simionescu és én mégis könyörögtünk, hogy folytassuk harcunkat; könyörögj áldozatért, mert a kapitulációból semmi más nem származna, csak szégyen és megaláztatás. És lehetetlen volt, hogy az áldozat miatt valami jobb ne teremjen nemzetünknek. 8 órakor már sötét volt. Kint a városban zajt és zajt hallunk.

Odakint állt Constantin Pancu, a veterán birkózó 1919-ből, diákokkal körülvéve. A Tufii kávézóban nagyszámú városlakó gyűlt össze fáklyákkal, és igyekezett felmenni a dombra az Egyetem felé, hogy több zacskó kenyeret hozzanak nekünk.

Mindannyian az ablakokhoz ugrunk, hogy kinézzünk. A tüntetők áttörték a Tufli Café kordonját és felrohantak a dombra. A Coroiu utcában egy második kordon is megszakadt egy kemény küzdelemben. "Hurrá" sorozatokat hallunk. Ugyanígy sikerült leküzdeni egy harmadik kordont is. Belülről készültünk támadni, kiszállni, de kívülről embereink nem tudták áttörni a negyedik kordont. Pancu hangja hallatszott, kenyeres zacskója a lábánál: "Ők a mi gyerekeink."

Örömkönnyeket sírtunk. Ezekért az emberekért harcolunk, és ez nem hagyna cserben.
9 órakor
Napóleon Cretu révén tárgyalások kezdődtek köztünk és a hatóságok között. Minden diáknak azonnali szabadságot ígértek mindaddig, amíg átadnak nekik. A diákok visszautasították. 11 óra körül tudatták velünk, hogy hármas csoportokban távozhatunk, természetesen szándékuk szerint letartóztatnak, ahogy távoztunk. Elfogadjuk. Percenként egy háromfős csoport indult el. Az ajtóban négy biztos és ügynök alaposan megvizsgálta őket. Gyorsan levettem nemzeti ruhámat, odaadtam egy elvtársnak, és felöltöztem. Simionescuval és egy harmadik diákkal távoztam.
Amikor kinyílt az ajtó, kivettem néhány érmét a zsebemből. A járdára érve az összes steward lenézett és megkérdezte:

– Mit veszítettek, uraim?
Mi szintén félrehajtott fejjel, az érméket keresve, azt válaszoltuk: "Nincs változás."

Simioneseu továbbra is beszélgetett velük, pénzt keresett a meccsek ütésével, míg én elszöktem.

Kongresszusunk folytatását a második napra a városon kívül, a Cetatuia kolostorban terveztük, a legnagyobb titokban. Odalopóztam, mozdonyosnak álcázva, és szerencsém volt, hogy még a marsallok sem ismertek fel.
Ion Mota elnökölt.

Stratégiai pozíciókban elhelyezett őrszemeinkkel akár egy kilométeres távolságból is észlelhettük bárki közeledését. Csendben dolgoztunk, és aznap későn ott maradtunk. Javaslatok születtek, döntések

Machine Translated by Google

aljzatok. Ezen a találkozón nyilvánították nemzeti ünneppé december 10-ét a román diákok számára.

A harmadik napon a tanácskozás egy kis erdőben folytatódott a Galata-hegyen. Többséggel a sztrájk folytatása mellett döntöttek. Ötfős akcióbizottságot választottak a teljes diákmozgalom akcióinak irányítására minden egyetemen. A bizottság tagjai: Ion Mota Kolozsváron, Tudose Popescu Cernautiban, Ilie Gameata Jászvásárban, Simioneseu Bukarestben és jómagam. Ennek a bizottságnak a megalakításával a régi, nem kellően tájékozott és határozatlan bukaresti diákvezetés végleg megbukott. A névben folytatta, de már nem vezetett. Először döntöttek hivatalosan arról, hogy a mozgalomnak új irányt adnak: egyrészt harcolni kell a nemzetünktől távolinak tartott politikai pártok ellen, másrészt meg kell erősíteni a hitet egy új román mozgalomban. amit a hallgatóknak hivatalosan is támogatniuk kell. a győzelem elérése érdekében "A Keresztény Nemzetvédelmi Liga".

A kongresszus a negyedik napon fejezte be munkáját Mrs. Ghica otthonában a Carol Streeten. Este mindenki elindult az egyetemére, én pedig Campul-Lungba, hogy megszervezzem a LANC bukovinai kongresszusát, amelyen Cuza professzornak és a mozgalom összes vezetőjének részt kellett vennie. Nehezen jutottam oda, mivel elfogatóparancsot adtak ki.

Utazás közben nagyon örültem a kongresszusi döntéseknek, amelyek a mi véleményünk szellemében születtek, de mindenekelőtt azért, mert egy embert nyertünk magunk mellé: Ion Motát, a kolozsvári Petru Maior Központ elnökét.

A LANC KONGRESSZUS CAMPUL-LUNGBAN

A Campul-Lung-i kongresszusra 1923. szeptember 17-én, hétfőn került sor.
Csak kemény csata után tartottuk meg, mert a kormány megtiltotta, és rendeletének érvényre juttatására csapatokat küldött Cernautiból egy ezredes parancsnoksága alatt. A város minden bejáratánál erős csapatkordonokat helyeztek el.
Minden erőnket a város nyugati bejáratára koncentráltuk, Szadova, Pojorata felől.
Ott a Vatra-Dornei és Candreni íjászok jóvoltából elszakítottuk a zsinórokat, így egy teljes óra állt rendelkezésünkre, hogy átjusson a több száz vagonból álló konvoj.

A kongresszust a városi temetőben tartották. Az előadók: C. professzor, Uza, apám, Dr. Catalin, a Bukovinai LANC elnöke, Tudose Popescu; majd Octav és Valerian Danieleanu testvérek, akik Dr. Catalin segítségével lelkesen szervezték ezt az impozáns kongresszust. Azok a büszke hegyi parasztok hosszú hajjal, fehér ingbe és durva szövetkabátba öltözve, a hosszú hegyi kürt hallatán városukba özönlöttek, sokan és viharosan, mint még soha. Azt gondolták, eljött az évszázadok óta várt idő, hogy a román letaposja az őt magába szívó hidrát, és előbújjon, hogy elvállalja hazája, hegyei, folyói és városai urai jogait. Hordták a háború terhét. Az Ön véráldozata minden fronton megteremtette Nagy Romániát. De nagy bánatukra és csalódásukra Nagy-Románia nem váltotta be a hozzá fűzött reményeket.

Mert Nagy-Románia nem volt hajlandó megtörni a zsidó rabszolgaság láncait, amelyek oly sokáig kínozták őket.
Nagy-Románia feladta a mítoszt a zsidók további kizsákmányolására” és fejükre csapta a politikusok korbácsait, akik börtönbe küldték őket, amikor megpróbálták követelni ellopott történelmi jogaikat.

Egy bukovinai erdőt, az egykori ortodox egyházhoz tartozó hegyeket, amelyek ma már politikailag átitatottak és távol, a zsidó Anbaub kapta a tűzifa kitermelését hallatlan, 10 lej köbméter áron. a román parasztnak 3,50 lejt kellett fizetnie.

Machine Translated by Google

A hegyi erdők a könyörtelen zsidó bárd alá esnek. A szegénység és a szomorúság elterjedt a román falvakban, a hegyek kopár sziklává változnak, miközben Anhauh és rokona állandóan és fáradhatatlanul hordják át arannyal megrakott kasszáját a határon. A parasztok ezreinek nyomorúságának kihasználásában a zsidó bűntársa az a román politikus volt, aki ebből a mesés haszonból felfalta a részét.

A demonstráció 30 fontos parasztot delegált Bukarestbe Dr. Catalin és Valer Danieleanu vezetésével, keresse fel a miniszterelnököt, és kérje fel, hogy lépjen fel a hegyeik pusztítása ellen, vonja vissza az Anhauh Egyház szerződését, és ezzel mutassák ki szeretetüket és hálájukat. a fiatalokhoz, akik harcra ébresztették őket, imádkozzatok, kérjétek, hogy helyezzék el a "humerus clausust" az iskolákba, Tudose Popescut és engem is kiválasztott a gyűlés, hogy elkísérjük a 30 parasztot Bukarestbe.

*
A román pénzegység. (Tr.)

Előttük indultam el Bukarestbe, hogy ezeket a parasztokat, akik először érkeztek hazájuk fővárosába, jól fogadják a diákok. Ezek a parasztok oly tiszta szívvel, annyi fájdalommal és annyi elvárással közeledtek Bukaresthez, hogy megvédjék a mi ügyünket és az övéket. Az utazási költség aránytalanul magas volt szűkös forrásaikhoz képest.

Bukarestbe érve a diákok királyi fogadtatásban részesítették őket - a román nép e mindenkori királyait -, és könnyes szemekkel szálltak le a vonatról szent fővárosukban. De a vasútállomás mögött Rascanu ügyész, rendőrbiztosok és csendőrök sora várta, hogy megakadályozzák az áthaladást. A csendőrök és rendőrbiztosok parancsot kaptak, hogy támadjanak meg minket.

Puskatestek és botok csapások záporoztak a parasztok fehér fejére és derűs arcára.
A dühöngő diákok ekkor csoportjuk közé helyezve az öreg parasztokat, megtámadták pl. áttörték az első kordont, a Műszaki Iskola felé rohantak, ahol áttörték a másodikat, majd a harmadikat, és a Matache Macelaru térre menekültek. A parasztok sírtak. Egyikük, akit fékezhetetlen felháborodás fogott el, feltépte az ingét. Másnap mindannyian a Rua Gogu Cantacuzino-ra mentünk a miniszteri elnökséghez, hogy a miniszterelnök üdvözölje.

Másnapra halasztottak bennünket; végül azt mondták nekünk, hogy a harmadik napon szívesen látunk. Jöttünk. Bementünk egy folyosóra, és körülbelül egy órát vártunk, csendben, suttogva beszélgettünk és lábujjhegyen. Megjelent az iroda vezetője.

"Uraim, menjenek haza, a miniszterelnök nem tud önöket fogadni. Belép a Minisztertanácsba."

„De hosszú utat tettünk meg” – próbáljuk mondani. Az ajtó becsukódott az arcunk előtt. Arra gondoltam: minden ember 1000 lejt költött csak a jegyére. Úgy megyünk haza, hogy nem csinálunk semmit? Nem maradhatnak tovább Bukarestben. Két kézzel megragadtam az ajtót és teljes erőmből rázni kezdtem. tüdejéből kiabálva: – Engedjen be minket, különben betöröm az ajtót, és erőszakkal bemegyek.
A lábammal kirúgtam az ajtót. A parasztok üvöltöttek, és az ajtónak támasztották a vállukat. Az ajtó kinyílt, és körülbelül tíz riadt egyén jelent meg, felállt hajjal, sárga arccal. Azt hiszem, újságírók voltak: "Mit akarnak, uraim?" kérdezték.

"Mondd meg a miniszterelnöknek, hogy ha nem enged be, akkor itt mindent összetörünk, és erővel betörünk." Pár perccel később kinyíltak előttünk az ajtók és beléptünk. Felmentünk egy lépcsőn. Ott egy folyosón, magasan állva és

Machine Translated by Google

egyenesen, mint egy rúd állt Ion Bratianu; mögötte Angelescu, Florescu, Constantinescu, Vintila Bratianu és mások miniszterek.

– Mit akartok, jó férfiak? kérdezte.

Mi ketten, diáklányok még mindig felháborodtunk, szerettünk volna hevesebbnek mutatkozni, ezzel is átadva a csoport hangulatának legigazibb jegyét, de a márványlépcsőkön és plüssszőnyegeken vidéki cipőjüket taposó parasztok megpuhultak.

„Felség, miniszterelnök úr, kezet csókolunk, és tisztelettel állunk a lábai előtt. Mit akarunk? szivárog a tető, mert hiányoznak még a cserepek is. A gyerekeinket már nem tarthatjuk iskolában. A zsidók az iskoláinkat is betöltötték, és a gyerekeink az ő munkásaik lesznek."

Aztán más parasztok beszéltek. Ion Bratianu hallgatott, nem tett említést az előszobában tapasztalt zavarunkról, és végül, miután a parasztok hozzátették: „Az egyetemistáktól, gyermekeinktől is azt kérjük, hogy a numerus clausust úgy hajtsák végre, ahogyan kérték", így válaszolt: „Menjetek haza és legyen türelemmel, mert meg fogom vizsgálni az erdőkérdést; ami a numerus clausust illeti, ezt nem lehet megtenni.

Mutass csak egyetlen államot Európában, amely bevezette. Ezt az intézkedést és én is bemutatom.

De Európa alig tíz évvel később felébred, és bevezeti a numerus clausust, elismerve ezzel igazságos ügyünket. Ionel Bratianu azonban nem élne elég sokáig ahhoz, hogy betartsa ígéretét, és utódai csak a judaizmus alacsony rangú szolgái lennének, akik ökölle l ütnek minket és

ölj meg minket idegen gazdáid parancsára.

Mindannyian távozunk, remény nélkül. Semmit sem fognak tenni. A meghallgatás közvetlen következményeként néhány órával később letartóztatták Dr. Catalint, aki a delegációt vezette, és Valer Danieleanut. Azon az éjszakán diákok egy csoportja ellenséges tüntetést szervezett a belügyminiszter otthona előtt. Vlagyimir Frimu diákot letartóztatták és bebörtönözték a vakaresti börtönbe. A többiek elindultunk Campul-Lungba.

Machine Translated by Google

A DIÁK 1923. OKTÓBERI MUNKÁJA

BOSSZÚ KÍSÉRLET, HOGY NEMZEDÉKEKNEK SZOLGÁLJON PÉLDÁVAL
JÖVŐ

Mota is eljött a Campul-Lungba, hogy csatlakozzon hozzám, felment Petru remeteségébe a Rarau hegyi forgatagban: - a hegyet, amelyet különösen szeretek. Miközben Rares felmászott, Mota megosztotta velem a belsőjét

„A diákok jövő ősszel már nem folytathatják, és ahelyett, hogy mindannyian elfogadnánk egy szégyenletes kapitulációt egy évnyi küzdelem után, jobb lenne, ha felszólítanánk őket, hogy folytassák az órákat, és mi, akik vezetjük, nemesen, önmagunk feláldozásával fejezzük be a mozgalmat. magunkkal vigyük mindazokat, akiket leginkább bűnösnek tartunk a román érdekek elárulásában.

"Keressünk fegyvereket és lőjünk rájuk, iszonyatos példát mutatva, amelyre sokáig emlékezni kell a román történelem során. Hogy ezután mi lesz velünk, meghalunk-e vagy börtönben töltjük hátralévő napjainkat, az már nem számít.

Egyetértettem azzal, hogy küzdelmünk végső cselekménye bukásunk árán a pigmeusok megbüntetése lesz, akik a nagy felelősséggel járó pozíciójukat elhagyva megalázták és kimondhatatlan veszélyeknek tették ki a román nemzetet.
Abban a pillanatban éreztük, hogy ereinkben bugyborékol a vér, amely bosszút követel mindazokért az igazságtalanságokért és a megaláztatások hosszú láncolatáért, amelyeknek népünket ki volt téve.

Nem sokkal ezután találkoztak Mr. Butnaru otthonában, a Saveseu St. Ion Mota 12. szám alatt, Corneliu Georgescu és Vernichescu frorri Cluj; llie Gameata, Radu Mironovici, Leonida Bandac és én Jászvásárból; és Tudose Popeseus of Cernauti. Az első probléma, amellyel szembe kellett néznünk, az volt, hogy eldöntsük, kik a fő bűnösök; kik a leginkább felelősek az egész országot eluralkodó nyomorúságért: a románok vagy a zsidók? Egyöntetűen egyetértünk abban, hogy az első és legnagyobb bűnösök a hazaáruló románok voltak, akik Júdás ezüstpénzéért elárulták népüket. A zsidók az ellenségeink, és mint ilyenek, gyűlölnek, mérgeznek és kiirtanak minket.
A táborodba belépő román vezetők rosszabbak az ellenségeknél: árulók. Az első és legerősszakosabb büntetésnek először az árulóra, majd az ellenségre kell esnie. Ha csak egy golyóm lenne, és szembekerülnék egy ellenséggel és egy árulóval, megengedném az árulónak. Megállapodtunk több hazáját eláruló személy nevében, nevezetesen hat kabinetminiszter, a lista élén Marzescu György áll.

Végtére is, ez egy figyelemre méltó időszak volt azoknak a gazembereknek, akik soha nem gondolták, hogy el kell számolniuk tetteikért egy olyan országban, ahol egy olyan nép abszolút urainak tartották magukat, akik képtelenek bármilyen reakcióra – az idő, amikor életükkel kell felelniük. .
Ezúttal a nemzet a lélek láthatatlan kötelékén keresztül küldte a bosszúállóit.

Akkor feltételezzük a második kategóriát: a zsidókat. Melyiket válasszuk a kétmillió közül? Elgondolkodtunk, megbeszéltük, és végül arra a következtetésre jutottunk, hogy a Romániát ért zsidó támadások igazi vezetői a rabbik, minden kereskedelmi városban és faluban mind rabbik.

Az egész zsidó tömeget bevezetik a támadásba, és bárhová esik egy román, nem véletlenül esik. Elesik, mert egy rabbi megjelölte. Minden elkelt politikus mögött egy rabbi agya áll, aki lefektette az alapot, és megparancsolta Kahalnak vagy a zsidó bankárnak, hogy zárják le az üzletet és fizessék ki. Minden zsidó újság mögött, hogy rágalmazásra, hazugságra, uszításra ösztönözzön, ott van egy rabbi. De kevesen vagyunk, így csak a bukaresti "nagymacskákat" választjuk. Ha lett volna számszerű erőnk, akkor abszolút mindegyiket vettük volna.

Aztán a bankárokat választottuk. Aristide és Mauritiu Blank, akik megrontották az összes pártot és minden román politikust azzal, hogy igazgatótanácsokba ültették és pénzzel záporozta őket; Bercovici, aki a Liberális Pártot finanszírozta (Blank különösen a Nemzeti Parasztpártot vette át, úgy érezte, hogy a liberálisokat is kivásárolhatja).

de ha

Ezután a zsidókat nézzük meg a sajtóban. A legszemtelenebbek, a lelkek mérgezői:

Machine Translated by Google

*
Moldva uralkodója, 1527-1538; 1541-1546. (Tr.)

Rosenthal, Filderman, Honiginann (Fagure), a Dimineata ("A Reggel"), Adevarul ("Az igazság"), Lupta ("A harc") újságok igazgatói, mindezek a románság ellenségei.

Csoportosan indultunk Bukarestbe, örökre elbúcsúzva Jászvásártól. Levelet hagytam a tanulóknak, amelyben kifejtettem gesztusunk indoklását, elbúcsúztam tőlük, és felszólítottam őket, hogy térjenek vissza az órákra, de tartsák meg a hitüket a végső győzelemig.
Mindannyian írunk szüleinknek és harcostársainknak.

Bukarestben ismét Danulescu házában találkozunk. Már egy ideje ismertük, és jó benyomást tett ránk. Nem került be ebbe a csapatba, de szívesen látott vendégül minket. Aznap este 8 órakor hagytuk el a házát, hogy Dragosba menjünk a Szeptember 13. utca 41. szám alatt, ahol tisztáznunk kellett a részleteket, és meg kellett határoznunk, mikor kezdődjön akciónk. Alig gyűltünk össze, amikor egy sápadt arcú Dragos lépett be a szobába, és azt mondta: "Testvérek, a rendőrség körülvette a házat."

Ez 1923. október 8-án este, 9 óra körül történt – olyan zavarodottság idején, amikor még beszélgetni sem volt időnk. Csak fürkésző tekintetünket irányítjuk egymásra.

Aztán kimentem az előszobába, ahol láthattam Nicoleanu tábornok alakját és az ajtót erőltető megbízottait. A következő másodpercben az ajtó engedett, és a ház megtelt biztosokkal. Nicoleanu tábornok felkiáltott: – Kezeket a levegőbe!

De nem volt időnk, mert mindannyiunkat megragadott két steward és beállított a sorba: én a jobb szárnyon, majd Mota, Corneliu Georgescu, Tudose Popescu, Radu Mironovici, Vernichescu, Dragos. – Fordítsd meg a revolvereidet!
„Nincsünk” – válaszoltuk. Csak Motának volt Browning 6.35 és Vernichescu.
Aztán egyenként kivittek minket a házból, mindegyiket két-két légiutas-kísérővel megmarkolva, és egyenként beraktak minket a várakozó autókba.

Mögöttünk, a házban Dragos öreganyja sírt. Az autók elindultak. Hová vittek minket, tűnődtünk? Egy szót sem szóltunk. Nem tettünk fel kérdéseket azoknak, akik foglyul ejtettek bennünket, akik maguk is hallgattak. Néhány utcát végigsétálva megérkezünk a Rendőrkapitányságra. Elmentek minket egy szobába, ahol átkutatták a zsebeinket. Mindent elvittek, amink volt, beleértve a gallérunkat és a nyakkendőnket is. Ez a megfordulás, a gallérunk letépése, ez a bánásmód, mintha zsebtolvajok lennénk, nagyon megalázó volt. De még csak az elején jártunk ennek a megaláztatásnak az útján. Arcunkat a falnak fordítva, nem tudtuk elfordítani a fejünket, és egy ideig ebben a pozícióban tartottuk, azt gondoltuk: „Szabad emberek néhány órával ezelőtt, büszkék és elszántak arra, hogy megtörjük népünk láncait, nézzék meg, mik lettünk – néhányan szegény, tehetetlen nyomorultak, akik mereven bámulnak a falra néhány nyomorult rendőrtiszt utasítására, akiket tolvajként kerestek, megfosztottak személyes tárgyainktól."

Ezzel a megaláztatással kezdődött nagy szenvedésünk, amely fokozatosan összetörte a szívünket. Szerintem nincs nagyobb szenvedés egy méltósággal és becsülettel élő harcos számára, mint lefegyverezni, majd megalázni. A halál mindig édesebb ennél.

Aztán bevittek minket egy szobába, és öt méterrel odébb leültettünk a padokra, a mellettünk lévő ügynökökkel pedig tilos egymásra nézni. Órákig ültünk így, amíg behívtak minket kihallgatásra. A hosszú és fájdalmas órákon rajtam kívül Mota, Tudose Popescu, Radu Mironovici, Corneliu Georgescu, Vernichescu és Dragos is részt vettek. Egy idő után egyenként kihallgatásra hívtak minket, egy nagy szobában az ügyészsel, a nyomozási bíróval, Nicoleanu tábornokkal és néhány kormányképviselővel. Hajnalban rajtam volt a sor. Ott elém helyeztek néhányat az enyémből

Machine Translated by Google

levelek és két kosár, benne az összes revolverünkkel, amelyeket egy állítólag nagyon biztonságos helyen rejtettek el. Nem tudtam rájönni, hogyan kerültek oda. Megértettem, hogy elkaptunk, de ki mondta meg, hol vannak elrejtve a fegyverek?

Megkezdődött a kérdezősködésem. Fogalmam sem volt arról, hogy a többiek mit nyilatkoztak, és nem volt előzetes megegyezésünk, hogy mit nyilatkoztassunk, hiszen álmunkban sem gondoltuk, hogy ilyen helyzetbe kerülünk. Szóval mérlegeltem a helyzetet, és meghoztam a legjobbnak tartott döntést.

Egy perc az útkereszteződésnél. Amikor az első kérdést feltették hozzám, bár három perc telt el azóta, hogy beléptem a terembe, még mindig nem mértem fel eléggé a helyzetet ahhoz, hogy döntsek. Nyomtatott a fáradtság és mélyen megrázott. És amikor megkértek, hogy válaszoljak, azt mondtam: "Uraim! Kérem, gondoljon egy percet, mielőtt válaszolok."

A kérdés az volt: tagadni vagy nem tagadni? Abban a percben megfeszítettem elmém és lelkem minden erejét, és úgy döntöttem, nem tagadok semmit. Mondd el az igazat. És nem félénken vagy lelkiismeret-furdalással, hanem bátorsággal:

"Igen, ezek a mi fegyvereink. Zsidó minisztereket, rabbikat és nagy bankárokat akartunk velük lelőni."

Megkérdezték a nevüket.
Amikor elkezdtem adni nekik a nevüket Alexandru Constantinescutól a zsidókig Blankig, Fildermanig, Bercoviciig, Honigmannig, minden jelenlévő egyre szélesebbnek, rémültebbnek tűnt. Gyanítottam, hogy az előttem kihallgatott elvtársak mindent tagadtak.

– Akkor miért ölné meg őket?
"Az előbbiek azért, mert elárulták a hazájukat. Az utóbbiak ellenségként és korruptokként." – És most nem bánod meg?
– Nem, nem bánunk meg semmit... Bár elestünk, nem számít... Mögöttünk tízezrek állnak, akik hasonlóan gondolkodnak!
Ezt kimondva úgy éreztem, hogy megszabadultam az alázat sziklától, amely alá még mélyebbre süllyedtem volna, ha mindent tagadok. Most szilárdan kitartottam abban a hitben, amely idehozott, büszkén szembenézve a sorsommal és azokkal, akiknek úgy tűnt, élet-halál joga van felettem. Ha mindent tagadtam volna, védekezésben kellett volna állnom az engem ért váddal szemben, engedékenységért könyörögve, elnyerve inkvizítoraim jóindulatát.
Az ezt követő tárgyaláson a birtokában lévő írásos bizonyítékok alapján fájdalmas és szégyenletes próbán kell átesnünk, megtagadva saját írásunkat és meggyőződésünket, megtagadva az igazságot, ami ellentmond a lelkiismeretünknek és mozgalmunk becsülete.

Egy nagy diákmozgalom képviselői, hiányzik-e bátorságunk felelősséget vállalni tetteinkért és hitünkért?

Ebben az esetben az ország és kinti bajtársaink nem tudták volna meg a szándékainkat, miközben szenvedésünk egyetlen gyümölcse - akármilyen hosszú volt is az - éppen az volt, hogy az ország felvilágosult, hogy legalább jobban ismerje ellenségeit.

Aztán azt követelték, hogy saját kezemmel vessem papírra ezeket a kijelentéseket. Én csináltam.
A végén hozzátettem: „Az időpont még nem volt eldöntve.
Elkaptak minket, miközben erről beszélgettünk. Azt javasoltam, hogy egy-két hét múlva költözzek."
Mire a kihallgatók megakadályoztak abban, hogy egyre jobban ragaszkodjak ahhoz, hogy ne írjam le ezeket a részleteket.

Csak később jöttem rá ennek a ragaszkodásnak az okaira - mert az utolsó mondatom felrobbantotta az egész panasz jogi értékét, védelmünk lévén, mert egy összeesküvés négy elemet igényel: 1. Egyének céltudatos társulása.

2. Az áldozatok kijelölése.
3. Fegyverek beszerzése.
4. Az intézkedés meghatározott időpontja.

Machine Translated by Google

De mivel még nem döntöttünk a terv megvalósításának időpontjáról, még a megbeszélés fázisában voltunk. Az időpont rögzítése kiemelt jelentőségű volt, mert két hét múlva megbetegedhettünk volna, meghalhattak volna az áldozatok, bukhatott volna a kormány vagy megadatott volna, stb. Egész jogi védekezésünk erre épült.

A tanúvallomásom után az ügynökök egy pincébe vittek, ahol egyedül helyeztek el egy cellában. Az ajtó kívülről zárva volt. Elképzeltem, hogy a társaim elfoglalják a szomszédos cellákat. Ököllemmel vertem a falat, és azon tűnődtem, ki van még ott. Választ kaptam: "Mota." Utána lefeküdtem a deszkára, hogy aludjak egy kicsit, mivel hullafáradt voltam, de nem

nehéz kabát Kiráztam a hidegtől. Aztán elkezdtek harapni a tetvek. Ezrével nyüzsögtek felettem. Átfordítottam a deszkákat a másik oldalra, a tetvek rájöttek, többször megismételtem ezt a műveletet, amíg azt hittem, hogy nappal van.
Zajt hallottam az ajtóban. Kinyitották, és másokét is, és mindannyiunkat kivittek; majd autókba helyezték, egyenként két csendőr és két biztos kíséretében. Az autók egymás után távoztak. És ugyanaz a kérdés motoszkált a fejünkben.. "Hová?"

A VACARESTI BÖRTÖN

Elhaladtunk több ismeretlen utcán, amelyeken kíváncsi járókelők néztek ránk. A fővárost magunk mögött hagytuk, és néhány nagy kapu előtt megálltak az autók, amelyekre a "Vacaresti börtön" felirat volt írva.
Kiszálltunk az autókból, szuronyos katonák mellett, tíz méterrel egymástól. Zárak és láncok csikorgása hallatszott, és a nagy kapuk kitárultak. Egyenként kereszteztük útjainkat, és belépve felvezettek minket a börtön irodáiba, ahol átadták nekünk az elfogatóparancsunkat. Rájöttünk, hogy állambiztonság elleni összeesküvés miatt tartóztattak le bennünket, meghatározott büntetésként kényszermunkával.

Ezután egy másik udvarba kerültünk, amelynek közepén egy magas templom állt. Körös-körül falak és mellettük cellák. Behelyeztek egy négy láb széles és két méter mély cellába hátul, majd kívülről bezártak.

Csak egy faágy volt bent, az ajtó közelében pedig egy kis vasrácsos ablak. Kíváncsi voltam, hol vannak a társaim. Így hát a deszkára hajtottam a fejem és elaludtam. Két óra múlva remegve ébredtem. Hideg volt, és egyetlen napsugár sem hatolt be a cellába. Döbbenten néztem körbe, és alig hittem el, hol vagyok. Jól néztem és láttam a cella nyomorúságát.

Azt mondtam magamban: "Nehéz helyzet." A fájdalom hulláma hasított a szívembe. De vigasztaltam magam: „A mi népünkért van”.

Így hát elkezdtem tornász karmozgásokat csinálni bemelegítésképpen. 11 óra körül lépteket hallottam. Egy őr nyitott ajtót. ránéztem. Talán találkoztam vele valamikor, reméltem. De furcsa és rosszkedvű ember volt. Gonosz szemekkel nézett rám. Adott egy darab kenyeret és egy tányér borscsot. Megkérdeztem tőle: - Őr, tudnál szívni egy cigit? "Nem, nem én!"

Újra bezárt és elment. Megtörtem a fekete kenyeret, és lenyeltem néhány kanál borscsot. Leraktam őket a cementpadlóra, és elkezdtem összeszedni a gondolataimat. Nem értettem, hogyan találtak ránk. Elég figyelmetlen volt valamelyikünk ahhoz, hogy bárkivel is beszéljen a projektünkről? Valaki elárult minket? Hogyan találták meg a revolvereinket?

Ismét lépteket hallottam. Kinéztem az ablakon, egy pap és több férfi közeledett a cellámhoz. Azt mondták: "Nos, uraim, lehetséges, hogy önök,
tanult fiatalok képesek voltak ilyesmire?"

Machine Translated by Google

"Ha lehetséges, hogy ez a román nép elpusztuljon a zsidók által megszállva, és elnyomja vezetőik árulása, hazugsága és gúnyolódása, akkor az is lehetséges, amit mi tettünk."

– De annyi menő eszközed van!
"Eddig az összes törvényes utat végigjártuk. Ha csak egyet nyitottak volna meg számunkra, akkor lehet, hogy nem ezekben a cellákban landoltunk volna."

"És most, ez jó? Szenvedned kell a tetteidért!"
"Talán a szenvedésünkből valami jobb lesz ennek a népnek" Elmentek.

4 óra körül jött egy őr, hozott nekem egy kopott takarót és egy nagy zacskót tele szalmával matrac helyett. Amint tudtam, feldobtam a táskát. Aztán ettem még kenyeret és lefeküdtem. A pappal folytatott beszélgetésen elmélkedtem, és arra gondoltam: „Egy nép soha nem nyer semmit a gyermekei ünnepléséből és együttéléséből. Mindig a szenvedés volt az

jó keresetet eredményezett számára. "
Sikerült célt találnom a szenvedésünknek és egyben némi erkölcsi támaszt ezekhez a szomorú órákhoz. Felkeltem, letérdeltem és így imádkoztam: "Uram! Magunkra vesszük ennek a nemzetnek minden bűnét. Fogadd el most ezt a szenvedésünket. Legyen jobb nap ennek a népnek, hogy átélje ezt a szenvedést."

Aztán anyámra és az otthoni emberekre gondoltam, akik hallottak a sorsomról, és gondolhatnak rám. Imádkoztam értük, és lefeküdtem aludni.

Bár fel volt öltözve, és le volt takarva egy takaróval, fázott, és rosszul aludt azon a szalmamatracon. Reggel 8-kor felébredtem, amikor egy őr kinyitotta az ajtót, és megkérdezte, nem akarok-e kijönni néhány percre. Kimentem és tornáztam bemelegítésképpen.

A cellák sora, amiből az enyém volt, valamivel magasabban volt, mint a többi, így az egész udvart beláttam. Hirtelen megláttam, hogy valaki népviseletben sétál a fogvatartottak között. Az apám volt. De nem hittem el. Mit keresett itt? Őt is letartóztatták? Tettem néhány jelet, és meglátott. Az őr megállított: "Uram! Nem szabad jelezni." – Ő az apám – válaszoltam.

"Lehet, de nem szabad jelezni"
Ránéztem, és azt mondtam: "Elvtárs, hagyj minket békén Isten gondjaira a szenvedéssel, amelyet nekünk adott; ne adj hozzá többet." És visszamentem a cellámba.
Ebéd után újra kivittek. Szuronyok közé szorítottak, és kivezettek a börtönből, ahol az úton mindannyiunkat egyetlen dossziéban helyeztek el egymástól 10 méterre, mindegyiket két szurony közé. Apám két katona közé vezette az oszlopot, szuronyokkal a kezében.

Volt néhány új fogvatartott; Traian Breazu Kolozsvárról, Leonida Bandac Jászvásárból és Danulescu. Nem volt szabad elfordítani a fejünket vagy jelezni egymásnak. Csak egy pillanatra pillantottam meg szegény szenvedő bajtársaim beesett arcát. A szívemet az az igazságtalanság gyötörte, aminek apámat sújtották. Nem volt bűnös semmiben. Egy életen át tartó harcos e nemzetért, tanár a középiskolákban, őrnagy, volt zászlóaljparancsnok a háború során a fronton, többször parlamenti képviselő, nem homályos, most szuronyok között parádézták Bukarest utcáin. . . Így hát az Udvar felé vonuló oszlopban távoztunk. A románok közönyösen néztek ránk. De amikor a zsidó negyedbe értünk, az összes zsidó ajtón és ablakon keresztül távozott. Néhányan felháborító pillantásokat vetettek ránk és nevettek; mások hangosan kommentáltak, mások kiköptek.

Lehajtjuk a fejünket és így járunk, végig, fájdalommal teli szívvel.

Machine Translated by Google

A bíróságon az elfogatóparancsunkat helybenhagyták. Paul Iliescu ügyvéd védelmezett minket, ő volt az első ügyvéd, aki előlépett az ügyünkben. Ezután ugyanabban az alakzatban küldtek vissza minket, ugyanazon az úton. Az újságárusoknál láthattuk a Dimineata ("The Morning") és más zsidó újságok főcímeit: "Diákok összeesküvése. Összeesküvőket letartóztattak". És ismét a mobilomhoz értem. Két hétig ott maradtam a hidegben, nem tudtam többet a többiekről és a kinti hírekről.

Két évszázadnak tűnő két hét után kivettek minket a celláinkból, és fűtött helyiségekbe helyeztek, háromfős csoportokban. Megengedték, hogy együtt főzzünk és együnk.

Amikor újra láttuk egymást, olyan volt, mint egy igazi ünnep. Egy szobán kellett volna osztoznom Dragosszal és Danulescuval. Ezalatt Garneata, a Diákkeresztény Egyesület elnöke feladta magát, hogy a létszámunk 13-ra növekedjen. Apám, minden szemrehányástól mentesen; Mota, Garneata, Tudose Popescu, Corneliu Georgescu, Radu Mironovici, Leonida Bandac, Vernichescu, Traian Breazu és jómagam, összeesküvés vádjával; Dragost és Danulescut letartóztatták, mert bevittek minket.

Ezeken kívül ott volt Vladimir Frimu, akit akkor tartóztattak le, amikor tüntettünk a belügyminiszter háza előtt. Kaptunk egy primusztűzhelyet, amelyen a rokonok, barátok által külföldről küldött ételeket főztük. A rendes börtönétel valami ijesztő volt, és a nyomor, amelyben a rabok éltek, leírhatatlan.

Apám engedélyt kapott a börtön igazgatóságától, hogy minden reggel 7 órára elmenjünk az udvari templomba imádkozni. Mindannyian letérdeltünk az oltár elé, mondván: „Miatyánk”, és Tudose Popescu elénekelte a Prea Sfanta Nascatoare de Dumnezeu-t („Szűz Mária”).

Ott találtunk vigaszt szomorú börtönéletünknek és reményt a holnapra. Mindannyian kialakítottunk magának egy munkarendet. Mota a közelgő tárgyalással kapcsolatos ügyekkel volt elfoglalva; Danulescu orvosi vizsgáira tanult. Az ifjúság megszervezésének tervein dolgoztam a nemzeti harcban .. diákközpontok, falusi fiatalok és középiskolás diákok szervezésén. A legapróbb részletekig kidolgoztam, egészen karácsonyig, hogy ha kiszabadulunk a börtönből, a gyakorlatba ültessük; ha nem, akkor úgy döntünk, hogy keresünk valakit kívülről a megvalósítására.

Ezt a Liga keretein belül kellene megtenni, amely a politikai ág lenne, míg a mi szekciónk az utánpótlás-nevelést és küzdelmet szolgálná.
November 8-án, Mihály és Gábriel Szent Arkangyalok ünnepén megbeszéltük ennek az ifjúsági szervezetnek a lehetséges nevét. Azt mondtam: Legyen „Mihály arkangyal”.

Apám azt mondta: "A templomban, az oltár bal oldali ajtaján van egy Szent Mihály-ikon."
"Meglátjuk!" Mota, Garneata, Corneliu Georgescu, Radu Mironovici, Tudose és én elmentünk megnézni, és nagyon elcsodálkoztunk. Az ikon felülmúlhatatlan szépségűnek tűnt számunkra.
Soha nem vonzott egyetlen ikon szépsége sem. De most teljes lelkemmel kapcsolatban éreztem magam ezzel, és az az érzésem, hogy az Arkangyal él. Azóta megszerettem ezt az ikont. Amikor a templomot nyitva találtuk, bementünk és imádkoztunk az ikon előtt. Szívünk megtelt békességgel és örömmel. A Törvényszékre tett utazásaink kínzása folytatódott. Gyalog, szurony között, sárban, kopott cipővel, vizes lábbal. Néhány zsidó bűnözőt, akik több száz millió lejt csaltak ki az államtól, séta közben behajtottak a bíróság épületébe. Sokszor fölöslegesen tették meg az utazásainkat, csak hogy bosszantsunk. 25 alkalommal hívtak bíróság elé, csak kétszer hallgatott ki a nyomozási bíró.

Nem változtattunk kezdeti ajánlásaink egyetlen részén sem.
Egy gondolat folyton aggasztott bennünket: "Ki árult el minket?"
Estéről estére próbáltuk megfejteni ezt a rejtvényt. Odáig jutottunk, hogy gyanakodtunk egymásra. Egyik reggel elmentem a templomba, hogy imádkozzam az ikon előtt

Machine Translated by Google

fedje fel az árulót. Aznap este, amikor leültünk vacsorázni, azt mondtam a bajtársaimnak: - Szomorú hírt kell közölnöm. Az

árulót azonosították. Köztünk van és velünk ül az asztalnál. Mindenki a többiekre nézett. Motával mindenki arcát követtük a vezetés reményében. Az ingem zsebébe tettem a kezem, mondván: "Most megmutatom a bizonyítékot."

Ebben a pillanatban Vernicheseu felkelt, egy pillanatig habozott, odaadta Bandae-nek az ételes doboz kulcsát, és azt mondta: "Elmegyek."

Megdöbbentett minket a távozása, de folytattuk a vitát a bizonyítékokról, amelyeket nem voltam hajlandó bemutatni, mivel nem volt. Amikor elhagytuk az asztalt, Vernichescut egyedül találtuk.
Az Egyesült Államokhoz fordult: "Codreanu engem gyanít."

Mondtam neki, hogy nem gyanakodtam senkire; így kibékültünk.

Teltek-múltak a hetek, és a börtönéletünk elhúzódott. Minden eltelt napot ceruzával jelöltünk a falra. A börtönben nehéz, kimerítő volt az élet a szabadnak született, méltósággal élő ember számára. Szörnyű volt láncra verve érezni magát, magas és ellenséges falak között, távol a szeretteidtől, akikről nem hallasz semmit. És még itt sem lehet sokat mozogni, hiszen az idő háromnegyed részében a celláinkba vagyunk zárva. Minden este az ajtajára húzott reteszek baljós zaja szomorú hangulatba sodorta. Ennek a nemzetnek az ellenségei kint szabadok voltak, élvezték a tiszteletet és a jó életet, mi pedig az erkölcsi méltatlankodások mellett gyakran éhesen, egész éjjel dideregve feküdtünk le deszka- és szalmaágyakon. De végre boldog napok érkeztek hozzánk. Két hónap börtön után kaptuk a hírt, hogy megérkezett a parancs apám és Danulescu szabadon bocsátására. Számunkra igen, nagy öröm. Segítettünk nekik pakolni és hamarosan elvitték őket.

Néztük, ahogy kimentek, amíg el nem mentek

az első kapu. Megkértem apámat, szóljon anyának és a többieknek, hogy ne aggódjanak.

Bármely ember megszabadulása nagy örömet jelent a hátrahagyottak számára. Mindenki boldog. Talán, ha valaki elenged, mindegyik megerősödik abban a reményben, hogy elnyerheti saját szabadságát. Egy idő után Dragos, Bandac, Breazu és Vernichescu távoztak, kikerültek az ügyből, ahogy apám és Danulescu is.

Csak hatan maradtunk, akiket "állambiztonság elleni összeesküvéssel" vádoltak. Néhány nappal később Dragos azt üzente, hogy Vernichescu árult el minket; ez utóbbi tanúvallomásáról is másolatot készített, amely az aktában volt.
Keserű szívvel fogadtuk ezt a hírt. A Ournationnek mindig is voltak árulói.

KÍVÜL

Minden egyetemen visszatértek a diákok az órákra. Úgy tűnt, egy pillanatra megzavarodott. Két hónapig a zsidó sajtó terrorja alatt éltek, amely szüntelenül eltúlozta bosszúkísérletünk súlyát és annak az országra gyakorolt „katasztrofális” következményeit. Azt üvöltötte, hogy elvesztettük a "civilizált világ" bizalmát; hogy balkáni állam voltunk. Állandóan azt kérdezték: "Mit fog szólni Berlin?" "Bécs?", "Párizs?" Így az „állam állandó érdekeinek” védelmezőjévé változva a zsidók naponta arra buzdították az ország vezetőit, hogy tegyenek radikális intézkedéseket a nemzeti mozgalom ellen, amelyet „a legnagyobb erőszakkal” kell visszaszorítani.

Machine Translated by Google

Egy évvel korábban, amikor Max Goldstein elhelyezte a bombát a szenátus épületében, és a rendőrség letartóztatta a kommunista zsidókat, ugyanaz a sajtó így üvöltött: „Egy állam nem tudja fenntartani magát a népakarattal szemben erőszakkal.
Hol van az Alkotmány? Hol vannak a törvények? Hol vannak az alkotmányban biztosított szabadságjogok? Mit szólnak majd a külföldi országok, ha egy állam ilyen korlátozó intézkedéseket tesz? Egy állam nem maradhat fenn letartóztatásokkal, börtönökkel, szuronyokkal, terrorral. Erre az erőszakra az állam által használt eszközöket a tömeg vagy az elszigetelt egyének visszaadják. Az erőre erőszakkal válaszolnak.
Terror, rettegés. És nem őket fogják hibáztatni, hanem azt az államot, amelyik provokálta őket."

És most, szégyen, hogy csak a bekötött szem nem lát, ugyanez a sajtó ezt írta: „Nem elég, hogy ezeket a terroristákat letartóztatják. Úgy kell őket elítélni, hogy példát mutassunk belőlük. Még így sem elég: le kell tartóztatni mindazokat, akik olyan antiszemita „eszméket” terjesztenek, amelyek annyi kárt okoznak hazánknak. Ki kell irtani ezt az antiszemita füvet, gyökeret meg minden. Ezt az ügyet pedig kíméletlenül és engedékenység nélkül kell kezelni. "

Az ellenségeskedés ezen áradatával szemben az országos sajtó heves ellenállásba ütközött.
Az Universul ("O Universo") mellett, amely mindig helyes magatartást tanúsított a nemzeti lelkiismeret megnyilvánulásaival szemben, a nacionalista mozgalmat a következő újságok támogatták. Cuvantul Studentesc ("A diák hangja") a bukaresti hallgatók közül, aki csak nemrég lett szerkesztője fáradhatatlan bajtársainknak, akik szabadok voltak: Simionescunak, Rapeanunak, Fanica Anastasescunak, Danulescunak és másoknak, akiknek a neve elkerüli. Dacia Noua ("Új Dacia"), a kolozsvári diákok orgonája, vezényelte Suiaga, Mocanu, Iustin lliesu, a költő és a "The Students" szerzője.

Himnusz".

Cuvantul Iasului ("Jászvásár szava"), a jászvásári diákok orgonája. A Cernauti diákjainak orgánuma, a Disapta-te Romane ("Ébredjetek, ti románok") nemrég költözött a Campul-Lungba, Dr. Catalin és Danieleanu rendezésében. Az Apararea Nationala ("Nemzetvédelem"), a LANC hivatalos szerve Bukarestben, Paulescu professzor felülmúlhatatlan cikkeivel, amelyekből a következő sorokat idézzük:

"... Ugyanezt a hideg, éhség és terror általi kényszert alkalmazták, amelyet a bolsevik zsidók sikeresen alkalmaztak a diákokon."
„Ki gondolta volna, hogy eljön az idő, amikor gyermekeinknek, a román nemzet virágának kénytelen lesz megünnepelni a bezárt románok egyesülésének ünnepét.

valami börtön pincéi vagy üldözték a hidegben, menedék nélkül, élelem nélkül? "
– Valószínűleg nem vette észre, hogy háborút folytat az egész román nemzet ellen. Unirea ("Az Unió"), a LANC, Iasi szerve, Cuza professzor vezetésével, és halhatatlan logikai cikkeket tartalmaz. Nationalistul ("A nacionalista"), a Liga népszerű orgánuma Jászvásárban. A Libertatea ("Szabadság"), Orastie népszerű lapja, Mota atyához tartozik, amely gesztusunkat a maga valódi fényében tárta fel, így elsőként vágta át habozás nélkül a csendfüggönyt, amely az első pillanatokban betakart bennünket.

A diákság megértette áldozatunkat. Éppen ezért a diákmozgalom egyre inkább mozgósít a vakaresti börtön e falai körül, ahol minden diákközpontnak bebörtönözték a képviselőit.

A parasztok is aggódni kezdtek a sorsunkért. Pénzt küldtek nekünk, miséket tartottak értünk a templomokban, különösen a bukovinai hegyekben és Erdélyben, ahová a Libertatea („Szabadság”) belopakodott.

Íme egy kis példa:

Machine Translated by Google

A MOTI ATKA VACARESTI DIÁKOKNAK

(Cuvantul Studentesc 7. szám, II. évf., 1924. március 4.)

A Vacaresti börtönben raboskodó diákok által minden vidék parasztjaitól kapott pénzajándékok között van egy fényesebb és értékesebb az összes többinél, az Apuseni-hegység Motija. Bőröveik zsebének alját vagy zsebkendőjük végét kaparva összeszedték 2, 3 vagy 5 lejt, hogy elküldjék utalványaikat a Lancu, egykori védőjük által kitaposott ösvényeken, és szívükkel együtt elküldték őket. a csúcs a hosszú-hosszú út Vacarestibe a hegyeken át, ahol hallották, hogy gyermekeiket börtönbe zárták, mert meg akarták menteni őket a nyomorúságtól és az igazságtalanságtól, a szegénységtől és a szívfájdalomtól. Ezeket az adományokat hazánk legszegényebb szegletéből küldték, amelyről a dal olyan keserűen és szomorúan mondja: „Arany van hegyeink közepén”, ahogy házról házra kérjük.

"A legértékesebb ajándékot küldték a vakaresti diákoknak: egy marék érmét és egy "éhezett, meztelenül, szállás nélkül" koldus lelkének töredékét, egy rongy alatt rejtőző lélek, legnagyobb kincse, erkölcsi egészsége. nyomorúság árad a nép üdvösségére! , az a kimeríthetetlen erőforrás, amelyből a nagy időkben

Moti a diákokra gondol! A lelked elkezd megérteni, mozogni, új eszményt kovácsolni. Ez a legjobb és legbeszédesebb jel! Hallgassa meg néhány nevüket a Baia de Cris melletti Risca városból: "Nicolae Oprea, 2 lej; Nicolae Florea, 3 lej, N.
Haragus, Aron Grecu, Tigan Adam, A. Hentiu, N. Bulg, Ion Asileu, Al. Vlad, N. Borza, N.
Leucian, Antonie Florea, A. Leucian, egyenként 5 lej; N. Ciscut, A. Riscuta, Ion Ancu, Saliu Faur, mindegyik 10; N. Florea pap és N. Rusu, egyenként 15 lej; N. Baia közjegyző és Dutu Riscuta, egyenként 20 lej. Összesen 210 lej. "

A parasztok hamarosan megértik, és erős és hosszútűrő lelkükkel oldalunkra állnak, várva az Igazságosság óráját.

GONDOLATOK EGY ÚJ ÉLETRŐL

Itt a karácsonyi ünnep. Ott, a Vacaresti börtönben állandóan az otthoni családunkra gondolunk, és különösen a hosszú álmatlan éjszakákon könyörtelenül aggódunk.
Vajon mikor nyer a mi oldalunk? Mikor jutunk el innen? Ha 10-15 évre ítélnek, képesek leszünk ellenállni a börtönnek, vagy a szenvedésünk, aggodalmaink napról napra aláássák egészségünket egészen halálunkig?

Lebegünk az ismeretlenbe. Ez a bizonytalanság felemésztett bennünket.

Szeretnénk, ha egyszer s mindenkorra rögzítenék az ítélet dátumát, hogy mielőbb tudhassuk, milyen sors vár ránk.

A ránk várt szenvedés és sorsközösség egyre közelebb hozott egymáshoz, és a számos felvetett kérdésről folytatott megbeszélések ugyanerre a következtetésre vezettek, fokozatosan egységes gondolkodási mintát formálva. A nemzeti mozgalommal kapcsolatos legapróbb kérdések órákon, napokon át foglalkoztattak bennünket. Ekkor tanultunk meg mélyen gondolkodni, és a legapróbb részletekig annak minden következményében keresni egy problémát. Újrakezdtük a zsidó probléma és okainak, megoldási esélyeinek tanulmányozását. Szervezési és cselekvési terveket készítünk.

Egy idő után a viták lezárultak, és áttértünk a törvényekre, a vitathatatlan igazságokra és axiómákra.

Láttunk románokat a csoportunkon kívül, akik beletapogtak nemzeti problémánkba, és újságot vagy egy szervezet paródiáját születtek. Láthattuk, hogy hamis következtetésekre jutnak doktrína kérdéseiben, bizonytalanok a szervezési kérdésekben, és teljesen hiányoztak az eredeti elképzeléseik a cselekvési kérdésekben. A mélyebb reflexió eredményeként egyre jobban érzékeljük, hogy:

Machine Translated by Google

1. A zsidó probléma nem utópia, hanem súlyos élet-halál probléma a román nemzet számára, az ország politikai pártok által csoportosított vezetői egyre inkább játékszerré válnak a zsidó manipulátorok kezében.
2. Ez a jelenlegi politikai rendszer életfelfogása, erkölcstelensége és demokratikus felépítése révén, amelyből származik, valóságos átok, amely a román népet sújtja.

3. A román nép nem fogja tudni megoldani a zsidó problémát, hacsak nem oldja meg először politikai pártja problémáját. Az elnyomó és megfojtó zsidó hatalom megdöntése felé vezető úton a román nép első célja ennek a politikai rendszernek a megdöntése lesz. Egy országnak csak olyan zsidói és vezetői vannak, akiket megérdemel. ahogy a szúnyogok is csak a mocsarakban tudnak megtelepedni és boldogulni, úgy az előbbiek is csak a mi román bűneink mocsarában tudnak boldogulni. Más szóval, ahhoz, hogy legyőzzük őket, először saját hibáinkat kell gyökerestül kiiktatnunk. A probléma még annál is mélyebb, mint amit Cuza professzor mutatott nekünk. Ennek a harcnak a küldetését a román fiatalokra bízták, akik ha szembe akarnak nézni e történelmi küldetés kihívásaival, ha tovább akarnak élni, továbbra is országot akarnak tartani, fel kell készülniük és minden erejüket össze kell szedniük a vezetésre. a harc és a győzelem. Elhatároztuk, hogy amikor kikerülünk a börtönből, Isten segítségével nem válunk el egymástól, hanem egységben maradunk, hogy életünket ennek az egy célnak szenteljük.

Mielőtt azonban népünk hibáival foglalkoznánk, először megvizsgáljuk saját bűneinket. Hosszas találkozóink voltak, amelyeken mindegyikünk megosztotta a többiekben észlelt hibákat. És igyekszünk kijavítani őket.

Kényes dolog volt, hiszen az ember is készült: nem veszi félvállról a saját hiányosságainak kritikáját. Mindenki hiszi vagy meg akarja mutatni, hogy tökéletes. De mi azt mondjuk: először meg kell ismernünk és ki kell javítanunk a bűneinket, aztán meglátjuk, van-e jogunk mások jobbítására törekedni vagy sem.

Így múltak el az ünnepek, majd a tél. Megjött a tavasz. Még mindig nem tudtunk semmit jövőbeli sorsunkról. De a mi érdekünkben egy nagy népi áramlat született azon kívül, hogy támogatta ügyünket, annak ellenére, hogy a zsidó sajtó minden kétségbeesett erőfeszítést tett ennek megállítására. Ez az áramlat folyamatosan erősödött a diákok, városiak és parasztok körében, egységesen Erdélyben, Besszarábiában, Bukovinában és az Óbirodalomban. Most a világ minden tájáról kaptunk támogató és bátorító leveleket.

A tavasz végre nagy örömet hozott nekünk. A tárgyalást március 29-re tűzték ki az ilfovi esperes bíróságon. Elkezdtünk készülni. De milyen felkészülést tehetünk? Mindent elismerünk. Mindent elmondtunk, amit mondani kellett. Azok az ügyvédek, akik aláírtak, hogy megvédjenek minket, meglátogattak. Felhívták figyelmünket a vallomásunkkal kapcsolatos álláspontunk komolyságára, azt sugallva, hogy változtassunk azon, valamint az egész hozzáállásunkon; amit bölcsebb lenne tagadni. Ezt határozottan elutasítottuk, és arra kértük őket, hogy védjenek meg minket a tanúvallomásunk keretein belül, amelyet a per kimenetelétől függetlenül egyáltalán nem szándékoztunk megváltoztatni.

Ha véletlenül felmentenek minket, hogyan tudnánk nélkülözni az ikont, amely előtt minden reggel imádkozunk? Átkutattuk az összes rabot, míg nem találtunk egy festőt.
Megkértük, hogy készítsen nekünk egy másolatot, és három hét alatt elkészített egy pontos, hat láb magas másolatot, és egy kicsikét nekem.

folytassa a személyemet, és egy közepes méretű rózsafüzért anyámnak. Mota is csináltatott egyet a szüleinek.

Machine Translated by Google

Aztán megtudtuk, hogy tanúságtételünk alapján legalább öt évet biztosan kapunk, és letérdeltünk az ikon elé: "Mindenható Úr! Ezt az öt évet elveszettnek tekintjük önmagunk számára.

Ha felmentenek minket, megígérjük, hogy nemzetünk ügyének szenteljük őket."
Úgy döntöttünk, hogy 91-en Jászvásárba költözünk, ha felmentenek minket, hogy ott hozzuk létre tevékenységi központunkat. Innentől kezdve, az általunk készített tervek szerint, elkezdjük az ország összes fiataljának megszervezését, kezdve a középiskolás fiúkkal és lányokkal, egészen a legfiatalabb diákokig; a normál iskolákban, a szakmai iskolákban, a szemináriumokban, a gazdasági iskolákban és végül a falusi fiatalok körében. Ezt követően az egyetemi központokat reformálnák meg. Reméltük, hogy ezek a fiatalok mindannyian a minket éltető hit szellemében fognak felnőni, hogy fiatal felnőttként a politikai színtérre kerüljenek, ahol meg kell határozni és tovább erősödni küzdelmünk sorsa. a frissen végzettek évről évre olyanok lennének, mint a támadások hullámai, amelyek megállás nélkül közelednek.

A POLITIKUSOK ELSZIGETELÉSE

A politikai rendszer megfertőzte nemzeti életünket. Szükség van az ifjúsági szervezkedésre, valamint további önképzésük szükségességének hangsúlyozására, hogy megvédjék és elválasztsák őket a politikai rendszer fertőzésétől. A román fiatalok fertőzésének továbbengedése számunkra megsemmisülést, Izrael határozott győzelmét jelenti.

Ezen túlmenően a mi ifjúsági szervezetünk intézi majd politikai rendszerünk problémáját is, amely fiatal utánpótlás híján éhezni fog. Az egész fiatal generáció szlogenje ez legyen:

Egyetlen fiatal sem léphet be egy politikai párt ajtaján; az, aki ezt teszi, árulója nemzedékének és nemzetének. Mert bizony, jelenlétével, nevével, pénzével, munkájával a politikusok hatalmát erősíti. Az ilyen ember áruló, mint ahogy az is áruló, aki testvére oldalát elhagyva ellensége táborába megy. Bár fegyverrel nem tud visszalőni, ha csak vizet hoz a lövöldözőnek, cinkos az elárult társai közé esők lemészárlásában, következésképpen árulója ügyének.

Az az elmélet, amely mindannyiunkat arra késztet, hogy csatlakozzunk politikai pártokhoz, hogy javítsuk őket – ha úgy teszünk, mintha rosszak lennének – hamis és hamis. Ahogyan a világ kezdete óta, éjjel-nappal megszakítás nélkül, csak édesvíz ömlik a Fekete-tengerbe több ezer folyóból, ami soha nem édesítette meg a sós tengervizet, hanem éppen ellenkezőleg: ugyanez a helyzet velünk, amikor belépünk a pöcegödörbe. a politikai pártok esetében nemcsak hogy nem javítjuk őket, hanem korruptak is lesznek
minket.

Ezek voltak azok a gondolatok és elhatározások, amelyeket leginkább meg kellett valósítani, amikor felmentettek minket. Elkészült a szervezeti felépítésünk. Akciótervünket a legapróbb részletekig elkészítettük. Mindenkinek be van állítva a része. Az induló újság a Generatia Noua ("Az új nemzedék"), szervezetünk egésze pedig Archangelul Mihail ("Mihály arkangyal") lesz. Minden zászlónkon a vakáresti börtöntemplom Szent Mihály arkangyalának képe legyen.

Ez a szervezet – véleményünk szerint – a teljes fiatal nemzedék számára az LA, NC politikai szervezet ifjúsági szekciója lenne, amelynek célja ennek az ifjúságnak a nevelése.
Számunkra ez a vakaresti börtön falai között fogant program egy új élet kezdete volt. valami teljes inspirációt, szervezést és cselekvési tervet jelentett, semmihez sem hasonlítva, amire korábban gondoltunk. Ez egy új világ kezdete volt, egy olyan alap, amelyre még évekig építkezhetünk.

Amikor elhagyjuk a börtönt, el kell mennünk az összes egyetemi központba, és meg kell osztanunk döntéseinket a hallgatókkal, megmutatva nekik, hogy az utcai tüntetéseknek és összecsapásoknak nincs többé okuk az új tervünk ellenére. Továbbra is ragaszkodnánk múltbeli megnyilvánulásainkhoz, nem tagadva őket sajátunkként,

Machine Translated by Google

ne szégyelld őket. De lejárt az időd. Most mindannyiunknak nagy szervezési feladatba kell belefognunk, amely győzelmet hoz számunkra.

AZ ÁRULÁS ÉS AZ ÍTÉLET ELKERÜLÉSE

Motát elgondolkodva láttuk. Állandóan azt mondogatta nekünk, hogy ha egyszer kiszállunk, nem fogunk tudni előrelépni, hacsak meg nem büntetjük az árulót. Mindig is a hazaárulás volt az, ami aláásta a nemzet erejét, de mi, románok, soha nem fordítottuk fegyverünket az árulók ellen; ezért vert gyökeret az árulás, és az élet minden területén szaporodtak az árulók; éppen ezért a román közélet nem volt más, mint a nép tartós elárulása. Ha nem oldanánk meg az árulás problémáját, a munkánk veszélybe kerülne.

Nagyon izgatottak voltunk a tárgyalásunk kezdete előtti este.
Végre eldőlt a sorsunk. Reggel bevittek minket az irodába, hogy családjaink lássanak minket. Corneliu Georgescu szülei Poiana Sibiuluiból származtak.
Nem sokkal később Vernichescu lépett be. Mota karon fogta, mintha mondani akart volna neki valamit, és bementek egy közeli szobába. Néhány perccel később hét lövést és sikolyt hallottunk. Kimegyünk a hallba. Mota lelőtte Vemichescut, hogy megbüntesse árulásáért.

Mota mellé ugrottam, hogy megvédjem, mivel körülvették a rendőrök és a tisztviselők, akik megfenyegették. Amikor a lárma alábbhagyott, azonnal elvittek minket és külön cellákba helyeztek. A kis ablakokon keresztül láthattuk, hogy Vernichescut hordágyon vitték ki a kórteremből a kórház felé.

A celláinkban mindannyian fütyülni kezdtük a „Nagy-Románia Keresztény Diákjait”, harci himnuszunkat, hogy elkísérjük, amíg el nem tűnt a börtön kapuján.
Két órával később megérkezett Papadopol vizsgálóbíró. Egyenként felvezetett minket, hogy megjelenjünk előtte. Mindannyian közös ügyet folytattunk Motával.

Másnap, miután cementpadlón aludtunk, bíróság elé vittek bennünket. A helyzetünk most nagyon súlyos volt, de mi, az udvar pincéjében, folyamatosan énekeltük a harci dalainkat.

A tárgyalásnak egy órakor kellett volna kezdődnie. Délelőtt 10 órától diákok és polgárok ezrei gyűltek össze az udvar körül. Dél körül a főváros összes ezredét behívták a tömeg megfékezésére. Egy órakor bevezettek minket az asszisztensi bíróságra. Az elnökség Mr.

Davidoglu és a promóter Racoviccanu úr volt. A védőpadon Paulescu, Paul Iliescu, Nelu Ionescu, Teodorescu, Donca Manea, Tache Policrat, Naum stb. professzorok ültek. Az esküdtek sorsolása után nagy csend közepette olvasták fel a jogerős parancsot. Hallgatunk. Rájöttünk, hogy a sorsunk dőlt el. Aztán rajtunk volt a sor, hogy beszéljünk. Megkezdődött a kihallgatás. Mindent elismerünk, kivéve a végső döntést. Nem határozzuk meg a dátumot, de bemutatjuk azokat az okokat, amelyek erre a lépésre vezettek. Megmutatjuk a zsidó probléma fenyegetését, és politikusokat vádolunk a nemzet korrumpálásával és elárulásával. Az elnöklő tiszt sok megszakítása ellenére folytattuk a bizonyságtételünket a végéig.

Ezt követte az ügyész súlyos, gyakran méltánytalan és besúgó vádja.
Úgy éreztük, a mérleg az Ön javára billent. Az ügyészség sikere azonban rövid életű volt. Paulescu professzor a nagy tekintélye és szent alakja által kikényszerített egyházi csendben olvasta fel nyilatkozatát: Rövid kijelentés volt, de az ügyész számára, aki zavartan elsüllyedni látszott a karosszékében, megsemmisítő kijelentés.

Egy mélyedés készült; már este 8 óra volt. Odakint a tömeg egyre nagyobb számban várakozott. Nelu Ionescu, Tache Policrat és mások, a végén pedig Paul Iliescu zseniálisan beszélt. Ekkor már hajnali 5 óra volt. Az ügyész új váddal próbálta visszaszerezni pozícióját és meghódítani a Bíróságot.

Ügyvédeink válaszoltak neki. 6 órakor kimondtuk az utolsó szavunkat. Aztán kivittek minket. Az esküdtek megkezdték a tanácskozást. Több mint fél órát vártunk, ami fél évnek tűnt. Kicsit később halljuk a "Hurrá"-t. Egy tiszt hozta nekünk a hírt: "Felmentettek!"

Ezután visszavittek minket a tárgyalóterembe, ahol felolvasták nekünk a felmentő ítéletet. Odakint még mindig vártak az emberek. Tudva, hogy mi voltunk

Machine Translated by Google

felmentették, énekelni kezdték a „Hurrá”-t. Beraktak minket egy autóba, ami ismeretlen utcákon keresztül visszavitt Vacarestibe

a szokásos mentesítési formalitások teljesítése. Összegyűjtjük holmijainkat és ikonjainkat, és készen állunk arra, hogy elhagyjuk a sírt a zűrzavaros és szenvedések hosszú éjszakáival együtt. De szegény Motának kellett maradnia, ki tudja meddig, hogy ezentúl egyedül szenvedjen. Elköszönünk tőle. Könnyes szemmel öleltük meg és mély fájdalommal váltunk el tőle. Elindultunk, hogy szabadok legyünk; ismét belépett a cellájába, a magánzárkába. Ó, hány hétig kell még egyedül feküdnie abban a cementben!

Amint elmentünk, az első dolgunk volt, hogy Danuleseuba és Dragosba mentünk, hogy bocsánatot kérjünk a családjuktól az általunk okozott bajokért, és megköszönjük, hogy a börtönben aggódtak értünk.
Majd elindultunk otthonunkba, ahol édesanyáink és az egész család várt minket, könnyes szemekkel örülve.

Machine Translated by Google

AZ IASI-nál

Iasiban türelmetlenül vártak a fiatalabb elvtársak. Ott már nem találkoztam egyik osztálytársammal sem; tavaly ősz óta mindannyian szétszéledtek szülővárosukban. Az ikonomat a Szent Spiridon templomba vittem, ahol az oltár belsejébe helyeztem. Egymás után megtaláltam az összes barátomat, és örültünk, hogy újra látjuk egymást. De az örömünk nem tartott sokáig, mert amíg a Lapusneanu utcában sétálgattam két nővéremmel és vagy tíz diákommal, a rendőrök kiugrottak minket a kék égből, gumibotjukkal fejbe ütöttek, fenekükkel megütöttek. . a puskáikból.

Ily módon provokálták és ok nélkül eltalálták a Jászvásáron, ahol annyi csatát láttunk? A Jászvásáron, ahol 1919-ben, 1920-ban és 1922-ben legyőztük a zsidó-kommunizmust az egyetemen? A Jászvásáron, ahol a helyükre tettük, és évekig visszatartottuk a zsidóságot és sajtóját? Elütöttem a saját házamban?

Aztán megfordultam, hogy válaszoljak. Úgy tűnt, a felháborodás egy oroszlán erejét adta, és képes lettem volna az egész rendőri erőt felvenni, de diákbarátaim ragaszkodtak hozzám, volt, aki a karomba, ki a lábamba. ilyen területen több további puskatus ütést kaptam. A bámészkodók kiabálni kezdtek és kiabálni kezdtek a rendőröknek. Csalódottan tértem haza, dühösen arra, aki tartott. De nekem mondták.

– Parancsuk van, hogy provokáljanak, ha megtorolsz, lőjenek, és megszabaduljanak tőled.
Délután Garneatával és Radu Mironovicival egy diákotthonba mentem, ahol a diákvezetők összegyűltek egy nagy szobában. Elmesélték, hogy az alatt a hat hónap alatt, amikor nem láttuk egymást, hogyan veszekedtek, és mennyibe került; hogyan tértek vissza az órára, és hogyan kezelték a helyzetet, nehogy megalázzák őket; hogy november 1-jén, a nyitónapon az aulában tartottak istentiszteletet az összes diák és tanár előtt, és amit Lazarescu diák mondott akkor: „Visszamegyünk az órákra, de nem most. Memorandum professzorainkhoz és az egyetemi szenátushoz, amely kielégítő választ vár.

Majd elmesélte, hogyan vezették be ezt a memorandumot, és hogyan engedték át a Bacaloglu kancellárpárti egyetemi tanárok a memorandum legtöbb pontját. November 6-án a tanulók folytatták a tanítást. A tanárok tudták, hogyan kerüljék el azoknak a diákoknak a méltánytalan megaláztatását, akik egy egész évig harcoltak hitükért.

A továbbiakban elmesélték, hogy Marzescu, a belügyminiszter hogyan hozta be saját emberét rendőrprefektusnak, szabad kezet adva neki a diákmozgalom és a nemzeti mozgalom leverésére Jászvásárban; hogy ez az ember az egész rendőri ereje segítségével hogyan vett részt ebben a munkában.
Mivel a diákok visszamentek az órára, és helyreállt a csend, és mivel nem tudta, hogyan szerezzen babérokat és kapjon fizetést, ugratni kezdte őket.
Azt is elmesélték, hogy december 10-én a Székesegyház felé igyekvő diáklányokkal részeg rendőrök találkoztak, akik gumibotjukkal megverték, hajuknál fogva - a tanárok szeme láttára -, és a sárban hurcolták őket. úton; hogyan verték meg egyenként a diákokat; hogy december 10-én Gheorghe Manoliu diákot, a kórusvezetőt botokkal bokán verték, majd letartóztatták; mint ő, akit a rendőrség nagy nyomorúságban tart,

sárgaságot kapott és a kórházban meghalt.
Iasi diákjai nehéz időket éltek át ebben a hat hónapban.
Mi viszont elmondtuk nekik megpróbáltatásainkat, emlékeztetve őket arra, hogy kötelességünk kihozni Motát a börtönből. a végén számot adtunk a jövőre vonatkozó terveinkről.

Hogyan szervezzük meg egész nemzedékünket, neveljük és neveljük hősi szellemben; hogyan kellene elszigetelnünk a politikai rendszert, hogy egyetlen fiatal se kerüljön a soraiba, és hogyan lehet legyőzni, és hogyan lehet a LANC professzorral
Cuza beléphetett; mint csak egy nacionalista kormányon keresztül, a mi kifejezésünk
A román lelkiismeret, erő és egészség, a probléma

Machine Translated by Google

A zsidóságot a román elem védelmében jogi lépésekkel és a zsidó invázió megállításával lehetne megoldani. Ahogy a mi generációnknak az a nagy és szent küldetése, hogy ezt feleleventse

tudatosság, ez az erő és ez az életerő. Hogy mi, "vacarestisek" úgy döntöttünk, hogy mindannyian Jászvásárba jöjjünk, és itt hozzuk létre ennek az akciónak a központját, amelyet Szent Mihály arkangyal oltalma alá helyezünk. Társaink nagy örömmel hallották és fogadták jövőre vonatkozó terveinket. A találkozó után felkerestük Cuza, Gavanescul, Sumuleanu stb. professzorokat, velük is megosztva gondolatainkat.

Machine Translated by Google

EGY NAGY ÉV

VIZSGÁLATOK MÁJUS

1924 - 1925 MÁJUS

A KERESZTÉNY MŰVELŐDÉSI OTTHON

Találkozásaink a követni próbált tervre tekintettel nehezen sikerültek, mert nem volt saját helyünk. Mindannyian szegények lévén nem engedhettünk meg magunknak, hogy legalább két szobát béreljünk a fiatalok szervezésének megkezdéséhez. A háborúból megmaradt falaktanyában találjuk magunkat Mrs. ghica-ban. Egy nap úgy döntöttünk, hogy több szobás házat építünk.

De hogyan tegyük ezt? 1924. május 6-án mintegy 60 fiatalt, főiskolást és középiskolás diákot gyűjtöttem össze (a Jászvásáron alapított első Keresztes Testvériség* tagjait). És így beszéltem hozzájuk: "Kedves elvtársak, meddig fogunk még izzadni, hogy ebben a laktanyában tartsuk az üléseinket? Eddig a román diákoknak joguk volt a saját egyetemi épületeikben találkozni. De minket kiutasítottak.

Machine Translated by Google

Tegnapig jogunk volt találkozni a támogatottjainkban. Minket is kiutasítottak innen. Ma egy leromlott laktanyában találjuk magunkat, ahol esik az eső. A diákok minden városban segítséget kapnak nemes törekvéseikhez.
Itt nincs senki, aki segítsen rajtunk, mert a körülöttünk lévő lakosság ellenséges zsidók és érzelmektől mentes politikusok sokaságából áll. Románjaink olyan városok peremére szorulnak, ahol fekete nyomorban élnek. Egyedül vagyunk. Az erőt, hogy újabb sorsot faragjunk nekünk, most, mint holnap, csak magunkban találjuk meg.

Meg kell szoknunk ezt a gondolatot, hogy Isten és köztünk nincs, aki segítsen rajtunk.
"Ezért

nincs más megoldás, mint saját kezűleg felépíteni azt a házat, amelyre szükségünk van. Igaz, hogy egyikünk sem épített házat, nem épített téglát. Megértem, hogy először bátorságra van szükségünk ahhoz, hogy megtörjük azt a mentalitást, amelyben felnőttünk, a Az a mentalitás, amely értelmiségivé teszi azt a fiatalt, aki a diákrá válása utáni második napon szégyelli az utcán csomagot cipelni, bátorságra és akaratra van szükségünk ahhoz, hogy a nulláról kezdjük, malmunkkal eltávolítsuk az akadályokat és leküzdjük a nehézségeket."

Olimpiu Lascar, egy nagy szívű kis építőmester, akinek háza volt Ungheniben a Pruth-folyó mellett, bátorított az ötletemben, és így szólt hozzánk: "Uraim, azt javaslom, jöjjenek és készítsék el a téglákat Ungheniben, ahol földem van. hogy elmegyek, hadd maradjanak. A házamat is a rendelkezésedre bocsátom."

Javaslatát elfogadjuk. De nem volt pénzünk kifizetni a jegyünket Unghenibe. Körülbelül 300 lejre volt szükségünk körülbelül 20 főre. Ezt a pénzt is az Olimpiu Lascar adta nekünk.
*
Az „Irmandades da Cruz" azok a „fészkek", amelyekben a fiatal „keresztestvérek" gyűlnek össze a középiskolákban. Lásd még "A szervezet kezdetei" fejezetet a "Mihály arkangyal légiója" részben, 244. oldal; lásd még a 248. oldal lábjegyzetét. (Tr.)

AZ ELSŐ MUNKATÁBOR 1924. május 8

Május 8-án indultunk Unghenibe, hol vonattal, hol gyalog. 26-an voltunk. Nem volt semmink: sem lapátunk, sem semmiféle szerszámunk, sem pénzünk, sem élelem. Lascar, aki várt ránk, üdvözölt minket. "Üdvözöljük, uraim! Ungheni mezőváros tele van zsidókkal, mint egy méhkas. Talán, ha látják, kevésbé viselkednek szemtelenül.
Mi keresztények, csak kevesen, rettegünk tőlük.
"Végül küldöttségeket

alakítottunk, hogy elmenjenek a keresztények otthonaihoz, és megpróbáltak kölcsönkérni lapátokat, lapátokat és egyéb szükséges eszközöket. Másnap a Pruth folyó partján lévő telkre mentünk. A helyi pap azt mondta, Imádkozzunk értünk Több egy hétig dolgoztunk, hogy elérjük a jó talajt, mert balszerencsénk volt, hogy több-kevesebb éven keresztül a város lakói ott rakták le a szemeteiket, néhol majdnem két méter vastag réteget képezve. Szeretettel emlékszem vissza a régi Chiroscára, amikor elkezdtünk agyaggal dolgozni és téglákat készíteni. Öt fős csapatokra osztottak minket, mindegyik napi 500 téglát készített, ami összesen napi 3000 darabot ért el.

Később, amikor a létszámunk nőtt, még többet kerestünk, reggel 4 órától estig dolgoztunk.
A nagy probléma az volt

Étel. Kezdetben az ungheniek segítettek nekünk; később Jászvásárból is küldtek hozzánk élelmiszert. Volt tanáraink, Cuza és Sumuleanu némi gyanakvással nézték vállalkozásunkat. Gyerekesnek tartották, azt hitték, hogy nem fogunk sikerülni. Egy idő után azonban elkezdték értékelni erőfeszítéseinket, és még segítettek is nekünk.

Machine Translated by Google

Amikor Corneliu Georgescu elhagyta a kolozsvári egyetemet, ahol egy évet végzett gyógyszerészként, és Jászvásárba érkezett, a többiekkel egyetértésben, átadtuk a fazekasságnak azt a 17 000 lejt, amelyet akkor adományozott, amikor Vacarestiben voltunk, és amelyet ő tartott meg. nekünk. Mivel azonban az etetési probléma komoly volt, Ghica asszony kölcsönadott nekünk egy kéthektáros telket, amelyet más diákcsapatok ültettek be, hogy megtermeljük a szükséges zöldségeket Ungheniben. A munkánk most két helyen folyt, az egyik diákcsoport Ungheniben, egy másik Iasiban a kertben dolgozott, három-négy naponta cserélve. Első terepmunkánk forradalmat generált az akkori gondolkodásban. Mindenki mindenhonnan - parasztok, munkások és nem kevésbé értelmiségiek - érkeztek hozzánk, tele kíváncsisággal. Ezek az emberek megszokták, hogy a Lapusneanu utcában elegánsan felöltözve sétálnak a diákok, vagy szabadidejükben örömdalokat énekelnek a sörözők asztalai körül.

Most látták, hogy agyagot dolgoznak lábukkal, derékig sárosak; folyóvizet vödrökben vonszolni a Pruth folyóból; a nap melegében a lapát fölé hajolva.
Ezek az emberek szemtanúi voltak egy addig uralkodó koncepció összeomlásának, nevezetesen annak, hogy szégyen az értelmiséginek a kezével dolgozni, különösen olyan nehéz munkákban, amelyeket korábban rabszolgáknak vagy aljas osztályoknak tulajdonítottak. A vidék értékét ebből a szempontból elsőként pontosan a szerény osztályok tagjai értették meg. A más kategóriáktól társadalmilag elkülönült parasztok és munkások, akik munkájukat nem becsülték meg, szemérmesek voltak, megmutatták varázsukat az arcukon, amiben első látásra kimerítő munkájuk elismerését és megbecsülését látták. Megtisztelve érezték magukat, és talán szebb napokat képzeltek el maguknak és gyermekeiknek a jövőben.

Ezért abból a kevésből, amijük volt, naponta hoztak nekünk ennivalót, örömmel.
A diákélet nyugodtan telt. Nem volt több utcai demonstráció és incidens.
Örömmel, reménnyel telve dolgoztunk, gondolva, hogy hamarosan lesz: saját házunk,

ÚJ LÉLEGZET

Egy nap apám Iasiba ment, és ott találkoztam vele. Este 10 körül indultam haza. A Union Square-en zajt hallottam egy étteremben, és megálltam, hogy megnézzem, mi történik. Két diák, Barlad Tutoveanu testvérei veszekedtek Constantinescu-Iasi professzorral. A rendőrprefektus a helyszínre érkezett, a diákokat megbilincselte és a rendőrkapitányságra előállította, majd megverte őket. Én anélkül, hogy bármit is mondtam volna, csak szomorúan néztem ezt a jelenetet. Aztán észrevettem, hogy Clos biztos úr 3-4 rendőr kíséretében jön felém. Két lépésnyire tőlem felkiáltott: "Mit csinálsz ebben az órában az utcán, te semmirevaló?"

Zavartan csak néztem rá. Mivel olyan sok éve ismert, nem tudtam elképzelni, hogy így megszólítson. Azt hittem, másnak vett engem. De úgy éreztem, hogy megragadtak a nyakamnál, és visszatoltak. Aztán megint: "Már engem bámulsz? Csavargó... szélhámos!"

Nem szóltam semmit, csak álltam és néztem őket. Így hát ütés ütés után, a négy rendőr lökdösve, több mint 30 méterrel "vittek" a szmimovi sarokig.
Itt levettem a kalapomat, tisztelgettem őket, és azt mondtam:
"Köszönöm, uraim."
Mélyen megsérülve, a fájdalomtól és a szégyentől összetörve tértem haza, hogy gyötrelemben töltsem azt az éjszakát. életemben ez volt a második alkalom, hogy megütöttek, mindkétszer ugyanabban a hónapban. uralkodtam magamon. De ti, az egész világ elnyomói, hiányzik az önuralom ereje. Aki uralkodik magán, az egyszer rettenetesen felrobban. Másnap elmondtam apámnak, hogy mi történt velem. – Hagyd békén – mondta. "Ne csinálj semmit. Egy ilyen embernek két pofon csak bemocskolja a kezét. Biztos lehetsz benne, hogy eljön az igazságszolgáltatás ideje. Valószínűleg arra vannak ítélve

Machine Translated by Google

ugratni. De uralkodnod kell magadon, és meg kell próbálnod többé nem egyedül menni.

Megfogadtam a tanácsodat, de úgy tűnik, hogy akit megvertek és nem viszonozza, az már nem férfi. Szégyelli magát, szégyent érzi magát. Nagy következtként hordtam ezt a gyalázatot a szívemben. De a legrosszabb még néhány nappal később következett.

FÚJÁSOK ELFOGYVA A KERTBEN

A kert teljesen lepusztult. Ungheniből jöttünk paradicsomot rakni. Május 31-én 5 órakor 50 diák állt készen a munkakezdésre.

Még mindig formáció közben, amikor befejeztük a névsorolvasást, több katonát is észrevettem a kert hátsó részében. Aztán több mint 200-an berontottak az udvarra fegyvereiket cipelve.

Körülvettek minket. Azt mondtam a fiúknak:

"Mindenki maradjon nyugodtan. Ne reagáljon."

Ugyanebben a pillanatban fekete felhőként láttam egy körülbelül 40 fős csapatot a kapu körül, akik ütemesen futottak, revolverekkel a kezükben, kiabálva és káromkodva.

Manciu polgármester és a rendőrsége volt az. Pillanatok alatt mellettünk voltak. Két biztos és a rendőrfőnök három fegyvercsövet nyomott a homlokomra. Vérben forgó szemekkel néztek rám, káromkodva. Manciu felkiáltott: – Kösd meg a kezed a hátad mögött!

Megütött. Másik ketten rám ugrottak, megrántották az övemet, és szorosan megkötötték a kezeimet. Aztán egy hátulról érkező ütés elkapott a jobb állon. Egy másik, Vasiliu Voinea odalépett és a fülembe súgta:

"Éjszaka előtt megölünk! Nem fogod megélni, hogy kiűzd a zsidókat!"

Káromkodott és megrúgott; majd ütések záporoztak az arcomra és néhányan az arcomba köptek.

Az egész frontunk, amely immár a puskák és a revolverek közé zárva, mozgásképtelenül állt, és tehetetlenül bámulta, hogy a segítségemre jöjjön.

Dona Ghica lejött, követelve: – Mit jelent ez, polgármester úr?

Ő pedig azt válaszolta:

– Téged is letartóztatlak!

Kicsit oldalt láttam a buzeai ügyészt, aki szemtanúja volt a jelenetnek. Fegyver a kézben, az őrizetben lévőket átkutatták. Aki megmozdult, azt megütötték és a földre döntötték. Utána nyolc, rögzített szuronyos csendőr kíséretében 10 méterrel előttem tartottak; a többiek mellett szintén 200 csendőr állt. És elvittek minket. Elöl voltam, hátam mögött megkötött kézzel, arcom köpött, a többiek követték. Így elkísértek minket a Carol utcán, az Egyetem előtt, a Lapusneanu utcán, a Union Square-en, a Cuza-Vodán a Rendőrség Prefektúra felé.

A polgármester és tisztjei kezüket dörzsölve mentek végig a járdákon. A boltjaik előtt ujjongott zsidók tisztelettel üdvözölték őket.

Én szomorúan alig láttam a szemem elé, éreztem, hogy mostantól mindennek vége.

Több elhaladó középiskolás megállt, és felém billentette a sapkáját. Azonnal letartóztatták, bántalmazták és az Egyesült Államok többi részéhez helyezték őket. Miután így több mint egy kilométeren át a város közepén parádéztak a zsidó lakosság előtt, ebben a teljes megaláztatásban, a Rendőrségre vittek minket. Bedobtak egy koszos kunyhóba megkötözve, ahogy voltam; a többieket a hátsó udvarban tartották.

FENTI, A POLGÁRMESTERI HIVATALBAN

A fiatal foglyokat egyenként vitték a polgármesteri hivatalba kihallgatásra. A polgármester az íróasztalánál ült, a többi kihallgató pedig, több mint harmincan, körülötte ültek a székeken. – Mit mondott neked Codreanu? – követelte.

Machine Translated by Google

– Nem mondott nekünk semmit, polgármester úr – válaszolta a diák vagy fiatal egyetemista. – Most kijelented mindazt, amit mondott!

A vallató cipőjét levették, bokáját leláncolták. Egy pisztolyt döftek közéjük, és fejjel lefelé emelték fel, a fegyvert két katona tartotta a vállán.
Manciu a kabát nélkül ökörinával ütni kezdte az áldozat talpát. Szegény gyerekek lehajtott fejjel, így a lábukra verve, nem tudták elviselni a fájdalmat, elkezdtek
sikoly.

Felismerték, hogy szembe kell nézniük ezekkel a csatlós-komisszárokkal, akik jóízűen gúnyolódtak a megdöbbentő képen - amelyben a román nemzet gyermekeit az ellenség által fizetett gazemberek kínozzák - távol minden szívtől, amely sírni tudna értük és beavatkozhatna az érdekükben. felkiáltott :

"Segítség!"

Aztán Vasiliu biztos vödrök vízbe hajtotta a fejüket, hogy ne hallják odakint a fájdalomtól és kétségbeeséstől érzett kiáltozásukat. Amikor végre elviselhetetlenné vált a fájdalom, és úgy érezték, a testük nem bírja tovább, sikoltoztak, hogy mindent beismernek.
A prefektus az íróasztalához lépett, várva a vallomását, és az áldozatok szabad lábbal kábultan néztek körül. Aztán sírva fakadtak, térdre borulva a polgármester előtt: "Bocsásson meg, uram, de nem tudjuk, mit nyilatkozzunk."

"Nem? Nem akarod? Emeld fel újra!" megparancsolta biztosainak és csendőreinek.
És minden szegény gyermek fagyos szívvel nézte, ahogy a kínjaira való előkészületek újra kezdődnek. Ismét fejjel lefelé a fegyverre emelve, ismét lábon verve. Ismét egymás után érezték, ahogy a polgármester ütései a lábukra hullanak. Lába véres volt, fekete, mint az ében, megdagadt, hogy nem tudtak cipőt hordani. A megkínzottak között voltak: a jelenlegi Ilfov megyei ügyész fia, Dimitriu; Ambrozie őrnagy fia dobhártyatöréssel, aki később megbízott lett ugyanabban a rendőrségi prefektúrában.

Ily módon megverve egy külön titkos szobába vitték őket.
9 óra körül hívtak. Még mindig megkötött és elaltatott kézzel két csendőr kísért el a polgármesteri hivatalba. Ott ült egy asztal mögött, körülötte több mint 30 ember, biztosok, segédbiztosok és ügynökök. A szemébe néztem.
Talán találok köztük egy együttérző szívet. De nem találtam mást, csak az általános elégedettséget; Mindenki mosolygott: Botez, a biztonsági főnök, Dimitriu, az igazgatója

Prefektúra,

Vasiliu biztos úr, Clos és a többiek. A polgármester elővett egy papírlapot. Felírtam a nevem, majd:

– Pontosan mi a neved?
– Corneliu Codreanu vagyok, jogi doktorjelölt, és ugyanabban az ügyvédi kamarában, mint te.
– Vigye le!
Három személy, szolgai gazember, rám rontott, és leütött az asztaluk előtt. – Vedd le a cipőjét!

Levetették őket, cipőnként egy embert.
– Tegyél rá láncot!

Leláncolták a
lábamat. Azt
mondtam nekik: „Uram

Polgármester úr, most te vagy a legerősebb, élet és halál ura; de holnap, amikor elmegyek innen, bosszút állok rajtad és azon, aki elátkozott engem."

Abban a pillanatban zajt és hangokat hallottam a folyosón.
Cuza professzor Sumuleanu professzorral és a gyerekek szüleivel érkezett: Nadejde ezredes, Dumitriu őrnagy, Butnariu, Ambrozie őrnagy és mások, az ügyész és az orvosszakértő, Bogdan professzor kíséretében.

Machine Translated by Google

A polgármester és a többiek felugrottak a székükből, és beugrottak a terembe.
Hallottam a polgármestert.
"Mit akarsz itt? Kérlek, menj el!" Aztán Cuza
professzor hangja: "Szerinted kit utasítasz ki?
Azért jöttünk, hogy kiutasíts minket? Az ügyész kíséretében jöttünk, mint bejelentők ellened."

– Csendőrök, dobjátok ki őket! – parancsolta a polgármester.

Sumuleanu professzor a szoba ajtajában állt, ahol az áldozatok be voltak zárva, és azt mondta.

– Ügyész úr, addig nem hagyjuk el ezt a szobát, amíg ki nem nyitják nekünk.
Több biztos.
"Nincs senki ebben a szobában. Üres.
Sumuleanu professzor: "Most nyissák
ki ezt a szobát!"
Az ügyvéd közreműködésével kinyitották a helyiséget, és hat fiatalt szüleik segítettek, és bevittek a városházára.
A halottkém, Bogdán professzor mindet megvizsgálta, és orvosi igazolásokat állított ki. Néhány órával később az udvaron lévőket kiengedték. Még két napig tartottak fogva, utána küldtek a nyomozási bíróhoz.

Elengedett. Azt mondtam neki: "Bíró
úr, ha nem lesz igazság, én magam fogom megtenni."
Hazamentem, Cuza professzor Liviu Sadoveanuval eljött hozzám.
"Hallottuk, hogy azt mondtad, hogy a saját kezedbe akarod venni a törvényt. Ne tedd ezt.
Jelenteni fogjuk ezt a Belügyminisztériumnak, és nyomozást követelünk. Lehetetlen, hogy ne kapjunk elégedettséget."

A RARAU-HEGYEN

Morálisan összetörtem. Minden tervem kudarcot vallott. A fazekasságot és a kertet a sorsra bíztam, és felszálltam az első vonatra a bukovinai Campul-Lungba, ahol a zöld ösvényeken lassan felmásztam a hegyre, magammal cipelve lelkem terhét és a tegnap megaláztatását is. mint a jövővel kapcsolatos rejtélyes kínok. Úgy tűnt, nincs barátom a világon, csak a hegy – a Rarau, a remeteségével. Amikor körülbelül 4500 láb magasan voltam, megálltam.

Több száz mérföldön keresztül néztem hegyeket és dombokat, de a szemem előtt semmi sem tudott pótolni

a gyalázat és megaláztatás képe, aminek ki voltam téve társaimmal együtt; Még mindig hallottam a zokogását, és fájt. Besötétedett. Egy élő lélek sincs körülötte. csak fák sikoltozó keselyűkkel a kopár sziklák körül.

Csak a nehéz kabátom és egy kenyér volt nálam. Ettem egy kis kenyeret, és ittam a sziklákból kifolyó vízből. Fadarabokat gyűjtöttem, hogy menedéket, kunyhót csináljak magamnak. Másfél hónapig laktam itt ebben a szobában. A szükséges kevés élelmet a pásztorok hozták nekem az öreg Piticaru karámából.

Mogorva voltam és szégyelltem lemenni az emberek közé. Feltettem magamnak a kérdést: milyen bűnöket követhettem el, hogy Isten ezt a szerencsétlenséget éppen most a fejemre küldi, amikor készen álltam egy ilyen nagyszerű és gyönyörű terv elindítására? Mota írtam:

"Nem tudom, mi bánt; úgy tűnik, nem vagyok önmagam! A szerencse elhagyott. A szerencsétlenség egy ideje, lépésről lépésre követett; bármibe is kezdek, kudarcot vallok. És amikor a szerencse már nem szolgál. a csatában mindazok, akik körülötted vannak, elkezdenek elhagyni téged. Összegyűjtöd őket 30 győzelem árán, és egy vereség is elég ahhoz, hogy
elhagyjanak téged."

Machine Translated by Google

A lelkemet kétségek gyötörték. válaszút előtt álltam. Az ország javáért küzdöttünk, és a nép ellenségeiként kezeltek bennünket. Kíméletlenül ütött minket a kormány, a rendőrség, a csendőrök, a hadsereg.
Használjunk erőt is? Ők az állam; tízezrekkel, százezrekkel. Mi, egy maroknyi fiatal, akiket fizikailag kimerített a nehézség, az éhség, a hideg, a börtön, milyen erőt képviselünk, hogy reménykedjünk egy kis győzelmi esélyben is? Ha megpróbálnánk, összetörnénk. És a végén a zsidó sajtótól megdöbbent ország azt mondaná, hogy őrültek vagyunk. Nem alkalmaznak erőszakot és erőszakot, mint ők?

Provokálják, kínozzák az embereiteket, szétszórják és megölik. Hagyjuk magunkat megölni? De a mi korunkban még mindig nem írtunk semmit, és azt sem tudjuk, miért öltek meg minket, jobb, ha mindannyian elhagyjuk az országot. Kimenni és átkozni; számára

barangoljon az egész világon. Inkább koldulunk országról országra, mint hogy ennyire megalázzanak itt a saját földünkön.
Vagy gyere le erről a hegyről, fegyverrel a kézben, és pontos igazságszolgáltatással, hogy véget tudjak vetni annak a fenevadnak, amely elzárja az utat, és kifojtja az életet nemzetünkből. De mi lesz a terveinkkel később? Meg fogok halni az erőfeszítésemben, vagy meghalok a börtönben; mert nem bírom elviselni a bebörtönzés rezsimjét. Szeretem a szabadságot. Ha nincs meg, meghalok. De mi van Motával? Egy ilyen lépés ugyanis az én mártíromságomat és Motáét is jelenti, akinek a felmentési esélyei teljesen eltűnnek. Az egész csoportunk összeomlik. Hiábavaló lett volna minden jó szándékú gondolatunk, minden szervezési tervünk – mert mind itt kötött volna ki.

Hat hétig fent a hegyen gyötörtek ezek a gondolatok, nem tudtam megoldást találni. Aggodalmaim és gyötrelmeim súlya alatt a mellkasom fájni kezdett, és éreztem, hogy az erőm gyengül.

Lendületes ember voltam, aki soha nem engedett senkinek. Biztos voltam magamban, és bíztam az erőimben. Bárhová mentem, én nyertem.

Ezúttal a mostani nehézségek megrendítettek! Lejöttem a hegyről. A sorsra bíztam az egészet; Nem találtam megoldást. De azóta hordtam magammal egy revolvert, amelyet az első, legkisebb provokációra használni szándékoztam; senki sem mozdítana el ettől az elhatározástól. Elmentem a fazekashoz. Ott a munkával megbízott Grigore Ghica példamutatóan teljesítette a feladatát. A tárolt téglák száma jelentősen megnőtt.

Két új, egyenként 40 000 tégla befogadóképességű kemence épült.
Ez július 15-e körül volt. A fiúk szeretettel fogadtak. A hátsó udvarban nem történt semmi különös.

Iasiban azonban változásokat találtam. Azok a rendőrbiztosok, akik korábban alig hordtak cipőt, most tetőtől talpig olyan zsidók ruházták fel őket, akik úgy érezték, hogy abszolút urak. A Rendőrség rendelkezésére állt a zsidók által biztosított autó.

Olyan szemtelenségről tettek tanúbizonyságot, amelyre 1919 óta nem volt példa, a kommunista mozgalmak idején, amikor a forradalom előestéjén képzelték el magukat, és amikor minden kis zsidó, Jászvásárban vagy a Pruth-on, népbiztos hangulatát öltötte magára.

TÖBBSÉGÜNK OSZTÁSÁRA

A zsidó-liberális hatalom hallott a mi csoportunkról, a Vacaresti-i szavazásunkról, felismerve, hogy e tömb körül egyesülni fognak a diákok. Semmi sem ijeszti meg jobban a zsidókat, mint a tökéletes egység másokban: az érzések egysége egy mozgalomban, egy népben.
Ezért mindig a "demokrácia" pártján állnak, aminek egyetlen előnye van, és az a nemzet ellenségének. A demokrácia ugyanis megtöri egy olyan nép egységét és szellemiségét, amely a romániai és a világ többi részének zsidóság tökéletes egységével és szolidaritásával szemben, miután demokratikus pártokra oszlott, így széttöredezett, vereséget szenved.

Machine Translated by Google

Ez igaz volt a diákmozgalomra is; Mivel nem volt tökéletes egységünk, a zsidók olyan frakciókat vagy vezetőket találtak, akiket szabadkőműves módon meg tudtak győzni, vagyis mindenféle elképzelést sugallva nekik, amelyeknek nem volt más célja, mint egységünk megbontása.

Illetve, mivel csoportunk ezúttal megingathatatlan egységet mutatott be azzal a lehetőséggel, hogy a teljes diákmozgalmat maga köré gyűjtheti, hazugságok és gondosan szövött intrikák végtelen sorozatával szembesültünk azzal a céllal, hogy elválasztsuk Motát tőlem és a többiektől. .

A zsidók gyenge elemeket találtak a tanulók között, amelyeket akaratlanul is használhattak.
A zsidók úgy tettek, mintha nagy titkokat osztanának meg velük, intrikákat indítottak, amelyek még a diákok szüleit is megfogták, akik közül néhányan a legvadabb szószólóivá váltak gyermekeik e csoporttal való kapcsolatának megszakítására.

Hogyan tudtunk ellenállni? Vacaresti csak terveink előrelátása révén sikerült. Az első pillanattól fogva rájöttünk, hogy a szabadkőművesség és a judaizmus klasszikus támadása ellenünk fog irányulni. Készen álltunk. Tehát abban a pillanatban, amikor elkezdődött, még a legközelebbi rokonainknak is ellenálltunk. Amint észleltünk egy intrikusat a munkahelyén,
összeültünk és értesítettük az egész csoportot.

Itt most minden szervezetnek adok tanácsokat, felhívva a figyelmet erre a mindenhol általánosan használt rendszerre. A támadás elkerülése érdekében: 1. Soha ne higgyen el az elfogult információknak, függetlenül attól, hogy honnan származnak.
2. Azonnal jelentse a cselszövés-kísérletet a kérdéses csoportnak, az érintett személyeknek és a vezetőknek. Ily módon a támadás visszaverhető.

AZ ÉN BETROTA

1924. augusztus 10-én az Ungheni fazekasságban, társaimmal és szüleimmel körülvéve, eljegyzésem Elena Ilinoiu asszonnyal, Mr.
Constantin Ilinoiu gépész, nagy kedvességű és gyengéd lelkű ember volt. Utána hozzájuk költöztem, ahol tárt karokkal fogadtak, pedig öttagú családjuk volt. Ez a család állandó támaszom volt a küzdelmemben. Az irántam való törődésed és szereteted kitartott. Szeptember 13-án Husiékhoz mentem, ahol a szülinapomat és a nevemet ünnepeltem a szüleimnél. Nemrég voltam 25 éves.

Machine Translated by Google

MOTA-VLAD PRÓBA

Mota és a revolvert megszerző Leonida Vlad diák perét 1924. szeptember 26-ára tűzték ki. Vlad néhány nappal a lövöldözés után feladta magát, és végig Motával együtt börtönben tartották.

Elutaztam Bukarestbe, ahol tanácskozást nyitottak az Assizes Bíróságon. Mota energikusan megvédte tézisét, miszerint a hazaárulást meg kell büntetni. Az árulókkal elege közvélemény élénk érdeklődéssel és lelkesedéssel követte a per menetét.
Mota gesztusában az árulók elleni fellépés kezdetét és az erkölcsi egészség bizonyítékát látta. Fényként ragyogott be bravúrja a román élet sötét oldalára, ahol évszázadról évszázadra buktatták le a nép érdekében harcosokat.

áruláson keresztül.
Az ajl egyetemek összes hallgatója hatalmas demonstrációt tartott felmentéséért.
A bukaresti udvar körül ismét emberek ezrei gyűltek össze, akik új életet akartak hazájuknak, és követelték Mota szabadságát.

Hajnalban a népbíróság felmentő ítéletet hozott, amelyet országszerte lelkesedéssel fogadtak. Mota, miután látta szüleit, Kolozsvárról indult Iasiba, ahol fogadalmunk szerint le is telepedett.

KÖRÜL, MI TÖRTÉNT A KERTBEN

Az a megaláztatás és gyalázat, aminek a május 31-i törvénytelenség során értünk, erkölcsileg összetört bennünket; nyílt seb lett, ami elmélyült

Machine Translated by Google

egyre jobban felemészti az életünket, és látszólag közelebb visz a sírhoz.

A megaláztatás, amelyet akkor érz, amikor téged és a tiédet meggyalázzák, mély fájdalmat okoz, ami miatt kerülöd az embereket, és szégyelled, hogy látják. úgy tűnik, úgy érzed, hogy ez a világ megvet téged, a szemedbe nevet, mert képtelen vagy megvédeni a becsületét; hogy magát a társadalmat veszélyezteted azzal, hogy gyávaságoddal elhiteted vele, hogy egy elnyomó büntetés nélkül megszégyenítheti és megsebesítheti azt szeszélye szerint.

Ezek a fájdalmak arányosan növekedtek, ahogy a jogorvoslat megszerzésére irányuló erőfeszítéseinket olyan cinizmussal utasították vissza, amely kétségbeesésbe kergetett bennünket.
Azok az áldozatok, akik elégtételi keresetet nyújtottak be, azt kockáztatták, hogy ismét megverik őket a rendőrség, ezúttal az igazságszolgáltatás praetoriumának falai között, sőt még a bírák előtt is. Végül azonban a panaszosokat ítélték el. A május 31-én történtek nem voltak következmények nélkül.

Az újságokból reprodukálom azt a visszhangot, amelyet ez az esemény a román társadalomban keltett, valamint a felháborodás kielégítésére tett kísérleteket.

Az Universul ("Az Univerzum") 1924. június 8-án a következő címmel nyomtat:

AZ IASI RENDŐRSÉG

A DIÁKOKAT MEGVERTE A PREFEKTÍV RENDŐRSÉG

Manciu urat, a jászvásári rendőrség prefektusát úgy képzeljük el, mint a múlt század egyik leghírhedtebb rendőrtisztjét, akit az erőszak és a brutalitás példázta, Manciu polgármester úr, jóllehet csak egy éves tapasztalattal rendelkezik egy olyan egyetemi városban, mint pl. Iasi tavaly az egyetemi tanárok kongresszusán avatta be anakronisztikus rendőri erőszak rendszerét. Sikerült megállítania egy egyetemi oktatói konferenciát, mert rendőri késztetései ezt diktálták neki.

Az ezt követő tiltakozások az értelmiségiek e legkiválóbb csoportját ért méltatlankodások ellen eredménytelenek maradtak, mivel Iasi Rendőrség prefektusa politikai támogatást kapott ahhoz, amit tett.

És azóta Manciu úr szorgalmasan folytatja rendőri módszereit, amelyeket az elmúlt napokban különösen mutatott be, amikor ver, szomjan ver, buzgón üt, ravaszul kivérezteti a diákokat, majd megparancsolja alattvalóinak, hogy utánozzák őt. ugyanazzal a brutális buzgalommal.

Nem számít, mit tettek Iasi tanítványai, ha gyilkosok voltak, nem lett volna szabad megverni őket.

Elsősorban nyomozást kellett volna folytatni, az ügyészséget értesíteni, le kellett volna tartóztatni, esetleg leláncolni, de nem verni.

Manciu polgármester úr feladatai ellátása során bizonyos, az „állatok védelmére” vonatkozó előírásokat köteles alkalmazni. Még azt is hisszük, hogy kényszeríti őket.

– Vagyis ügyel arra, hogy a lovakat ne verjék, a disznókat ne kínozzák.

Mindazonáltal Manciu úr, aki diákként bizonyára büntetőjogot tanult, és biztosan olvasott néhány olyan büntetőjogi szakirodalmat, amelyet jeles büntetőmesterünk, Iulian Teodoreanu ajánlott neki, aki a brutális szankciók eltörlését hirdette. belül

börtönökben, személyesen verték a diákokat, kínozták, vérrel borították be őket.
De mi van akkor, ha a megvert diákok nem vétkesek az őket megvádolt abszurditások egyikében sem? És akkor mi van? Őt viszont le kell győzni?
Természetesen szükség van egy bírósági vizsgálatra.
De szankcióra is szükség van ahhoz, hogy Manciu úr ne erősítse meg izmait a diákok fejében. "

B. Cecropide

Machine Translated by Google

Az újság 1924. június 9-én folytatódik:

AZ IASI DIÁKOKAT rosszul bántották

A rendőrök ugratták, ok nélkül megkínozták őket, brutális rendőrprefektus.
Manciut ki kell rúgni.

Egy korábbi számunkban írtunk a Mr. által elkövetett banditizmusról.
Manciu, a jászvásárhelyi rendőrség prefektusa a diákok ellen.
Ma több részletet reprodukálunk abból a memorandumból, amelyet a hallgatók eljuttattak a Belügyminisztériumhoz.

Építőhallgatók A memorandumban azt írják: "Mi, keresztény hallgatók a
Jászvásári Egyetemen egy hónapja úgy döntöttünk, hogy saját munkánkból építünk egy művelődési házat..."

A rendőrprefektus provokációi Amint összegyűltünk,
körülvett minket egy csendőrcsapat és az egész rendőrségi apparátus Manciu polgármester vezetésével.

Amíg mindannyian mozdulatlanul álltunk, fegyvert kinyújtva, ránk csaptak, szitkozódni kezdtek és a lehető legbarbárabb módon vágtak hozzánk.
Átkutattak bennünket, mert azt hitték, hogy fegyvert találnak rajtunk, de egyikünknél sem találtak semmit.
A házkutatás során Corneliu Zelea Codreanu kollégánk zsebébe próbáltak egy revolvert és néhány papírt tenni, ami ellen tiltakozott. Ezért verte meg Manciu rendőr, Clos felügyelő, Vasiliu biztos, és a többi ügynökkel együtt úgy megkötözték, mintha a legrosszabb tolvaj lenne. Ugyanez történt sokunkkal, akik ott voltunk. Letartóztattak bennünket, katonai kordonokkal körülvéve, bevittek a Rendőrkapitányságra. '

Még az utcán lévő gyerekeket is megverték „Útközben több
diákkal találkoztunk különböző középiskolákból, akik a sportpark felé tartottak, hogy oinát (román baseball - Tr.) gyakoroljanak az igazgatóik utasítása szerint. Mindannyiukat letartóztatták és bevitték velünk a rendőrkapitányságra, természetesen miután maga Manciu és a többi tiszt megverte őket, hogy mindenki nézhesse. A rendőrkapitányságon is tartották őket egész nap.

Néhányunkat addig vertek, amíg elájultunk, majd elengedték; mások kényszer hatására vallomást tettek, míg néhányukat nyilatkozattétel nélkül szabadon engedték". "És végül az Universul hozzátette:" A fent említett cselekmények nem maradhatnak büntetlenül.

Manciu rendőrprefektust, aki provokátor ügynöknek bizonyult, és magas rangú diákok és fiúk kínzásában bűnös Jászvásárban, meg kell büntetni az ilyen jogsértésekért.

Az 1924. június 10-i Universul többek között a következőket írja ki:

IASI A PREFECTIVIA TERROR ALATT

RENDŐRSÉG „...A rendőrség börtönébe szállítva ezeket a diákokat a legszörnyűbb kínzásoknak vetették alá."
Némelyiküket fejjel lefelé akasztották, marhainával a talpukra verték. Corneliu Codreanu diákot maga a rendőrprefektus kötözte meg, ütötte meg és kínozta meg. Az egészsége megrendült. "

– A többi letartóztatott diáknak súlyos testi sérülései vannak.
"Háromszáz diák jelentette a fent említett tényeket a főügyésznek, és követelte, hogy a halottkém vizsgálja ki megkínzott kollégáik körülményeit."

AC CUZA PROFESSZOR SZAVA

Machine Translated by Google

Az Unirea ("Az Unió") újság 1924. június 1-i különkiadásában AC Cuza professzor megfontolt cikket közölt, amelyből kivonom: "De ezen állandó brutalitásokkal és számtalan visszaélésekkel szemben, alaptalanul - különösen úgy követték el, hogy a terror idején aggódó román diákok – két erősen felvetődő kérdés: „Mit akar a kormány, amely egy olyan várost, mint Jászvásár, egy rendőrt irányít?” Mit akar maga a rendőr?

"Azt akarják, hogy meggondolatlan reakciók szülessenek ennek a folytonos frusztrációnak az eredményeként, amelyet úgy tűnik, naponta váltanak ki?"
„Annál is méltóságtalanabb és irritálóbb ez a provokáció, mert egyidejűleg Manciu rendőr a „Macabi” Zsidó Egyesület összejövetelein is részt vesz, és látszólag kirándulásokra vezeti ezeket a sportszerű Makkabeusokat, fehér-kék zászlójuk alatt.

"És mindennap láthatja, ahogy az autójában pihen – nem abban, amelyik a minap Ciureába utazott -, hanem abban az új autóban, amelyet úgy tűnik, az izraeli jászvásári közösség vett meg neki nyilvános előfizetéssel, ugyanaz a Kahal, aki bátorítja őt a sajtóban és minden alkalommal a keresztény diákokkal szembeni magatartásában.

"A legnagyobb felháborodással tiltakozva ez ellen a folyamatos provokatív akció ellen, követeljük a felsőbb hatóságok közbeavatkozását, hogy véget vessenek annak a méltatlan és veszélyes állapotnak, amelyet sem Jászvásár, sem a keresztény diákok nem tűrhetnek tovább."

AC Cuza

MANCIU ELLENI ÓVÁSÜLÉSEK

június 3-án és 5-én

A következő táviratokat küldték:

ŐFELSÉGÉNEK A KIRÁLYNAK

„Mivel együtt akartunk tiltakozni a Manciu Rendőrség törvénytelensége ellen a napi rendszerességgel megvert és inzultált diákjaink és gyermekeink ellen, ezért a rendőrség és a csendőrök megállítottak bennünket, bár az ügyész felhatalmazta találkozó.

– Tisztelettel nyújtjuk be panaszunkat Felségednek, és kérünk védelmet. (1200 név következik).

A MINISZTÉRIUMNAK

BELSŐ „Gyermekeinket elvitték az utcáról, és erőszakosan bántalmazta Manciu rendőrpolgármester. Azonnali vizsgálatot követelünk, majd szankciókat szigorú.

"Szülői érzéseinkben megsérülve, minden türelmünket elvesztve késedelem nélkül elvárjuk az igazságszolgáltatást." ss. Maj. 1. Dumitriu,

Ambrozie őrnagy, D. Butnaru, Elena Olanescu, Oarza kapitány, Gheorghiu, stb.

ACTIUNEA ROMANEASCA ("RÓMAI AKCIÓ")

Első évfolyam 2. szám, 1924. november 15

Az Actiunea Romaneasca 1924. november 15-i kiadásában a neves

Machine Translated by Google

Dr. Ion Istrate író: „An

lenyűgöző nyilvános tiltakozó találkozót tartottak 1924. június 8-án a Bejan Hallban, Tamoschi Gen tiszteletbeli elnöklete alatt. Manciu magatartását a következők jellemezték: AC Cuza egyetemi tanár, Grigorescu diák a keresztény diákokat képviselő Artur Rus kézműves, C. Pancu kohász, C.,Sumuleanu egyetemi tanár az Orvostudományi Karból, akik lenyűgöző leírást adtak arról, amit a rendőrségen látott: törve dobhártya, dagadt autók, véres szemek, törött karok és lábak, amelyeket Manciu vadainak ökörinai zúztak össze. Kijelentette, hogy ha lett volna egy fia, akit ennyire megkínzott volna a rendőrséget vezető barbár, akkor „egy pillanatig sem habozott volna kifújni a gazember agyát”.

Majd megszólalt Dumitriu 1. őrnagy, aki így fejezte be: „Bízom benne, hogy az ország igazságossága kielégít bennünket. Ellenkező esetben itt esküszöm ön előtt, és tudni fogom, hogyan kell tiszteletben tartani az eskümet, hogy igazságot teszek a saját zenekaraimnak.

„Szólt még Bacaloglu ügyvéd, Cristea akkori kézműves, Nelu Ionescu ügyvéd és Ion Zelea Codreanu professzor is. Végül megszavazták azt a tiltakozó indítványt, amelyben egyrészt az Igazságügyi Minisztériumtól kértek elégtételt, másrészt felszólították a kormányt Manciu elbocsátására.

HASZNÁLATLAN FIGYELMEZTETÉS

A Tara Noastra ("Hazánk") 24. számában 1924. június 15-én az ismert író, Al.O. Teodoreanu közzétett egy cikket, amelyből az utolsó részeket reprodukáljuk:

„A tüntetésre hivatott bíróság minden „letartóztatott diákot” ártatlannak nyilvánít, és úgy dönt, hogy azonnal szabadon kell engedni.
Ennek ellenére Zelea Codreanu diákot letartóztatják, akit a szintén ügyvéd Manciu rendőr összeesküvés létrehozása miatt ítél el.
A legalapvetőbb jogi kézikönyvek és a józan ész azt sugallják, hogy házasságban, párbajban vagy összeesküvésben egyetlen ember sem tud elképzelni.
Ahhoz, hogy egy ilyen címkét elhelyezhessen egy személyen, mint fent, az azt kiadó személynek egy bizonyos részeg állapotában kell lennie, ami miatt legalább kétszer annyit látna.
Más szóval, nem lehet vele beszélni.
De az egész rágalmazott román lakosság nevében, amelyből boldogan, senki sérelme nélkül kizárjuk félénk képviselőit a parlamentben és a sajtóban, kérdezzük a kormányt, hogy jobbnak látja-e Manciu (elkerülhetetlen) megbüntetését az ő felelősségére bízni. áldozatok, vagy alkalmasabb elkerülni.

Az igazság döntő szavától felhatalmazva habozás nélkül áruló csalásnak bélyegezzük a jászvásári "összeesküvést"...

AO Teodoreanu

KÖZIGAZGATÁSI VIZSGÁLAT ELrendelve

Az esemény kapcsán felmerült számos tiltakozás eredményeként Vararu közigazgatási felügyelőt küldték ki az ügy kivizsgálására. Íme a feljegyzés, amelyet Ambrozie őrnagy küldött Önnek:

MEMO

Felügyelő úr! A

belügyminiszter a gyermekeink kínzásáról szóló távirati jelentésünkről határozottan ki akarván deríteni a teljes igazságot, kiküldte önt a vizsgálatra; ahogy hisszük, hogy teljes értékűt akar adni

Machine Translated by Google

kitéve ezt az esetet, elkészítettük ezt a tények ismertetését tartalmazó memorandumot. Az esemény a következőképpen zajlott: Jászvásáron az iskola igazgatói és a tanulók szülei is tudták, hogy a diákok Ungheniben téglákat készítenek, hogy saját házat építsenek Jászvásáron, és egy kertben dolgoznak. rendelkezésükre bocsátotta Mrs. Ghica a Rua Carol-on A középiskolások és fiúk egy része Corneliu Z. Codreanu diák vezetésével hetente egyszer találkozott, amikor munkafeladatokat végeztek, nevezetesen: 40 diákot küldtek Unghenibe téglákat készíteni. , és 20 -25 gimnazista fiút küldtek a kert öntözésére.

A rendőrprefektus tisztában volt ezzel; de úgy gondolta, hogy kitalál valami szenzációt, például egy összeesküvést, „különösen akkor, ha a jászvásári újságok gyakorlatilag az ő tulajdonát képezik, és ennek következtében bedőlnének a játékának. Alig van szó, mint kész. 1924. május 31-én, hajnali 4:30 és 5:00 óra között, amikor megtudtam, hogy mintegy 65 diák érkezett dolgozni Mrs. Ghicába, a teljes rendőrség és sok fegyveres csapat hirtelen támadást intézett ellenük, mert a kiagyalt „összeesküvés” komolysága. Az emberi elme nem hajlandó felfogni, mi történt, amikor a középiskolás diákokat és fiúkat közönséges bűnözőkként gyűjtötték össze, és a helyszínen vadul megverték az ügynökök, a katonaság és még maga Manciu tiszt is.

Fél órával később Corrieliu Zelea Codreanu vezetésével és erős kísérettel mindannyian a főutcán sétáltak a rendőrkapitányság felé; útközben találkoztak egy másik középiskolás csoporttal, akik tanáraik parancsára Copouba mentek Ioinát játszani. Ezeket, mivel megengedték maguknak a luxust, hogy üdvözöljék a leláncoltakat, azonnal letartóztatták, megverték és a rendőrkapitányságra szállították, mint az előbbiek bűntársait.

Amint odaért, a polgármester anélkül, hogy tájékoztatta volna a közminisztériumot a helyzet súlyosságáról, egyedül megkezdte a „sui generis” kihallgatást; nevezetesen verte, bántalmazta és kínozta ezeket a középiskolás diákokat és fiúkat, hogy kikényszerítse tőlük az összeesküvésben részt vevő nyilatkozatokat, hogy elmondják, amit tudnak. De mit kellett volna mondaniuk, amikor semmit sem tudtak ilyesmiről?
Szinte mindenkit megvertek, de a legsúlyosabb sérültek a következők voltak: 1. A fiam, Cezar Ambrozie, a Pedagógiai Szeminárium tanulója, akit a polgármester személyesen ostorozott meg ökörínnel a fején, és a végén azért, mert nem adott. a várt válasz a bal fülbe ütött, amitől , volt eltört a dobhártyája.

2. Dumitriu Sprinti középiskolás, Durnitriu őrnagy fia; lábát leláncolták, fejjel lefelé fordították, és egy puskára akasztották, amelyet őrmester tartott. Cojocaru és Cpl. Teodoroiu. A polgármester személyesen ütötte lábon ökörínnel, amíg el nem ájult.

3. Gh középiskolás fiú. Gurgutát kézzel-lábbal megkötözték. Aztán arccal lefelé a földre tették, és ökörinával megverték, és sikoltozásának elfojtására egy edény vizet tettek az arca alá, és egy ott kihelyezett tiszt beledöfte az arcát a vízbe, amikor a leghangosabban sikoltott.

Mindezen kínzások alatt két csendőrtiszt is jelen volt: Velciu százados és a hadnagy. Tomida, akinek katona méltósága reményeink szerint nem akadályozza meg őket abban, hogy felfedjék az igazságot, hiszen nem volt méltó hozzájuk, hogy szemtanúi legyenek az ilyen bánásmódnak; csapatok kínzásban való alkalmazása, valamint katonai fegyver kínzási eszközként való használata, ha ismert, hogy mi legyen a használata.
Középiskolások és fiúk beszámolói szerint, miközben Manciu rendőr részt vett ezekben a műveletekben, Culianu és Buzea ügyészek elhaladtak az irodája mellett. Hiszem, hogy igazat fognak mondani.

A verés és a kínzás csak később szűnt meg teljesen, amikor Catichi első ügyész megérkezett a rendőr-főkapitányságra, ahogy azt egy bizottság megkívánta; Cuza és Sumuleanu professzorok, Bacaloglu ügyvéd, Nadejde ezredes és Bogdan halottkém, akik megvizsgálták a gyerekeket, és ott a rendőrségen törvényesen megállapították a jelentéshez mellékelt orvosi igazolásokon felsorolt sérüléseket.

Amint látja, felügyelő úr, a mai napig a jogi eljárásokat követtük, nevezetesen.
1. Megkértük az első ügyészt és halottkémet, hogy menjenek a városházára ellenőrizni a diákok sebeit.
2. A 11. kerületi bíróságon pert indítottunk a kínzók ellen.

Machine Translated by Google

3. Tájékoztatjuk az Ügyészséget, amelyhez a halottkémi jelentést is megküldték,

az ügyet Lesanu bíróhoz utalják kivizsgálás céljából.
4. Mint tisztek és becsületbeliek, megkövetelhettük volna Manciu úrnak a fegyverek általi kielégítését, de ő diszkvalifikálta magát, amikor nem volt hajlandó találkozni Ciulei kapitánnyal egy párbajban. Őszintén szólva ez az igazság.
Könyörgöm, legyen elég ügyes arra, hogy mérlegelje, hogy a sértett szülők közül ketten vagyunk magas beosztású tisztségviselők, akik jogszerű magatartásuk miatt lelepleződnek, hiszen a mai napig senki sem elégített ki bennünket.
Úgy gondoljuk, hogy a belügyminiszter teljes megelégedésére szolgál majd azzal, hogy Manciu polgármestert törvényszék elé állítja vétségei miatt, és beavatkozik a hadügyminisztériumba Manciuért, bár egy kiskorú tartalékos tiszt szándékosan megkínozta felettese gyermekeit.
bajtársak.

Major, (ss) Ambrozie

A vizsgálat eredménye a következő volt: 1.
Manciu polgármester a Steaua Romaniei-t (Románia csillaga) parancsnoki fokozattal tüntette ki.

2. Az összes rendőrbiztost, aki megkínzott minket, előléptették.
3. Ezen intézkedésektől felbátorodva a rendőrség még több üldözést indított ellenünk, ezúttal egész Moldovában. egy pép az utcán vagy a főhadiszálláson, nem kell senkinek felelnie a tetteiért.

Machine Translated by Google

Ebben a helyzetben 1924. október 23-án Dumbrava kollégámmal együtt ügyvédként megjelentem a Iasi 11. kerületi bíróságon, a Manciu által megkínzott Comarzan diák képviseletében.

A polgármester az egész csapattal megjelent, és ott, a plenáris ülésen, az ügyvédek és Spiri doneanu tanácsvezető bíró előtt ránk vetette magát.
Ilyen körülmények között, mindent kockáztatva, húsz fegyveres rendőr leverése előtt, előrántottam a fegyverem és lőttem.
Azt vettem célba, aki a legközelebb jött.
Elsőként Manciu esett el. A második, Clos felügyelő; a harmadik, egy sokkal kevésbé bűnös ember, Commissax Husanu.
A többi eltűnt.
Rövid időn belül a Bíróság előtt több ezer
*
Manciu főhadnagy a 10. hegyi gyalogezredben volt, de a mozgósítás alatt kibújt a 3. hadsereg javítóműhelyeiben végzett feladatai elől.

A zsidók összegyűltek, kézzel a levegőben, ujjakkal, mint a gyűlölet görbe karmaival, és arra vártak, hogy eltávozásom darabokra tépjen.
A fegyvert a jobb kezemben tartva, amiből még öt lövés volt hátra, karon ragadtam Victor Climescut, a jászvásári ügyvédet, és megkértem, hogy kísérjen el a bíróságra.

Elmentünk, és végigmentünk azon az úton a zsidók üvöltő tömegén, akiknek a fegyver láttán volt esze, hogy eltávolodjanak.
Útközben elkaptak a csendőrök, elválasztottak Climescu úrtól, és bevittek a Rendőrségre. Itt a biztosok rám ugrottak, hogy lefegyverezzenek az egyetlen barátom fegyverével, aki e gyalázat közepette volt. Minden erőmet összeszedtem azzal, hogy körülbelül öt percig ellenálltam nekik. A végén túlerőben voltam.
Ezután a hátam mögé láncolták a csuklóimat, és négy katona közé helyeztek, kihúzott szuronyokkal.

Egy idő után kivittek az irodából az udvar hátsó részébe, és egy magas kerítés elé állítottak. A csendőrök visszavonultak, egyedül hagytak ott. Gyanítottam, hogy le akarnak lőni. Késő éjszakáig ott maradtam néhány órát, és arra vártam, hogy lelőjenek. Ez a várakozás azonban nem érintett. Ennek a tragikus bosszúnak a híre villámgyorsan terjedt.

Amikor elérte a diákotthonokat, hatalmas robbanást okozott.
Az összes kávézóból és kollégiumból a diákok rohanni kezdtek az utcákon a Union Square felé. Ott sokáig demonstráltak, énekeltek, majd megpróbáltak bemenni a Rendőrkapitányságra. De a helyszínen lévő hadseregnek sikerült megállítani őket. Bár leláncolva, örömmel hallottam éneküket, mert ez azt jelentette, hogy megszabadultak zsarnokuktól.

A nap végén felvittek ugyanabba a kínzóhivatalba, ahol most lesanu, a nyomozási bíró ült az íróasztal mögött, ugyanaz a férfi, akinek négy hónappal korábban panaszkodtam, és igazságot követelt. Röviden kihallgatott, majd kiadta az elfogatóparancsot.

Ezután bedobtak egy rizses kocsiba, és a Iasi feletti dombon lévő Galata börtönbe szállítottak, a Petre lse'hiopul által épített kolostor közelében, az ottani MXP-T, és tíz másik fogollyal egy szobába kerültem, ahol a láncaimat. eltávolították. A cellatársaim adtak egy csésze teát. Aztán lefeküdtem aludni. Másnap magánzárkába helyeztek egy cementpadlós, deszkaágyas, takaró és párna nélküli szobában; az ajtó lakattal volt zárva.
A helyiségnek két ablaka volt, amelyek ablakai kívülről fehérre meszeltek. Nem láttam semmit. Az egyik fal annyira nedves volt, hogy a víz folyt le rajta. Az első napon abban a szobában egy idős férfi a Matei őrségből hozott nekem egy kis fekete kenyeret. Résnyire kinyitotta az ajtót, betette a kezét a kenyérrel, mivel nem engedték be. Egyáltalán nem voltam éhes. Éjszaka elnyúltam a deszkákon, és betakartam magam a kabátommal. Nem volt mit alátennem

Machine Translated by Google

fej. megborzongtam.

Reggel kivittek két percre, aztán megint be voltam zárva. Az egyik diáknak, Miluta Popovicinak, aki szintén bebörtönzött, napközben sikerült az ablakomhoz közel mennie, ujjbegynyire megtisztítania az üveget, hogy ki tudjak látni. Aztán elsétált, és amikor úgy 18 méterrel arrébb, óvatosan jelezte felém az ujjaival. Megértettem, hogy Morse kódot használ. Így megtudtam, hogy ismét letartóztatták az összes Vacarestit: Mota, Garneata, Tudose Popescu, Radu Miromovici megmentette Corneliu Georgescut, akit nem tudtak letartóztatni. Őket is ugyanabba a börtönbe vitték, és együtt helyezték el egy szobában. Megtudtam, hogy apámat is oda vitték. A második éjszaka sokkal rosszabb volt. Nagyon fáztam és nem tudtam aludni. Szinte az egész éjszakát a cellában töltöttem.

Reggel megint kivittek két percre, majd újra bezártak; az öreg Matei adott még egy kenyeret. Délben megbilincseltek, szekérre tettek, és a Bíróságra vittek, hogy megerősítsék az elfogatóparancsomat. Ezt a formalitást követően visszavittek Galatába ugyanabba a sötét szobába. Odakint az idő egyre rosszabb lett. Nincs meleg, remegni kezdtem.

Megpróbáltam egy kicsit aludni a deszkán, de egyszerre csak fél órát tudtam aludni, mert fájtak a csontjaim. A cementpadlóból felszálló hideg miatt fájni kezdett a vesém. Felismerve, hogy veszít az erőm, az akaratomra és a gimnasztikámra apelláltam.
Egész éjszaka óránként felkeltem edzeni tíz percet, kitartóan törekedtem arra, hogy megtartsam az erőmet.

Másnap rosszul éreztem magam. Az erőm láthatóan fogyott elhatározásom és akaratom ellenére.

erő. A következő éjszaka még nagyobb volt a hideg, és az akaratom már nem működött; Összetörtnek éreztem magam, feketét láttam a szemem előtt, és elájultam. Amíg az akaratom tartott, nem aggódtam.
De most rájöttem, hogy nagyon rossz állapotban vagyok. Remegtem, és nem tudtam megállni. Milyen keményen voltak azok a végtelennek tűnő éjszakák!

A promóter másnap eljött hozzám. Megpróbáltam elrejteni az alakomat.
– Hogy állnak itt a dolgok?
– Nagyon jó, uram.
– Nincs bejelentenivalód?
"Nem semmi."
Tizenhárom napot töltöttem így; így kis tüzet raktak nekem. Adtak ágyneműt, takarót és néhány szőnyeget, amit a falra akasztottak. Napi egy órát szabadon tartózkodhattam. Egy nap megláttam Motát és Tudosét az udvar hátsó részében, és táblát tettem nekik. Ekkor tudtam meg, hogy apámat kiengedték; hasonlóképpen Liviu Sadoveanu, Ion Sava és egy másik diák, akit letartóztattak.

KÉT CIKK KAPCSOLÓDÓ A MANCIU ÜGYHEZ

Másnap a targul-cucului események után Cuvantul Iasului ("A Iasi Word") 1924. október 27-én megjelent egy cikk, amelyet Nelu Lonescu ügyvéd, a Joghallgatók Szövetségének volt elnöke írt alá, amelyből idézek:

„A liberális zsidó sajtó C. Manciu halálával kapcsolatos megjegyzései elfogultak és rosszhiszeműek; a tények durva meghamisításával kezdődnek – olyan tények, amelyek csak a visszaélések és igazságtalanságok rendszerének elkerülhetetlen következményei voltak – annak érdekében, hogy alakítsd át hőssé, bármi áron, az embert, aki csak egy eszköz volt, és ezt valami képzeletbeli fasiszta antiszemita összeesküvést okold

.

A diákokat erőszakkal megakadályozták, hogy belépjenek a katedrálisba imádkozni; megakadályozták, hogy együtt étkezzenek egy étteremben; brutalizálták őket, és megakadályozták, hogy az utcán sétáljanak; megakadályozták őket abban, hogy találkozni merjenek saját egyetemükön és egyesületük irodáiban; megakadályozták a munkában

Machine Translated by Google

saját kertet saját használatra; megverték az utcán, a rendőrség pincéjében és a köztereken az egész rendőri erő, a legalacsonyabb rendőrtől a

aki éppen tegnap volt ennek a városnak a rendőrség prefektusa.
A diákok csodálatra méltó önuralomról és az őket tisztelő igazságszolgáltatásba vetett bizalomról tanúskodva perek sorozatát kezdeményezték Manciu polgármester és beosztottjai ellen súlyos kegyetlenség, hatalommal és egyéni szabadsággal való visszaélés miatt.
A diákok ezt a gesztusát nem értették. És sajnos azt kell mondanunk, hogy az Igazságszolgáltatás nem váltotta be a vele szemben támasztott, a törvényesség és a rend legtisztább tudatától ébresztő egy egész generáció elvárásait.

– mondta Silvia Teodorescu, akit Manciu hátba rúgott fényes nappal 1923. december 11-én a Carol utcában Cel háza előtt. Velsa - ezt a tényt több szemtanú is kijelentette és igazolta - nemcsak hogy nem sikerült elítélnie Manciut az I. Városi Kerületi Bíróság előtt, hanem felperesként végül rágalmazás miatt is elítélték, mivel a tárgyaláson ez ismert volt. hogy a rúgás közben Manciuhoz a következő szavakat hajtotta: „ez vadság”.

1923. december 14-én éjszaka a Galatiból érkezett Lefter joghallgatót, amikor belépett a Hotel Bejanba, ahol lakott, ok nélkül vették körül rendőrök és csendőrök csapata, akik Manciuval és az ő utasítására megütötték a bimet. ütőkkel, botokkal, puskával, fenékkel, rúgásokkal és ököllel, mígnem eszméletlenül a földre rogyott, egy mellékutcába hurcolták, leejtették és ott hagyták segítség nélkül.

Bár Lefter beperelte, Manciut felmentették, nem kellett tanút hoznia védelem.

De mi a helyzet a tavaly nyári barbársággal és vadsággal, amelyet a Ghica rezidencia kertjében dolgozó diákok ellen követtek el?!
Huszonöt diák, akiket egy egész nap tolvajként vertek talpra, ezt a tényt az első ügyész és a kórboncnok is igazolta egy képzeletbeli összeesküvés miatt, amely annyira jelentéktelen, hogy még a vizsgálatot sem indokolja.

És nem csak ez, hanem amikor a hallgatók adminisztratív vizsgálatra irányuló követeléseivel szemben tavaly nyáron Vararu úr lefolytatott egyet, mélyen megdöbbentette az általa megerősített visszaélések. Vararu jelentése az illetékes minisztériumnak azonban azt eredményezte, hogy Manciu megkapta a Steaua Romaniei-t (Románia csillaga).

Ez tehát az az ember, aki meghalt; Az emberek jót beszélnek a halottakról, de ez nem akadályoz meg minket abban, hogy igazat mondjunk.
Manciu felfüggesztette az üléseket; Manciu megállította azokat, akik be akartak lépni a katedrálisba; Manciu megverte a diákokat az utcákon, a rendőrségen és a köztereken; sértegette a panaszkodókat és megfenyegette támogatóit. Manciu, akit rendőrök és csendőrök védenek, a megszállottak állatiasságával verte a megkötözve és gyalogosan járó diákokat, akik nyálesőben és elmebeteg beosztottjai csapásában viszonozhatták őket, csak megvető és átmeneti pillantásokat. lemondás.

Íme, a kötelességteljes ember és milyen rendet osztogatott ez az ember!
A közvélemény Corneliu Codreanu oldalán áll. Kedveli férfias gesztusát, és méltányolja ennek a rezsimet figyelmeztető és eszmét szolgáló gesztus felsőbbrendű motívumát, felmenti az ilyen cselekmény szokásos vádja alól, teljes mértékben igazolja, sőt, a közvélemény helyesli.

Személy szerint üdvözlöm Corneliu Codreanu hősies gesztusát, aki ismét nem ismeri a becsületbeli kérdéseket, és határozott, amikor a méltóságról van szó. "

Néhány nappal később az Unirea ("Az Unió") újság 1924 októberében megjelent Cuza professzor cikke:

Machine Translated by Google

PREFECT MANCIU HALÁLÁT

A VÉGZETES RENDSZER ÉS KÖVETKEZMÉNYEI

„Egy éve valóságos tragédiát élnek át a jászvásári rendőrök, amelynek utolsó felvonását mindenki ismeri. Az események végzetes alakulása miatt a következő áldozatok estek:

Manciu polgármester, Clos felügyelő, Husanu biztos-helyettes és nem kevesebb, Corneliu Zelea Codreanu doktorjelölt.

Manciu polgármester meghalt; Husanu biztos-helyettes halálra küzd; Clos felügyelő mély sebet szenvedett; Corneliu Zelea Codreanu továbbra is börtönben van.

Mi ez a sok áldozatot követelő tragédia? Hogyan beszélhetünk ezeknek az eseményeknek a végzetes fejlődéséről? Kik a tettesek?

Manciu a jászvásárhelyi marzescus rendőrség ura, prefektusa volt. Egyedül ebben a minőségében hozták ide, és a végsőkig megtartották – minden túlzás ellenére, amiben bűnös volt. Ez egyértelművé teszi, hogy a tetteit jóváhagyták. A bőséges bizonyíték arra, hogy jóváhagyták, hogy egy előre meghatározott terv szerint működött, az őt támogató GG Marzescu úr közvetlen inspirációjára, a neki ítélt kitüntetések – megbízatása „érdemei” és munkatársai előléptetése.

A Manciu által ihletett végzetes rendszer a keresztény diákok terrorizmusa volt: a zsidók kielégítése és annak bizonyítása, hogy a „rendet” „energetikai eszközökkel” lehet fenntartani.

A szerencsétlen, különösebb adottságokkal nem rendelkező Manciu szokatlan brutalitással indította útjára a végzetes rendszert, még az egyetemi tanárokról is: a Romániai Egyetemi Professzorok Szövetségének Jászvásárban tartott közgyűlése alkalmából kezdte pályafutását. 1923. szeptember 23-tól szeptember 25-ig jeles kollégánk, I. professzor elnökletével.

,

Gavanescul.

Manciu polgármester sértegette az egyetemeket, brutalizált és bebörtönözte az ártatlan diákokat, oktatóikat tiltakozásra és elégtétel keresésére kényszerítve.

A négy egyetemi bizottság, amelyet Dr. Hurmuzescu professzorok alkottak, Bukarestből; orvos Sumuleanu, Iasi; M. Stefanescu, Kolozsvár; és Haeman, Cernauti, közvetlenül az ülésen szerkesztette a következő, Gavanescul professzor által aláírt táviratot, amelyet aztán elküldtek a következő címre: 1. a Minisztertanács elnöke; 2. a belügyminiszter; 3. A Közoktatási Miniszter A Romániai Egyetemi Professzorok Általános Szövetsége nyitóülésén elítéli a jászvásárhelyi rendőrség nyugtalanító beavatkozását, és elnökével teljes egyetértésben a szokásos vizsgálatot és teljes megelégedést követel a felsőbb hatóságoktól.

Az Egyesület elnöke (ss) L. Gavanescul Ugyanez a bizottság szerkesztette és megküldte Iasi polgármesterének a következő szöveget:

"Polgármester úr, az Egyetemi Professzorok Általános Egyesülete a nyitóülésen, az ellen irányuló agresszív intézkedések következtében kongresszusunkat Mr.

Iasi rendőrség polgármestere, sajnálattal értesíti Önt, hogy az adott körülmények között nem tudnak részt venni a városháza által szervezett banketten, ezúton is megköszönve jó szándékát. "

Egyesület elnöke (ss) L Gavanescul

"A diákok terrorizálására kötelező felhatalmazást kapott Manciu céljainak és a kialakított tervnek megfelelően járt el - a fatalizmus útján. Röviden felsoroljuk az eseményeket, ahogyan azok megtörténtek:

Machine Translated by Google

1. A rendõrség és a hadsereg beiktatása az egyetemre 1923. december 10-én.
Az ezt követő diáktüntetések során G. Manoliu diákot annyira megverték a rendőrök, hogy sárgaság alakult ki, és néhány nappal később meghalt.

2. Brutalitás a pályaudvaron. Ion Zelea Codreanu professzor Iasiba érkezése alkalmából, a börtönből való szabadulása után, Manciu polgármester teljesen indokolatlanul rávetette magát, a rendőrséget és a hadsereget a raktárba fogadni érkező polgárokra és diákokra, brutalizálta és üldözte őket. el, mintha gonosztevők lennének.

3. Carol herceg látogatása. e látogatás alkalmával Manciu más botrányos visszaéléseket is elkövetett, amelyek arra kényszerítették a hallgatókat, hogy panaszt tegyenek Ő Királyi Fenségének.

4. A Teatro Sidoli botránya Miután a nyugdíjas román operaművészek Jászvásárba érkeztek, diákok fogadták őket, akik együttérző műsort rendeztek velük. Ez a teljesen békés tüntetés elég ok volt Manciu polgármesternek arra, hogy újabb botrányt okozzon. Rosszul bánt a diákokkal, és gyűlölködő brutalitással szórta szét őket.

5. A Carol St. Összeesküvés Constanta Ghica asszony jóvoltából a diákok zöldségeket ültettek az erre a célra szolgáló veteményeskertjükbe, hogy eltartsák magukat.
Idén május 31-én, amikor a diákok összegyűltek, hogy elkezdjék a munkát, megjelent Manciu polgármester minden munkatársával és rögzített szuronyos rendőrökkel, és letartóztatta az összes jelenlévő diákot. Corneliu Zelea Codreanu kezét az övével a háta mögött megkötözték, és 25 másik középiskolás diákkal és fiúval együtt átvezették a városon a rendőrkapitányság felé, ahol kegyetlenül megverték őket.

Corneliu Zelea Codrednu tartalékos tisztet, a jogi doktorátust pofán csapták, és a legalázóbb hitványságokkal durván inzultálták.

Ambrozie középiskolás diák, idősebb Ambrozie őrnagy fia olyan pofont kapott, hogy megrepedt a dobhártyája, amit a Dr. Gh. patológus által aláírt orvosi igazolás is alátámaszt. Bogdan.

A többi középiskolás és fiú lábfejét felfüggesztették, lehajtott fejjel verték fel a talpát. A fejüket vízvödrökbe hajtották, hogy abbahagyják sikolyukat. A megkínzott gyerekek szülei: Ambrozie őrnagy, Dimitriu, Butnaru stb., akik Manciu polgármester elleni petíciót továbbították a Belügyminisztériumhoz, és beperelték. De Manciu továbbra is lázadó magatartást tanúsított még a bíró előtt is.

Manciu prefektust nemcsak megtartották posztján, de hozzáállásáért jutalmazták, és végzetes rendszerének folytatására buzdították, a zsidó sajtó naponta dicsérte, a törvény és a rend megmentőjének és felsőbbrendű lénynek kiáltva.

A kormány, amelynek Iasit képviselte, GG Marzescu, ahelyett, hogy elfogadta volna Vararu felügyelő következtetéseit, Manciu mellére szorította a Steaua Romanieit (Románia sztárját), és előléptette a törvénytelenség elkövetéséhez használt személyzetet. Például Clos biztost, az egyik legbűnösebbet, rendőrfelügyelővé léptették elő.

Az Igazságügyi Minisztérium, amelynek élén ugyanaz a GG Marzescu, Manciu támogatója állt, ahelyett, hogy energikusan és azonnal beavatkozott volna az elkövetett visszaélések ellen, elítélte az áldozatokat.

Az elragadtatott jászvásárhelyi zsidók egy autót ajándékoztak Manciunak, amit el is fogadott, megbotránkoztatva minden románt, és további haragot váltott ki, különösen a diákok körében, akik láthatták Manciu dacos arcátlanságát, amint büszkén vezette a zsidók autóját a városon.

Pozíciójában kitartott, ily módon támogatott és bátorított Manciu polgármester impulzív temperamentumával, önuralom nélkül azt képzelte, hogy rendszere alkalmazásával a dicsőség csúcsára jutott.
Ez az eseménysor vezette Manciu polgármestert a tragédia utolsó felvonásához. Corneliu Zelea Codreanu önvédelemből lépett fel.

Machine Translated by Google

Manciu polgármester haláláért elsősorban azt a személyt terheli a felelősség, aki Manciut a rendőrség élére állította és támogatta, nevezetesen GG Marzescu igazságügyi minisztert. A felelősség a zsidó sajtót és mindazokat terheli, akik uszították és bátorították, gratulálva végzetes rendszerének alkalmazásához.

ÉHSÉGSZTRÁJK

Körülbelül tíz nappal karácsony előtt Mota, Garneata, Tudose és Radu Mironovici, akiket hatvan nappal azelőtt tartóztattak le, éhség- és szomjúságsztrájkba kezdett. Azt mondták:

akár a szabadságunk, akár a halálunk. A különböző hatóságok erőfeszítései, hogy elérjék őket, kudarcot vallottak, mivel elbarikádozták magukat cellájukban, és senkit sem engedtek be.

Ezek a fiatalok már régóta minden román diák képévé váltak; egy szimbólum. Amikor a sztrájk hírét hallották, a diákok és mindenki más is megértette tettének súlyát, tekintettel jól ismert elhatározási erejére.

Meg kell halniuk ezeknek a fiatal férfiaknak Galata falai között?

Jászvásáron és Kolozsváron a szellemek annyira felkavartak, hogy tömeges bosszút álltak volna azok ellen, akiket a csőcselék felelősségre von. Nemcsak a diákok, hanem a társadalomban jól bevált idős emberek is hangosan követelték: "Ha ezek a gyerekek meghalnak ott, kezdjük el a lövöldözést."

A kormány kezdte felismerni, hogy feszültséggel és általános eltökéltséggel néz szembe; Amikor ez a nemzet kezdett mutatni akaratát és méltóságát, apám Iasiban kiadott egy kiáltványt, amelyből a következő részt idézem:

EGY ERŐFORRÁS

"Román testvérek,

Diákok: Ion 1. Mota, Illie Garneata, Tudose Popescu és Radu Mironovici, akiket két hónapig tartanak fogva a galatai börtönben, éhség- és szomjúságsztrájkot hirdettek kedden 13 órakor.

Azért tették meg ezt a nehéz lépést, mert teljesen ártatlanok, mert Vacarestiben ugyanúgy letartóztatták őket, mint ártatlanokat, és mert rájöttek, hogy bizonyos politikusok az egészségüket és az életüket akarják fokozatosan tönkretenni azzal, hogy bebörtönzik őket.
Ezeket a fiatal hősöket, az ország jövőjének kedvenc virágát Isten többek között acélakarattal ruházta fel. Következésképpen az az elhatározásuk, hogy meghalnak a bunkótól, és először tiltakoznak az igazságtalanság ellen, amelynek áldozatai, valamint nemzetünk zsidók általi rabszolgasorba vonása ellen bizonyos politikusok segítségével, nem vicc, hanem komoly döntés."

LEGYEN SZABADSÁG VAGY HALÁL

Román testvérek, 2-3
nap múlva meglátjuk, hogy a négy koporsót ezeknek a hősöknek a holttestével viszik az utcán?

Öregek és fiatalok, gondoljatok bele, nem a négy diák holttestéről beszélünk, hanem gyermekeink, mindannyiunk haláláról.
Mindannyiunk kötelessége, hogy mielőbb békés és törvényes, de lendületes és határozott tiltakozást tegyünk ez ellen a kormány ellen, és megakadályozzuk ezt a jogtalanságot, megállítsuk gyermekeink meggyilkolását.

Karácsonykor, tizenegy napos éhség- és szomjúságsztrájk után kiengedték őket. De annyira lesoványodtak, hogy hordágyon vitték ki őket a börtönből közvetlenül a

Machine Translated by Google

kórház. Néhányan csak néhány hónappal a legutóbbi letartóztatás előtt hagyták el a börtönbüntetést, Mota pedig csak egy hónappal azelőtt, hogy egy évet lebonyolított volna, így az ereje elfogyott.

Ennek a sztrájknak a következményeit néhányan még ma, tíz év múlva is érzik, miközben szegény Tudose magával vitte őket a sírba.

EGYEDÜL GALÁTÁN

Ugyanabban a nyirkos, sötét cellában, az ágyam kemény szélén ülve, a mellkasomon keresztbe font karral, gondolataim súlya alatt lehajtott fejjel, lassan telik az idő, percről percre.

Milyen ijesztő a magány!

Sajnálattal emlékszem a versekre:

"Gaudeamus igitur" juvenes dum
sumus.

Örüljünk tehát, amíg fiatalok vagyunk! Versek, amelyek megmelengették, megörvendeztették és örömkoszorúval koronázták meg minden diákgeneráció fiatalját. Vidámnak lenni, szórakozni a fiatalság joga, mielőtt eljön az a kor, amikor az ember életét túlterheli a nehézségek és aggodalmak, mindig

egyre nagyobb és nagyobb. Ezt a jogot nem kaptam meg. Nem volt időm élvezni magam.
A diákélet, ami alatt mindenki szórakozik és énekel, számomra véget ért. Észre sem vettem, mikor múlt el. Fiatalkoromban túl hamar jöttek a gondok, a nehézségek és az ütések, és ezek mind darabokra tépték. Ami megmaradt belőle, azt tovább törlik ezek a hideg, sötét falak. Most még a naptól is megfosztanak. Sok hét telt el azóta, hogy ebben a sötétben vagyok, és csak napi egy órát élvezhetem a napot.

Állandóan lefagy a térdem. Érzem, ahogy a cementpadló hidegsége felkúszik a csontjaimba. Lassan telnek az órák; nagyon lassan. Délben és éjjel is falatok néhányat. már nem tudok enni. De különösen éjszaka kezdődik az igazi gyötrelem; hajnali 2 vagy 3 óra van, amikor elalszom. Kint viharos idő van. Itt, a domb tetején erősebb a szél. A havat addig hajtja a szél az ajtó résein keresztül, amíg az el nem fedi a cella területének negyedét. Reggelente mindig találok egy elég vastag réteget. Az éjszaka súlyos csendjét csak a templomtornyokban lakó baglyok és időnként az őrök hangja szakítják meg, akik olyan hangosan kiabálnak, ahogy csak tudnak.

"Egyes! OK! Kettő! OK!"

Töprengtem, tűnődtem, aggódtam, de képtelen voltam megfejteni a rejtvényt: Egy hónap? Két hónap?
Egy év? Mennyi? Egy egész élet? Az életem hátralévő része?

Igen, az elfogatóparancsom életfogytiglani kényszermunkával fenyegetett. Lefolytatják a tárgyalást? Biztosan; de kemény próba lesz. Mert három erő egyesül ellenem: A kormány, amely megpróbál példát mutatni a büntetésemben, különös tekintettel arra, hogy Romániában
ez az első alkalom, hogy valaki fegyverrel a kézben szembekerül az elnyomóval, aki méltóságukat taposták, becsületüket sértették és az államhatalom elve nevében tépték húsukat. A romániai zsidó hatalom, amely mindent megtenne, hogy a karmaiban tartson. A zsidó hatalom külföldről, pénzével, hiteleivel, nyomásával. Mindhárom erő abban érdekelt, hogy megakadályozzák, hogy elmenjek innen. Velük szemben állnak a diákok és a román nacionalista mozgalom. Ki fog nyerni? Rájöttem, hogy az ítélőképességem inkább erőpróba. Bármennyire is igazam volt, ha az ellenséges erők egy kicsit is erősebbek lennének a táborunknál, egy pillanatig sem haboznának elpusztítani.
Annyi év telt el azóta, hogy arra vártak, hogy elkapjanak, mert minden tervükbe belevettem magam. Minden erőfeszítést megtesznek, hogy ne kerüljem el őket. Ban ben

Machine Translated by Google

otthon, anyám, aki évről évre annyi rémisztő hírt hallott, a házát éjjel megrohanták az ügyészek, és brutális megbízottak átkutatták, csapást mért.

A szomorú sorsú életemre gondolva elküldte nekem Szűz Mária Akatistáját, és arra buzdított, hogy éjfélkor olvassam el 42 egymást követő éjszakán keresztül. Megtettem ezt, és úgy tűnt, ahogy közeledtem célomhoz, oldalunk erősödött, ahogy az ellenség visszavonult és a veszélyek csökkentek.

A VIZSGÁLAT A FOCSANI-HOZ ÁTVÉTEL

Januárban értesültem arról, hogy a tárgyalást hivatalból áthelyezték Focsanihoz.
Focsani akkoriban az ország legnagyobb liberális fellegvára volt. A kabinet három tagja abból a városból érkezett: Vaitoianu tábornok, NN Saveanu és Chirculescu. Ez volt az egyetlen város az országban, ahol a nacionalista mozgalom nem fogott fel. Az erőfeszítéseink, hogy valamit elérjünk, kudarcot vallottak.
Ott nem volt senkink, kivéve Tita Pavelescu asszonyt, aki egy veterán hazafi a Santinelával („Az Őrtorony”) újságjával, aki csak a szélben prédikált.

A jászvásári diákok, amikor értesültek erről az átvitelről, nagyon aggódtak.
A Jászvásár környéki pályaudvarokon minden vonatinduláskor számos csoport várt, hogy elkísérjenek Focsaniba, mivel az a hír járta, hogy a kísérőm az átszállás alkalmával megpróbál lelőni, azzal az ürüggyel, hogy menekülni próbálok. . Két héttel később Botez, a biztonsági főnök több ügynökkel jött, és beültetett egy autóba, amelyet egy második autó kísért.

Iasit elhagyjuk a Pacurari gáton keresztül a Cucuteni lelőhelyig. Ott találkoztam egy diákcsoporttal, és a vonaton, amely megállt, volt egy másik csoport. De egyikükkel sem tudtam beszélni. Amikor a rendőrök beültettek a foglyok autójába, támogatásomat fejezték ki. Majdnem utaztunk

egész éjjel. Elítélésemben biztosra vettem Focsanit. A rendőrségen a helyi rendőrség és a börtön igazgatója várt rám. Azonnal elvittek és bebörtönöztek. Eleinte a rezsim szigorúbb volt, mint Jászvásárban.

Gavrilescu, a megye polgármestere, aki rossz embernek tűnt „minden indoklás nélkül – mert egyetlen polgármesternek sincs joga beavatkozni a börtönrendszerbe – szigorú rezsimet akart rám kényszeríteni. Még a cellámba is belépett, ahol nagyon kellemetlen vitánk volt. A csoda, amelyre sem én, sem azok, akik Fókániba hoztak, nem számítottak, hogy érkezésem után három nappal az egész lakosság, politikai párttól függetlenül és a hatóságok minden igyekezete ellenére, hogy ellenem fordítsák. spontán az oldalamra került.

A liberális politikusokat nemcsak saját támogatóik, hanem családtagjaik is elhagyták. Például a lányok a Chirculescu Főiskoláról küldtek nekem enni, és varrtak nekem más lányokkal együtt egy regionális nemzeti inget. Még azt is hallottam, hogy nem voltak hajlandók az asztalhoz ülni, hogy az apjukkal enjenek. Ekkor találkoztam Dr. Macridescu tábornokkal, Focsani legtiszteletreméltóbb alakjával; Hristache Solomon, közepesen gazdag ingatlantulajdonos, de nagy erkölcsi tekintéllyel rendelkező ember, aki előtt még az ellenségei is le a kalappal; Georgica Niculescu úr; Blezu ezredes, aki kislánya, Fluturas révén ételt küldött nekem; Vasilache, Stefan és Nicusor Graur; többek között az Olteanu, Ciudin, Montanu, Filho, Cristopol őrnagy, Caras, Gurita Stefaniu, Nicolau, Tudoroncescu. Mindezek és még sokan mások, akiktől többet kaptam, mint atyai gondoskodást. Az egészségem azonban nem volt jó állapotban.

Fáj a vesém, a mellkasom és a térdem.

A tárgyalás időpontját 1925. március 14-re tűzték ki. Ezt szem előtt tartva szórólapok ezreit kezdtek nyomtatni minden egyetemi központban és más városokban is, Kolozsváron. Beleuta kinyomtatta, és

Machine Translated by Google

országszerte terjesztve, több tízezer ilyen röpirat. A nacionalista harcosok számára éjjel-nappal nyitva tartó háza igazi főhadiszállássá változott. Orastie-ban, Mota atya nyomdájában több tízezer népszerű verses brosúrát és több százezer szórólapot nyomtattak.

Bajtársaim itt is kinyomtatták néhány általam a Vacaresti börtönben írt levelemet füzetként: Levelek egy diákfogolytól.

A kormány ezzel ellentétes dologgal állt elő, hogy szétszórva közel és távol. De nem volt hatásuk, mert a nemzeti érzés hulláma impozánsan és ellenállhatatlanul emelkedett. Két nappal a tárgyalás kezdete előtt több száz ember és diák érkezett az ország minden részéről Fóksániba. Csak Jászvásárból több mint háromszázan érkeztek egy egész vonattal. Engem a hatóságok kocsin szállítottak a Nemzeti Színházba, ahol a tárgyalásnak kellett lennie. De ezt elhalasztották, bár a zsűrit választották. Visszavittek a börtönbe.

Ám kint a tárgyalás indokolatlan elhalasztása általános felháborodást váltott ki, amely gyorsan hatalmas utcai demonstrációba fajult, amely egész délután és éjszakáig tartott.

A hadsereg erőfeszítései az ujjongó tömeg elfojtására nem vezettek eredményre. A tüntetés a zsidók és a kormány ellen irányult. A zsidók ekkor rájöttek, hogy minden nyomásuk az ügyben visszaüt. Ez a demonstráció rendkívül fontos volt a tárgyalásom kimenetele szempontjából.

Ez kiállította a zsidókat a harcból, mert rájöttek, hogy elítélésemnek katasztrofális következményei lehetnek rájuk. Bár a zsidó nép nem vonult vissza teljesen, a hatóságokra nehezedő nyomás enyhült. Időközben javaslatokat kaptam, hogy kérjek szabadon bocsátásért, és biztosítékot kaptam, hogy szabadon engednek, de megtagadtam.

Megérkezett a húsvét. Egyedül ünnepeltem a feltámadást a cellámban. Amikor a város összes templomának harangja megszólalt, letérdeltem, és imádkoztam menyasszonyomért és értem, anyámért és házamért, a halottak és a kint harcolók lelkeiért – hogy Isten áldja meg őket. erősítse meg őket, és adjon nekik győzelmet minden ellenség felett.

TURNUL-SEVERINBEN

Egy éjjel, két óra körül arra ébredtem, hogy valaki megpróbálta kinyitni a zárat. Börtöntisztviselők jöttek értem, mivel a tárgyalásomat a kormány beavatkozása váratlanul áthelyezte Turnul-Severinbe, Románia másik végébe.

Sietve összeszedtem néhány holmimat; majd őrökkel körülvéve egy teherautóba helyeztek, ami a város szélére vitt minket egy vasútvonal közelében. Nem sokkal később megállt egy vonat, és beültettem a Black Maria kocsiba.

Ezért elhagytam Focsani városát, amely a megfelelő pillanatban bátran szembesült a hivatalosság hatalmas nyomásával, és amelynek polgárai megszakították a pártkapcsolatokat, vagy néha a családjukat, hogy az érzések nagyszerű és tagadhatatlan egyhangúságában nyilvánuljanak meg.

Utazás közben arra voltam kíváncsi, hogy milyen emberekkel találkozhatok Tumul-Severinben? Soha nem jártam ott, nem ismertem senkit abban a városban.
Ahol a vonat megállt, hallottam, hogy az emberek beszélgetnek, nevetnek, leszállnak vagy felszállnak a vonatra, de nem láttam semmit, mert a kocsinak, amelyben voltam, nem voltak ablakai. csak egy hüvelyk fal választott el a világ többi részétől, a szabadságtól. Talán azok között, akik átkeltek a síneken ezeken a pályaudvarokon, sokan voltak, akik ismertek vagy a barátaim voltak.

De nem tudták, hogy abban a kocsiban vagyok. Mindenki megy valahova. Csak én nem tudtam, hova megyek. Mindenki könnyedséggel és örömmel jár, míg én a malomkőnél nehezebb lelkemben hordozom ennek a rám váró hatalmas ismeretlennek a terhét. El kell ítélnem

Machine Translated by Google

az életért? Kevesebbért? Elhagyom valaha a fekete és csúnya börtönfalakat, vagy az a sorsom, hogy ott haljak meg? Nagyon jól tudom, hogy ítéletem nem igazságosság kérdése, hanem erő kérdése; amelyik erősebb, az nyer – a mi nacionalista áramlatunk lesz erősebb, vagy a zsidó kormány nyomása? De ez nem lehet így! Akinek igaza van, az erősebb lesz, következésképpen elkerülhetetlenül nyerni fog. És ahogy haladt a vonat, egyre élesebben éreztem a fájdalmam. Szívem láthatóan minden kőhöz ragaszkodott Moldovában, és ahogy egyre többet hagytam magam mögött, úgy éreztem, hogy fokozatosan letörnek belőle a darabok.

Egész nap így utaztam, egyedül bezárva egy börtönautóba. Balotára, azt hiszem, alkonyatkor értünk. Bejött egy rendőr, ügynökök kíséretében, és megkért, hogy távozzam. Elvittek az állomás mögé, ahol beültünk egy autóba és elhajtottunk. Nagyon kedves férfiaknak tűntek, próbáltak beszélgetni velem, viccet csinálni. De én, más gondolatok és szükségletek nyomán, nem voltam hajlandó beszélni. Szívesen, de röviden válaszoltam.

Beérünk Turnul-Severinbe.

Ahogy több utcán sétáltam, igazi örömet éltem át a szívemben, és örömet, ahogy a szemeim újra látták az utcákon sétáló embereket.
Megálltunk a börtön kapujában. A bezárt kapuk ismét kinyíltak, hogy újra bezáruljanak mögöttem.

Az igazgató és a munkatársak megtisztelő vendégként fogadtak. A szép szoba, amit kaptam, fapadló volt, nem cement, mint az előzőekben.
A fogvatartottak itt is szeretettel közeledtek hozzám, mint más börtönökben; és segítettem őket később végtelen anyagi és erkölcsi nyomorukban.

Másnap kimentem az udvarra. Onnan láttam az utcát.
Dél körül több mint 200 6-7 év közötti kisgyerekre lettem figyelmes, akik a börtön kapuja előtt gyülekeztek, akik látva, hogy elhaladok mellettem, integetni kezdtek a kis kezükkel, volt, aki sálat, másikat sapkát viselt. Iskolás gyerekek voltak, akik hallották, hogy Turnul-Severinbe jöttem, és ott vagyok a börtönben.
Ezeknek a gyerekeknek attól kezdve mindennap ott kellett lenniük, hogy kifejezzék együttérzésüket. Megvárták, míg elmegyek, hadonászok a kis kezükkel.

A bíróságon Varlam elnök, egy nagy kedves ember, nagy udvariassággal bánt velem.
Legkevésbé pedig Constantineseus ügyész, akiről azt állították, hogy ő maga feltételezte, hogy Marius Vorvoreanu prefektussal együtt megszerzi a meggyőződésemet, de én nem hittem.
Eleinte elég súlyosak voltak, ami mögött valami rosszindulatot fedeztem fel. De apránként megenyhült a közvélemény hulláma, a lelkesedés, amely a gyerekekből az idősekbe áradt. Akkoriban mindenki románnak érezte magát, és harcunkat szent harcnak tekintette ennek az országnak a jövőjéért. Tudtak szerencsétlenségeimről, és gesztusomban az emberi méltóságért való lázadás gesztusát látták, olyan gesztust, amelyet minden szabad ember megtett volna.

Ezek az emberek, Iancu Jianu és Tudor Vladimirescu kapitány leszármazottai, akiknek pisztolyait a nemzet becsületének védelmében hadonászták az évszázados megaláztatások ellen, könnyen megértették, mi történt Jászvásárban. Semmiféle érv nem mozgathatta meg őket. Hiába kiabált az ügyész és a polgármester, körülvette a város összes családjának gondoskodása és szeretete, még azok is, akik hivatalos szerepet játszottak, mint például Corneliu Radulescu polgármesteré, akinek egy

nagy csodálat; de különösen körülöttem, mint sehol máshol, a gyermekek szeretete és megértése megpróbáltatásaim miatt. Ők voltak az elsők, akik felszólaltak a nevemben Turnul-Severinben. Szeretettel emlékszem vissza, ahogy elkezdtek jönni a perifériáról alig tudó, járni is alig tudó kicsik, látva, hogy az idősebbek rendszeresen összegyűlnek a börtön előtt, hadonásznak a kezükkel. Néztem, ahogy minden részből összeállítják, egy bizonyos időpontban, mint egy programot, amit meg kellett csinálniuk. Mindenki csendes volt és jól viselkedett. Nem játszottak és nem énekeltek. Csak nézték, várták, hogy átmenjek egy nyíláson, hogy integethessenek nekem.

Machine Translated by Google

nekem; így hazatértek. Megértették, hogy van ebben a börtönben valami szomorú, és józan eszük azt mondta nekik, hogy nincs itt semmi nevetnivaló. Egy napon a csendőrök elkezdték kiűzni őket. Másnap már nem láttam őket. Őrszemeket helyeztek ki, hogy megakadályozzák, hogy megérkezzenek.

AZ ÍTÉLET

A tárgyalás időpontját május 20-ra tűzték ki. A Bíróság elnöke 19 300 aláírást kapott a védeni akaró ügyvédektől az ország minden részéből. Két nappal a tárgyalás előtt rengeteg diák érkezett. valamint Focsaniban a jászvásári diákok száma elérte a 300 főt. Ugyanígy nagy számban érkeztek diákok Bukarestből, Kolozsvárról, Cernautiból. A jelenlévők között volt egy focsáni küldöttség is, amelyet március 14-én a zsűri egykori elnöke, Mihail Caras vezetett, aki most a focsani zsűri képviseletében védőként jelentkezett. Megérkeztek a vád tanúi is: a jászvásári rendőrök. Az eljárás a Nemzeti Színházban kezdődött, Variam tanácsos elnökségével. Mellettem a vádlottak padján Mota, Tudose Popescu, Garneata, Corneliu Georgescu, Radu Mironovici ültek. A védőpadon

Machine Translated by Google

leültek: Cuza professzor, Gavanescul professzor, Paul Iliescu, Sumuleanu professzor, Em. Vasiliu-Cluj, Nicusor Graur, az egész Turnul-Severin bár A színház volt , stb.

tömve és körülötte, kívül, több mint 10.000 ember várakozott.
Kiválasztották a zsűritagokat. Kisorsolták: N. Palea, GN, Grigorescu, J. Caluda, I. Preoteasa, GN Grecescu, D.1. Bora, VB jujescu, C. Vargatu, C.
Surdulescu, Adolf Petayn, P. 1. Zaharia, GN Boiangiu, I. Munteanu és GN Ispas. Letették az esküt, és komolyan leültek a helyükre. Felolvasták a vádiratot.
Következett a kihallgatás. Elmondtam a dolgokat, ahogy történtek. A másik öten ugyanígy válaszoltak a kihallgatására, igazat mondtak, nevezetesen, hogy a tárgyaláson egyáltalán nem érintettek az ügyben. A vád tanúi egy zsidó és a jászvásári rendőrök voltak.
Az eljárás során mindent tagadtak. Semmi sem volt igaz. Minden verés, minden kínzás, tiszta kitaláció. Még a Bogdan professzor, a patológus által kiállított orvosi igazolásokat is megtagadták. Hozzáállásuk, tekintettel arra, hogy a keresztre esküt tettek, hogy igazat mondanak, és csakis igazat mondanak, az egész udvar felháborodását váltotta ki.

Az egyik szemtanú, Vasiliu Spanchiu biztos, akit most a legegyüttérzőbb lénnyé átalakulva láttam, nem látott semmit, nem tett semmit. Felállva, a tanácsvezető engedélyével, felháborodással telve hangosan megkérdeztem tőle: „Nem ön ütött arcon Mrs.

Ghica kertje?" "Nem én vagyok."

– Nem te voltál az, aki vödör vízbe mártotta a diákok fejét, miközben lehajtott fejjel verték a talpát?

– Akkor még nem voltam ott. A belvárosban voltam.

Az arcán, minden gesztusán, minden viselkedésén látni lehetett, hogy hazudik; bár megesküdött a keresztre, hazudott. Az egész tömeg a színházban forrongott a felháborodástól.
Hirtelen, mintha a tömeg kollektív dühe úgy kívánta volna, egy férfi a közönség soraiban felugrott, karjába emelte a biztost, és magával vitte. Tilica Ioanid úr volt az. Hallottuk, ahogy kiabált, miközben lenyomta a komisszárt a lépcsőn: "Menj innen, gazember, mert nem garantáljuk az életedet!" Visszatérve így szólt Jászvásár többi biztosához: "Saját kezetekkel kínoztátok meg ezeket a gyerekeket. Ha valami ilyesmit csináltatok volna itt Turnul-Severinben, az emberek lemészároltak volna benneteket. Jelenlétetek ebben a városban beszennyezi; hagyd az első vonaton, különben szerencsétlenség ér téged."

,

Ezt a gesztust tulajdonképpen üdvözölték, mert az emberek idegesek voltak. Ez fellazította az egész feszült légkört. A kínzók megalázták, és most, ahogy sétáltak, földig hajolva köszöntötték az embereket, és könyörögtek a legkisebb figyelemért a trikolór szalag legszerényebb viselőjétől. "Mintha nem lennénk jó románok! Mit fogunk csinálni?
Voltak parancsaink."

"Nem! Gazemberek! Nem volt apai szívetek, sem román szívetek. Nem volt becsületetek, sem törvénytiszteletök. Azt mondja, parancsotok volt? Nem! Áruló szívetek volt."
Így szidták őket az emberek az utcán.
Majd körülbelül két napon át a védőtanúk kihallgatása következett, köztük volt az idős Ion Gavanescul professzor is, a Iasi Egyetemről, akit Manciu polgármester rosszul bánt az általa elnökölt egyetemi professzorok kongresszusán; a Katonai Líceum és Gyalogiskola tisztjei, egykori feletteseim és tanáraim is, majd az áldozatok és szüleik tanúskodtak, a bírák előtt, és szinte könnyek között adták elő a megaláztatás fájdalmas jeleneteit.

Ez alá volt vetve. A civil megfigyelő Costa-Foru úr volt, egy szabadkőműves páholy vezetője a fővárosban.

A védőügyvédek a következő sorrendben beszéltek. Paul Iliescu, Tache Policrat, Valer Roman, Valer Pop, Sandu Bacaloglu, Em. Vasiliu-Cluj, Cananau, Donca Manea,

Machine Translated by Google

Mitulescu, Virgil Neta, Neagu Negrilesti, Henrietta Gavrilescu, professzor Dr.
Sumuleanu, Ion Gavanescul professzor és AC Cuza professzor. Rövid nyilatkozatokat tett Mihail Caras, Vasileseu Lascar ezredes, Dumitrescu bukaresti öreg pap, Catuneanu ezredes; Ion Sava, Dr. Istrate, I. Rob, Dragos, Ion Blanaru és Camenita, Iasi, Kolozsvár, Cernauti, Bukarest, Falciu megye és a diákok képviseletében

Turnul-Severin; Manolescu haditengerészet kapitánya, Alexandru Ventonic a jászvásári keresztény kereskedők számára; majd Costica Ungureanu, Petru Vasiliu, Grecea, Peteu-Ploesti kapitány, háborús rokkant, és M. Negru-Chisinau. Én beszéltem utoljára. Azt mondtam: "Az esküdtszék uraim. Minden, amiért harcoltunk, hitből és hazánk és a román nép iránti szeretetből
fakadt. Vállaltuk azt a kötelezettséget, hogy a végsőkig harcolunk. Ez az utolsó szavam."

Ez a tárgyalásom hatodik napján volt, 1925. május 26-án. Mind a hatan bevittek egy szobába, hogy megvárjuk az ítéletet. Nem voltunk nagyon izgatottak, de valahogy mégis. Néhány perccel később mennydörgő tapsot, kiáltozást és éljenzést hallunk a nagyteremből. Nem volt időnk ezen gondolkodni, amikor kinyíltak az ajtók, és a tömeg bekísért minket a tárgyalóba.
Amikor megjelentünk, vállunkon cipelve, mindenki ujjongott és lengett a zsebkendőjével.

Varlam bírót is olyan lelkesedési hullám kerítette hatalmába, amelynek nem tudott ellenállni. A bírók mindannyian a helyükön ültek, ezúttal horogkeresztes, háromszínű hajtókaszalagokat viseltek.

Amint felolvasták nekünk a felmentő ítéletet, kint voltam, ahol több mint tízezer ember gyűlt össze. Mindannyian elestek egy oszlopban, és a vállukon vittek minket az utcákon, miközben az emberek a járdákon virággal hintettek el minket. Amikor megérkeztünk Tilica úrhoz, néhány szóban szólok az Ön erkélyéről az emberekhez, kifejezve hálámat a Tumul-Szörényi románoknak a nagy szeretetért, amelyet a tárgyalás során tanúsítottak.

VISSZATÉRÉS IASI-BA

Miután megköszöntem több Turnul-Severin családnak, hogy meglátogatták őket, és azt, ahogyan örökbe fogadtak, másnap felszálltam egy Iasiba tartó különvonatra. A különvonat nem nekem, hanem a tárgyaláson részt vevő több mint 300 iasinak szólt, amelyhez a focsaiak, barladiak és vasluiak kocsijait csatolták. Emberek ezrei érkeztek az állomásra, hogy elvigyenek minket, és virágokkal díszítsék fel vonatunkat.

A vonat elment. Mögötte a tömeg zsebkendőt lengetett, kifejezve szeretetét és vágyát, hogy folytassák a harcot a "hurráért", amitől visszhangzott a levegő. Az ablakomból néztem azt a rengeteg embert, akik közül senkit sem ismertem korábban, de akik most könnyes szemmel váltak el tőlünk, mintha évek óta ismertek volna. Legbelül imádkoztam, hálát adva az Úrnak a győzelemért, amelyet nekünk adott.

Csak most, amikor kocsiról autóra haladtam, újra láttam a jászvásárhelyi bajtársaimat, amint beszélgettek egymással, és együtt örültek, hogy Isten győztessé tett minket, megmentve attól a fenyegetéstől, amelytől minden ellenségünk azt hitte, hogy én vagyok. nem. képes lenne elmenekülni.

Egy rekeszben találtam Cuza professzort, valamint Sumuleanu professzort és Mrs. Sumuleanu-t.
Örültek, hogy szerelmünk veszi körül őket.
Minden szoba gyönyörűen virágokkal és zölddel volt feldíszítve. A Tumul-Severin melletti első állomáson pedig - nagy meglepetésünkre - új virághegyet hoztak a parasztok papjaikkal, a tanítók a tanítványaikkal, mind nemzeti ruhába öltözve.

Minden vasútállomáson sokan várták a vonat érkezését.
Nem olyan volt, mint a hivatalos, hideg fogadtatás. Sem kötelesség, sem félelem, sem önérdek hozta ezeket az embereket. Öregeket láttam néhány síró tömeg szélén.

Machine Translated by Google

Vajon miért? Nem ismertek senkit a vonaton. Úgy tűnt, hogy egy ismeretlen erő kényszerítette őket, hogy jöjjenek, és titokzatosan azt suttogta nekik: „Menjetek a garázsba, mert az összes elhaladó vonat között van egy, amely a román sors menetét követi. Minden más azoknak az érdekeit szolgálja, akik meglovagolják őket, kivéve ezt, ami az emberek útján, az emberekért folyik."
A tömegek olykor kapcsolatba lépnek az emberek lelkével. A látomás pillanata. Tömegek látják a nemzetet halottaival és egész múltjukkal együtt; érezni a dicsőség és a vereség minden pillanatát. Érezhetik a jövő forrongását. Ez a kapcsolat a nemzet egész halhatatlan és kollektív lelkével lázas, csupa remegés.
Amikor ez megtörténik, sokak sírnak. Talán ez a nemzeti misztikum, amit egyesek kritizálnak, mert nem tudják, mi az, mások pedig nem tudják meghatározni, mert nem tapasztalhatják meg.

Ha az eksztázisra törekvő keresztény miszticizmus az embernek Istennel való érintkezése az „emberi természetből az istenihez való ugráson" keresztül (Cranic *), akkor a nemzeti miszticizmus nem más, mint az ember vagy a sokaság érintkezése. népe lelkével. , a személyes aggodalmakból való kiugrással az emberek örök életébe. Nem intellektuálisan, ahogy ezt bármelyik történész megtehetné, hanem lizdng, a lelkükkel.

Amikor a zászlókkal és növényzettel pompázó vonat megállt Craiovában, az állomás peronja zsúfolásig megtelt több mint 10 000 emberrel. Vállunkon vittek minket a raktár hátsó részébe, ahol az egyik polgár fogadott minket.
Cuza professzor beszélt. És én, röviden.
Minden állomáson így fogadtak minket, kicsiket és nagyokat, de főleg Piatra-Olt, Slatina és Pitesti városokban. Bár a legtöbb vasút mentén található városokban nem működtek nacionalista szervezetek, és senki sem osztogatott szórólapokat, hogy az állomásokra hívja az embereket, a peronok mind több ezer emberrel voltak tele, hogy köszöntsék Amerikát.

Körülbelül 8 óra volt, amikor megérkeztünk Bukarestbe. Ismét felkaptak, és diadalmasan a vállamon vittek az állomáson keresztül a frontra, ahol az egész tér tengernyi tenger volt, amely a Camino da Grivita mentén húzódott, messze túl a Műszaki Iskolán. Több mint 50 000 ember lehetett, olyan lelkesedésről tanúskodva, amelyet semmi sem tudott elfojtani. Cuza professzor megszólította őket. Valójában tehát az egész országban olyan erős hazafias áramlat uralkodott el, hogy a LANC-ot hatalomra juttathatta volna. De ezeket a kedvező, taktikai, politikailag nagyszerű pillanatokat, amelyeket ez a mozgalom soha többé nem láthat, nem ragadták meg.

Cuza professzor nem tudta, hogyan használja ki azt a nagyszerű taktikai lehetőséget, amelyet a politikai mozgalmak ritkán találnak meg.
A politikai konfrontációkat ismerő minden objektív szemlélő szemében a LANC sorsa most megpecsételődött.

Elmentünk. Egész éjjel az emberek találkoztak velünk a megállókban. Fóksániban hajnali 3-kor több mint 1000-en voltak, akik előző délután 16 óra óta várakoztak. Azt akarták, hogy álljunk meg ott egy napra. De folytattuk. Hristache Solomon, Aristotel Gheorghiu, Georgica Niculescu és másokból álló delegáció szállt fel a vonatra. Azt mondták: "Mivel nem volt szerencsénk városunkban rendezni a tárgyalásodat, biztosan Fóksániban kell házasodnod. Június 14-én, kora reggel már Focsániban kell lennie. Minden megoldódik." A küldöttség Marasestiben hagyta el a vonatot, miután megígértem, hogy a tervek szerint Focsaniban leszek. Reggel érkeztünk Iasiba, rendkívül fáradtan. Diákok és városlakók voltak az állomáson, vállukon vittek minket a városon keresztül az egyetemre. Ott csendőrkordonok fogadtak bennünket. A tömeg kitört és bement az egyetemre, és elvitt minket az amfiteátrumhoz. Ott Cuza professzor beszélt, majd a nép békésen szétoszlott. Mindenki a kiságyához ment. Átnéztem a Flowers Street-i kis házat, amelyet nyolc hónapja hagytam el. Másnap elindultam Husiba, ahol anyám az ajtóban sírva várt rám.

Néhány nappal később a városházán tartották a polgári esküvőmet.

* Nichifor Crainic (1889-1972), román újságíró, teológus, filozófus. (Tr.)

Machine Translated by Google

A HÁZASSÁGOM

Édesanyám, apám, testvéreim, menyasszonyom és a sógoraim kíséretében június 13-án indultam Fóksániba. Ott voltunk vendégek Macridescu tábornok házában. Aznap este a hozzánk látogató esküvőszervező bizottság tájékoztatott bennünket, hogy minden készen áll, és már több mint 30 000 embert szállásoltak el más városokból, és még többen jönnek aznap este; hogy Focsani minden lakója örömmel fogadta és örömmel fogadta ezeket a vendégeket.

Másnap reggel lovat hoztak értem régi néphagyományunknak megfelelően - ahogy a program előírja -, majd miután elhaladtam a menyasszony háza mellett, egy oszlopot vezettem a városon kívüli Crangba (Grove). Az út mindkét oldalán emberek voltak, még gyerekek is a fák között. Mögöttem a vőfélyek követtek díszes hintókon. Cuza professzor és Macridescu tábornok, Hrisache Solomon, Coronel Cambureanu, Tudoroncescu, Georgica Niculesc, Bagulescu őrnagy és mások. Következett a menyasszonyi kocsi, amelyet hatan húztak

Machine Translated by Google

ökrök és virágokkal díszített, majd a vendégek szekerei. összesen 2300 kocsi, hintó és kocsi volt virágokkal és népviseletbe öltözött emberekkel. Megérkeztem Crangba, kevesebb mint négy mérföldre Focsanitól, és az oszlop farka még nem hagyta el Focsanit. Az esküvői szertartás egy külön erre a célra épített emelvényen zajlott. 80-100 ezer ember volt jelen. A vallási szertartás után horát és más nemzeti táncokat táncoltunk, majd az ünnepség a füves lakomával folytatódott. A focsani lakosok élelmet hoztak maguknak és a városon kívüli vendégeknek is.

Az egész buli a népviselet remek bemutatójával, feldíszített vagonokkal, táncával és lelkesedésével készült. Néhány héttel később bemutatták a bukaresti mozikban, de csak kétszer, mert a Belügyminisztérium lefoglalta és elégette a filmet és egy nyomtatványt.

A buli alkonyatkor a testvériség és az animáció általános érzésével ért véget. Feleségemmel és néhány társammal aznap este Herkulesfürdőbe indultam, ahol két hetet töltöttünk egy régi baráti családdal, a S. Martalog-al.

Mota pedig Iasiba ment, hogy elkezdje ásni a Keresztény Művelődési Ház alapját Grigore Bejan mérnök által adományozott földön.

A CIORASTI-BAN A KERESZTSÉG SZERETŐSÉGE

Augusztus 10-én a Focsani melletti Ciorastiban keresztszülő voltam 100 baba keresztelőjén, akik abban a hónapban születtek Putna megyében és környékén. A keresztelés Focsániban történne. De a kormány ennek megakadályozására ostromállapotot rendelt el ott.
A sok akadály leküzdése után visszahúzódtunk Ciorastiba, ahol a szuronyok árnyékában sikerült lebonyolítani a gyerekek keresztelőjét.

EGY ÉV UTÁN A MUNKA FOLYTATÓDIK

Visszatértem Jászvásárba, hogy társaimmal együtt dolgozzam Otthonunk felépítésében. A régi kiviteli tervet és a sorstól megszakított ifjúsági szervezési tervet is csaknem egy teljes évig követtük.

Kezdtek érkezni az adományok. A dorohoi Moruzzi család 100 000 lejjel járult hozzá; Cantacuzino tábornok három vagon cementet adományozott; Az amerikai románok a Libertatea ("Szabadság") újságon keresztül több mint 400 000 lejjel járult hozzá. A legtávolabbi erdélyi falvakból, Bukovinából és Besszarábiából származó parasztok csekély vagyonuk egy részét a „jászvásári házba” küldték, ahogy ők szeretettel nevezték.

Mindezek a hozzájárulások annak a szimpátiának köszönhetőek, amelyet mozgalmunk akkoriban minden társadalmi rétegben élvezett. Nagy lelkesedést váltottak ki azok a fotók, amelyek azt mutatják, hogyan építik a diákok és a diákok saját házukat. Ez valami teljesen új volt, ami nem

Machine Translated by Google

látott már hazánkban vagy külföldön. Ez a tevékenység / akkora szimpátiát váltott ki Jászvásárban, hogy amikor a nap végén az irodai munka kiszállt a munkából, kimentek az építkezésre, levetették a kabátjukat és megkapták a cementlapátot, csákányt vagy talicskát. Kolozsvári, besszarábiai és bukovinai, bukaresti diákok találták magukat az ilyen jellegű munkákban. Mota irányítása alatt már sok városban szerveződtek keresztes testvéri közösségek, így messziről érkeztek fiatal középiskolások dolgozni, akik szellemünkben tanulva tértek haza.

Két év diákküzdelem, izgalom és szenvedés, amely minden romániai fiatalra jellemző, nagy csodát vitt véghez: a nemzet szellemi egységének visszaállítását, amelyet az idősebb nemzedék összeolvadásának és összeolvadásának képtelensége fenyegetett. egy a nagy nemzeti közösséggel. Most az ország minden részéből érkező fiatalok ezt a lélekegységet közös erőfeszítésükkel, a munka iskolájában erősítették és szentesítették hazánkért.

A POLITIKAI MOZGALOMOT VESZÉLYEZŐ VESZÉLYEK

Ez az áramlat országszerte félelmetes volt. Nem hiszem, hogy ilyen szokatlan népi áramlat korábban sokszor létezett volna az országban. A bajnokság nem alakult jól, szervezés, akcióterv hiánya miatt. Ezen túlmenően, ennek a nagy áramlatnak köszönhetően fennállt a veszély, hogy néhány kompromittáló és veszélyes elem beszivároghat a mozgalomba. Egy mozdulat sohasem a kinti ellenség ütései alatt hal meg, hanem a belső ellenségek miatt, mint minden emberi szervezet. Általában egymillió emberből csak körülbelül egy hal meg külső okok miatt (vonat vagy autó elütötte, agyonlőtt, vízbe fullad stb.); az ember behódol a belső méreganyagoknak, méregben hal meg.

A Vacaresti, Focsani és Turnul-Severin perek nyomán, aki akart, beállhatott sorainkba.

Néhányan összefogtak, hogy csalásban vegyenek részt: előfizetéseket gyűjtsenek, prospektusokat áruljanak, kölcsönözzenek stb., és bárhol is jelentek meg ezek a szereplők, mindig kompromittálták a mozgalmat; mások, akik politikai hegymászókként csatlakoztak egymáshoz, veszekedni kezdtek és feljelentették egymást, mindegyikük versengett a vezetői pozícióért vagy a parlamenti helyért stb. Mások jóhiszeműek voltak, de nem volt belőlük fegyelem, és nem voltak hajlandók engedelmeskedni feletteseik parancsainak; ezek az emberek végtelenül alkudoztak minden egyes direktíván, mindegyik saját maga cselekszik. Mások, akik ismét jóhiszeműen csatlakoztak sorainkhoz, egyszerűen képtelenek voltak beilleszkedni szellemünkbe.

Sok nagyon jó egyén olyan erkölcsi struktúrával rendelkezik, hogy egyszerűen nem tud beleolvadni egy olyan szervezetbe, mint a miénk, és ezért belülről veszélyezteti létét. Vannak, akik születésüknél fogva érdekesek; bármit egyesítenek, történetmeséléssel rombolják le.

Másoknak fix elképzelésük van; őszintén hiszik, hogy megtalálták a kulcsot minden megoldáshoz, és megpróbálnak meggyőzni értékükről. Mások betegek, sújtják az újságírás gonoszsága. Bármi áron, újság igazgatói akarnak lenni, vagy látni akarják, hogy a nevüket a történet végén nyomtatják ki. Vannak, akik úgy cselekszenek, hogy bárhová is mennek, sikerül kompromisszumot kötniük

az egész küzdelmet, és aláásta az ottani szervezet bizalmát.
Végül, vannak olyanok, akiket kifejezetten azért fizetnek, hogy cselszövésben, kémkedésben vegyenek részt, és a nacionalista mozgalom minden nemes erőfeszítését veszélyeztetik.
Micsoda gonddal, körültekintéssel kell hát egy mozgalom vezetőjének azokkal szemben, akik a vezetése alá akarnak kerülni! Mennyit kell tennie, hogy nevelje őket, és milyen fáradhatatlan felügyeletet kell gyakorolnia felettük! Ezen óvintézkedések nélkül egy mozgalom reménytelenül veszélybe kerül.

Machine Translated by Google

Sajnos Cuza professzor egyáltalán nem volt tisztában ezekkel a kényszerekkel. A szlogenje ez volt: "A Ligához bárki csatlakozhat, de csak az maradhat, aki tud maradni."

És ez a hozzáállás valódi katasztrófát hozna. Valójában néhány hónappal később a Liga az intrikák olvasztótégelyévé vált, valóságos pokollá.
Akkori meggyőződésem, amelyet ma is tartok, az volt, hogy egy szervezet ne „aki akar" belépni, hanem csak azt, aki „érdemli, hogy csatlakozzon", és csak – és csak addig – maradjon. ők – egyenesek, szorgalmasak, fegyelmezettek és hűségesek.

Ha az üszkösödés jelei, például a fent említettek, nyilvánvalónak tűnnek egy szervezetben, azonnal el kell különíteni, majd több energiával ki kell vágni. Ellenkező esetben a fertőzés rákszerűen átterjed az egész mozgásszervezeten, és az ok megszűnik. Elkötelezett küldetésed és jövőd; vagy meghal, vagy élet és halál között ácsorog, semmit sem tud elérni. Erőfeszítéseink, hogy rávegyék Cuza professzort a helyzet orvoslására, kudarcot vallottak, mert egyrészt egyáltalán nem volt tisztában ezekkel a mozgalomvezetési alapelvekkel, másrészt azért, mert az intrikáknak sikerült minket is elszigetelnie tőle, és következésképpen, hogy megbénítson minden befolyást, amelyet esetleg gyakorolhattunk volna rá.

Mi, vakarestiek, felismerve ezt, és látva a kétségbeesett támadásokat, az intrikák hullámait, amelyek lecsaptak ránk azzal a céllal, hogy elszakítsunk Cuza professzortól, házához mentünk, ismét hűséget fogadva neki, és arra kérve, bízzon bennünk, hogy mindent megteszünk. hatalmunkban áll korrigálni a mozgalomon belüli állapotokat. Kísérletünk hiábavalónak bizonyult, mert rájött, hogy egészen más megvilágításban látjuk a dolgokat, mind a szervezetet, mind a cselekvési tervet, de még mozgalmunk alaptanát illetően is. Az ember erkölcsi esszenciájának gondolatából indulunk ki, nem mint számszerű, választási vagy demokratikus számjegyből. De meg volt győződve arról, hogy fenntartjuk ezt az elképzelést, mert néhány intrikus áldozatai voltunk.

A VEZETŐ KRITIKÁJA

Ki volt a felelős ezért az állapotért? Természetesen a vezető. Ennek a mozgalomnak egy nagyszerű vezetőre van szüksége, nem pedig egy ragyogó doktrinerre, aki figyelmen kívül hagyja a lenti mozgás hullámait; impozáns vezető, hogy uralja és irányítsa a mozgalmat.

Nem mindenki töltheti be ezt a szerepet. Szakember kell hozzá, veleszületett adottságokkal rendelkező férfi, aki nem csak a szervezés alapelveit ismeri, hanem a fejlődést és a küzdelmet is. egy ilyen mozgalom irányításához nem elég elismert egyetemi tanárnak lenni. Ide jó kormányos kell, ügyes kapitány, aki átvezet minket a hullámokon, olyan ember, aki ismeri a törvényt, és ismeri az ilyen vezetés titkát; ki ismerné a szeleket és a tenger mélyét, ki ismerné a veszélyes zátonyokat, ki fogja végre szilárd kézzel a kormányt.

Nem elég, ha annak az embernek, aki bizonyítja, hogy Erdély a románoké, joga van átvenni a meghódítására induló csapatok parancsnokságát; mint ahogy az sem elég, hogy elméletileg be tudja bizonyítani a zsidóveszély fennállását, hogy joga legyen egy olyan népi politikai mozgalom irányítására, amely e probléma megoldására törekszik. Itt két teljesen különböző tevékenységi szint létezik, amelyek teljesen ellentétes képességeket és képzettségeket követelnek meg az érintett egyénektől.

Elképzelhetjük az első szintet 1000 méter felett, Az elmélet területét, a törvények elvont területét. Ott a teoretikus az igazság és annak elméleti megfogalmazása kutatásával foglalkozik. A konkrét valóságok tövében indul ki, az alapoktól kezdve, hogy törvényeket fogalmazzon meg alkotói területén.

A másik szint a földön van. Itt a vezetői tulajdonságokkal felruházott ember az igazság erőszakkal való rákényszerítésének művészetével foglalkozik. A magasságokat eléri

Machine Translated by Google

összhangban legyen a törvényekkel, de beteljesülésének helye itt van a csatatéren, a stratégia és a taktika területén.

Az első ideálokat hoz létre, célokat vázol fel; ez utóbbi teljesíti, teljesíti azokat.
A munkamegosztás természetes elve értelmében a kivételek, amelyekben e két funkció minősége egyetlen egyénben megtalálható:
nagyon ritka.

Cuza professzor mindenekelőtt teoretikus. Elméleti szinten úgy süt, mint a nap.
Az Ön feladata a következő:

a) A nemzetiségi jog igazságának kutatása és megfogalmazása. b)
A nemzetiség ellenségének felfedezése és tökéletes azonosítása. a zsidó. c) Posztuláljon megoldásokat a zsidó probléma megoldására!

Ez minden! Ez azonban óriási teljesítmény. Mert bár minden tudományos bizonyíték az ő oldalán áll, minden tudós ellene van, minden irányból támadják és megpróbálják megdönteni felfedezéseit. De ő ellenáll. Ez az első szint nem igényli az emberek, emberi erők alkalmazását; ellenkezőleg, az első síkon tartózkodó ember kerüli az embereket. De a második tervhez mindenekelőtt emberekre van szükség. csak bárki? Biztosan nem! De az embereket, a vezetőket emberi erősségekké kell alakítani.

Azt jelenti:

1. Bizonyos merev elvek szerinti rendszerezésük ismerete.
2. Technikai és hősi oktatásban részesítsék őket hatalmuk növelése érdekében, csak hogy az embereket emberi hatalommá alakítsák.
3. Vezesse ezeket az immár szervezett és képzett erőket a csata stratégiai és taktikai mezejére, hogy megküzdjenek más emberi erőkkel, vagy magával a természettel egy hasznos cél elérése érdekében.

Ha a doktrinertől elvárják az igazság kutatásának és megfogalmazásának tudományának elsajátítását, akkor a politikai mozgalom vezetőjétől elvárják a szervezés, nevelés és vezetés tudományát és művészetét, Cuza professzor, kiváló és felülmúlhatatlan az előtérben. , amikor a gyakorlatiasságra vetették, gyerekként tudatlannak, ügyetlennek, naivnak bizonyult, képtelen sem a szervezkedésre, sem a követőinek technikai és hősies nevelésére, képtelen, más szóval emberi erők vezetésére.

Az elméleti síkon egy illusztris ember soha nem lesz képes győzelmet aratni a második síkon. Le lesz győzve, vagy jó esetben megelégszik azokkal az apró sikerekkel, amelyeket a körülötte elértek.

Melyek azok a jellegzetes lelki vonások, amelyekkel egy politikai mozgalom vezetőjének rendelkeznie kell? Véleményem szerint ezek: 1. A vonzás
belső ereje. Nincsenek független és szabad emberek a világon. ahogy a Naprendszerben minden csillag a saját pályáját követi, amelyen nagyobb vonzási erő körül forog, ugyanúgy az emberek, különösen a politikai cselekvés terén, vonzódnak néhány vonzó személyiség felé. Ugyanez a helyzet a gondolkodás területén is. Kint vannak azok, akik nem akarnak érdeklődni vagy gondolkodni.

A vezetőnek rendelkeznie kell ezzel a vonzóerővel. Némelyiknek több mint tíz embere van, ezért csak számukra a vezetők; mások egy egész faluról, egy megyéről; mások egy egész tartomány, ország felett; és egyesek akár egyetlen ország határain kívül is. Az egyén vezetési képességét belső vonzási erejének mértéke korlátozza. Ez egyfajta mágneses erő, amely, ha nem rendelkezik egy emberrel, képtelenné teszi a vezetésre.

2. A szeretet képessége. A vezetőnek szeretnie kell minden fegyvertársát.
Szerelmüknek át kell hatolnia egy mozgalom közösségének határait.

3. Tudás és szervezettség. A mozgalom pályájára húzott embereket meg kell szervezni.

Machine Translated by Google

4. Az emberek ismerete. A szervezésben figyelembe kell venni a munkamegosztás elvét, mindenkit adottságai szerint a helyére téve, és megtagadni a hiányzók befogadását.

5. A hősiesség nevelésének és ösztönzésének ereje.
6. Sajátítsa el a vezetés törvényeit. Ha egy főnöknek szervezett és képzett csapata van, tudnia kell, hogyan vezetheti őket a politikai csatatéren, hogy felvegyék a versenyt a többi erővel.

7. Az időérzék. Egy főnöknek különleges érzékkel kell rendelkeznie ahhoz, hogy megmondja neki, mikor kell harcolnia. Egy belső megérzésnek azt kell mondania: most! Ebben a percben, nem később, nem korábban.

8. Bátorság. Amikor egy vezető meghallja ezt a belső parancsot, bátornak kell lennie kirántani a kardját.

9. Az igazságos és erkölcsös célok tudata, amelyeket becsületes eszközökkel kell elérni, a katona minden erényén, amellyel a vezetőnek rendelkeznie kell, az áldozatkészségen, a kitartáson, az odaadáson stb. erkölcs, mert nincs tartós győzelem, ha nem az igazságosságon és a törvényességen alapszik.

A TUDAT ESETE

Valójában Cuza professzor nem volt felelős azért a kaotikus helyzetért, amelybe a Liga került. Amikor ellenezte szervezési erőfeszítéseinket, úgy vélem, tiszta volt a lelkiismerete elméleti kompetenciájáról és politikai síkon hatalmának hiányáról. Mi voltunk a felelősek, és főleg én, mert akarata ellenére kényszerítettük, hogy olyan cselekedetben vegyen részt, amelyhez gyenge volt. Valójában hiányzott minden fontos eseményről, amely a harcok két éve alatt történt. Az egész országot megrázó és a román tömegeket felemelő harcok Cuza professzor segítsége nélkül indultak meg. Természetesen mindegyikben sokat segített, de a kezdeményezés végül mindig nem az övé volt.

tévedtem; és mivel nincs olyan hiba, amely ne fordulna azonnal azok ellen, akik elkövették, az én tévedésem is üldözni fog minket, mint a mozgalomban. És ez akkor fog megtörténni, amikor Cuza professzor, aki képtelen megérteni minket, egyedül dolgozik, a mi támogatásunk nélkül.

Ez az év is nehéz volt számára. A Iasi Egyetemen eltöltött 30 évnyi elhivatottság után a kormány példátlan igazságtalanságot követett el, amikor leváltotta a székéből, amikor az elvégzett összegző vizsgálat során a hallgatók felbujtásával vádolták, Cuza professzor így válaszolt:

„Nemzeti energiák ösztönzője vagyok”.
Egy életen át tartó harc és jeles tanítás a román nemzet szolgálatában ért véget a zsidó politikusok által vezetett nép ilyen jutalma.
Ehhez az alacsony ütéshez járult az is, hogy egyedül lévén az utcán provokálták és arcon ütötték egy zsidó ököllel. Amikor ez a felháborító merészség ismertté vált, a diákok minden kocsmába jártak, és ugyanúgy megvertek minden zsidót, akivel találkoztak. A demonstráció során tíz diákot tartóztattak le, köztük Motát és Lulian Sarbut, akiket egy hónap börtönbüntetésre ítéltek. Galatán szolgáltak. Urziceanu, egy diák több lövést adott le a sértő erőszakos cselekmény morális felbujtójára.

Machine Translated by Google

AZ INDULÁS ÉS AZ ELSŐ SZAKASZ STRASBOURGBAN

1925. szeptember 23-án leraktuk diákházunk alapkövét. Körülbelül egy méter magasak voltak a falak, amikor minden tőlem telhetőt megadva nacionalista mozgalmunknak, alkalmasnak láttam külföldre visszatérni, hogy befejezzem tanulmányaimat, annál is inkább, mert ennek következtében az egészségem nem volt túl jó állapotban. A nehéz próbák közül, amelyeken átmentem, az a tény is késztetett erre a döntésre, hogy némileg elszigeteltnek éreztem magam a Liga szervezetével és a harci tervekkel kapcsolatos nézeteimet illetően. - mondtam magamban. „Lehetséges, hogy tévedek, és jobb lenne nem megzavarni egy olyan nézőpont kialakítását, amely végül is jónak bizonyulhat”, különös tekintettel arra, hogy az utóbbi időben a Liga új erőt (1) a Catuneanu professzor vezette "Románia Akcióhoz" való csatlakozással, aki olyan kiemelkedő erdélyi értelmiségieket hozott oldalunkra, mint Valer Pop és Titus Malai atya; és (2) egyesíteni erőiket a "The National Fascia"-val, egy kisebb, de egészséges szervezettel. Remélhetőleg a Leakue vezetésének ártatlan hiányosságait most orvosolná annyi elit ember, akik közé számíthatunk: Paul Iliescu bukaresti ügyvédünk, jelentős értelmiségi réteggel; Macridescu tábornok, egy másik focsani elitcsoport élén; a Cernauti Egyetem jeles szociológiaprofesszora, egy régi nacionalista, Traian Braileanu; valamint Ion Gavanescul neves pedagógia professzor, a Jászvásári Egyetemről, aki mindeddig nem csatlakozott mozgalmunkhoz, bár a pedagógia tanszékén egész életében a nemzeti eszmét hirdette.

Velünk volt Nicolae Paulescu, a Bukaresti Egyetem művelt fiziológiaprofesszora is, a fővárosi nemzeti mozgalmat megvilágító zsidó-szabadkőműves manipulációk páratlan szakértője.
Ezekhez a mozgalmunkat tisztelő és annak felülmúlhatatlan tekintélyt biztosító személyiségekhez csatlakozott a Libertatea ("Szabadság"), a legolvasottabb és legelismertebb romániai újság, Mota atya szerkesztésében.
Mota elvtársam, Mota atya fia, akit a kolozsvári egyetemről kizártak, még másodéves hallgatóként úgy döntött, hogy külföldre megy velem, hogy befejezze jogi tanulmányait.

Mindketten megegyeztünk, hogy Franciaországba megyünk valamelyik kisebb városba.
Grenoble-t választottuk. 60 000 lejt kerestem a Levelek egy elakadt diáktól című füzetem eladásából és nászajándékokból; Mota havi segítséget kapott otthonról.

Miután otthon elbúcsúztunk családjainktól, tiszteletünket fejezzük ki Cuza professzor és kísérőink előtt. Ezután felmászunk a Rarau-hegyre a remeteségbe, hogy imádkozzunk és induljunk útnak. A feleségemmel én indultunk el először. Mota két héttel később követte. Hosszú, Csehszlovákián és Németországon átívelő utazás, majd több nap Berlinben és Jénában, után beléptünk Franciaországba és megálltunk Strasbourgban. Nagyon meglepett, hogy ez a város – minden várakozásommal ellentétben – valóságos darázsfészekré változott a zsidó fertőzés miatt. Amikor leszálltam a vonatról, arra számítottam, hogy a gall fajhoz tartozó embereket látok, akik páratlan bátorságukkal a történelem évszázadait f

Ehelyett láttam azt a horgas orrú, profitra éhes zsidót, aki a ruhaujjánál fogva behúzott a boltjába vagy az éttermébe, ahol a vasútállomás körüli éttermek többségét ők vezették.
Az asszimilált zsidó Franciaországában minden kóser volt. Egyik étterembe mentünk be, hogy kereszténytt találjunk, de mindegyikben egy jiddis nyelvű feliratot láttunk: „Kóser étel”. Végül találtunk egy francia éttermet, ahol ettünk. Nem találtunk különbséget a targul-cucului és a strasbourgi zsidók között; ugyanaz az alak, ugyanaz a modor és a zsargon; ugyanazok a sátáni szemek, amelyekben az ember olvas, és az udvarias tekintet alatt felfedezi a játékra való vágyat.

Machine Translated by Google

GRENOBLE-BAN

Még egy éjszaka utazás, és reggel megérkezünk Grenoble-ba. Micsoda csodák nyíltak meg a szemünk előtt! Micsoda táj! Egy város régen az Alpok lábánál. Egy hatalmas szikla a város közepe felé rohant, mintha kettévágná. Szürke, vaskos és merész, uralta a házakat, amelyek bár sok emelet magasak, ezzel ellentétben kis hangyabolynak tűntek. Távolabb, de a városhoz is közel volt egy másik hegy, tele régi erődítményekkel, árkokkal és mellvédekkel, amelyeket hatalmas erőddé alakítottak át.

A távolban, a háttérben, mindenekelőtt becsületfehéren, télen-nyáron ragyogott a hó az impozáns hatalmas Alpokon.

Lenyűgözött a látottaktól, és egy elvarázsolt kastélyon keresztül sétálva egy történetben azt mondtam magamban: "Ez a bátorság városa." És bizony, ahogy tovább sétáltam, biztos voltam benne, hogy igazam van, amikor megálltam egy szobor előtt, amit olvastam. – Bayard, chevalier sans peur etsans reproche. Bayard a 15. század nagy epikus harcosa volt, aki egy életen át tartó csaták után halálosan megsebesült, és kínok között feküdt, szorongatta kardját, amelynek markolata most keresztté változott, amelyet a bátor öregember kapott halála óráján. , az utolsó áldás . Szobát bérelünk a régi Grenoble-ban. Van egy új és modern Grenoble is.

De nekünk a régi rész jobban tetszik. Mota kicsit később érkezett. Regisztrálunk az egyetemre. Ő, jogi alapképzéséért; Én, mint közgazdasági doktorjelölt. Elkezdtem auditálni az első és másodéves tanfolyamokat, de nem értettem semmit. Ezek voltak az első leckék. Csak egyetlen szót tudtam kivenni.

Miközben azonban makacsul folytattam ezeknek a kurzusoknak az auditálását, karácsony táján egészen jól kezdtem érteni az előadásokat. Mindössze nyolc doktorjelölt volt, ezért ezek az osztályok családi jelleget alakítottak ki, melyben szoros kötődés alakult ki hallgató és professzor között.

A rendkívül lelkiismeretes professzorok csak tanítottak, ők sem politizáltak.

Az ételeket hármunknak a feleségem készítette. Ünnepnapokon elkezdtem kisebb kirándulásokat tenni a városban. Lenyűgözött a várrom és az ősi tornyok. Szeretné tudni, hogy kik éltek ezekben az ősrégiekben? Biztosan mindenki elfelejtette őket. Hadd menjek meglátogatni őket. Beléptem ezekbe a romok közé, és ott álltam órákon át zavartalan csendben, és a halottakkal beszélgettem. Meglátogattam a város szélén található kis templomot, amely a 4. századból származik, a São Lourenço-templomot, és legnagyobb meglepetésemre több mint ötven horogkeresztet láttam kékes mennyezetén. A városban, a Városháza épületében, az Igazságügyi Palotában és más intézményekben lehetett látni a szabadkőműves csillagot, a zsidó hidra Franciaország feletti abszolút uralmának szimbólumát, így visszavonultam Grenoble régi negyedébe, ahol a templomokat keresztjeikkel elsötétítette az idő és a feledés. Hátat fordítottam a modern moziknak, színházaknak és kávézóknak, és szórakozást találtam a romok között, ahol azt gyanítottam, hogy Bayard élhetett. Elsüllyedtem a múltba, ahol nagy boldogságomra a történelmi Franciaországban éltem, a keresztény Franciaországban, a nacionalista Franciaországban, nem a judaeo-szabadkőműves, ateista és kozmopolita Franciaországban, hanem Bayardban! Nem Leon Blum Franciaországában! A "Marche des puces" tér, ahogy a franciák nevezték, tele volt zsidókkal, ami megmagyarázta a nevét. Valójában az egyetemet is ők uralták. 50 romániai zsidó diák tanult itt, az öt román mellett. Meglátogattam az egykori „Grande Chartreuse” kolostort is, amelynek 1000 szerzetesét az ateista kormány kiutasította. Több ikonon még mindig láttam a kidobott kövek nyomait

a tömeg a francia forradalom idején (1789), amikor megcsonkították Isten képét.

Nem kellett sok idő ahhoz, hogy az anyagi gondok eluralkodjanak rajtunk. A készpénzem fogyóban volt, és nem számítottam haza. A nagy spórolás ellenére sem tudtuk egyedül kezelni azt, amit Mota kapott.

Sok órát töltöttünk azon agyaltunk, hogyan kereshetnénk egy kis pénzt anélkül, hogy megzavarnánk a tanfolyamok ütemtervét. Felismertük, hogy Franciaországban megbecsülik és jól fizetik a hímzést, úgy döntöttünk, hogy megtanulunk hímezni a feleségemtől, majd megpróbáljuk eladni ezt a román hímzést. Néhány hét alatt megtanultuk ezt a szakmát. Szabadidőnkben hímztünk, megvolt a miénk

Machine Translated by Google

az ablakban kirakott termékek, és az így megkeresett keveset hozzáadva ahhoz, amit Mota otthonról kapott, nagyon szerényen sikerült megélnünk.

ÁLTALÁNOS VÁLASZTÁSOK HAZA

1926. MÁJUS

Húsvétkor az otthonról rendszeresen kapott levelek és újságok a liberálisok hatalomból való bukását és Averescu tábornok megjelenését hoztak hírül.

Az új általános választásokat május közepén kellett volna megtartani. A Liga számára ez volt az első alkalom, hogy komoly csatát vívjon. Azt mondtam magamban: "Haza kell mennem, hogy csatlakozzam ehhez a harchoz. Aztán vissza kell mennem

az iskolába."

Írtam Cuza professzornak, pénzt kérve a jegyért. Mivel nem kaptam választ, írtam Mr. Hristache Solomon Focsaniban. 10 000 lejt küldött, amiből egy részt a feleségemnél hagytam. A többivel hazamentem.

Május elején érkeztem meg Bukarestbe, a teljes választási kampány idején.

Azonnal elmentem Cuza professzorhoz, aki nem tűnt túl boldognak, hogy ott lát, és azt mondta, nem kell jönnöm, mert a mozgás anélkül is jól megy.

nekem.

Kicsit fájt, de nem haragudtam. Egy politikai szervezetben nincs helye annak a tagnak, akit irritál a vezető megrovása miatt.

A figyelmeztetés lehet jogos, de lehet, hogy nem, de soha nem szabad haragudni, ez az az elv, aminek az embert minden szervezetben vezérelnie kell.

Utána Dorohoi Township-be mentem, hogy segítsek Sumuleanu professzornak. Innen más megyékbe mentem, Campul-Lungba, Iasiba, Braila-ba stb. Közben egy Paulescu professzortól kapott levél miatt és Macridescu tábornok kérésére úgy döntöttem, hogy indulok a focsani hivatalért. Ott voltam, a számomra legundorítóbb és legkívánatlanabb helyzetben: kimentem szavazatért könyörögni rám. Ahol? Azon tömegek között, amelyek éppen abban az időben, amikor a legszentebb érzelmek keltették volna fel őket - akiknek hazájuk és jövője forgott kockán - elképednek a választási ügynökök által bőségesen kínált italoktól, és megszállják a a politikusok gonosz szelleme által szabadított szenvedélyek. Azokban a pillanatokban, a falvak derűs és tiszta életében, lecsapnak a politikai korrupció hullámai.

Ez a pokol elterjed az egész országban, és ebből alakul ki az ország következő vezetése egy, két, három vagy négy évre. Ez

ebből a romhalmazból a demokrácia - "szent", demokrácia - kitermeli egy ország vezetését!

Megérkeztem Focsaniba, amely Ciorasti megkeresztelkedései óta ostrom alatt állt. a hadjárat folytatásához a helyőrség parancsnoka által kiállított szabad átjárási igazolvány kellett, amit kértem és megkaptam. Délelőtt 10 óra körül Mr. Hristache Solomon és mások társaságában két kocsival indultunk el. De 500 méterrel a városon kívül találunk egy két kocsiból álló barikádot az út másik oldalán elhelyezve, több rendőrrel a közelben.

Megálltunk, odajöttek hozzánk a csendőrök és mondták, hogy nem engednek át. Előállítottam a tábornok parancsát és megmutattam nekik. Elolvasták, és azt mondták: "Még így sem léphet át."

Megparancsoltam társaimnak, hogy nyissa meg az utat. Rövid dulakodás után járható volt az út.

Az autók lassan mozogni kezdtek. A mögöttünk több méterrel álló csendőrök letérdeltek, célba vették és tüzelni kezdtek. Mondtam:

– Mozogj tovább, a levegőbe lőnek.

Egy golyó találta el a lökhárítót; egy másik, közel hozzánk. Folytattuk a vezetést. De két golyó megállított minket, az egyik kilyukadt a benzintankba, a másik egy gumi.

Nem tudtuk tovább vezetni. Leszálltunk és visszasétáltunk. Ismét elmentünk az áthaladási engedélyünket kiadó tábornokhoz, és beszámoltunk a történtekről,

Macrisdescu tábornok is jelen volt. Azt válaszolta: "Szabad utazhat. Megparancsoltam, hogy senki ne állítsa meg. Talán a közigazgatási hatóságok voltak az." Onnan mentünk oda

Machine Translated by Google

A városháza és Macridescu tábornok. A megye polgármestere Nitulescu volt, durva és udvariatlan ember. Nagyon nyugodtan beléptünk az irodájába. Macridescu tábornok beszámolt az eseményekről. De a polgármester az első pillanattól fogva nagyon durván bánt velünk. Magasztos pozíciójából végtelen beszédet mondott.

"Uraim, az állam legfőbb érdeke követeli..."

"Vannak törvények ebben az országban; mi a törvényeken belül vagyunk. Jogunk van..." En. Macridescu megpróbálja elmagyarázni. De a polgármester így folytatta: "A gróf követeli ezekben a nehéz időkben..."

Macridescu tábornok ismét megpróbálta elmagyarázni. A felhatalmazással rendelkező polgármester: "Az ország akarata..."

– Ide figyeljen, polgármester úr – szakítottam félbe, eléggé idegesen. "Látom, hogy nem akarod megérteni az ésszerű beszélgetéseket. Holnap reggel elindulok a kampányútra, és ha a csendőrök ismét ránk lőnek, visszajövök ide az irodádba és lelövik."

És meg sem várva a választ megfordultam, hátrahagyva a többieket. Néhány órával később behívtak a haditanácsba. Mentem. Egy királyi biztos* kihallgatott. Írásban elmondtam, hogy pontosan mi történt. Letartóztattak. És azt mondtam: "Hát uraim, önök nem tesznek semmit azokkal, akik ténylegesen lelőttek, de én, aki csak azt mondtam, hogy megteszem, ti tartóztassatok le!"

Így hát újra ott voltam, egy ezredlaktanyában. Három nappal később felhívott a tábornok. Egy tiszt az irodájába vezetett.

– Mr. Codreanu, el kell hagynia Focsani városát.

– Uram, én itt jelölt vagyok. Az ön parancsa, hogy távozzam, törvénybe ütközik. Természetesen nem fogok ellenezni ezt az intézkedést, mert nem tehetem meg, de kérem, hogy ezt a parancsot írásban adja ki." „Írásban nem tudom megfogalmazni."

"Akkor elmegyek Bukarestbe panaszkodni erről a kezelésről."

A tábornok becsületszavamra elengedett, hogy az első vonattal indulok. És elindultam Bukarestbe az első vonattal.

Másnap bemutatkoztam Octavian Goga belügyminiszter úrnak, aki jól fogadott. Elmondtam neki, mi történt velem, és igazságot követeltem. Megígérte, hogy közigazgatási felügyelőt küld az ügy kivizsgálására, és megkért, hogy másnap jöjjek el hozzá újra. Jöttem. Másnapra halasztott.

De ahogy fogyott az idő, és közeledett a választás napja, a negyedik napon elmentem.

Megint kaptam egy ingyenes átjárási engedélyt a tábornoktól, és ismét elindultunk. Már csak két nap volt hátra a választásokig. Megérkeztünk az első faluba, ahol mint minden választás előestéjén összegyűlt néhány falusi lakos, de úgy tűnt, megijedtek az uralkodó általános terrortól. Megjelentek a csendőrök: "Ezekkel az emberekkel beszélhetsz, de csak egy percig. Ez a mi parancsunk!"

Beszéltem egy percig, majd folytattuk. Ugyanez volt a többi faluban is, csak egy-egy percig. Szegény igazságosság és törvényesség ebben az országban! Az egyiknek megadják a szavazati jogot, a másikat felkérik, hogy gyakorolja ezt a kiváltságot; ha nem jelensz meg szavazni, pénzbírságot kapsz, ha pedig megjelensz szavazni, akkor vereséget szenvedsz. A román politikusok, legyenek azok liberálisok, Averescu-pártiak, nemzeti parasztok, csak egy rakás zsarnok, akik a jelszavak mögött állnak.

* katonatiszt, aki a román katonai igazságszolgáltatásban bírói, ill nyomozó ügyész a haditanácsban. (Tr.)

mint például: "Legality", "Liberty", "Az ember jogai", szégyen és félelem nélkül lábbal tiporva egy egész országot annak minden törvényével, minden szabadságával és

Machine Translated by Google

minden jogod. Vajon milyen lehetséges erőforrás marad a jövőre nézve?

A választás napján küldötteinket megverték, vérbe borították, és megakadályozták, hogy a szavazóhelyiségekbe jussanak; egész falvak nem mehettek a szavazóhelyiségek közelébe. Eredmény: elvesztettem, de Focsani városában az összes politikai pártot megnyertem.

– Nem számít – mondtam magamnak. – Ha nyertem volna, az félbeszakította volna a továbbtanulási terveimet. Két nappal később, nagy örömömre, megtudtam az országszerte zajló választások eredményeit. A Liga 120 000 szavazatot adott, és tíz képviselőt küldött a Parlamentbe: Cuza és Gavanescul de Iasi professzorokat; Dorohoi Sumuleanu professzor; apám Radautiból; Paul Iliescu, Campul-Lung;

Calan Suceava professzor; Botosani Haralamb Vasiliu orvos; Valer Pop de Satu-Mare; Misu Florescu mérnök, Piatra-Neatntből; és luniu Lecca de Bacau.
Valójában a nacionalista mozgalom tiszteletére egy elit férfiakból álló testületet választottak meg, akikre a nép határtalan szeretettel és élõ reménnyel tekintett. Ez a 120 000 szavazat a legjobb és legtisztább román nemzetet képviselte. A választók leküzdöttek minden fenyegetést, minden kísértést és minden akadályt, hogy eljussanak az urnákhoz. De nagyon sokan voltak, akik nem tudták elérni őket – többen, mint azok, akik elérték. További legalább 120 000 szavazat volt, amelyet megzavartak vagy elloptak az urnából.

Az eredményekkel elégedetten tértem vissza Franciaországba, de állandóan aggodalmaskodva a következő kérdés miatt: Hogyan nyerhetnénk, ha minden kormány így, a korrupcióval, a lopással és a népakarat ellenére állami erővel választana?

AZ Alpokban

Franciaországba érve már késő volt letenni a júniusi szekciós vizsgákat.
Komoly problémával álltam szemben. Motának ősszel haza kellene térnie, hogy katonai szolgálatot teljesítsen. Hogyan élnénk, ha a hímzésünk alig volt elég egy embernek, nemhogy két léleknek...
Próbáltam munkát találni a városban, bármit.
Lehetetlen. Így arra gondoltam, hogy talán vidéken, közel a városhoz kaphatnék valamit.
Motával együtt különböző irányokba mentem munkát keresni; de este sikertelenül jöttünk vissza.
Egy nap villamossal mentünk Uriage-les-Bains-be, körülbelül hat mérföldre Grenoble-tól (ahol a villamosok nem csak a városokban járnak, hanem kívülről is, minden irányban akár 12 mérföldre is, mivel a hegyekben található vízesések bőséges elektromos energiát termelnek.).

Uriage-ból néhány ösvényen haladunk fel a hegyre. Körülbelül fél órával később megérkezünk Saint Martinba, egy meglehetősen nagy faluba, jó burkolatú úttal, jól karbantartott kőházakkal, több raktárral és egy gyönyörű magas templommal. De átmentünk. Újabb óra séta után, folyamatosan mászva az izzadt hőségben, megérkeztünk egy kis faluba, Pinet-d'Uriage-ba.

Körülbelül 2600-2700 láb magasságban voltunk. Fölöttünk az Alpok csodálatra méltó kilátást nyújtott a szemünknek, hiszen hó borította őket. úgy tűnt, a hó néhány mérföldnyire megindult attól, ahol voltunk. Tőlünk balra, a Chateau de Vizille felé egy gyönyörű völgy húzódott el; Grenoble felé a jobb oldalunkon egy másik; és a völgy mentén a kövezett út, amely kanyarodott, úgy csillogott, mint a napmosta folyó vize.

A mezőkön láthattunk embereket dolgozni. Azon töprengtünk, hogy ott, a hegyoldalban, néhány mérföldre az örök hótól, hogyan nőhet olyan magasra a búza, mint egy ember; vagy zab és árpa, valamint mindenféle zöldség. Valószínűleg az enyhébb éghajlat és a kőzetmentes talaj miatt. Valójában a talaja alacsony termőképességű, sőt szegényes volt. A gazdák azonban folyamatosan trágyát vagy műtrágyát használtak.

Machine Translated by Google

Látva őket a földjükön, ugyanazzal a problémával szembesültünk, mint más falvakban: hogyan tudnánk beszélni velük, hogy tudassuk, munkát keresünk. Elmentünk mellettük, nem mertünk beszélni velük. Feljebb volt még néhány ház, öt vagy hat. Oda mentünk.
Elérkeztünk az utolsóhoz. Rajta kívül más emberi lakhely nem jelent meg köztünk és a hatalmas Beldona között, csak turistaházak. A közelben egy idős férfi füvet nyírt. Beszélnünk kellett vele. Köszöntünk neki és beszélgetni kezdtünk. Észrevette, hogy külföldiek vagyunk, ezért megkérdezte, mik vagyunk.
Elmondtuk neki, hogy románok vagyunk, nagyon szeretünk itt lenni, és szeretnénk egy szobát bérelni, hogy több hónapot a szabadban tölthessünk.
Az öreg büszke volt, és valószínűleg úgy gondolta, hogy talált valakit, akitől sok mindent tanulhat, megkért minket, jöjjünk hozzá, és üljünk le a külső asztalhoz, amelyre egy üveg fanyar fekete bort és három pohárral töltött. .

Aztán faggatni kezdett minket, és nagy kíváncsisággal követte válaszainkat:

– Szóval azt mondod, hogy román vagy?
– Igen, románok, románok Romániából.
– Románia messze van innen?

– Majdnem 2000 mérföld.
– Az ön országában is vannak olyan parasztok, mint nálunk?
"Sokan vannak, Pere Truk", mert ez volt az övé
név.

"Ott szénafű is nő? Vannak ott ökrök?
Tehenek? Lovak?"

Végül minden kérdésére válaszoltunk, így gyorsan összebarátkoztunk vele.

De nem mondtunk neki semmit, ami zavart volna, mert az öreg rájött, hogy udvarias emberek vagyunk, "úriemberek", és minden illúzióját elvesztette volna, ha azt mondjuk neki, hogy munkát keresünk.
Csak megkérdeztük, tud-e valahol bérelhető szobát. Adott nekünk egy címet, és ragaszkodott hozzá, hogy közöljük a tulajdonossal, hogy ő, Pere Truk küldött minket.

Távozáskor köszönetünket fejeztük ki, és megígértük, hogy visszajövünk, hogy segítsünk neki vágni. Az általa megadott címet több domboldali házban is megtaláltuk. Chenevas Paul úr otthona volt, egy jól öltözött, 70 éves nyugdíjas, egykori kistiszt, most nyugdíjas. Büszke volt arra, hogy ő az egyetlen nyugdíjas a faluban. Két háza volt egymás mellett, amelyeket teljesen saját magának használt, mivel egyedül volt. Minden rokona meghalt.
Kibérelte nekünk a kisebb házát, amely alatt két szoba volt, egy nagy és egy kicsi, és egy fent (minden háznak volt második emelete). A földszinti szobában kályha volt a főzéshez;

Az emeleten, egyszerűen berendezett, egy ágy volt. Mindez az üresség látszatát közvetítette. Nyilvánvaló volt, hogy hosszú ideje nem lakott ott senki.
400 frankban állapodunk meg karácsonyig (azaz hat hónapig). Grenoble-ban havi 150 frankot fizettünk. Három hónapra előre fizettünk, és azt mondtuk, hogy pár napon belül költözünk. Aztán jó hangulatban indulunk vissza a városba.
Úgy éreztem, hogy most, a doktori fokozatban megkövetelt rezidens tanfolyami munkám elvégzése után. program, itt tanulnék a vizsgákra, és csak azért mennék Grenoble-ba, hogy letehessem őket.

PINET-D'URIAGE-BAN A FRANCIA PARASZTOK KÖZÖTT

Néhány nappal később ugyanazokat az utakat másztuk fel, holmijainkkal a hátunkon, feleségemmel, Motával és én az új szállásunk felé. Végül letelepedünk. Mota elköszönt tőlünk és elment Romániába. Lemaradunk, csak néhány frankkal a zsebünkben. Szörnyű helyzet!
Hogy fogtunk enni? Másnap reggel eléggé lehangoltan elmentem Pere Trukhoz. Egész nap segítettem a kaszálásban és a széna berakásában. Megkért, hogy egyek vele délben és órakor

Machine Translated by Google

vacsoraidő. Ha vihettem volna valamit a feleségemnek, ami szintén tökéletes lett volna, de üres kézzel jöttem vissza, másnap reggel visszamentem. Ezúttal dolgozott neki valaki, egy alacsony férfi, bozontos vörös hajjal, ragyogó, nyugtalan szemekkel, amelyekben a kedvességnek nyomát sem láttam; rossz embernek tűnt. Corbelának hívták.

Valószínűleg Corbelle a hivatalos és irodalmi nyelven. Ám a környéken élő parasztok mind "patois"-t beszélnek, vagyis egy olyan paraszti dialektust, amely mind kiejtésben, mind szószerkezetben jelentősen eltér a hivatalos nyelvtől. Ez a különbség akkora, hogy egy városi francia nem érti meg azt a vidéki franciát, aki „patois”-t beszél. De ismerik a hivatalos nyelvet is.

Egy háziasszony, az öregasszony hívott meg hármunkat délben enni a házába. Öreg asszony volt, mint az otthoni öregasszonyok. Franciaországban a parasztok nem esznek hagymát egy nádhalom mellett délben, mint a mi parasztjaink; általában van zöldségételük, húsételük, majd sajtjuk; és egy rendes pohár bort. Megköszöntem nekik, hogy meghívtak az étkezésükre, de azt mondtam, hogy nem eszek. Míg én kínosan éreztem magam, ők ragaszkodtak hozzá. Így hát elmondtam nekik, hogy péntek van, estig böjtöltem. Régi szokásom volt, amit három évig hűségesen megőriztem, amióta először bezártak a vakáresti börtönbe.

Amikor Corbela meghallotta, hogy böjtölök, élesen megkérdezte:

– De miért böjtölsz?
– Mert hiszek Istenben.

"Honnan tudod, hogy van Isten? Láttad Jézus Krisztust?" ő folytatta.
„Nem, nem láttam Őt, de én ilyen vagyok; Nem hiszem el, hogy azt mondod, hogy Ő nem létezik, míg hiszek a számtalan mártírnak, akik a keresztre szegezve felkiáltottak: "Megölhetsz minket!" Ó, a papok! A sarlatánok! Összenyomom őket a sarkam alatt, lökdösöm , de láttuk Őt'. "
és a padlón fordítom, mint egy woriát.

Látva, hogy olyan izgatott, abbahagytam a vitát.
Aznap este egy kosárral teli krumplival és egy darab szalonnával jöttem haza, amit az öreg adott nekem. Ugyanígy dolgoztam azon a szombaton. Vasárnap elmentem a templomba. Nagyon sokan voltak, valószínűleg az egész falu. Az oltár melletti, szentként ünnepélyes oldalpadon egy férfi volt, aki Corbelára emlékeztetett. Még egy pillantást vetettem. Nagyon szorosan követte a papot. Egyszer felkereste a papot, és nagyon alázatosan segített neki.

Ő volt az, Corbela! Énekesnő, sexton és pealer.

Később, amikor összebarátkoztam a falubeliekkel, elmondtam nekik a Corbelával való találkozásomat, és mindannyian jót nevettünk.
„Nálunk is vannak bolondjaink” – mondták nekem. "Fontos emberekre hallgatnak, akik gyűlölik az egyházat. De mi, francia parasztok hiszünk Istenben, ahogyan azt apáinktól tanultuk."

A pap, hatalmas műveltségű ember, filozófia és teológia doktora, nagy szegénységben élt, anélkül, hogy a papokat ellenségként üldöző ateista államtól kapott volna fizetést.
Utóbbiak csak a néhány falusi segítségből élnek. A következő héten másnál dolgoztam, krumplit szedtem, akitől még több krumplit adott nekem, egy ideig létezésünk alapját. Átmentem egy másik paraszthoz, hogy segítsen tárcsázni és búzát csépelni. Minden faluban van az embereknek egy közös cséplőgépük, amit mindenki használ.
A hozam gazdag és gyönyörű, mint az arany.

Minden falusi ember előfizet valamilyen mezőgazdasági hetilapra, amely tele van általános mezőgazdasági, zöldségkertészeti, szarvasmarha-tenyésztési, méhészeti stb. tanáccsal. Elragadtatott figyelemmel olvassák ezeket a folyóiratokat, borítótól borítóig, és igyekeznek, mint egy nagy versenyben, hogy ezeket a tanácsokat a lehető legjobban alkalmazzák. megtehetik, és sokat használnak is belőle. Az istállóikat gondozzák, csakúgy, mint az otthonaikat. A szarvasmarhák jól védve vannak a hidegtől és az éhségtől, naponta mossák őket. Ezért van nekik jó

Machine Translated by Google

megjelenés, keményen meg lehet dolgozni és sokat lehet termelni. Gyakran láttam az istállójukban egy kartonpapírt, amelyen ez állt: "Szeressétek az állatokat, dolgozó partnereinket!"

Körülbelül egy hónap múlva kezdtek megszokni a falubeliek. "Le roumain" (román) néven ismertem. Azt hallották, hogy doktorandusz vagyok, és esténként beszélgettünk. Érdekelték a filozófia, a politika, a nemzetközi kapcsolatok és a politikai gazdaságtan kérdései, különös tekintettel az árakra, a kereslet-kínálat törvényére és az árakat meghatározó egyéb törvényekre, valamint az áringadozás okaira és a piacra lépés megfelelő időpontjára. termékeiket. . A 25-40 éves parasztok jól tájékozódtak ezekben a témákban, és még fontosabb kérdésekről is megbeszélhettek velük; tökéletesen megértették őket.

Egy idő után elkezdtem vizsgázni. Mota júniusban sikeresen vizsgázott. Éjjel-nappal dolgoztam, éjjel pedig tanultam, amennyit tudtam.
Az első évben négy tárgyat vettem fel: politikai gazdaságtan, gazdasági doktrínák története, iparjogszabályok és pénzügyi jogalkotás. De körülbelül két hónapon belül kezdtem elveszíteni az erőmet. Ételünk elégtelennek bizonyult. Az utóbbi időben szinte kizárólag főtt burgonyát diétáztunk. Két-három naponta egy liter tejet és húst, de hetente egyszer alkalmanként sajtot. Ez volt minden, amit munkával kereshettem.
De nálam rosszabbul járt a feleségem, aki vérszegény lett. Októberben vizsgáztam, megbuktam, pedig a főtárgyból, a politikai gazdaságtanból a maximum jegyet kaptam, a többiben pedig átmentem. Pénzügyi jogszabályokból csak kilencet kaptam, a doktori fokozat átmenő érdemjegye tíz volt. Abban a pillanatban tanácstalan voltam.

Soha nem voltam valami okos elem a tanulás terén, de eddig még soha nem buktam le vizsgán, mivel az átlagos hallgatók közé számítottam. Ez súlyos csapás volt, tekintettel nehéz gazdasági helyzetünkre. A nehézséget az jelentette, hogy csak három hónap múlva tudtam megismételni a vizsgákat, és akkor minden tárgyból. Makacs lettem, és úgy döntöttem, hogy mindent elölről kezdek. A szántóföldi mezőgazdasági munka véget ért. A földet hó borította. Az egyetlen rendelkezésre álló munka a tűzifa aprítása volt az erdőben. fizetésemet

ott dolgozott egy szekér tele fával.
De elkezdtünk anyagi segítséget kapni haza Mota atyától, aki az én nevemre kapott kölcsönt.

A téli hónapokat és a karácsonyi ünnepeket parasztok között töltöttük, leginkább a Belmain-David családdal. A doktori munkám első évének februári ülésszakán ismét jelentkeztem a vizsgáimra, és mindegyiket sikeresen teljesítettem. Rögtön elkezdtem tanulni második évre: közigazgatási jog, jogfilozófia, francia jogtörténet és nemzetközi polgári jog. Tavasszal béreltem egy kertet, amit magam kezdtem el dolgozni. De 1927 májusában kaptam egy kétségbeesett levelet Motától és másoktól Fóksánitól is, és diákoktól, hogy azonnal jöjjek haza, mert a Liga kettészakadt. Mota és Hristache Solomon is küldött nekem pénzt az útra. De volt még egy hónapom a vizsgákig. Láttam, hogy a kar dékánja tájékoztatta őt a vészhelyzetről, és követeli, hogy visszatérjek Romániába, és engedélyt kért a rendes ülés előtti vizsgámra. A petíciómat jóváhagyták. Május 16-án vizsgáztam és sikeresen levizsgáztam. Május 18-án indultam el Romániába, miután elbúcsúztam Pinet lakóitól, akik között közel egy évet éltünk. Amikor elmentünk, néhányan, az idősebbek, sírtak. Mások elkísértek a grenoble-i állomásra.

Azzal az aggodalommal érkeztem Franciaországba, hogy erkölcstelen, korrupt és dekadens népet találjak, amint arról már sokszor beszámoltak világszerte. De arra a következtetésre jutottam, hogy a francia nép, akár paraszt, akár polgár, az erkölcsös nép.

Machine Translated by Google

szigorú. Az erkölcstelenség az elkényeztetett külföldieké, minden nemzetiséghez tartozó gazdagoké, akiket Párizs és más nagyvárosok vonzanak. Az uralkodó osztály véleményem szerint reménytelenül kompromittálódott, a judeo-szabadkőművesség és bankárjainak befolyása alatt gondolkodik, él és cselekszik, és kizárólag a befolyása alatt áll. A Judeo-Masonry Párizst használja világközpontjaként (London, a skót rítus csak leányvállalata). Ez a vezető osztály elvesztette a kapcsolatot a francia történelemmel és a francia nemzettel. Éppen ezért, amikor elhagyta Franciaországot, nagy különbséget tett a francia nép és a francia szabadkőműves állam között. A franciák számára nemcsak a szeretetet, hanem a hitet is a szívemben hordtam – amely soha nem rendül meg feltámadásukban és az őket sújtó hidra felett aratott győzelmükben, elhomályosítva érvelésüket, elszívva erejüket, és veszélyeztetve becsületüket és jövőjüket.

BUKARESTBEN

BETÖRT A KERESZTÉNY NEMZETVÉDELMI LIGA KETTŐ

Megérkeztem Bukarestbe. Katasztrófa volt. A Liga két részre szakadt. Ennek a nemzetnek a reményei összeomlottak. Egy egész nép, amely a történelem egy nehéz pillanatában küzdött, hogy összeszedje kimerült erejét, és harcolt létének legnagyobb veszélye ellen, most a földre zuhant, minden reménye szertefoszlott. Egy ilyen katasztrófa harcosok ezreinek bátor szívére, akik egy pillanat alatt látták minden múltbeli áldozatukat és minden reményüket összeomlott, mély fájdalom érzetét keltette még a mozgalmunkon kívüliekben is, soha nem látott szomorúságot. általánosabb.

A lelkesedés minden hulláma Severintől Focsaniig, Campul Lungtól Kolozsvárig most szomorúság és kétségbeesés hullámaivá változott.

Elmentem a Parlamentbe Cuza professzorhoz. Nagy meglepetésemre az általános fájdalom közepette ő volt az egyetlen vidám ember. Ez az ember Cuza professzor volt. A lehető legpontosabban közlöm a beszélgetésünket. – Üdvözöllek, kedves Corneliu – mondta, és kinyújtott karral közeledett felém. – Jó fickó vagy. Folytasd a dolgod, ahogy eddig, és minden rendben lesz.

– Uram, mélyen lehangolt a minket ért szerencsétlenség.

Machine Translated by Google

„De nem történt szerencsétlenség. A Liga erősebb, mint valaha. Nézd, tegnap jöttem vissza Brailából, fantasztikus volt. Ott zenekarokkal, dobokkal, végtelen éljenzéssel fogadtak. Látni fogja az ország klímáját. Tudod, hogy van. az egész ország az velünk. "Mondtunk még néhány szót, majd elmentünk.

Döbbenten tettem fel magamnak a kérdést: "Vajon egy vezér, látva a fájdalomtól szaggatott, kettészakadt és a kétségbeeséstől megszállott csapatát, tökéletes kedélynek és jókedvnek örvend? Nem látja, hogy a katasztrófa forrong maga alatt? De talán igen! Ha igen, akkor hogyan tud örülni?"

MI TÖRTÉNT?

A tíz Liga-képviselő parlamenti és parlamenten kívüli tevékenysége mandátuma alatt sok kívánnivalót hagyott maga után. Gyenge férfiak voltak? Határozottan nem! Rosszhiszeműek voltak? Határozottan nem! Teljesen jóhiszeműek voltak, de voltak apró hiányosságaik, vagy a zsidó probléma ismeretében, mert ők voltak a Liga legfiatalabb tagjai, vagy azért, mert kissé nehézkesek és lassúak voltak a cselekvésben és a jobboldaliságban. a legrégebbiek. De ezek a hiányosságok minden szervezetben összefogott emberben benne vannak, és a vezetőnek szeretettel és tapintatosan ki kell javítania őket. Melyek voltak tehát ennek az állapotnak a valódi okai?

Véleményem szerint ezek voltak: 1.
Parlamenti és parlamenten kívüli tevékenységének koordinációjának hiánya.
2. A szellemi egység hiánya, egy olyan egység, amely feltétlenül nélkülözhetetlen egy ilyen szervezet számára, amelyet minden oldalról ellenségek vesznek körül, akik megpróbálják kihasználni a belső nézeteltéréseket.
De ez a két hátrány alapvetően a valódi ok következménye: a vezetés hiánya, a vezető hibái. A vezetőnek folyamatosan fel kell tárnia nézeteit a körülötte lévő összes harcos előtt, hogy követői gondolati egységét érje el; cselekvési tervet dolgozzon ki; irányítani emberei tevékenységét; állandó szolgája lenni a mozgalom egységének, szeretetével, észrevételeivel, intéseivel igyekszik elsimítani a szervezeten belüli félreértéseket, viszályokat; hogy állandó példa legyen követői előtt kötelességük teljesítésében; az ügyek tisztességes elintézése", tiszteletben tartva azokat a vezetői normákat, amelyeket magára vállalt, és amelyek alapján összegyűjtötte támogatóit.

De Cuza professzor egyiket sem tette meg. Nem nevelte az embereit. Még csak nem is konzultált velük. – Konzultáljunk, uram – sürgették néhányan –, hogy tudjuk, mit kell tennünk, és hogyan kell bemutatkoznunk a parlamentben.

„Nem kell semmilyen konzultációt folytatnunk, mert nem vagyunk politikai pártok.
Soha senkinek nem adott ki utasításokat. Értékes könyvek találhatók, Cuza professzor által írt füzetek tucatjai, cikkek százai. De meg merek hozni nekem valaki tíz körlevelet, vagy a legproblémásabb politikai szervezetnek adott szervezési vagy cselekvési parancsot 1923. március 4-től, az alapítástól 1927. május 20-ig, a megszűnés pillanatáig.

Nem találsz tízet, ötöt, de még hármat sem. Cuza professzor sürgetett másokat, de ő maga nem sürgette a híveit cselekvésre; másokat megbüntetett, de amikor megtette, igazi katasztrófát okozott, mert nem okosan kezelte a dolgot. Mindeközben bizonyosan az így bemutatott helyzetre tekintettel a képviselők egy része, úgy érezve, hogy a dolgok nem úgy mennek, ahogy kellene, elégedetlenségüket fejezték ki. Látták, hogy a mozgalom fokozatosan a tönkremenetel felé halad, különösen azért, mert az időnkénti direktívák hiánya mellett Cuza professzor egyes kirohanásai a parlamentben pusztító és nyugtalanító hatással voltak az egész mozgalomra. Például amikor közvetlenül a parlament megnyitása után a Liga egyik képviselője tiltakozott a Focsanira kirótt ostromállapot és a példátlan visszaélések ellen, Cuza professzor felállt, és erre utasította a kormányt, bár azt mondta, ugyanezt tette, mert az emberek voltak

Machine Translated by Google

izgatott a zsidók miatt. Egy másik alkalommal a parlamentnek szóló valódi üzenetet tárgyalva, a Nemzeti Parasztpárt képviselőinek válaszolva (akkor egyébként ellenzékben voltak) kijelentette: „A Néppárt egy rendszeren keresztül válhat irányító tényezővé. rotációval a Liberális Párttal, ha Avereseus tábornok elfogadja a Keresztény Nemzetvédelmi Liga doktrínáját. "

Az ilyen – a parlamenti tribün eminenciájáról induló – kijelentések éppen akkor, amikor férfiak ezrei, megvertek, megkínozták és bántalmazták, izgatottan várták szenvedéseik gyenge megkönnyebbüléseként azt a szót, amely elítéli a kormányt, amelynek áldozatai lettek – ehelyett légkört szítottak. az általános csüggedés.

Az alábbiakban idézem a Hivatalos Figyelőt az imént említett beszéd egy részletével kapcsolatban:

„Az állam szolgálatában tehát jelenleg két kiforrott párt, a rendpárt, a napirendi párt, a kormánypárt áll, amelyek kiegészítik egymást és biztosítják az alkotmányos mechanizmus normális működését: a Néppárt és a Liberális Párt. .

„Mindkettő szilárd alapokon nyugszik, termelési érdekek támasztják alá, amelyek bár eltérőek, de általánosak, valósak és állandóak, és biztosítják létüket és cselekvésük eredményességét. Az ország politikai és alkotmányos szervezésének új munkája az, hogy teljesítenek abban, amellyel együttműködtek, mindegyik a kormányként vagy ellenzékként betöltött felelősség és szerep mértékében. Ezt a munkát a Néppárt mindazon fejlesztésekkel folytatja, amelyeket az őszinte gyakorlat és a jóhiszeműség szükségesnek mutat az államszilárdság és az ország teljes egyesítése érdekében.

„A Liberális Párt a román burzsoázia érdekeinek, az ország jólétéhez nélkülözhetetlen jogos pénzügyi, kereskedelmi és ipari érdekek képviselője.

„Az állam gazdasági szervezetének tökéletesítésére hivatott, valódi alapokon nyugvó, az ország felsőbbrendű érdekeit szem előtt tartó, mindenki szükségleteit szem előtt tartó néppárt mindenekelőtt a mezőgazdasági termelés általános, valós és állandó érdekeit támogatja. , amely gazdasági életünk meghatározó tényezője.

„Az országszerte legmélyebb és legkiterjedtebb gyökerekkel rendelkező Néppárt társadalmi harmóniában... a gazdáknak, földjük gazdáinak akarja megadni azt a szerepet, amit ők megérdemlik na

az állam gazdasága munkája és számai szerint.

"(Hivatalos Figyelő, 1926. július 30., 395. o.).

Egy nemzeti mozgalom vezetőjének ez a hozzáállása igazságtalan. Olyan mértékű dicséretet adva azoknak a politikai pártoknak, amelyeket a nacionalista mozgalom Romániát ért csapásnak minősít, amely ellen fájdalmas áldozatokkal küzdött, hogy új sorsot teremtsen ennek az országnak, amely eltér attól, amit a „politikai” szánt neki. pártok, ugyanaz, mint saját mozgalmát halálra ítélni.

A liberális és averescani pártok által képviselt rotációs rendszer dicséretére,

akit egész életében a nép ellenségének minősített, azt jelenti, hogy minden győzelmi esélyt megvon az Ön által vezetett nemzeti mozgalomtól, ugyanakkor bizonyítja, hogy maga nem hitt benne. Mit mondana a harcoló, nagy áldozatot hozó, győzelmükben hiszõ, élõ és érte meghalni kész hõsi csapatok parancsnoka, ha a harc közben, több ezer sebesült katona elõtt mondott beszédében dicsérni az ellenséges csapatokat, és megjósolni a győzelmet?

Mi történne a szegény csapatokkal, akik ahelyett, hogy győzelmi reményeiket buzdító szót hallanának, saját parancsnokukat hallanák az ellenség csodálatos győzelmi kilátásairól?

Machine Translated by Google

Mi történne? A csapat demoralizálva szóródna szét. És pontosan ez történt. A nemzeti mozgalom élén álló harcosok közül sokan kétségbeesetten távoztak. Ennek a furcsa hozzáállásnak köszönhetően a Liga képviselői kezdték kimutatni boldogtalanságukat. Azt hiszem, tévedtek. Nem volt joguk elégedetlenségüket kifejezni, kivéve az elnököt és a korlátozott vezetési kört. De túlléptek a határokon.

Ilyen körülmények között minden véletlenszerűen kiejtett szó további szerencsétlenséget jelent ahhoz képest, amelyet maga a mozgalom elnöke okozott. Fokozatosan egy-egy csoport hibái elhidegültek kapcsolataikban. Mígnem egy napon kellő indoklás nélkül, előzetes megfontolás nélkül, a szervezet normáinak és törvényeinek tiszteletben tartása nélkül kizárták Paulo Iliescu képviselőt a Keresztény Védegyletből, sőt, Cuza elnök sem tájékoztatta a parlamenti képviselőket arról, döntését, hanem egyszerűen bejelentette, hogy lemond tekintélyes pozíciójáról, követelve a képviselő kizárását a parlamentből és Campul-Lung-i székének megüresedését. Ez villámcsapásként csapott le a szegény Liga-képviselők fejére. Két nappal később Sumuleanu professzor, aki időközben sietősen érkezett Jászvásárból, átadta a Képviselőháznak a többi képviselő, Ion Zelea-Codreanu, Valer Pop, Dr. liaralamb Vasiliu és Carlan professzor által is aláírt közleményt, amelyben azt állították, hogy Cuza professzor kijelentése minden bizonnyal korai volt, mivel a Liga szabályzata előírja, hogy a kizárást a bizottság mondja ki, amely ebben az esetben teljesen a sötétben volt. Nem tudott ennek az embernek bűnösségéről, de nem kérte, hogy ne űzzék ki, hanem csak azt kérte, hogy először bíróság elé állítsák, hogy megvédje magát; más szóval követelte a Liga alapszabályának tiszteletben tartását; hogy a törvényt, amelynek betartására mindenki felesküdött, betartják.

Ugyanebben az időben Cuza professzort is megkeresték ugyanezzel a kéréssel. Ezeknek a beavatkozásoknak az eredménye: Minden aláírót kizártak a Ligából, beleértve Sumuleanu professzort és apámat is, némelyikük munkája és áldozatvállalása nagyobb érdemeket szerzett a Liga megalakításában, mint Cuza professzor, Sumuleanu professzor pedig maga a helyettes. Liga elnöke. Mindezeket hasonlóképpen ítélet nélkül kiűzték; anélkül, hogy bármit is mondtak volna; anélkül, hogy megközelítették volna. Álláspontom szerint Cuza professzor által a szervezet elnökeként alkalmazott eljárás - akinek az volt a feladata, hogy a legnagyobb gondot gyakorolja a szervezet jólétére, és a legnagyobb gondosságot minden olyan szakaszban, amely veszélyeztetheti a létét - alapvetően hibás. Valójában ez nemcsak igazságtalan volt, de teljesen szükségtelen is, különösen figyelembe véve azokat az érintett személyeket, akik éppen a Ligát vezető csoportot képviselték. Ők voltak ennek a szervezetnek az alkotói. Az intézkedés nem volt megalapozott, mivel Cuza professzor nem látta előre annak a mozgalomra gyakorolt következményeit.

Az Apararea Nationala ("A honvédelem") különszáma, amelyet közvetlenül a kiutasításuk után adtak ki, azt állította, hogy ezek a férfiak, Sumuleanu professzorral és apámmal a lista élén, eladták magukat a zsidóknak, így terjesztették ezt a célzást. az ország. .

Sumuleanu professzort, Cuza professzor negyedszázada állandó barátját, a példamutatóan korrekt embert ebben a különszámban Cuza úr irányítása és tanácsa alapján borzasztóan és gátlástalanul támadták. Fle a bánattól fulladozva járta az utcákat, mivel hazaárulással vádolták. Ezután válaszul egy röpiratot adott ki: "Néhány barát árulása". Válasza csak Cuza professzor hibáinak következménye volt.

Ebben az esetben Cuza professzor véleményem szerint nemcsak igazságtalan volt, hanem több mint igazságtalan. A kiutasítottak viszont elkövették azt a hibát, hogy ugyanolyan igazságtalan támadásokat tartalmazó szórólapokat nyomtattak, de hibájuk Cuza professzor hibáját követte. Mindezek a támadások és ellentámadások kibontakoztak

a román harcosok nagy kétségbeesése és a zsidók nagy megelégedettsége és gúnyolódása. Ebben a szakaszban tértem vissza Franciaországból. A parlamentben vita tárgyát képezte az a kérdés, hogy a Ligából kizárt képviselők lehessenek mandátumuk.

Machine Translated by Google

Még most is felteszem magamnak a kérdést: "Lehetséges, hogy amikor Cuza professzor megtette ezeket a lépéseket, néhány javaslat vagy intrika áldozata lett, vagy meg volt győződve arról, hogy ez a helyes lépés?"

Néhány nappal később több Liga-tag, akiket megkövültek Cuza professzor intézkedései, követelték megsemmisítésüket és az alapszabályok tiszteletben tartását. Ennek eredményeként megszűnt ez a csoport, köztük Macridescu tábornok, Traian Braileanu professzor, Llristache Solomon, Catuneanu professzor stb. Általában azt a pletykát terjesztették szisztematikusan, hogy az összes kiutasítottat eladták a zsidóknak. Az aktív ügynökök között, akik ezeket a pletykákat terjesztették, volt Necuicea ezredes és Liviu Sadoveanu, Cuza professzor jobb és bal keze.

A kiutasítottak ezután megalakultak a Keresztény Nemzetvédelmi Alapszabályban, jelezve ezzel, hogy a Liga alapszabályain belül vannak. Ebben az időben Cuia professzor nagy nemzetgyűlést hívott össze Jászvásárban, a Bejan Hallban, amelyre körülbelül 1000 ember jött el.

Azon a hamis alapon erősítették meg a kiutasításokat, hogy a kiutasított tagok eladták magukat a zsidóknak. Itt megállok, kihagyom az egyik vagy a másik oldalra nyomtatott megjegyzéseket, tekintve, hogy amit papírra írtam, annak elégnek kell lennie ahhoz, hogy megértsem a mozgalom akkori helyzetét. Csak annyit szeretnék hozzátenni, hogy az idő (kilenc év telt el) bebizonyította, hogy Cuza professzor tévedett, mert sem a tiszteletére súlyosan megsebesült Sumuleanu professzor, sem apám, aki majdnem halálos ütéseket kapott a zsidó hatalomtól - Cuza professzor nem tud büszkék arra, hogy szenvedtek - sem Macridescu tábornok, Gavanescul professzor, Traian Braileanu professzor, Catuneanu professzor,
Dr. Vasiliu, Carlan professzor, Mota atya stb. - egyikük sem adta el magát a zsidóknak. Évekkel később, miután ez a katasztrófa elpusztította a Ligát, Cuza professzor odament régi barátjához, Sumuleanu professzorhoz, akit oly kegyetlenül megölt, és így szólt:

"Kedves Sumuleanu, nincs ellened semmi. Kössünk békét!"
De Sumuleanu professzor megfordult, és távozáskor így szólt: – Túl késő.
Nem azért, mert Sumuleanu professzor nem akarta megbocsátani a kegyetlen csapást, amit kapott, hanem azért, mert odalent egy mozgalom és a román remények hamvait lehetett látni.

AZ ÉN REAKCIÓM EZRE A HELYZETÁLLAPOTRA

Amikor megérkeztem Franciaországból a nemzeti mozgalmat összetörő katasztrófa közepette, meg akartam menteni azt, ami még menthető. Sietve összehívtam Jászvásárba a Vacaresti csoportot és a négy egyetemi központ diák ifjúsági vezetőinek egy részét.

Reméltem, hogy megtalálom a hadosztályt, egy fiatal falkát alkotva; megakadályozni, hogy ez a gyűlölet légköre, amely az idősebb generáció soraiban szétáradt, beborítsa a fiatalokat. Természetesen ezt a tömböt mindenekelőtt arra a tudatra szerettem volna alapozni, hogy a köztünk lévő széthúzás és gyűlölet a nemzeti mozgalom halálát jelentette. Miután ez a tömb létrejött, erőfeszítéseinket a veteránok lelkes sorai felé akartam irányítani, bizonyos nyomást gyakorolni az egység helyreállítása, a helyzet megmentése érdekében. De a tervem meghiúsult. A fiatalokat már a gyűlölet emésztő lángja borította be, így Iasiban, az ifjúság és köztem fennálló minden kapcsolat ellenére, javaslatom nem talált szívükben válaszra.

A jászvásári diákvezetés ekkor adhatott volna jelzést egy gazdaságos kezdeményezésre, de sajnos számos gyenge elem vette át az irányítást, negatív tendenciáik megakadályozták javaslataim elfogadását.
az összes fiatal közül csak a Vacaresti csoport támogatta álláspontomat, amelyhez hozzá kell tennem
néhány iaszi diákot, körülbelül 10-12 főt, köztük a veteránokat Ion Blanaru, Ion Sava, Ion Bordeianu, Victor Silaghi. és a többiek, az újonnan érkezett erdélyiek csoportja Ion Banca, Emil Eremeiu, Misu vezetésével

Machine Translated by Google

Crisan. Ezek mind körénk gyűltek, az ország összes fiatalja közül.

követtem a tervemet.
Mindannyian Bukarestbe indultunk, hogy mindkét oldalt lássuk. Először az „Alapszabályt” néztük meg, és arra kértük őket, hogy hozzanak meg minden szükséges áldozatot a mozgalom egységének helyreállításáért. Többórás vita után feltételesen megegyeztek, akár áldozatra is készek voltak, de ragaszkodtak ahhoz, hogy az alapszabályt a jövőben tiszteletben tartsák.
Aztán elmentünk Cuza professzorhoz. De ő, követve könyörgésünket és érvelésünket, visszautasította. Jobb, ha nem árulom el az akkori beszélgetésünket.

Elmentünk. A csüggedés úrrá lett a lelkünkön. Mindazt, ami megépült, a tegnapi mozgalom minden ragyogása nem a szerencse ajándéka volt. A küzdelemből minden lépésről lépésre, lépésről lépésre nőtt ki. Súlyos döntéseink súlyát viseljük, számtalan veszéllyel, kockázattal, testi és erkölcsi szenvedéssel nézünk szembe.
Egyesek mozgalmasabbak, mint mások. Mi biztosítottuk testünk egészségét, szívünk vérét; küzdünk és áldozunk nap mint nap.
Most úgy tűnt, minden hamuvá változott.

Machine Translated by Google

ARKANGYAL

Szembesülve az előbb említett helyzettel, úgy döntöttem, hogy nem megyek sehova, nem azzal a szándékkal, hogy lemondjak, hanem az ifjúság megszervezésével, lelkem és agyam szerint vállalva ezt a felelősséget, és folytatva a küzdelmet, nem kapitulálok. Mindezen problémák és útkereszteződések közepette eszembe jutott az ikon, amely megvédett minket a vakaresti börtönben.

Úgy döntöttünk, hogy bezárjuk sorainkat, és ugyanazon szent ikon oltalma alatt folytatjuk a harcot. Ezt szem előtt tartva hoztuk el jászvásárhelyi otthonunkba a Szent Spiridon-templom oltáráról, ahol három évvel korábban helyezték el.
A Vacaresti csoport azonnal beleegyezett a terveimbe. Néhány nappal később Iasiban, a Florilor Street 20. szám alatti szobámban összegyűltem 1927. június 24-én, pénteken a Vacaresti csoport és az a néhány diák, akik még az USA-ban vannak.

Néhány perccel az ülés kezdete előtt bevittem egy könyvet a következő napirendre.

Machine Translated by Google

"Ma, 1927. június 24-én, pénteken (Keresztelő Szent János ünnepe), este 10 órakor megalakul az én vezetésem alatt "Mihály arkangyal légiója. csatlakozzon sorainkhoz. Akinek van A kételyek a pálya szélén maradnak. Radu Mironovicit jelölöm ki az ikon gárdájának vezetőjévé."

Corneliu Zelea Codreanu

Ez az első találkozás egy percig tartott, épp elég idő ahhoz, hogy elolvassam a fenti parancsot. Ezt követően a jelenlévők elmentek mérlegelni, hogy elég elszántnak és bátornak érzik-e magukat ahhoz, hogy csatlakozzanak egy ilyen szervezethez, amelynek nincs más programja, mint addigi hazafi életem és rabtársaim példája. A Vacaresti csoportnak még időt is adtam a gondolkodásra és a figyelemfelkeltésre, hogy kétségeik vagy fenntartásaik legyenek, mert miután beiratkoztak, habozás nélkül előre kellett haladniuk életük végéig.

A belső érzések, amelyekből a Légió megszületett, a következők voltak: nem törődtünk azzal, hogy győzelmet aratunk, legyőznek, vagy meghalunk.
Más volt a célunk: együtt haladni. Ha egységes fronton haladunk, Isten segítségével és a román nép igazságosságával, bármilyen sors vár ránk - a vereség vagy a halál - áldott és gyümölcsöt hozna népünk számára. Nicolae Iorga professzor azt mondta egyszer: "Vannak vereségek és halálesetek, amelyek életre kelthetik a nemzetet, mint ahogy vannak olyan diadalok is, amelyek elaltathatják a nemzetet."

Ugyanazon az éjszakán, és ugyanabban az anyakönyvben szerkesztettünk egy levelet Cuza professzornak és egy másikat Sumuleanu professzornak. Másnap délelőtt 10 órakor az összes vakaresti összegyűlt, és Cuza professzor házába mentek, a Codrescu utca 3. szám alatt. Annyi évnyi harc és nehéz megpróbáltatás után most elmentünk hozzá, hogy elköszönjünk, és megkérjük, szabadítson fel minket fogadalmat tettünk. Cuza professzor ugyanabban a szobában fogadott minket, ahol 28 évvel azelőtt, a keresztelőmkor. Az íróasztala mögött állt; előttünk. A következőket olvastam neki

Levél:

"Uram,

utoljára jövünk hozzád, hogy elbúcsúzunk, és arra kérünk, hogy szabadíts fel minden fogadalmunk alól. "Nem követhetünk többé azon az úton, amelyet megtettél, mivel már nem hiszünk benne. lehetetlen, mert a hit táplálta lelkesedésünket a harcban." Cuza professzor, kérve, hogy mentesítsük eskünk alól, hogy egyedül kell megküzdenünk, amennyire csak elménk és szívünk vezérelhet bennünket, Cuza professzor ezután a következőképpen beszélt hozzánk:

"Kedves barátaim, felmentelek fogadalmaid alól, és azt tanácsolom, hogy ha egyedül lépsz be az életbe, ne kövess el hibákat. Mert különösen a politikában a hibák nagyon költségesek. Példának okáért Petre Carp politikai tévedései, ami végzetes következményekkel járt számára.

A magam részéről a legjobbakat kívánom neked az életben. "

Aztán kezet fogott mindannyiunkkal, és elmentünk. Úgy gondoltuk, hogy helyes, ha így járunk el, és ez az a tisztességes út, amellyel harcos méltóságunk rákényszerített bennünket erre.

Innen Sumuleanu professzorhoz mentünk a Saulescu utcába, felolvasva neki a másik, hozzávetőlegesen ugyanilyen szöveggel írt levelet, amelyben közöltük vele és "Statútumával", hogy ezekkel sem tudunk egyetérteni, majd kifaragjuk magunknak. mostantól a magunk módján. Elhagyva őt, szívünkben éreztük, mennyire egyedül vagyunk, egyedül, mint a sivatagban, és saját erőnkből építjük az életutat.

Machine Translated by Google

Még közelebb kerülünk az ikonhoz. Minél több nehézség tört ránk, és minél inkább terjedtek fejünk felett honfitársaink ütései, annál inkább kerestük São Miguel arkangyal védelmét és kardjának árnyékát. Számunkra már nem egy kép volt az ikonban, hanem nagyon is élő. Ott az ikonnál felváltva néztük éjjel-nappal a meggyújtott gyertyát.

ANYAG KONTRA SZELLEM

Amikor összejöttünk a nappalinkban, öten plusz körülbelül tíz elsős és másodéves, és amikor több levelet akartunk írni, amelyben bejelentettük döntésünket Mr.
Hristache Solomon és mások csak ekkor vették észre, milyen szegények vagyunk, hiszen mindannyiunknak együttvéve még borítékra és postaköltségre sincs elég pénzünk. Addig, amikor pénzre volt szükségünk,

elmentünk az idősebb veteránokhoz és megkérdeztük őket, de most nem volt kihez fordulni. Teljesen pénztelen politikai szervezetet alapítani! Nehéz és merész dolog volt ezt megtenni ebben a században, ahol az anyag mindenható, ahol senki nem kezd semmibe, legyen az bármilyen kicsi is, anélkül, hogy először megkérdezte volna magától: "Mennyi pénzem van?" Isten be akarta bizonyítani, hogy a légiós harcában és győzelmében az ügynek semmi szerepe nem volt.

Merész gesztusunkkal hátat fordítottunk a mindent uraló mentalitásnak. Egy világot megölünk magunkban, hogy egy másikat emeljünk, magasra, mint az ég. Az anyag abszolút uralmát megdöntötték, hogy felváltsa a szellem, az erkölcsi értékek uralma.

Nem tagadtuk és soha nem is fogjuk tagadni az anyag létezését, működését és szükségességét a világban, de megtagadtuk és mindörökké meg fogjuk tagadni az abszolút uralomhoz való jogát. Más szóval, csapást mértünk egy olyan mentalitásra, amely az aranyborjút helyezte a középpontba és az élet fő céljául. Felismertük, hogy ha a szellem és az anyag értékeinek ezt az útját jártuk volna, akkor kimerítettük volna minden bátorságunkat, erőnket, hitünket és reményünket. Az első kezdetek során megtaláltuk az egyetlen erkölcsöt

erőt csak abban a megingathatatlan hitben, hogy az élet eredeti harmóniájába helyezve magunkat, az anyagot a szellemnek alárendelve, legyőzhetjük a viszontagságokat, és győzhetünk az elpusztításunk céljával egyesült sátáni erők felett.

OK

Kezdeteink másik jellemzője e pénzhiány mellett a programhiány volt.

Nem volt programunk. És ez a tény kétségtelenül nagy kérdőjeleket vet fel. Ki hallott már olyan politikai szervezetről, amelynek nincs programja, amely észből, valaki agyából vagy több emberből indult ki?

Nem azok jöttünk össze, akik egyformán éreztük magunkat, hanem azok, akik egyformán éreztük magunkat. Nem azok közülünk, akik ugyanúgy érveltek, hanem azok, akiknek ugyanaz volt az erkölcsi-érzelmileg

spirituális építkezés.
Ez annak a jele volt, hogy egy másik Istennő szobra – az ész – elpusztul; amit az ember Isten ellen emelt, azt - nem szándékozva eldobni vagy megvetni - a megfelelő helyére kell helyeznünk, Isten és az élet értelmének szolgálatába. ha akkor se pénzünk, se programunk nem volt, helyette Isten volt a lelkünkben, és a hit legyőzhetetlen erejével inspirált bennünket.

A KEZELÉS ELLEN

Machine Translated by Google

Születésünket a gyűlölet és a gúny hurrikánja fogadta. A két Liga-tábor - a cuzisták és a statútumok - megszakította velünk a kapcsolatokat. Iasi összes diákja elhagyott bennünket, és a khuzisták* támadásai, amelyek eddig a törvényesek ellen irányultak, ezentúl ellenünk irányulnak, és nyilakként szúrnak át szívünkbe.

Nem ártana nekünk a nyílvessző, de rettegnénk attól, amit az emberekben felfedeznénk. Röviden: a legsúlyosabb sértésekkel jutalmaznának és tisztelnének meg mindazért, amit korábban tettünk, és ütést ütés után szenvednénk el. Nemcsak a gyűlöletet éreznénk, hanem a jellemtelenséget és a lélek romlatlanságát is láthatnánk teljes meztelenségükben. Hamarosan "a nemzeti eszme kizsákmányolóivá" válnánk a magunk javára. Nem hittük volna, hogy azok, akik

akik egy évvel korábban ököllel verték a mellkasukat színlelt szenvedésért jutalmat követelve, most lenne bátorságuk arcunkba dobni az imént említett vádat. Hamarosan az emberek megtudják, hogy... ...eladtuk a zsidóknak" és még sértő cikkeket is írnak, és lesznek parasztok, akik hisznek, és férfiak, akik hátat fordítanak nekünk. Igazságtalanul!

Azok a sértések, amelyeket az ellenség korábban soha nem mert félelemből elkövetni ellenünk, most félelem és szégyen nélkül jöttek barátainktól.

Ha igaz lenne, hogy mi, akik annyi szenvedést éltünk át, és akiknek teste annyi bántalmazást szenvedett el, képesek lennénk ekkora gyalázkodásra, vagyis arra, hogy eladjuk magunkat csoportként az ellenségnek, akkor nem maradna semmi nem kell mást tennünk, mint dinamitot dobni ebbe a népbe, és felrobbantani. azt. Az a nép, amely ilyen gyermekeket szült és nevelt fel a kebelében, nem érdemli meg többé, hogy éljen.

De ha ez nem igaz, akkor azok, akik ezeket a hazugságokat kitalálják és terjesztik, gazemberek, akik kicsapják nemzetük bizalmát a saját jövőjébe és sorsába.
Az ilyen emberek számára az országuktól kapott büntetés nem elég nagy.
Miben bízhatna ez a nép a győzelemben és a jövőben, ha az általa vívott kemény küzdelem közepette meghallja, hogy mi, a karjaikban nevelkedett gyermekeik, akikben legszentebb reményeiket letétbe helyezték, elárultuk őket. ?

Ezeket a napokat csak azoknak az emlékezetében hagyom, akik megéltük. Nekik, korabeli bajtársaimnak, azoknak az óráknak a tanúinak azt mondtam: "Ne féljetek ezektől a törpéktől, mert akinek ilyen
lelke van, az nem nyerhet. Egy napon majd látni fogja őket térdre borulni a lábad előtt. Ne bocsáss meg nekik.Mivel nem teszik, az elkövetett vétség miatti megbánásból, hanem árulásból fogják megtenni.És most, még ha a pokol minden tisztátalan kísértetével szemben áll is velünk, szilárd helyzetünkben szenvtelenül, legyőzzük.
"

Egészen addig a pillanatig ismertem a fenevadat az emberben. Most láttam a gazembert az emberben. Óvja meg magát és a román nép ma és holnap gyermekeit és a világ bármely más népét ettől a szörnyű csapástól: az árulástól.

Minden intelligencia, minden tanulás, minden tehetség, minden műveltség nem segít rajtunk, ha álnok akarunk lenni.

Tanítsd meg gyermekeidnek, hogy ne használjanak árulást sem barátjukkal, sem legnagyobb ellenségükkel szemben. Nemhogy nem nyernek, de több mint vereséget szenvednek, összetörnek. Nem szabad árulást sem alkalmazniuk az áruló személy és az ő álnok útjai ellen, mert ha nyernek, csak az emberek változnak. Az árulás változatlan marad. A győztes árulása helyébe a legyőzötté lép. Lényegében ugyanaz az árulás fogja uralni a világot.

* Cuza professzor pártjának tagjai (Tr.)

Az árulás sötétsége a világban nem pótolható más sötétséggel, csak a bátor lelke által hozott, jellemmel és becsülettel teli világosság.

És mégis, a gyűlölet és árulás eme áradatának legelején menedékként érkezett hozzánk, amely reményt adott nekik: Hristache Solomon, az a nagy becsületű és lelkiismeretű ember, Clime mérnök,
Blanaru mérnök, Mille Lefter ügyvéd,

Machine Translated by Google

Andrei C. Ionescu, Alexandru Ventonic, Dumitru lfrim, Cosachescu, Ion Butnaru, Ilierodeacon Isihic Antohic stb.

A Liga e jeles harcosai és veteránjai most néhány hajótörött lélek benyomását keltették bennem, akiknek a hajója elsüllyedt a tenger közepén, és fáradtan és aggódva landoltak a mi kis szigetünkön, amelyben belső békére és bizalomra lelhettek. a jövő.

Macridescu tábornok ezt mondta

nekünk: "Bár öreg vagyok, veled megyek, és segítek, csak egy feltétellel: ne fogj kezet ezekkel az emberekkel, akiknek nincs becsülete, mert ha megtennéd, az undort kelt. a végtelenségig, és elveszíteném minden benned való reményemet."

Ion Gavanescul professzor érdeklődni kezdett irántunk és az iránt, amit csinálunk.

A LÉGIÓS ÉLET KEZDETEI

Négy sor jelölte ki kezdeti kis életünket: 1. Istenbe vetett hit.

Mindannyian hiszünk Istenben. Egyikünk sem volt ateista. Minél többet voltunk egyedül és körülvéve, annál inkább Isten felé fordultak aggodalmaink, és a saját halottainkkal és a nemzet halottaival való kapcsolattartás.

Ez legyőzhetetlen erőt és ragyogó derűt adott nekünk minden ütéssel szemben.

2. Bízzon küldetésünkben. Senkinek a legcsekélyebb okát sem tudták felhozni esetleges győzelmünkre. Olyan kevesen voltunk, olyan fiatalok, olyan szegények, annyira gyűlöltek és gyűlöltek mindenki által, hogy minden, nem tényeken alapuló érv a siker minden esélye ellen szólt. És mégis csak hála mentünk előre. a célunkba vetett bizalom, határtalan bizalom

küldetésünkben és hazánk sorsában, 3. Kölcsönös szeretetünk. Volt, aki már régebb óta ismeri egymást, szoros baráti kapcsolatokat kötöttünk, de voltak olyan

fiatalok, elsőévesek vagy másodévesek, akikkel soha nem találkoztunk. Az első napoktól kezdve a szeretet légköre alakult ki mindannyiunk között, mintha egy családhoz tartoznánk, és gyermekkorunk óta ismernénk egymást.

Nyilvánvaló volt a belső egyensúly szükségessége az ellenálláshoz. Közös vonzalmunknak ugyanolyan

intenzitásúnak és erősnek kellett lennie, hogy megfeleljen a kívülről jövő gyűlölethullámnak. Életünk ebben a fészekben nem volt hideg, hivatalos élet, távolságtartó főnök és katona között, teátrális, retorikus kijelentésekkel és vállalt vezetői légkörrel. A fészkünk meleg volt. A köztünk lévő kapcsolatok teljesen hétköznapiak voltak. Valaki nem egy hideg laktanyába ment be, hanem a saját házába, a saját családja közé. És nem azért jöttünk ide, hogy parancsokat vegyenek fel, hanem a szeretet sugarát, a lelki nyugalom egy óráját, a bátorító szót, a megkönnyebbülést, a segítséget szerencsétlenségben vagy szükségben.

A légióstól nem kértek annyi fegyelmet, a laktanyai értelemben vett fegyelemre - mint inkább illemre, hitre, odaadásra és munkabuzgóságra.

4. A zene. Valószínűleg azért, mert nem indultunk el az értelem útján a programok összeállításával, egymásnak ellentmondó vitákkal, filozófiai érvelésekkel, előadásokkal, az éneklés volt az egyetlen lehetőségünk bensőséges érzéseink kifejezésére. Azokat a dalokat énekeltük, amelyekben érzéseink kielégülést találtak. "Ott, magasan egy fekete sziklán" Nagy Stefan dala, melynek dallama, úgymond, korától mostanáig változatlan maradt, nemzedékről nemzedékre. Azt mondják, hogy ennek a dallamnak a hallatán Nagy Stefan 500 évvel ezelőtt diadalmasan belépett a szucsávai erődbe. Amikor énekeltünk, úgy éreztük, élünk a román nagyság és dicsőség idejében; elsüllyedünk

500 évvel ezelőtt a történelemben, és ott élt néhány pillanatig kapcsolatban Nagy Stefannal és katonáival és íjászaival. "Like a Globe of Gold", Michael the Brave dal; Avram Iancu éneke; "Let the Bugle Sound Again", a Katonai Gyalogiskola menete 1917-ben;

Machine Translated by Google

Iustin Iliesu és Istrate által írt „Rise Romanians”, amelyet mi a Légió himnuszának hirdetünk. Ahhoz, hogy az ember énekelni tudjon, bizonyos lelkiállapotban, belső harmóniában kell lennie. Nem énekelhet az a személy, aki elhatározza, hogy kirabol valakit, és aki más hibát készül elkövetni; sem az, akinek a lelkét emészti az irigység és a gyűlölet bajtársa iránt; sem az, akinek a lelke híján van a hitnek.

Éppen ezért nektek, ma és holnap légiósai, valahányszor úgy érzitek, hogy a légiós szellemben kell eligazodniuk, vissza kell térniük kezdetünk e négy vonalához, amelyek mozgalmunk alapját képezik. A zene útmutató lesz számodra. Ha nem fogsz tudni énekelni, tudnod kell, hogy egy betegség marja lelki lényed mélyét, vagy hogy az élet bűnökkel töltötte meg ártatlan lelkedet; és ha nem tudsz megszabadulni ezektől a bűnöktől, akkor el kell fordulnod, és át kell hagynod a helyed az énekelni tudóknak. Életünket a fent említett irányvonalak mentén folytatva a kezdetektől fogva a cselekvésre törekedtünk. Vezetőket neveztem ki, akik parancsokat kaptak és adtak.

Nem azzal kezdtük, hogy látványos akciókban vettünk részt. Ahogy találkoztunk egy problémával, nekiláttunk a megoldásnak. Első lépésünk az volt, hogy megjavítjuk azt a szobát a házunkban, ahol korábban São Miguel Arkangyal ikonja volt.
Kifestettük, felmostuk a padlót, a légiós lányok elkezdtek függönyt varrni. Így hát a légiósok felírtak különféle maximákat, amelyeket az evangéliumokból vagy más írásokból gyűjtöttem össze. Megszépítették a falainkat. Íme néhány közülük: "Isten visz minket győztes szekerén."

"Aki nyer....Én
leszek az ő Istenük."

– Ha nincs kardod, add el a köpenyedet, és vegyél egyet.
– Harcolj bátran a hitért.
"Kerüld a testi örömöket, mert megölik a
lelket." "Legyen éber."
"Ne pusztítsd el a benned lévő hőst."
„Szerencsetestvéreim... mint az
balszerencse."
"Aki tudja, hogyan kell meghalni, soha nem lesz rabszolga."
"Várom hazám feltámadását és az áruló hordák elpusztulását" stb.

Egy hét alatt felállították a főhadiszállásunkat.
Második akciónk más jellegű volt: a külső támadásokhoz való viszonyulásunkról volt szó. Úgy döntöttünk, hogy nem válaszolunk nekik; ami rendkívül nehéz volt mindannyiunk számára. Erkölcsi lényünk szétszakadt. De ez volt a hősies ellenállás pillanata. Egy másik akció: senki ne próbáljon meggyőzni senkit arról, hogy légiós legyen.
A szokásos mangóhúzás és végtaghalászat mindig nem tetszett. A rendszer a mai napig ellentétes volt és marad a légiós szellemmel. Egyszerűen mondjuk ki álláspontunkat.
Aki be akart jönni, jön. És belép, ha elfogadják.

De ki jött? A miénkkel azonos szellemi esszenciával rendelkező emberek.
Sok? Nagyon kevés. Jászvásáron egy évvel később már csak kettővel-hárommal többen voltak, mint az első napon. Az ország többi részén viszont többen csatlakoztak, mivel tudomást szereztek létezésünkről.

Mindazokat, akik hozzánk fordultak, két jól látható külön vonal jellemezte: 1. Nagy lélekkorrekció.

2. A személyes érdeklődés hiánya. Nálunk senki sem profitálhatott semmiféle juttatásból. Nem nyíltak ígéretes kilátások. Itt mindenkinek csak lelket, gazdagságot, életet kellett adnia, a szeretet és a bizalom képességét.

Hiába csatlakozott valaki, aki inkorrekt egyéniség volt, vagy valamilyen érdeklődés motiválta, nem maradhatott velünk, hiszen itt nem talált megfelelő környezetet. Automatikusan távozott, egy hónap, egy év, két vagy három, visszavonulva, dezertálva vagy elárulva.

PROGRAMUNK

Machine Translated by Google

Ez az ifjúsági fészek volt a légiós élet első kezdete, az első sarokköve. Szilárd talajra kellett helyezni. Ezért nem mondtuk: „Hódítsuk meg Romániát!

Menj végig a falvakon, és kiáltsd: "Új politikai szervezet alakult, mindenki jöjjön és regisztráljon!" Nem dolgoztunk ki új politikai platformot a tíz meglévőn kívül

ország - mindannyian "tökéletesek" szerzőik és támogatóik szemében -, és nem küldünk légiósokat, hogy olyan programot terjesszenek a falvakban, amelyek az embereket, hogy csatlakozzanak hozzá a föld megmentése érdekében.

Ebben a tekintetben ismét alapvetően különbözünk az összes többi politikai szervezettől, így a khuzistáktól is. Valamennyien azt hitték, hogy az ország haldoklik a jó programok híján; ennek eredményeként zökkenőmentesen integrált programot állítottak össze, amellyel támogatókat kezdtek gyűjteni. Ezért mindenki azt kérdezi: "Mi a programod?"

Ez az ország a férfiak hiányában hal meg, nem a programok hiányában; legalábbis ez a véleményünk. Amelyek más szóval nem olyan programok, amelyekre nekünk kellene, hanem férfiak, új emberek, mert a mai nép, amely politikusokból áll és zsidó befolyással fertőzött, kompromittálja a legzseniálisabb politikai programokat.

Azt a fajta embert, aki ma a román politikában él, korábban ismerjük a történelemben.
Nemzetek haltak meg uralma alatt, és államok omlottak össze.
A legnagyobb kár, amit a zsidók és a politikai rendszer okozott nekünk, a legnagyobb nemzeti veszély, amelynek kitettek bennünket, nem a román földek és altalaj kisajátítása, de még csak nem is a román középosztály tragikus megsemmisítése, sem a nagyszámú a zsidók iskoláiban, szakmáinkban stb., és még csak nem is a politikai életünkre gyakorolt befolyásuk – bár mindegyik önmagában halálos veszélyt jelent népünkre. A legnagyobb nemzeti veszélyt az jelenti, hogy eltorzították, eltorzították dáko-román faji struktúránkat, létrehozva ezt az embertípust, létrehozva ezt az emberi elutasítást, ezt az erkölcsi hibát... a politikust, akinek semmi köze a mi nemességünkhöz. emberek. fuss többet; ami becstelenít és megöl minket, Ha ez a fajta ember továbbra is „vezeti ezt az országot, a román nép örökre behunyja a szemét, és Románia összeomlik, annak ellenére, hogy ez a degenerált lény „trükkjeit” képes elkápráztatni. a boldogtalan sokaság szeme.

Az összes csapás közül, amelyet a zsidó invázió hozott ránk, ez a legfélelmetesebb!

Mindazok a népek, akikkel mi, románok a barbár inváziók óta a mai napig érintkezésbe kerültünk és harcoltunk, fizikai, gazdasági vagy politikai szinten megtámadtak minket, érintetlenül hagyva erkölcsi és lelki örökségünket, lelkiismeretünket, amely korábban vagy később jött. a mi győzelmünk, az idegen iga áttörése – még akkor is, amikor tömegesen támadtak ránk és elvették minden vagyonunkat, még akkor is, amikor politikailag kormányoztak bennünket.

Történelmünk során most először a románok szembesülnek egy olyan néppel, amely nem karddal támad ránk, hanem a zsidó fajra jellemző fegyverekkel, amelyekkel először lecsapnak és megbénítják a nép erkölcsi ösztönét, majd szisztematikusan terjesztik. mindenféle erkölcsi betegség, hogy elpusztítsa a reakció minden lehetőségét. Emiatt népünk lefegyverzettnek és legyőzöttnek érzi magát.

Ennek az állapotnak a következménye, hogy a sarokkő, amelyen a Légió áll, az ember, nem a politikai program; az ember reformja, nem a politikai programoké.
Más szóval, „Mihály arkangyal légiója” inkább lesz egy csaj és egy hadsereg, mintsem politikai párt. Ezekben a válságos időkben a román nemzetnek nem nagy politikusra van szüksége, mint sokan tévesen hiszik, hanem nagyszerű oktatóra és vezetőre, aki képes legyőzni a gonosz hatalmakat és leverni a gonosztevő bandát.
De ehhez először le kell győznie a gonoszt magában és embereiben. Ebből a légiós iskolából egy új embernek kell kikerülnie, egy hősi tulajdonságokkal rendelkező embernek; egy óriás

Machine Translated by Google

történelmünk, hogy megküzdjünk és legyőzzük hazánk összes ellenségét, csatájuknak és győzelmüknek túl kell terjednie az anyagi világon a láthatatlan ellenségek, a gonosz hatalmainak birodalmába. Minden, amit elménk lelkileg a legszebbről el tud képzelni; Mindenre, amire fajunk büszkébb, nagyobb, tisztességesebb, hatalmasabb, bölcsebb, tisztább, szorgalmasabb és hősiesebb, ezt kell nekünk adnia a légiósiskola! Egy ember, akiben az Isten által népünk vérébe ültetett emberi nagyság minden lehetősége maximálisan ki van fejlesztve.

Ez a hős, a légiós nevelés eredménye, a programokat is tudni fogja; azt is tudni fogja, hogyan kell megoldani a zsidó problémát; az államot is jól fogja tudni megszervezni; azt is tudni fogja, hogyan győzze meg a többi románt; és ha nem, akkor tudni fogja, hogyan kell meghajolni, hogy nyerjen, mert ezért hős. Ez a hős, a bátorság, a munka és az igazságosság légiósa, Isten által a lelkébe ültetett erővel vezeti majd hazánkat dicsősége útján.

Egy új politikai párt, még ha egy cuzista is, legfeljebb új kormányt és új közigazgatást adhat nekünk; egy légiós iskola azonban remek román nyelvet tud adni ennek az országnak. Valami olyan nagyot tud produkálni, amilyennel korábban nem volt, ami kettétörheti az egész történelmünket, megalapozhatja egy másfajta román történelem kezdetét, amelyre ennek a népnek joga van.

Hiszen népünk szenvedései és sokrétű szenvedései, tisztasága és vitézsége okán a világon talán az egyetlen nép volt a világon, amely történelme során soha nem követte el azt a bűnt, hogy más nemzeteket megszálljon és leigázzon.

Olyan légkört, erkölcsi közeget kell teremteni, amelyben a hős ember megszülethet és növekedhet. Ezt a közeget a lehető legmagasabb szellemi erődítményekkel kell elszigetelni a világ többi részétől. meg kell védeni a gyávaság, a korrupció, az engedetlenség és minden olyan szenvedélytől, amely nemzeteket temet el és egyéneket öl meg. Ha a légiós egy ilyen környezetben, vagyis a fészekben *, a munkaterületen, a légiós szervezetben és a családban kifejlődött, elküldik a világra: élni, tanulni helyesnek lenni; harcolni, megtanulni bátornak és erősnek lenni; dolgozni, hűségesnek lenni és szeretni mindenkit, aki dolgozik; szenvedni, erősíteni, feláldozni, megszokni önző érdekeik legyőzését, a Hazájuk szolgálatában.

Nem számít, hová megy, egy új, azonos jellegű médiumot fog létrehozni. Ő lesz a példa; másokat légiósokká változtat. És az emberek, akik jobb napokat keresnek, követni fogják.
Az újonnan érkezőknek ugyanazokat a normákat kell élniük és tiszteletben tartaniuk, mint a légiós életben. Együtt, ugyanabban a hadseregben olyan erőt alkotnak, amely harcolni fog és győzni fog. Ilyennek kell lennie "Mihály arkangyal légiójának".

A ROMÁN KÖZÉLET SZEMPONTJAI

Ezután bemutatom közéletünknek azt az általános aspektusát, amelynek közepette és ellene alakult „Mihály arkangyal légiója”. Az Averescu-kormány körülbelül egy hónappal korábban bukott.
1927. július 7-én a liberálisok kerültek hatalomra.
Új választásokat tartottak, és szokás szerint a kormány birtokolta a többséget. A kormánynak azonban mindenképpen le kellett küzdenie a Nemzeti Parasztpártot támogató nagy népi áramlatot. A román nép szegény tömegei pártról pártra, ígéretről ígéretre rohantak, legőszintébb reményeiket - évszázados bizalmukkal - minden párthoz kötve, de végül megtévesztve és lehangoltan, minden remény lerombolva. És ez továbbra is így lesz, mígnem egy napon végre rájönnek, hogy haszonszerzés és rablás céljából tolvajbandák kezébe kerültek. Három nagy párt volt, a liberális, az averescani és a nemzeti parasztpárt, valamint több kisebb. Alapvetően nem volt különbség köztük, csak a formai különbségek és a személyes érdekek – ugyanaz a dolog különböző formákban. Még csak nem is indokolták az eltérő véleményeket.

Machine Translated by Google

Egyetlen valódi motivációjuk az önérdekű vallás volt, az ország minden vágya és magasabb érdeke mellőzve. Ezért volt undorító a politikai harcok látványa. A pénz, a személyes helyzetek, a gazdagság és az élvezetek, a kifosztás keresése engesztelhetetlen ellenségességet adott ezeknek a küzdelmeknek. A politikai pártok valódi szervezett bandáknak tűntek, amelyek gyűlölték egymást és harcoltak egymással a zsákmányért.

Csak a Hazáért vagy a személyes érdekeket, az önzést vagy a vágyat felülmúló eszményért folytatott küzdelem nyugodt, tisztességes, nemes, a szenvedélyek vak szabadítása nélkül.
Lelkesedést bele lehet tenni, de aljas és vak szenvedélyt nem.
Az ezekben a harcokban rejlő gyűlölet és aljasság kellően bizonyítja, hogy nem a magas és szent vagy elvi eszmék birodalmában vívták őket, hanem a legszégyenteljesebb önérdek szánalmas mélységein.

A politikus világa luxusban és botrányos bulikban, a legvisszataszítóbb erkölcstelenségben bontakozik ki, az egyre demoralizálódó ország hátán lovagolva. Kinek kell odafigyelnie az Ön igényeire?

Ezeknek a politikusoknak családjukkal és ügynökeikkel együtt pénzre van szükségük politikai ügyfélkörük ünneplésére és szórakoztatására, szavazatok és emberi lelkiismeret megvásárlására. Egymás után, tömegekben ereszkednek le az országra, hogy kifosztják. Végül is ezt jelenti a szabályod.
Kiürítik az állam költségvetését, városházákat, városházákat. Kullancsként ragasztják magukat minden cég igazgatótanácsához, ahonnan a fáradt munkás verejtékével és vérével könnyedén beszedik a milliós nagyságrendű fizetéseket. Bekerülnek a zsidó bankárok igazgatótanácsába, akiktől több milliós honoráriumot kapnak hazájuk elárulásáért.

Botrányos vállalkozásokat indítanak, amelyek meglepik honfitársaikat. A korrupció pestisként terjed a közéletben, a legszerényebb szolgától a miniszterekig. Mindenkinek eladják magukat; bárki, akinek pénze van, megvesztegetheti ezeket a szörnyeket, és rajtuk keresztül az egész országot. Éppen ezért, amikor a megszorult ország már nem tud nekik pénzt adni, egyenként adják át külföldi bankárok konzorciumainak földünk gazdagságát, és ezzel feladják nemzeti függetlenségünket. Valóságos üzletemberek tömkelege terül szét Romániában, akik nem dolgoznak és nem is termelnek semmit, de szívják az ország éltetőjét.

Ezek a politikusok hőstettei. A nyomor, a demoralizáció és a kétségbeesés átterjedt az alsóbb rétegekre. Gyermekek tízezrei halnak meg, a betegségek és az éhínség miatt elkaszálva, gyengítve ezzel a nép ellenállási erejét az elidegenedett politikusok által támogatott, az egész államapparátus által védelmezett szervezett zsidó néppel szembeni harcában. Az a kevés becsületes politikus, több pont talán, talán még a pártvezetők sem képesek másra. Olyanok, mint valami szegény bábuk a zsidó sajtó, zsidó vagy külföldi bankárok és saját politikai kollégáik kezében.

Ezt a zűrzavart, ezt a demoralizálódást, ezt a fertőzést lépésről lépésre támogatja a pusztulásunkban érdekelt zsidók egész falankája, hogy helyettesítsenek bennünket ebben az országban, és ezzel teljesen ellopják gazdagságunkat. A mi román sajtónk szerepét bitorló sajtójukon, koszos lapok százain, erkölcstelen és ateista irodalomon, hazugságot terjesztő mozikon és színházakon, bankokon keresztül a zsidók országunk urai lettek.

Ki ellenezhetné őket? Ma, amikor ők a katasztrófa és megjelenésének előmozdítói. Ez nemzeti halálunk jele, ki áll majd ellenük?

A nemzeti mozgalom a földön hever. A legutóbbi választásokon a Liga 70 000 szavazattal kevesebb, összesen kevesebb mint 50 000 szavazattal, országosan kevesebb mint két százalékkal.
A tegnapi tíz parlamenti képviselő közül ma már egy sem. El kell jönnie egy napnak, amikor a légiós tudni fogja, hogyan kell szembenézni ezzel a szörnyeteggel, és hogyan kell szembenézni vele egy élet-halál harcban. Ő egyedül.

Machine Translated by Google

ÉRZÉSÜNK A VILÁG IRÁNT

A csekély számunk a mindenható hatalom puszta erejéhez képest gyakran arra késztetett bennünket, hogy ilyen kérdéseket tegyünk fel magunknak: Mit fogunk tenni, ha törvényen kívül helyeznek bennünket? Ha ezek a hidrák megvalósítják, amit elterveztünk, minden lehetséges akadályt elénk állítanak, és megpróbálnak letörni minket.

Szeme ránk szegeződik. provokálhatnak minket. Egyszer ezt csinálták velünk, amikor csendesen és békésen elkezdtünk dolgozni Ungheninél; így vittek minket a szakadék szélére, kívánom minden tervünket. Mit tegyünk, ha provokálnak minket? Újra előhúzzuk a pisztolyunkat és tüzeljünk, nehogy a csontjaink megrohadjanak a börtönben, és a terveink meghiúsuljanak? Ilyen kilátások láttán felvillant elménkben a gondolat, hogy a hegyekbe vonuljunk vissza - ott, ahol a románok elfogadták, hogy minden ellenséges hordával szemben harcolnak. A hegy már régóta közel van hozzánk, egész életünkben. Ő ismer minket. Ahelyett, hogy hagynánk kiszáradni a testünket és kiszáradni a vérünk az ereinkben az elhagyatott és szörnyű börtönökben, jobb, ha úgy fejezzük be életünket, hogy minden embert meghalunk a hegyekben a hitünkért. Így elutasítjuk azt a megaláztatást, hogy újra láncra találjuk magunkat. Innen fogunk támadni, az összes zsidó darázsfészket megrohamozva.

* A légiós szervezet alapegysége. (Tr.)

Odafent megvédjük a fák és hegyek életét a további pusztítástól. Odalent terjesztjük a halált és a kegyelmet.

El fognak küldeni bennünket, hogy elfogjanak és megöljenek. Meneküljünk, bújjunk el; vissza fogunk harcolni; és a végén biztosan megbukunk. Mert oda. néhányan leszünk, akiket román zászlóaljak és ezredek keresnek. Akkor megkapjuk a halált. Mindannyiunk vére folyni fog.

Ez a pillanat lesz a legnagyobb beszédünk a román néphez, és az utolsó.

Felhívtam Motát, Garneatát, Corneliu Georgescut és Radu Mironovicit, és megosztottam velük ezeket a gondolatokat. Gondolnunk kellett az előttünk álló jó és rossz napokra. Meg kellett találnunk a megoldásokat, és mindenre fel kellett készülnünk. Semmi sem lephet meg minket. Az ország törvényeinek útját fogjuk követni, nem provokálunk senkit, kerülünk minden provokációt, semmi provokációra nem reagálunk. De amikor már nem vagyunk képesek szenvedni, vagy ha leküzdhetetlen akadályok állnak előttünk, utunknak a hegyek felé kell vezetnie.

Nem tanácsos tömeglázadást megkísérelni, mivel ezen a napon ágyúk pusztítanák el őket, és ez csak szerencsétlenségek és bánatok terjedését eredményezné.
Éppen ellenkezőleg, egyedül kell dolgoznunk, korlátozott számban és csak a saját felelősségünkre.

Mindenki egyetértett.

„Nem lehet – mondták –, hogy a mi vérünk, húsz fiatal vére nem váltja meg ennek a nemzetnek a bűneit. Nem fordulhat elő, hogy ezt az áldozatunkat a románok nem értik meg, hogy lelküket és lelkiismeretüket nem fogja megremegni, és hogy ez ne jelentsen kiindulópontot, feltámadási pontot
"
románok.

halálunk ily módon előbb-utóbb több hasznot hoz ennek a népnek, mint életünk összes frusztrált erőfeszítése. Még azok a politikusok sem maradnak büntetlenül, akik meg akarnak ölni minket.

Vannak soraink között mások is, akik bosszút állnak rajtunk. Ha nem tudunk nyerni az életben, úgy fogunk nyerni, ha meghalunk. Ezt követően a halál gondolatával és elhatározásával élünk. Megvolt a megfelelő megoldás a győzelemre, bármi történjék. nyugalmat és erőt adott nekünk. mosolyra késztet minket minden ellenség és minden elpusztítási kísérlet láttán.

Machine Translated by Google

A LÉGIÓK FEJLŐDÉSÉNEK SZAKASZAI

PAMANTUL STRAMOSESC ("AZ ŐSEK FÖLDJE")

1927. június 24-én születtünk. Néhány nappal később elfoglaltuk a székhelyünket. Most úgy éreztük, hogy kellene egy saját kiadvány, hogy tágítsuk hatásterünket, fogalmazzuk meg benne életünk normáit és ezen keresztül irányítsuk a mozgalmat. Hogyan nevezzük? „Az új nemzedéket” javasolták; ez nem tetszett. Meghatározásnak tűnt; megkülönböztetett minket egy másik generációtól, ami nem fog működni. "Az ősi föld", legyen ez a neve. Ez a cím hazánk földjéhez köt bennünket, melyen őseink nyugszanak; a föld, amit meg kell védeni. mélyre sodor bennünket meghatározatlan birodalmakba; ez több lesz, mint egy név, ez egy állandó hívás a harcra, a hívás a bátorságra, fajunk harcos tulajdonságainak felébresztése.

Ráadásul ez a cím a több oldallal korábban említett tulajdonságokon túl a légiós lelkének egy másik szerkezeti vonását is kiemeli: a bátorságot, amely nélkül az ember nem teljes.
Mert ha egy ember tisztességes, egyenes, odaadó, hűséges, szorgalmas stb., de híján vannak hősi tulajdonságainak, amelyek képessé tennék a gátlástalan, tisztességtelen és jogtalan ellenségek elleni harcra, akkor meghalna a kezüktől. Itt álltunk most, mozgásunk tengelye már rögzített; egyik vége a Hazánk földjében gyökerezik, a másik a mennyekben: "Az ősföld" és Mihály arkangyal. De egy szerep pénzbe kerül, ami nekünk nem volt. Mit fogunk csinálni? Úgy döntöttünk, írunk Mota atyának, és megkérjük, hogy nyomtassa ki nekünk hitelre, az orastie-i Libertatea ("Liberty") régi nyomdájában. Elfogadta; kinyomtatná az újságunkat, mi pedig fizetnénk neki előfizetéseket és eladásokat. Az "A Terra Ancestral" nº 1 1927. augusztus 1-jén jelent meg kéthavonta megjelenő magazinban, São Miguel arkangyal ikonjával a borító közepén. Az ikontól balra a következő szavakat reprodukálták a Szentpétervár ikonjából.

Mihály arkangyal a gyulafehérvári Koronázási Templomban: „A tisztátalan szívek felé, amelyek az Úr legtisztább házába lépnek, irgalmasság nélkül mutatom kardomat.”

A jobb oldalon pedig egy strófa Cosbuc „Decebal népéhez” című verséből:
"Bár az istenek leszármazottai vagyunk, még mindig tartozunk a halál adósságával. Az, hogy fiatalon hal meg, vagy hajlott öreg, ugyanaz, de nem ugyanaz, ha oroszlánként vagy láncra kötött kutyán hal meg!" Alul Románia térképe, amely sötét pontokkal mutatja a zsidó invázió mértékét.

AZ ELSŐ KIADÁS TARTALMA

A főcikk "Az ősi föld" címmel a nemzeti mozgalom helyzetét kutatja a ligán belüli konfliktus után, és igyekszik elmagyarázni álláspontunkat.
A könyörgéssel zárul. – Nézz szembe az ellenséggel! Corneliu Z. Codreanu, Ion Mota, Llie Garneata, Corneliu Georgeseu és Radu Mironovici írta alá. A második cikket én írom alá: "Itt a te időd, gyere"; az első cikkben tárgyalt gondolatmenet folytatása. A harmadikat a sok diákmozgalmi csatában részt vevő tehetséges fiatal harcos, Ion Sava írta alá, aki kötődött hozzánk, de nem lett légiós. A címe: „Választási eredmények”.

Rövid panegyrica következik Ferdinánd király halála alkalmából, aki néhány nappal korábban halt meg. Fényképe fölött fekete szegéllyel a „Királyunk” cím szerepelt
meghalt.

Ezt követte Mota cikke, amit itt részben reprodukálok:

IKON ÁLTAL

"Az ikontól és az oltártól kezdjük, majd egy darabig vándorolunk, elragadják az emberi hullámok

* A gyulafehérvári templom népszerű neve, amelyben 1922. október 15-én Ferdinánd királyt és Mária királynőt koronázták meg. (Tr.)

Machine Translated by Google

és nem érünk partot, impulzusaink tisztasága ellenére. Most nehéz, szétszórt, megtépett szívvel gyűlünk össze a menedékben, egyetlen melegségünkre és vigasztalásunkra, erőnk és vigasztalásunkra, erőadónk Jézus Krisztus lábainál, a menny vakító fényességének küszöbén, a Ikon. Nem foglalkozunk politikával, életünkben egyetlen napot sem. Vallásunk van, egy hit rabszolgái vagyunk. Felemésztettük magunkat az ő tüzében, és teljesen alárendelve neki, erőnk határáig szolgáltuk őt. Önmagunk számára nincs vereség és leszerelés, mert a hatalom, amelynek eszközei akarunk lenni, örökké legyőzhetetlen.

„Egyelőre nem tudjuk részletesen megvitatni a régi Liga bukásának okait.
Már csak annyit kell elmondanunk, hogy az új teremtés e pillanataiban világosan és határozottan szeretnénk kimondani, lenyomni a születő új rendszer jellegét: „Luz de luz.....

A cikk ezután néhány tippet ad az új szervezetről, a győzelembe vetett hit kifejezésével zárva.

Részlet Corneliu Georgescu cikkéből:

GYÚJD MEG A HIT FÁKÁJÁT

"Az ókori krónikák azt mondják, hogy a múltban az istenek nehéz ítéletet küldtek az ókori Hellásznak bűneik miatt. Ázsia pusztáiról hatalmas, a görögöknél sokszor erősebb seregek ereszkedtek le viharként az ország síkságaira. , elpusztítják szántóikat, lerombolják városaikat, elpusztítják templomaikat, és darabokra tépték seregeiket, amelyek bár vitézek voltak, túl kicsi volt ahhoz, hogy ellenálljanak a sikeres ellenállásnak.

További ellenállásba nem ütközve a győztes médek behatoltak Görögország szívébe Delphiben, Apolló leghíresebb templomának helyén. A templomi papok remegtek a félelemtől, hogy hamarosan az ellenség megszentségtelenítheti a szent templomot.
Csak a főpap nem félt. Az isteni erőbe vetett bizalommal eltelve paptársaihoz fordult, és azt mondta...
' Ne félj, Istennek nincs szüksége seregekre.
Ő maga fog megvédeni minket! '

„És a főpap és a többiek elkezdtek imádkozni, és imáik csodákat tettek.
Amint a perzsák magabiztos seregei közeledtek a templomhoz néhány lépésre, a Parnasszus-hegy megrázkódott és köveket hengerelt le a lejtőkön fülsiketítő mennydörgéssel az ellenségre, összezúzva őt. A semmiből leereszkedő villámok beteljesítették feloldását, így a pillanat előtti hatalmas seregből kevesen beszéltek erről a mennyei csodáról...

"Harcosok! Gyújtsd újra lelkedben a hit fáklyáját, hogy győzelem és diadal lesz
a miénk."

Ezután Radu Mironovici levele következik az egyik faluban élő testvérének.
Tudva, hogy kétségbeesett, azt mondja neki: "Természetesen lehetünk szomorúak
és szomorúak, de van jogunk, amivel nincs meg: elveszíteni a bátorságot és eldobni a fegyvert."

Ezt követően elmagyarázza neki a Liga széthúzását és a Légió megalapítását, így: "Leégett a házunk, amelyet mindannyian saját verejtékünkkel építettünk, és ami a mi menedékünk volt...

"Csak néhány füsttől elsötétített fal maradt fájdalmas emlékeztetőül a régi házról.

„Mit akarsz, mit csináljunk most? Lázad Isten ellen? Nem lehet, mert „az Úr adja, az Úr elveszi, áldott legyen az Úr neve”.
„Kifonjuk a karjainkat, és meghalunk a nyomorúságban, hidegben, esőben és szélben? Nem! De Istenbe vetett hittel nekiállunk az üzletnek, és apránként fel kell építenünk magunknak egy kétszer szebb házat. Íme, a „Légió”, aminek letesszük az első sarokkövét.

Machine Translated by Google

Garneata cikke a következő:

A TESTVÉREK KÖZÖTTI nézeteltérés – AZ ELLENSÉG ÖRÖME

„Sajnálattal teli szívvel fogom a tollamat, hogy megosszam másokkal a nyugtalanító gondolatok áradatát, amelyek beborítottak bennünket a megkésett bajainkkal
szemben...

"A testvérek közötti viszály és a vezetők közötti nézeteltérések annyira nyilvánvalóvá váltak, hogy már nem tudjuk titkolni őket. Következményei valószínűleg sokakat elkeserítenek, és a Liga-ban bízók megdöbbenése minden bizonnyal visszalépés, egy lépés a vereség felé. .

„Ez annyira nyilvánvaló, mert a történelem egyetlen pontján sem mutatták ki, hogy a széthúzás máshoz vezetett volna, mint szerencsétlenséghez, katasztrófához...

„Tudni fogjuk, hogyan járjunk azon az úton, amelyet hét évvel ezelőtt választottunk, és ugyanolyan elszántsággal. A börtönidők durvaságához és a nyomorúsághoz szokott csontjaink jól érzik majd magukat a csata lövészárkaiban, az ellenféllel szembeni pozícióban.

„Tudják meg a zsidók, akik ma örvendeznek, hisz eljött uralmuk órája, tudják meg, hogy van egy szeglet ezen az országban, ahol a nap vagy az éjszaka bármely órájában egy csapat áll őrködve, arccal odafordulva. az ellenség."

Számos információ egészíti ki ezt az első számot Gheorghe Clime mérnök, a moldovai LANC egykori alelnökének "Álmok, remények, valóság" című cikkével együtt, amelyből kivonom az utolsó részt: "Mire van szükségünk, hogy ezt elérjük végső cél?

„Egy harcos hadsereg, amelyet egy tehetséges vezető vezet, odaadó segítőkkel körülvéve. Ebben a kérdésben, ami engem illet, bár jóval idősebb, a fiatal Corneliu Z akciócsoportját követem.
Codreanu, Ion 1. Mota ...
„Nyilvánvalóan sokak hozzájárulására van szükség, mindazoké, akik ma a demoralizált mezőkön szétszóródtak.” Következésképpen, ha valaki Románia valamelyik szegletében megnyitott egy listát az előfizetőkről, akár feljogosított, akár nem, írja be a nevemet is, amivel az életemet adhatom. "

A LÉGIÓS ETIKA ALAPELVEI

A "The Ancient Land" második száma augusztus 15-én jelent meg. A "Mihály arkangyal légiója" című főcikkben igyekszem röviden megfogalmazni a légiós élet első etikai normáit, amelyeket tiszteletben tartunk és szigorúan megerősítünk, s amelyek köré gyűlni kell mindazoknak, akik ezeket értékelik.

Mindenkinek, aki közénk jön és felnő, tisztelve kell felnőnie.
Ebből az alapszabály-cikkből válogatom ki az ötleteket abban a sorrendben, ahogy akkor írtam. Az első ötlet: "Erkölcsi tisztaság".
A második: „Érdektelenség a csatában”.
A harmadik: "Lelkesség".
A negyedik: „Hit, munka, rend, hierarchia, fegyelem”.
Az ötödik: "A légió serkenti nemzetünk energiáját és erkölcsi erejét, amely nélkül soha nem lehet győzelem."

A hatodik: "Igazságszolgáltatás, (a Légió lesz az igazságosság iskolája és a trónra kerüléshez szükséges energia)."
A hetedik: "Cselekedetek, ne szavak - Te teljesíts! Ne beszélj!"
A nyolcadik: "Ennek az iskolának a végén egy új Románia keletkezik, és ennek a román népnek a régóta várt feltámadása, minden erőfeszítésünk, szenvedésünk és áldozatunk célja." Néhányat szeretnék részletesebben kifejteni.

Érdektelenség a csatában

Machine Translated by Google

Az önérdek legyőzése egy másik alapvető légiós erény. Ez szöges ellentétben áll a politikus álláspontjával, akinek egyetlen indítéka a cselekvésre és a harcra az önérdek, annak minden elfajzott melléktermékével - gazdagodási mohósággal, luxussal, kicsapongósággal vagy arroganciával.
Ezért, kedves elvtársak, ezentúl, amíg a légiós élete van, tudnotok kell, hogy ahová érzed magad, akár harcos lelkében, akár saját lelkedben ennek az önös érdeknek a vicsorgása, ott megszűnt a légió. létezik. Ott a légiós véget ér, és a politikus mutogatni kezdi az agyarait.

Nézz egy újonc szemébe, és ha a szemében valami apró önérdek megcsillanását észleled (legyen az anyagi, legyen az ambíció, szenvedély, büszkeség), tudd, hogy nem lehet légiós.

A zöld ing viselése vagy a légiós üdvözlet felvétele sem lesz elég ahhoz, hogy valaki légiós legyen, még akkor sem, ha "véletlenszerűen" érti a légiós mozgalmat; de csak ha a légiós élet normái szerint él. A Légió ugyanis nem csupán logikai rendszer, érvek láncolata; ez egy "élő hit". ahogy valaki nem keresztény, ha "ismeri" és "érti" az evangéliumot, hanem csak akkor, ha megfelel az abban elfogadott életnormáknak, ha "az evangéliumot éli".

FEGYELEM ÉS SZERETET

Az emberiség egész társadalomtörténete tele van harcokkal, amelyek két nagy alapelvre épülnek, amelyek közül az egyik a helyért folytatott küzdelem a másik kárára: a tekintély és a szabadság elve. A tekintély a szabadság rovására törekedett a terjeszkedésre, a szabadság pedig a tekintély hatalmának lehetőség szerinti korlátozására. Ez a kettő, szemtől szemben, csak konfliktust jelent. Ha egy mozgalmat e két elv egyike vagy másika szerint irányítunk, akkor a társadalmi nyugtalanság és háborúskodás történelmi vonalát folytatjuk. Ez egyrészt a zsarnokság, az elnyomás és az igazságtalanság, másrészt a véres felkelés és az állandó konfliktus vonalának folytatását jelenti.

Ezért szeretném felhívni minden légiós és különösen a fiatalabbak figyelmét, hogy félreértés miatt ne térjenek el a mozgalom vonalától. Sok esetben azt vettem észre, hogy amint egy légiós posztot kapott, teljes lényével bekeményedett a "tekintélybe", szakított mindazzal, ami eddig társaihoz kötötte, és késztetést érez, hogy másokat is "lenyűgöz" jogosítványának felhasználása.

A légiós mozgalom nem kizárólag a tekintély vagy a szabadság elvén alapul. Alapjai a szeretet elvében gyökereznek. benne gyökerezik mind a tekintély, mind a szabadság.

A szeretet béke a két elv között: a hatalom és a szabadság között. A szerelem középen van, közöttük és felettük, mindenbe behálózza őket, ami a legjobb, és megszünteti a köztük lévő konfliktusokat.

A szerelem nem hozhat zsarnokságot, elnyomást, igazságtalanságot, véres felkelést vagy társadalmi háborút. Ez soha nem jelenthet konfliktust. A zsarnokok és zsidók által gyakorolt szeretet elvének álszent felfogása is létezik, akik folyamatosan és szisztematikusan hivatkoznak embertársaik szeretetének érzésére, amely mögött továbbra is zavartalanul gyűlölnek és elnyomnak.

Az alkalmazott szeretet lelki békét jelent a társadalomban és a világban. A béke többé nem a két elv – az autboidia és az örök háborúra, vagyis a harmónia lehetetlenségére ítélt szabadság – közötti mechanikus és hideg egyensúly gyenge kifejezése.

A kedvesség és a szeretet békét ad nekünk, nem igazságosságot. Az igazságosságot ugyanis nagyon nehéz maradéktalanul megvalósítani.
Még ha találnának is eszközt a tökéletes megvalósításához, az ember, aki képtelen felismerni és értékelni, örökké elégedetlen maradna.

A második, hogy sikeres legyen a harcban a természet vagy az ellenségek ellen.
Bár száz férfi képes testvérként szeretni egymást, lehetséges, hogy a cselekvés szükségességével mindegyiknek más a véleménye. Száz vélemény soha nem fog győzni. szerelem

Machine Translated by Google

egyedül soha nem győznek. Fegyelem kell hozzá. A győzelemhez mindenkinek egyetlen véleményt kell elfogadnia, a legtapasztaltabbnak, a vezetőnek a véleményét.
A fegyelem a siker garanciája, hiszen ez biztosítja az erőfeszítések egységét. Vannak nehézségek, amelyeket csak egy egész nép képes leküzdeni, amely egyesült, egyetlen parancsnak engedelmeskedik. Ki az az imbecilis, aki ilyen esetben megtagadná, hogy csatlakozzon népe többi tagjához, ha ők egyként engedelmeskednének ugyanannak a parancsnak azzal az ürüggyel, hogy a fegyelem megsebesíti személyiségüket?
Azokban az esetekben, amikor a hazája veszélyben van, és amikor a dolgok természete arra késztet, hogy veszélybe sodorja az életet és a testi épséget, szétszakítsa családját, kockára tegye gyermekei jövőjét, lemondjon mindenről, amije van ezen a földön, hogy megmentse hazáját. , legalább nevetséges, ha valaki azt mondja, hogy "sérül a személyisége".

A fegyelem nem aláz meg senkit, mert győzelemhez vezet. És ha a győzelmeket nem lehet csak áldozattal aratni, akkor a fegyelemnek való engedelmesség a legkisebb áldozat, amit az ember hozhat nemzete győzelméért.
Ha a fegyelem lemondás, áldozat, az nem aláz meg senkit. Mert minden áldozat nemesít valakit, nem pedig lealacsonyítja. Mivel népünknek óriási nehézségeket kell leküzdenie, minden románnak örömmel kell elfogadnia a fegyelmi oktatást, és így tudatában kell lennie annak, hogy hozzájárul a holnapi győzelemhez.

Nincs győzelem egység nélkül; és nincs egység fegyelem nélkül. Ezért nemzetünknek ellenséges cselekedetnek kell tekintenie, és a győzelmeire és saját életére nézve veszélyesnek kell ítélnie a fegyelemtől való minden eltérést.

A HARC AZ ELEMZÉSÜNK FENNTARTÁSÁÉRT

Fejlődésünk második szakasza volt az áttekintésünk közzétételéért folytatott küzdelem.
Erőforrások nélkül erőfeszítéseink egy igazi csata jellegét öltötték. valójában "csata"-nak hívtuk kezdettől fogva.

Két stratégiát alkalmazunk:
1. Minden erőfeszítésünket egyszerre, ugyanarra a célra összpontosítsuk. A másodikban,
hogy sikeres legyen a harcban a természet vagy az ellenségek ellen.
Bár száz férfi képes testvérként szeretni egymást, lehetséges, hogy a cselekvés szükségességével mindegyiknek más a véleménye. Száz vélemény soha nem fog győzni. Csak a szerelem nem fogja őket soha nyerni. Fegyelem szükséges.
A győzelemhez
mindegyiküknek egyetlen véleményt kell elfogadnia, a legtapasztaltabbé, a vezetőé.

A fegyelem a siker garanciája, hiszen ez biztosítja az erőfeszítések egységét. Vannak nehézségek, amelyeket csak egy egész nép képes leküzdeni, amely egyesült, egyetlen parancsnak engedelmeskedik. Ki az az imbecilis, aki ilyen esetben megtagadná, hogy csatlakozzon népe többi tagjához, ha ők egyként engedelmeskednének ugyanannak a parancsnak azzal az ürüggyel, hogy a fegyelem megsebesíti személyiségüket?
Azokban az esetekben, amikor a hazája veszélyben van, és amikor a dolgok természete arra késztet, hogy veszélybe sodorja az életet és a testi épséget, szétszakítsa családját, kockára tegye gyermekei jövőjét, lemondjon mindenről, amije van ezen a földön, hogy megmentse hazáját. , legalább nevetséges, ha valaki azt mondja, hogy "sérül a személyisége".

A fegyelem senkit nem aláz meg, mert győzelemre vezet. És ha a győzelmeket csak áldozattal lehet megszerezni, akkor a fegyelemnek való engedelmesség a legkisebb áldozat, amit az ember hozhat nemzete győzelméért.
Ha a fegyelem lemondás, áldozat, az nem aláz meg senkit. Mert minden áldozat nemesít valakit, nem pedig lealacsonyítja. Mivel népünknek óriási nehézségeket kell leküzdenie, minden románnak örömmel kell elfogadnia a fegyelmi oktatást, és így tudatában kell lennie annak, hogy hozzájárul a holnapi győzelemhez.

Nincs győzelem egység nélkül; és nincs egység fegyelem nélkül. Ezért nemzetünknek ellenséges cselekedetnek kell tekintenie, és a győzelmeire és saját életére veszélyesnek kell ítélnie a fegyelemtől való minden eltérést.

Machine Translated by Google

A HARC AZ ELEMZÉSÜNK FENNTARTÁSÁÉRT

Fejlődésünk második szakasza volt az áttekintésünk közzétételéért folytatott küzdelem.
Erőforrások nélkül erőfeszítéseink egy igazi csata jellegét öltötték. valójában "csata"-nak hívtuk kezdettől fogva.

Két stratégiát alkalmazunk: 1.
Minden erőfeszítésünket egyszerre, ugyanarra a célra összpontosítsuk.
2. Bátorítsuk harcosainkat a csata során idézetekkel és megkülönböztetésekkel.
Ezt az elvet minden légiós tevékenységünkben megtalálja.
A következő előnyöket testesíti meg: a)
A kívánt cél gyors megvalósítása. b)
Minden dolgozó egységes cselekvésére és fegyelmezett erőfeszítésére nevelés. c) Ráébredni saját hatalmuk tudatára, önbizalomra önmagukban és saját erejükben.

A gazdasági vereségek, különösen a sikertelen erőfeszítések emléke lemondáshoz, kezdeményezéshiányhoz és bizalomvesztéshez vezette a román népet. Fel kell ébresztenünk a magukba vetett bizalmukat, és a fájdalmas emlékeket a siker hagyományával kell felváltanunk törekvéseikben. És végül harcosaink nevelésével elérhetjük az elit harcos-káder buzgó bemutatását. Szemlénkben felhívást intéztünk minden barátunkhoz, hogy szeptember 1. és október 15. között induljanak offenzívába, hogy együtt minél több új előfizetőt szerezhessünk.

E felhívás hatására igazi hangyahadjárat kezdődött, amelyben mindenki aktívan részt vett: fiatalok, idősek, parasztok, értelmiségiek.
Néhányan akár 45 aláírást is felhoztak (Constantin llinoiu).

Ennek az első ütközetnek az eredményét az 1927. november 1-i számban tették közzé. Ezt írtam akkor: „Október 15-én délután hatkor a nevezések száma elérte a 2586-ot.
A légió köszönetet mond mindazoknak, akik az első győzelméért dolgoztak."

Ebben a számban mindenkit megemlítettek, aki részt vett ebben a csatában. Először is köszönetet mondunk Mota atyának, aki a Libertatea ("A szabadság") révén kedvező hírverést adott nekünk. Itt ismét megadom mindenkinek a nevét, ahogyan az "Ősi földben" nyomtatták. Néhányan közülük nem lettek légiósok, és vannak, akik már nincsenek közöttünk, mert a légiós hitben haltak meg.
És azért nevezem őket itt, mert kezdettől fogva hívők voltak; a kimagasló sorrendben vannak felsorolva: Pamfilia Ciolac anya (Varatec), Octav Negut (Focsani), Arhimandrite Atanasie Popescu (Balti), Hieromonah Isihie Antohi (Neamt), Mihad Tanasache, Victor Silaghi, Ion Bordeian, u,
Radu Mironovici, V. Tuchel kapitány (Ivesti), Constantin Ilinoiu (Iasi), N. Grosu (Botosani), Ion Minodora (Husi), Grigorie Balaci (Movilita-Putna), Andrei C. lonescu (Barlad), Spiru Peceli (Galati) , mérnök Mihai Ittu (Bukarest), mérnök Gh . Clime (Jászvásár), Ion T. Banea (Nagyszeben), Ilie Garneata (Jászvásár), Totu Nicolae (Jászvásár), Coman Alexandru (Gauri-Putna), Decebal Codreanu (Husi), Mihail Marinescu (Galati), Traian Lelescu (Piatra- Nearnt), Sebastian Erhan (Campul-Lung, Bukovina), N. Tecau (Amerika), Elena Petcu (Vaslui), Dr. Socrate Divitari (Tecuci), Ion Plesea (Orhei), PI Morariu (Suraia-Putna), Nanu Gavril Raileanu (Orhei), Cotiga Traian (Focsani), Maria Mitea (Severin), 1. Ciobanita (Belcesti), Carausu (Voinesti), Tinistei Neaga (Orhei), Zosim Bardas (Tarnava Mare), Ion Blanaru (Focsani), Luliu Stanescu (Marsani-Dolj), Corneliu Georgescu (Poiana-Sibiului), Fanica Anastasescu (Bukarest), D. Ifrim (Iasi), I Durac (P. Neamt), Pa'curaru Gh. (Bukarest), Isac Mocanu professzor (Torda), Marius Popp (Kolozsvár), N.

Voinea (Panciu), NB Munceleanu (római), Grigorie Berciu (Várna), Corneliu Cristescu Basa Emil Eremeiu (Nasaud). (Comanesti), Angela Plesoianu (Seven'n) ,

Nyolc évvel később azt találtuk, hogy az 59 fő közül, akik részt vettek az első légiós csatában:
Négyen elhagytak minket, nem tudtak megérteni minket; sőt, még támadtak is minket.

Nyolc egy-két év után nem mutatott életjelet magáról. huszonkettő kapta a legmagasabb értékelést,

Machine Translated by Google

légiós parancsnokokká, segédparancsnokokká vagy légiós szenátorokká válnak.
Heten légiósokká váltak, megingathatatlan hitű férfiak, akik dacoltak minden üldöztetéssel.

Tizennyolc maradt a barátunk, a mai napig segítettek bennünket.

E csata eredményeként a "The Ancestral Land" kiadását a
év.

ÁTTEKINTÉSÜNK ELSŐ KÉRDÉSEIBEN MEGTALÁLHATÓ EGYÉB NEVEK

Vasile állam, kereskedő és C. Vasiliu, nyugdíjas (Adjud), Gh. Oprea (San-Nicolaul Mare), Ion Schiopu (Prundul Bargaului, ügyvéd Budescu P. (Bánát), Adolf Greiter, Misu Stefanescu, losif Dumitru (az "Ősi föld" első előfizetője), Ilie Berlinschi (Igesti-Bucovina), Dr. Elena Bratu, Mille Lefter (Galati), Ion Demian (Turda), Dr. Popeseu (Vaslui), Teodoreseu Craciun, Augustin lgna, Ivanovici, Adam Branzei, Sofron Robota (Dorna), Bacuta Boghiceanu (Husi), a Balan testvérek (Soveja), C.

Gheorghiu Contar, Siancu kapitány, Gh. Postolache, Gheorghe Despa (Dorna), Luchian Cozan (Dorna), Dr. Crisan, Camil Grossu mérnök, Chirulescu Victor, Lorde Nicoara, Ion és Alexandru Butnaru, Adriana és Teodora Ieseanu, Vasile Stan, Razmerita professzor, Craciunescu, I (Fo) Belgea, Gurita Stefaniu, Ghita Antonescu, Pantelimon Statache, Octav Pavelescu (Foscani), Gheorghe Potolea (Beresti), I. Gh. Teodosiu, Margareta Marcu, I. Gh. Galati), Dan Tarnovschi, Simion Tonea, Stoicoiu mérnök, Coronel Paul Cambureanu, Amos Horatiu Pop (Ludos), Stefan Nicolau, Ileana Constantinescu, Elvira Ionescu, Marioara Cidimdeleon, Gh.

Amancei, Coca Tiron, Iulius Igna, Aristotel Gheorghiu (Rm.-Sarat), D. Bunduc, Valer Danieleanu, Constantin, Ursescu, Vasile Tampau, C. Mierla, Octav Danieleanu, Stefan Manzat, Coronel Blezu, Eufrosina Ciudin, Zenai tiszteletes Rachis, Gh. Liga, Ana Dragoi (Galati), Matei Coriolan professzor.

Ezeket az újságban gyakran emlegetett neveket nem azért emlegetem, hogy kielégítsem az olvasók kíváncsiságát, hanem azért, mert mindig emlékeznünk kell azokra az emberekre, akik segítettek - különösen az első nehéz óráinkban. Néhányan közülük meghaltak, míg mások harcosokká váltak, akik a mai napig minden üldöztetéssel szembesültek. Most siettem felsorolni őket, mert lehet, hogy később ebben a könyvben nem lesz rá lehetőségem.

CSELEKVÉSÜNK KÍVÜL LÉTVE

Az első órától fogva részesültünk a zsidó-szabadkőműves politikus gyűlöletéből.
De voltak olyanok is, akik reménysugárként fogadtak bennünket a szívükbe. Íme néhány olvasói levél, amelyeket a "The Ancient Land" első kiadásában nyomtattak ki:

„Nem próbálom hosszan kifejezni örömömet a magazin megjelenése miatt. Köszöntöm a múltkori köszöntőnkkel: "Isten segítsen!" A közelmúlt eseményeinek e soraiba sem mélyedek el, de azt mondom: "Előre, mindig előre, ti új emberek. Éljen Mihály arkangyal csapata. Nyelje el a gonoszok csapatát Belzebut sötétsége." „Szent Mihály arkangyalnak habozás és könyörület nélkül kell támadnia. Ez a cél az „Ősföld” oldalain.

"Sem a Sátán, sem a szolgái nem tudnak válaszolni az arkangyal hívására, és nem szabad elképzelniük, hogy álruhákkal bárkit megtéveszthetnek. Az árulók keményebb büntetést érdemelnek, mint az ellenségek.
"Ne mutass engedelmességet senkinek, mert senkiben sem hiányzik az érettség, hogy megítélje, mi a döntő óra."

"Zárom a soraimat, bárcsak egy órával korábban láthatnám a győzelmet, a nagy győzelmet." Blezu ezredes

Machine Translated by Google

* A légiós szenátus tagjai, lásd a 257. oldalon. (Tr.)

„A fényes horogkeresztes nap ezúttal sem hagyott cserben minket, hogy kiszabadítson minket a káoszból.
Jótékony fényét adta nekünk üdvösségünkre, „Mihály arkangyal légióját”.
A román lelket ezentúl újra felmelegíti a hit, hogy ez a szent mozgalom nem vész el. "

– A nemzeti eszme kötelességünkre fog hívni.

"Azok, akik nem értenek meg minket, az út szélére fognak kerülni. Én a te oldaladon vagyok."
ML Lefter, ügyvéd, a LANC elnöke, a Galatiért

„Ti vagytok jövő napjaink reménységei. Lábaid elé helyezzük a mi és gyermekeink jövőjét.

Mindannyian türelmetlenül várjuk, hogy láthassuk hatalmas szervezetét, és alig várjuk, hogy csatlakozhassunk a harchoz. "" És amikor ezt mondom, nem csak azt mondom el, amit érzek, hanem azt is, amit sok másban látok.
"CN Paduraru

Nemzeti Counter, Break, (római).

"Látom és érzem a román szívek újjászületését. Nemcsak abban reménykedem, hogy a győzelem a miénk lesz, hanem biztos is vagyok benne."
Ion Banea, diák, Vurpar (Szeben).

"Úgy érzem, keresztény diákként kötelességem, hogy gratuláljak magamnak és a Jiul síkságon élő barátaimnak ahhoz az elszántsághoz és energiához, amelyet a most kezdődött küzdelemben tanúsítanak."

Iuliu Gb. Stanescu, diák.

„Mi, a Petrosani Co. Vulcani falubeli románok, ma is hordozzuk Nagy-Romániában azt az igát, amelyet a cég illetékesei ránk helyeztek, mert mindannyian külföldiek.”
Én, Augustin Igna, tuberkulózist kaptam.
Hivatásom szerint bányász, már nem dolgozhatok a bányában, mert fáj a szennyezett levegő. "

„Továbbítottam egy, az orvos által aláírt petíciót, amiben kint kérek könnyebb természetű munkát, nem lent, mert ott pár hét múlva véget érek a napjaim. Megtagadva. Most Önhöz fordulok segítségért, mivel nincs kihez fordulnom. "

Igna Augustin

– Kérem, ne küldje el nekem a véleményét; a nevem Axente Poenar, bányász, Carteju de sus, mert nincs elég pénzem, hogy kifizessem, még három hónapra sem, és nem szívesen küldöm vissza.

"És most hadd magyarázzam el, miért nincs pénzem. Itt ősz van, és mindenki szereti, mert itt az aratás ideje. Vagyis mindenki, kivéve rajtunk, bányászokon, mert hiányoznak a ruhák és cipők, amelyekre a közelgő tél szüksége van. és a gyerekeinket iskolába kell küldeni.
Amit keserű kenyerünkből megtakarítunk, azt ezekre a szükségletekre kell költenünk."

Axente Poenar, bányász.

„Népünk szeretett gyermekei: Életem naplemente
felé közeledve új reménysugár árad lelkembe drága hazánk feltámadására, látva annak tiszta és szent mozgalmát, „Mihály arkangyal légióját”, nagy mennyei herceg. Nagyon szomorú vagyok, hogy nem fogok elég sokáig élni ahhoz, hogy lássam népünk virágzását, és élvezzem a fáradságos aratást, amelyet a hideg verejték áztat, és talán a vérét azoknak a mártíroknak, akiket Isten hivatott, és most is lesznek, hogy beteljesüljenek. a nagy terv. amelyet annyi szenvedés gyúrt ki. Túl késő. terjed a pestis, ássák a sírunkat, a sírásók készek örökre eltemetni bennünket; és mi, románok, kicsik vagy nagyok,

Machine Translated by Google

tétovázunk, alkudozunk és veszekedünk ambíciókon, üres hiúságon és romlandó gazdagságon.

*
Továbbra is megtartjuk az Ön nevét a feliratkozók listáján.

"Én azért hallgatok, mert tanulatlan vagyok; te azért hallgatsz, mert okos vagy; ő azért, mert egy politikai párthoz kötődik; hallgatnak, mert ők az adminisztráció; és így mindannyian csendben maradunk; bukásunk sötétsége beborít minket . fokozatosan kialszik népünk fáklyája.Szegény paraszti gazda vagyok,de a tollal is bánok,a lapáttal vagy a sarlóval.Segítek a pénzemmel,a tollammal,szóval,kéréssel. hogy adsz nekem egy kis sarkot a „The Ancient Land” című áttekintésünkben. A "románok vagyunk, vagy nem a pusztulás szélén állunk? És miért?" címszó alá fogom írni?

– Kik a tettesek?
– Mi az oka az okoknak?
– Mi történik, és mit kell tenni? – Mit kell tudnia és tennie minden románnak? "VL Onofrei, gazda, Tungujei falu (Vaslui)

AZ FORMÁKON TÚL

Valójában az "Ősföld" tele van ezekkel a betűkkel; honfitársaink hozzájárulása a légió létrehozásához. A Légió ugyanis több, mint egy szervezet tagjaival, könyveivel és vezetőivel. Ez egy lelkiállapot, az érzés és az élet egysége, amelyhez mindannyian hozzájárulunk. Tagok, főnökök, számok, egyenruhák, program stb. alkotják a látható légiót. A másik azonban, ami nem látszik, a legfontosabb. A látható légió a láthatatlan nélkül, vagyis az a lelkiállapot, az élet nem jelent semmit; csak egy minden tartalomtól mentes forma lenne.

Nem azt javasoltuk kritikánkkal, mint a professzorok a székeikben, hogy gátat emeljünk köztünk „a főnökök”, „a professzorok”, akiknek tanításai és elméletei megjelentek a folyóiratban, és az olvasó között, akinek nincs más dolga. tanuld meg tanításainkat és alkalmazkodj hozzájuk. Egyrészt mi, másrészt ők. Nem. A légió létrehozása nem jelenti azt, hogy egyenruhát, gombokat stb. ez nem azt jelenti, hogy kidolgozod a szervezeti rendszeredet, még csak nem is a jogszabályaid, vezetési normáid megfogalmazását, a szövegek papíron logikus felsorolását. Akárcsak az ember felnevelése, ez nem azt jelenti, hogy megcsinálja a ruháit, megjavítja viselkedési elveit, vagy felállítja tevékenységi programját.

Sem alapszabály, sem program, sem doktrína nem mozdul. Ezek alkothatják jogszabályait, meghatározhatják céljait, szervezeti rendszerét, cselekvési eszközeit stb., de magát a mozgalmat nem. Ezek olyan fogalmak, amelyeket még a tudomány emberei is összekevernek. Csak egy "szabályzatot", "programot" stb. alkotni, aztán azt hinni, hogy létrehoztál egy "mozgalmat", az olyan, mintha férfit akarnál csinálni, csak a ruháit csinálnád.
Mozgalmat teremteni mindenekelőtt azt jelenti, hogy olyan lelkiállapotot szülünk, a lélekből, a szívből kitörő lelkesedést, aminek semmi köze a hideg érvelés spekulációihoz.
Ez adja a légiós mozgalom lényegét. Nem én hoztam létre ezt a lelkiállapotot. A mi érzelmeink és más honfitársaikéhoz való hozzájárulásunk konvergenciájából született.

Az „Ősföld” című recenzió volt az a találkozási pont, ahol törekvéseink, majd vitáink összebarátkoztak a minket ismerő románok érzéseivel és gondolataival.

Tehát a Légió a maga lényegében, abban a láthatatlan lelkiállapotban, amelyet mindannyian éreztünk, nem az én alkotásom.
Egy összefogás eredménye volt.
A következő hozzájárulások összevonásából született:

Machine Translated by Google

1. Az első légiósok érzései.
2. Más románok megfelelő érzései.
3. Népünk összes halottjának jelenléte a tudatban.
4. Szülőföldünk talaja utáni vágy.
5. Isten áldása.

Nem szeretném, ha valaki félreértené a gondolataimat, amikor azt mondja: "Én nem az egyenruhás légiósok közé tartozom, hanem lélekben légiós vagyok."

Ez nem lehet.

A doktrína, program, statút, egyenruha, tevékenység ezen a szellemi alapon jön létre, mindazonáltal nem kellékként, hanem olyan tényezőként, amely rögzíti a mozgalom szellemi tartalmát, egységes formát ad és életben tartja a mozgalom tudatában. embereket, és a siker és a győzelem felé vezet. A légiós mozgalom mindez együtt.

Azok az egyenruhák, amelyek minden korabeli mozgalomban megjelentek: fasizmus (fekete ing), nemzetiszocializmus (barna ing) stb., nem a vezetők képzeletéből születtek.
E lelkiállapot kifejezésének igényéből születtek. Az érzés egységének kifejezése.
Ők a láthatatlan valóság látható arca.

A NEMZETI MOZGALOM ÉS A DIKTATÚRA

Valahányszor nemzeti mozgalmat említenek, annak szisztematikusan a diktatúra irányába mutató tendenciákat tulajdonítanak. Ebben a fejezetben nem a diktatúrákat akarom kritizálni, de azt szeretném megmutatni, hogy a mai európai nemzeti mozgalmak, mint a légiósmozgalom, a fasizmus, a nemzetiszocializmus stb., nem diktatúrák és nem is demokráciák. Akik ellenünk harcolnak azt kiabálva: "Le a fasiszta diktatúrával!", "Harcolni a diktatúra ellen!", "Védezzetek magatokat a diktatúra ellen!" ne üss meg minket. Célból lőnek. Csak a hírhedt „proletariátus diktatúráját” tudják elérni.

A diktatúra egyetlen ember akaratát feltételezi, amelyet erőszakkal rákényszerítenek egy állam más alattvalóira. Vagyis két ellentétes akarat: egyrészt a diktátoré vagy egy embercsoporté, másrészt a népé. Amikor ezt az akaratot a kényszer és a kegyetlenség kényszeríti ki, akkor a diktatúra zsarnokság.

Ám amikor egy 98 százalékos többségű nemzet leírhatatlan lelkesedéssel, egy 60 milliós vagy egy 40 millió lélekszámú nemzet helyesli és elszántan tapsolja a főnök intézkedéseit, az azt jelenti, hogy tökéletes egyetértés van a főnök akarata és az embereké. Ráadásul olyan tökéletesen kombinálódnak, hogy már nincs két akarat. Csak egy van: a nemzet akarata, amelynek kifejeződése a fő. A nemzet akarata és a vezér akarata között tehát egyetlen kapcsolat van: tökéletes kapcsolat közöttük.

Teljesen nevetséges azt állítani, hogy a nemzeti mozgalmi rezsimek alatt elért egyhangúság a „terrornak” és az „inkvizíciós módszereknek” tudható be, mert azoknak az embereknek, akik között ilyen mozgalmak indultak, fejlett polgári lelkiismeretük van. Harcoltak, véreztek és ezreket hagytak hátra, akik meghaltak a szabadságért; soha nem hódoltak be, sem a külső ellenségnek, sem a belső zsarnoknak. Miért ne verekedhetnének és vérezhetnének ma is, ha ilyen terrorral szembesülnek? És akkor szavazatokat vagy akár többséget is el lehet venni erőszakkal, terrorral;

lehet könnyeket vagy sóhajtozni; de soha nem lehetett hallani, és nem is fog hallani, hogy a lelkesedés és a hevület erőszakkal előidézhető. Még a világ legremaradtabb nemzetében sem. Mert a nemzeti mozgalom lényegében nem diktatórikus, mi

Machine Translated by Google

ezért feltesszük magunknak a kérdést: Mi az? Ez egy demokrácia? Egyáltalán nem, mert a vezetőre nem szavaznak a választók, és a demokrácia a választhatóság elvén alapul. Vagy a nemzeti rendszerekben egyetlen vezetőt sem választanak ki szavazással. Meg van engedve. Ha ezek a rezsimek nem diktatúrák vagy demokráciák, akkor mik azok? Anélkül, hogy meghatároznánk őket, el kell ismerni, hogy egy új kormányzati formát, a sui genesis-t képviselik a modern államokban. Eddig nem találták meg és nem tudom milyen nevet kap.

Úgy gondolom, hogy ennek az a lelkiállapota van az alapjában, a felfokozott nemzeti tudat állapota, amely előbb-utóbb átterjed a nemzeti szervezet perifériájára. Ez a belső kinyilatkoztatás állapota. Mi volt

egykor az emberek ösztöntárháza most tükröződik az emberek tudatában, létrehozva az egyhangú megvilágosodás állapotát, amely csak a nagy vallási ébredésekben található meg. Ezt a jelenséget joggal nevezhetnénk az állapotnak

nemzeti ökumenitás. A nép egésze felismeri önmagát, célját és rendeltetését a világban. Az elmúlt történelem során ennek a tudatosságnak csak egy pillantását vettük észre, de ma e tartós jelenségek egy részével állunk szemben.

Ebben az esetben a vezető már nem „mester”, „diktátor”, aki azt csinál, amit „akar”, aki „kénye-kedve szerint” vezet. Ő ennek a láthatatlan lelkiállapotnak a megtestesítője, ennek a tudatállapotnak a szimbóluma. Többé nem azt csinálja, „ami tetszik”; azt teszi, amit "kell". És nem egyéni vagy kollektív érdekek vezérlik, hanem a halhatatlan nemzet érdekei, amelyek behatoltak a népek lelkiismeretébe. A személyes és kollektív érdekek csak ezen érdekek keretein belül találják meg maximális kielégítésüket.

A SZERVEZET ELSŐ KEZDETEI

A káderek megszervezése új szakaszt jelent a légiós mozgalom fejlődésében.

Minden mozgást szervezeti formákba kell önteni, hogy ne maradjon kaotikus. Az egész légiós szervezeti rendszer a "fészek" gondolatán alapul, vagyis egy 3-13 fős csoport egy vezető irányítása alatt. Nincsenek „tagjaink” az elszigetelt egyének értelmében. Csak a fészek létezik, és az egyes tagja egy fészek része. A légiós szervezetet nem több tag alkotja, hanem több fészek. Ez a rendszer lényegében nem sokat változott a kezdetektől napjainkig. Időnként megkapta a szükséges fejlesztéseket, mivel a szervezetnek figyelembe kell vennie a valóságot; olyan, mint egy folyamatosan növekvő gyermek, akinek a ruházatát folyamatosan igazítani kell, ahogy fejlődik. Helytelen, ha azok, akik azt képzelik, hogyan nézzen ki a szervezet a végső szakaszában, úgy járnak el, hogy kezdettől fogva kivágnak belőle egy olyan ruhát, amely csak a fejlődés utolsó szakaszában fog illeszkedni; ahogyan az is helytelen, ha egyesek úgy járnak el, hogy korán levágják a szoros illeszkedést, majd később a mozgalom növekedése során leértékelik, és arra kényszerítik, hogy olyan módon küzdjön, ami már nem illik.

Nem fogok itt túl sokat foglalkozni a „fészekkel”, mert a „Fészekvezető kézikönyvében” alaposan foglalkoztam ezzel a kérdéssel. De mi késztetett arra, hogy ezt a rendszert válasszam? Először is a mozgalom igényei. Nagy különbség van a Liga megalapításának időpontja között, amikor egy rendszert használtak, és amikor a Légiót alapították, amikor egy másik rendszert fogadtunk el. A Liga megalapítása idején széles körben támogatott volt. Sürgősen ki kellett használni. Míg a Légió felemelkedésekor nem létezett számunkra ilyen támogatási lánc, hanem csak szétszórt és elszigetelt emberek, szétszórva a városokban. Nem tudtam hozzáfogni a megyei bizottságok alapításához, mert emberhiány volt. Nem is vehetett egy embert és hívhatta megyefőnöknek, mert semmi értelme, ha alig tudott egy kis falut megszervezni.

Machine Translated by Google

A mozgalom vezetőjének a legnagyobb komolysággal kell figyelembe vennie a valóságot.
Az én alapvető valóságom az volt, hogy "az egyedülálló ember", egy szegény paraszt egy faluban, és sír; egy boldogtalan beteg munkás, egy gyökerestől elszakadt értelmiségi.

És akkor mindegyiküknek megadtam a lehetőséget, hogy képességei szerint csoportot gyűjtsön maga köré, saját magával vezetőként. Ez volt a fészek a vezetőjével. Nem én neveztem meg a fészek vezérét; az ő érdemei helyezték oda.
Nem azért lett vezető, mert én "akartam" az lenni, hanem csak akkor, ha össze tud gyűjteni egy csoportot, inspirálni és vezetni. idővel - ellentétben
az összes többi párttal, ahol gyakran ajándékok alapján nevezik ki a főnököket, nekem sikerült "született" nem "készült" kis vezetőkből egy olyan testületet alkotnom, akikben a vezető tulajdonságai nyilvánvalóak voltak. Éppen ezért a légiósfészek vezetője olyan valóság, amelyben megbízhat. E fészekvezetők hálózata alkotja a légiós mozgalom teljes vázát. A légiós szervezet oszlopa a fészek vezetője. Amikor ezek a fészkek elszaporodnak, falusi, járási, megyei és tartományi parancsok szerint csoportosulnak.

Hogyan szerezhetek vezetőket a nagyobb egységekben? Nem neveztem ki sem falu, sem község, sem megyei vezetőt. Azt mondtam nekik: "Hódíts és szervezz! És amennyire csak tudsz szervezni, te leszel a főnök." Csak megerősítettem őket vezetőként azokban a pozíciókban, amelyekbe erejük, tulajdonságaik és adottságaik emelték őket. A fészek vezérével kezdtük, és fokozatosan a falu, kerület, város vezetőjévé nőtte ki magát

és megyei vezetőnek, és csak 1934-ben, azaz hét évvel később a területi vezetőnek. A fészekrendszernek az alábbi előnyei is vannak: a) Aktív,
egy mozgás
minden tagját működésbe hozza. A többi pártban, ahol falunként vagy megyénként vannak bizottságok és tagok, csak több bizottsági tag dolgozik; a többi, 1000, 2000, 10 000 inaktív. A mi rendszerünkben a fészekvezetők széles körű kezdeményezésének köszönhetően, az előírt normákon belül, és minden fészek azon kötelezettségének köszönhetően, hogy minél dicsőebb oldalt írjanak a nyilvántartásába, hiszen az egész fészken kívül nincsenek külön tagok. . világ, abszolút minden légiós működik. b) Megold minden helyi problémát.
,
Számos olyan dolog van, amelyet egyetlen ember nem tud kezelni, és egy egész szervezet túl nagy ahhoz, hogy megvizsgálja őket, például egy kis kutat ásni egy faluban, megjavítani egy kis hidat stb. Egyetlen ember ezt nem tudja megtenni. egyedül; egy szervezet nem tud velük foglalkozni; kivégzésére azonban a 6, 8 vagy 10 fős fészek a legalkalmasabb egység. c) A fészek könnyen cserélhető. Harci egységből munkaegységbe, vagy fordítva. d)

Nagyszámú kádert hoz létre, következésképpen a vezetés művészetére szakosodott férfiakat alkot.

e) A dezertálás vagy árulás hatása lokális marad, f)
Végül, a fészek a legjobb hely a légiós oktatáshoz. Ez azért van, mert ott vannak egykorú férfiak, egyforma kiterjedésű és hasonló lelki felépítésű férfiak.
Ott mindenki barát. Egy ember, aki nem tudta megvallani gyötrelmét, kitárni a lelkét egy fiatal férfi előtt - akár zavarból, akár azért, mert nem akarja kiskorától tudatosítani benne az élet nehézségeit és aggodalmait - itt a fészekben. barátok között megteheti. mint ahogy megrovást vagy akár büntetést is kaphat.

A fészek egy kis légiós család, melynek alapja a szeretet. A „Fészekvezető kézikönyvében” azt a hat törvényt fogalmaztam meg, amelyek szerint ennek a családnak vezérelnie kell (4. oldal, 3. pont). Ezt a családot nem a vezetők szeszélyei szerint kell kormányozni; ez diktatúra lenne, de a törvények szerint.
1. A fegyelem törvénye., légiós! Légy fegyelmezett! Mert csak akkor lehet nyerni.
Kövesse vezetőjét jó és rossz időben.

Machine Translated by Google

2. A munka törvénye. Munka! Dolgozz minden nap. Tedd bele a szíved.
Ne a nyereség legyen a jutalmad, hanem az elégedettség, hogy újabb téglát rakott a Légió építésére és Románia felvirágoztatására.

3. A hallgatás törvénye: mondj keveset. Csak azt mondd, amit muszáj. Csak akkor beszéljen, ha szükséges.

Az oratóriumnak cselekedeteknek kell lennie, nem szavaknak. Előadsz: hagyd, hogy mások beszéljenek.
4. A nevelés törvénye: valaki mássá kell válnod. Egy hős. A fészekben lesz teljesen udvarias. Ismerje meg jól a Légiót.
S a kölcsönös belp törvénye .. Segíts a szerencsétlenségbe esett testvéreden. Ne hagyd el.
6. A becsület törvénye: Csak a becsület ösvényeit kövesd. Harcolj, és soha ne légy gyáva, Hagyd másokra a gyalázat útját. Jobb becsületes küzdelemben bukni, mint gyalázattal nyerni.

De szeretném még egyszer hangsúlyozni, kedves légiósok, és egy lényeges pontra hívni fel a figyelmet: a fészek megtalálása nem teljes, ha hideg éghajlat uralkodik; "Mit érünk el?", "Mit kell még elérnünk?", "Csináljuk ezt vagy azt." "Viszontlátásra!"

Adj szabad kezet a lelkednek. Foglaljon helyet nekik a találkozón. Folytassa a melegítéssel.
Adj esélyt mindenkinek, hogy kinyissa a szívét, kioldja nehézségeit, szorongásait, aggodalmait, melyeket az élet nyomaszt. Hadd ossza meg az örömeit.
Legyen a fészke a vigasz és az öröm megosztásának helye. A fészektalálkozó akkor sikerül, ha az ember hazatér, miután lerakta ott lelkének terheit, és tele van hittel a népében. Ha a „Fészekvezető Kézikönyvében” ezt a pontot nem hangsúlyoztam eléggé, most megteszem.

Továbbra is a fészekben végzett nevelési tevékenységgel kapcsolatban a „Fészekvezető kézikönyve” 54. pontját reprodukálom: Az ima, mint a győzelem döntő eleme, Felhívás őseinkhez. „A légiós hisz Istenben és imádkozik érte. egy légió győzelme.

„Nem szabad elfelejteni, hogy Isten akaratából és a keresztény egyház áldásából vagyunk itt ezen a földön. Templomaink oltárai előtt az egész Román Nemzet

nők, gyerekek és idősek gyűltek össze ezen a földön, számtalan időkben, menekülés és üldözés időszakában – tudatában van annak, hogy ez az utolsó lehetséges menedékhely. És ma is készen állunk arra, hogy - mi, románok - az oltárok köré gyűljünk, mint nagy veszély idején, és letérdeljünk, hogy fogadjuk Isten áldását.

"A háborúkat azok nyertek, akik tudták, hogyan kell felülről előhívni a rejtélyes hatalmakat a láthatatlan világból, és biztosítani a segítségüket. Ezek a titokzatos hatalmak a halottak lelkei, őseink lelkei, akik szintén ehhez a földhöz kötődnek, barázdáinkat, és akik e föld védelmében haltak meg, és akiket ma is összeköt itt és rajtunk keresztül életük emléke - gyermekeik, unokáik és ükunokáik. De mindenekelőtt a halottak lelke Istenek.

„Amikor ezeket az erőket megidézik, a segítségünkre jönnek, és bátorítanak minket, akaraterőt és mindent, ami szükséges ahhoz, hogy győzelmet arassunk. Pánikot és rémületet hoznak az ellenség szívébe, és megbénítják tetteit. Végső soron a győzelem nem az anyagi felkészültségen, a hadviselő felek anyagi erején múlik, hanem azon, hogy képesek-e biztosítani a szellemi erők fenntartását. Ez a magyarázata - történelmünkben - a csodálatos győzelmeknek, még akkor is, amikor anyagi fegyvereink határozottan gyengébbek voltak.

Hogyan lehetünk biztosak abban, hogy ezek az erők támogatnak bennünket?
1. Cselekedetének igazságosságával és
erkölcsösségével, és 2. Komolyan és ragaszkodva e hatalmakhoz. Hívd meg őket, vond le őket lélekerőddel, és jönni fognak.
A vonzás ereje nagyobb, ha a felhívást, az imát sok ember együtt végzi.

Ezért az országszerte minden szombat este megtartott fészektalálkozókon feloldják az imát, és minden légióst felszólítanak, hogy járjon el a templomba

Machine Translated by Google

másnap, vasárnap.
Védőszentünk Mihály arkangyal, ikonjának otthonunkban kell lennie, és a nehéz időkben a segítségét kell kérnünk, és soha nem hagy el minket.

Ezeket a fészkeket azután kor vagy nem szerint egységekre csoportosítják az* alábbiak szerint: 1. A keresztes Testvériségek a) a 14 éves korig tartó fiatalok összefogására: a keresztes kistestvérek. b) gyűjtsd össze a 14-19 éves fiatalokat: a keresztes testvéreket.
2. Légiósok formációban.
3. A beiktatott légiósok.
4. A fellegvárak, csoportosító lányok és férjes asszonyok, vagy adminisztratív szempontok szerint város, város, megye, a megfelelő vezetőkkel, akik irányítják tevékenységüket, így biztosítva az egységet. Mindezekkel a kérdésekkel részletesen foglalkozik a „Fészekvezető kézikönyve”. Ennek a beágyazó rendszernek lehet egy hátránya; mintha megtörné, széttöredezettségével szétzúzná a mozgalom egységét, de ez csak látszólagos fenyegetés, hiszen a kölcsönös szeretet és a légiósoktatásba öntött nagy adag fegyelem eltávolítja.

AZ ELSŐ LÉGIÓSOK SZAVAZÁSA

1927. november 8., a szentek ünnepe. Mihály és Gábriel, az arkangyalok közeledtek.
Azon a napon tesszük meg első fogadalmunkat. Kerestünk és találtunk egy szimbólumot, amely hűen kifejezheti mozgalmunk jellegét, az őseink földjével, halottainkkal és az egekkel való egyesülésünket.

2000-ért gyűjtünk egy kis földterületet a román történelem összes dicsőséges helyéről

* A „kereszttestvérek”, a román „fresh de cruce” műfordítása, olyan fiatalok, akik egy hagyományos, népi bennszülött rituálé szerint fogadalmat tesznek egymásnak az örök barátság, kölcsönös segítség és hűség keresztjén. A légiós mozgalmat ez a népszerű iszmán intézmény ihlette, hogy a fiatal, törekvő légiósokat a „kereszt testvéreinek” nevezze. A "Keresztes Testvériségek?" akkor ezek a „kereszttestvérek” csoportosulásai.

évvel ezelőtt, amit aztán jól összekevertünk, kis bőrtáskákat töltöttek meg vele és madzaggal szorosan átkötöttük.

A fogadalomtételkor légiósoknak kellett fogadniuk őket, és a szívükhöz közel kellett viselniük. Íme a szolgáltatás leírása, a "The Ancestral Land" 1927. november 8-i számából reprodukálva:

1927. november 8-án reggel az összes jászvásárhelyi légiós összegyűlt a főhadiszállásunkon, és többen is, akik vették a fáradságot, hogy máshonnan jöjjenek.
Kevesen, de erősek az Istenbe vetett rendíthetetlen hitünk és a segítségébe vetett bizalom által; erős elhatározásunkban és együgyű makacsságunkban, hogy megingathatatlanok maradjunk minden viharral szemben; erős a teljes elhatárolódásunk minden hallatától - ez a tény meglátszik vágyunkban, örömünkben, hogy bátran elszakadjunk az anyagiaktól, és szolgáljuk a román nemzet és a kereszt ügyét.

Ilyen hangulatban voltak azok, akik türelmetlenül várták a fogadalomtétel idejét, hogy örömmel formálják meg a légió rohamának első hullámát. Abban pedig mindenki biztos lehet, hogy nem lehetséges más magatartás, amikor közöttünk, fehérbe öltözve, mint a harag órájában, egyesültünk. Ion L Mota, Ilie Garneata, Radu .Mironovici, Corneliu Georgescu – azok, akik börtönről börtönre viselték a nacionalista mozgalom teljes súlyát az elmúlt öt évben

évek.

Az ima,

Machine Translated by Google

Tíz órakor indultunk mindannyian a Szent Spiridon-templom felé, jelmezbe öltözve, nemzeti horogkeresztes caciulával a szívünkön,* oszlopokban vonulva. Ott, Nagy, Moldva uralkodója; Bátor Mihályé; írta: Mircea Ion Voda; Horia, Closea és Crisan; Avram Yancu; Domnul Tudor; Mng Ferdinánd; és mindazon uralkodók és katonák emlékére, akik a csatatereken estek el a római föld védelmében a betolakodó ellenségekkel szemben. '

A fogadalomtétel ünnepélyessége.

Visszatértünk a házunkba, felvonultunk és elénekeltük a Légió himnuszát. Ott került sor az első légiósok szavazásának megrendítő ünnepségére.

Az ősi föld. Ez az ünnepség azzal kezdődött, hogy a tordai Vitéz Mihály sírjából származó földet összekeverték Moidavia - Razboeni -ból, ahol Nagy Stefan a legnagyobb csatáját vívta, és minden más helyről, ahol őseink vére átitatódott a földön. ádáz csatákban landol, ezzel megáldva őt. Amikor felbontották a földes csomagokat, és mielőtt az asztalra kerültek volna, elolvasták azoknak a leveleit, akik hozták vagy küldték.

A következők tettek fogadalmukat: Corneliu Zelea-Codreanu, Ion I. Mota, Illie Garneata, Corneliu Georgescu, Radu Mironovici, Hristache Solomon, aki ezt a szertartást vezette, G. Clime, Mille Lefter, Ion Banea, Victor Silaghi, Nicolae Totu, Alexandru Ventonic Dumitru lfrim, Pantelimon Statache, Ghita Antonescu, Emil Eremeiu, Ion Bordeianu, M. Ciobanu, Marius Pop, Misu Crisan, Popa, Butnaru, Budeiu, I. Tanasache, Stefan Budeciu, Traian Cotiga és Mihail Stelescu, középiskolás diák.

ÚJ CSATA

A "The Ancestral Land" 1927. december 1-i számában új egységet nyitottunk, hogy pénzt keressünk egy könnyű paneles teherautó vásárlására, amelyet utazásaink során használunk. Ismét ugyanazt az általános erőfeszítési rendszert használjuk. A légiósok elkezdtek ünnepi koncerteket, konferenciákat szervezni, karácsonyi kórusokat szervezni és a pénzüket adományozni. Focsani "A Vranceai Kereszt Testvérisége" kitűnt a gyűjtésben

* Göndör bárányból készült sapka. (Tr.)

50 000 lej összeget a Macridescu tábornok által támogatott ünnepi műsor eredményeként. Ebben az időben változtattam a nőjét "Vranceáról" a "Keresztes Győzelem Testvériségre", amely a mai napig ismert. 1928. február 19-én, azaz tíz hét alatt sikerült ez a lépés.

Bukarestben vettünk egy új paneles teherautót 240 000 lejért, ebből 100 000 lejt fizettünk, a fennmaradó 140 000 lejt tizenkét havi részletben kell fizetni.
Elhagytuk Bukarestet, és Jászvásárba mentünk, ahol Stefan Nicolau rendezte a "The Doe*"-t, ahogy a fiúk nevezték, valamint Banea, Bordeianu és Mironovici. A légiósok és barátaink a város szélén vártak minket, érkezésünkkor általános ujjongás közepette fogadtak bennünket.

A havi törlesztőrészletek teljesítésére 100 fős bizottságot alakítottunk, melynek tagjai egy éven keresztül havi 100 lejjel járultak hozzá. Ez a bizottság két hónap alatt 50 tagra nőtt, többségük szegény, kisállású alkalmazott, munkás vagy paraszt, akik havi 100 lej adományozásával igazi áldozatot hoztak.

A jászvásári „Citadellák” és különösen a galati „Iulia Hajdeu fellegvár” lányai elkezdtek hímzéseket készíteni és pénzért árulni.

EGY ANYAG TÍPUSÁNAK PROBLÉMÁI

Machine Translated by Google

Kis szükségleteikhez képest anyagi szempontból nagyon jól mozgott a mozgalom.
A szegények munkájából és hozzájárulásaiból annyi gyűlt össze, hogy megélhessük és támogathassuk a tevékenységeket.

Abszolút az összes felajánlott összeg megjelent az „Ősföldön”.
A napló tele van azokkal, akik 10 vagy 5 lejt adtak. Aki 50 vagy 60 lejt adott, azt ritkán találták, a mi bankáraink voltak, akik havi 100 lejjel tudtak hozzájárulni, a 100 tagú bizottság.

Válasszunk véletlenszerűen ebből a bizottságból: # 16.

Nicolac Voinea de Panciu, egy ötgyermekes család, akik egy kéthektáros szőlőben élnek.

#17. D. Popescu, nyugalmazott tiszt.
#18. Ion Blanaru, tegnapig diák; most havi 4000 lejt kereső mérnök.
*
* 19. Ion Butnaru, a Román Vasút alkalmazottja.
* 20. Nistor M. Tilinca, szövetkezeti eladó.
* 21. AteIiu Georgescu, a szülők segítsége.
* 22. Radu Mironovici, szülői segítség.
23. Ionescu M. Traian, erdészmérnök.

A gazdaságból ezek az adófizetők ráterhelték élelmiszer- és ruházati kiadásaikat, elegendő összeg gyűlt össze a szervezetnek, amely a pénz megfontolt felhasználásával életben maradt és normálisan fejlődött. De a zsidó sajtó üvöltött... "Miért vesznek ezek az urak panelkamionokat? [A zsidó, mindig rosszhiszeműen, több kamiont csinált abból, amink volt]. Ki finanszírozza ezt a mozgalmat?"

Ó! Uraim, senki nem "finanszírozta". Senki, kivéve a románok végtelen hitét, akik többnyire olyan szegények, mint Jób. Nemcsak a kapitalisták nem "finanszíroztak", de azt tanácsolom mindenkinek, aki szilárd elveken alapuló mozgalmat vezet, hogy utasítson el minden finanszírozási ajánlatot, ha azt akarja, hogy mozgalma fennmaradjon. Mert létre kell hozni egy politikai mozgalmat, hogy saját maga, tagjai hite és áldozatvállalása alapján tudja megtermelni azt, amire szüksége van az élethez és a növekedéshez. A normális és egészséges fejlődés érdekében egy mozgalomnak csak annyit szabad elfogyasztania, amennyit tagjai el tudnak látni; tagjai pedig csak annyit tudnak adni, amennyire képesek a hitre, vagyis az áldozatra.

Nem biztosít elegendő forrást? Ne folyamodjon külső finanszírozáshoz, hanem menjen tovább

a tagok hitének növelése. Valójában a tagok elégtelen hozzájárulása a csekély hitre utal. Nem biztosít forrást? A szervezet halott és hamarosan összeomlik. Hit nélkül legyőznek azok, akiknek van.

*
Fülbemászó név, amelyet a légiósok adtak első paneles teherautójuknak. (Tr.)

Az a vezető, aki elfogadja mozgalmának külső finanszírozását, olyan, mint egy ember, aki hozzászoktatja a testét, hogy gyógyszerből éljen. Amilyen mértékben egy szervezet gyógyszert kap, olyan mértékben kárhoztatják, hogy képtelen önállóan reagálni. Továbbá, amikor megfosztják a gyógyszertől, meghal; ki van szolgáltatva a fanatikusnak! Hasonlóképpen, egy politikai mozgalom ki van szolgáltatva azoknak, akik finanszírozzák. Ezek bármikor leállíthatják a finanszírozást, és az önálló élethez nem szokott mozgalom kihal. Egy költözéshez, akárcsak egy magánszemélyhez, néha nagyobb összegre lehet szükség. Ekkor felveheti és időben visszafizetheti a kölcsönt, de csak akkor, ha biztos abban, hogy képes lesz rá. Következésképpen az uralkodók vezetői uraim - és ezzel azokhoz szólok, akik utánunk jönnek - visszautasítják azokat a jóakarókat, akik felajánlják mozgalmatok finanszírozását, természetesen, ha a jövőben találkoznak ezzel a fajjal.
Románia, ahol még ma is eltűnni látszanak.

Machine Translated by Google

Mindazok, akik tudnak és tudnak is finanszírozni, a zsidó bankárok, a nagyon gazdag zsidók, a nagy zsidó gabonakereskedők, a nagy zsidó iparosok és kereskedők. Politikai pártokat finanszíroznak, hogy kiirtsák a románokat saját országukban.

Hamarosan nem lesz senki, aki finanszírozással foglalkozzon – ez a szó bankártól, prédától, igazságtalanságtól és illetlenségtől bűzlik! - senki. Sem a románok, sem még kevésbé a zsidók. A bankárok és iparmágnások, az üzleti csalások által meggazdagodott üzletemberek e kasztja számára kiirtják ezeket a ragadozó madarakat, amelyek mohón lesnek az emberi társadalomra. Jó emberek, gazdagok, a tisztesség határáig meglesznek, de nem tudják finanszírozni, csak megtakarítással segítik egy mozgalmat. Ez a kötelesség, hogy segítsünk, segítsünk nemzetednek a nehéz időkben, minden románon nyugszik, és az marad mindörökké; és ezt a segítséget szívesen fogadjuk és mindig is szívesen látjuk.

De a saját anyagi helyzetem, valamint a társaim helyzete egyre rosszabb és nyomasztóbb volt. Szegény apósom terhére lettem, aki rajtam kívül csekély fizetésével alig tudta enni és felruházni öt gyermekét. A feleségemmel egy szobában laktunk, míg a család másik hét tagja a másik kettőn

szobák.

Megértve helyzetemet, a kialakult nagy szerelmének és a román ügynek köszönhetően soha nem szólt hozzám, bár az idő múlásával láttam, hogy egyre jobban meghajol a nehézségek súlya alatt. Ezért úgy döntöttünk, hogy én teljes munkaidőben a mozgalomnak szentelem magam, és Mota a másik három vakáresti börtöntársával ügyvédi irodát alapít, hogy megéljen és segítsen nekem. Hamarosan elkezdenék, de óriási nehézségekkel kell szembenézniük. Visszanéztem. Tíz évvel korábban beiratkoztunk az egyetemre, és egymás mellett harcoltunk minden diákosztálysal, ahogy megjelentek. És időről-időre mindannyian helyet találtak, létrehozva maguknak egy kis helyzetet, amiben élhettek; egyedül maradunk a társadalom peremére, mint néhány őrült, aki eltévedt a világ ösvényeinek közepén.

Bár hozzáértő jogászok, elvtársaim képesek lennének túlélni, de egy csekély egzisztenciát. Nem vehették fel őket a vasút, a városháza vagy az állam; ezek a helyek azok számára vannak fenntartva, akik kilépnek a nemzeti mozgalom soraiból és politikai pártokhoz költöznek – bátorítás a jellemteleneknek. Életünk becsülete megkövetelte, hogy zsidó ügyekben ne pereljenek.

A románok elkerülnék őket. Csak a szegények lépnének be az irodáikba.
Nehéz volt az út számunkra, saját országunkban kiszorítottak minket, és ezért olyan helyzetbe kerültünk, ahol szinte lehetetlen volt megélni.

1928 NYÁRA

Egész télen fészkeket rakunk. Tavasszal újraindult a munka az Ungheni fazekasságnál és Mrs. ghicanál. Ezen a két helyen dolgozunk téglakészítéssel és zöldségtermesztéssel.
Szerettünk volna egy másik otthont építeni, mivel nem voltunk benne biztosak, hogy a régiben maradhatunk

eljárás indult kilakoltatásunk érdekében.

Ebben a kemény munkában közelebb kerültünk egymáshoz, egyre közelebb éreztük magunkat azokhoz, akik velük dolgoznak

kezet és egyre távolabb azoktól, akik mások munkájából élnek.
Ez a munka jobban kiegészítette formációnkat, mint valamelyik egyetemi tanár előadása. Ott megtanultuk, hogyan győzzük le a csapásokat; erősítjük akaratunkat; megerősítettük a testünket és hozzászoktunk a kemény és kemény életmódhoz, amelyben semmi öröm nem kapott helyet, kivéve a

Machine Translated by Google

lelki kielégülés. Ekkor jött segítségül Galati "A keresztes testvérisége" Tocuval, Savinnal és Costeával, valamint más testvériségek.
Radu Mironovici nagyon jól megtanulta vezetni a kisteherautónkat, és Eremeiu segítségével fizető utasokat szállított Iasi, Varatec, Agapia és Neamt kolostorok között.
A mindig szegényebb nyár miatt azonban kölcsönt kellett kérnem a Husi Albina Banktól, apám házát 1.10.000 lejre elzálogosítva, amit felosztottam, részben a fazekasságra, részben a havi törlesztőrészletekre. a kisteherautó és egy része a légiós kiadványokhoz. Ezt a kölcsönt a mai napig nem tudtam visszafizetni, a tartozásom elérte a 300 000 lejt.

Azon a nyáron a kereskedésbe is belekezdtünk, hogy pénzt keressünk a légiónak.
A zsidók ellenőrzése alatt állnak a zöldségek értékesítése szinte minden moldovai piacon. Három légiós diákcsapat zöldségkereskedelemmel volt megbízva. Ezek a csapatok a jászvásári piacon vásároltak árut, 600-800 fontot cipelve. a teherautóért, amely pestisként zuhan a zsidókra, felére csökkenti az árakat.

1928. augusztus 1-je volt recenziónk megjelenésének első évfordulója. Ezt írtam akkor:

„Augusztus 1-jén ünnepli a „The Ancestral Land” rendszeres megjelenésének 254. évét.
Ez nem sok. Néhány nappal ezelőtt, július 13. és 30. között Careassonne városa (egy erőd Franciaországban) ünnepelte fennállásának 2000 éves fennállását. Lehetséges, hogy a Légiónak is 2000 éve van hátra! De ezek közül a legnehezebb az első év, amikor a szűzföldet kell feltörni, felszántani az első barázdát. Ezekben az első napokban sok nehézség tornyosult ránk, de a naplónk – hol ketyegő, hol szegényebb, de mindig nagyszerű – szilárdan kitartott, legyőzve azokat.

"Amikor egy évvel ezelőtt, pénztelenül, a nemzeti mozgalom legkritikusabb pillanatában São Miguel Arcanjo ikonját a borítóra helyeztük, tudtuk, hogy kritikánk megmarad."

HARC A NYOMORÚSÁG ELLEN

Őszre a személyes anyagi nehézségek elsöprővé váltak. Nem volt többé tisztességes cipőnk vagy ruhánk, a feleségem és én; a feleségem négy éves cipőt viselt.
Apámtól már nem várhattunk semmit, mert rajtam kívül hat másik gyerek volt, mind iskolába jártak, és a küzdelmek miatt, amiken keresztülment, adósságba nyergelt. Csupán több ezer lej maradt a fizetéséből egy nagy család élelmezésére és ruházására.

Összeszedtem hát minden erőmet, és elhatároztam, hogy én is elkezdek ügyvédi tevékenységet folytatni, azzal a szándékkal, hogy egyúttal a mozgalom vezetését is vállaljam. Megnyitottam az irodámat Ungheniben, szorosan együttműködve titkárommal, Ernest Comanescuval.
Ennek eredményeként egy kicsi, nagyon csekély bevételre tehettem szert, amivel elláthattam szükségleteinket és életünk néhány szerény kényelmét. Hat év telt el azóta, hogy létezésünket az élet szigorú szükségleteire korlátoztuk.

Hat évig nem jártam színházba, moziba, söröző be, bálterembe vagy buliba. És most, amikor ezt írom, 14 éve, hogy nem jártam valamelyiknél. nem bánom. Amit igazán sajnálok, az az, hogy egy életen át tartó sok korlátozás után egyesek azzal vádoltak, hogy nyugodt életet élek. Ebben az évekig tartó nyomorúságban, valamint a sorsom által átélt kemény megpróbáltatásokban feleségem állandó támogatása volt, aki hűségesen gondoskodott rólam. Megosztotta számtalan ütésemet, megtapasztalt nélkülözéseket és még éhséget is viselt, hogy segítsen harcolni. Örökké hálás leszek neki.

Machine Translated by Google

Van egy lélek, aki közelről, lépésről lépésre figyelt minket, és érdeklődött irántunk.
Talán tanulmányozott minket. Ion Gavanescul impozáns öreg alakjáról beszélek, aki 1880 óta a Jászvásári Egyetem pedagógia professzora volt. Egyszer azt mondta nekünk: "Bárcsak lenne egy zacskó földem!"

1928. december 10-én hívtuk meg házunkba, ahol a légiósok csoportjából átadtam neki ajándékunkat - a legdrágább ajándékot, amit adhattunk - egy zacskó földet. A fehér hajú és szemöldökű öreg professzor elkerekedett szemekkel, mint a legkomolyabb ünnepélyes pillanatokban. Majd egy pillanatnyi csend után így szólt: "Uraim, nem vagyok méltó arra, hogy ezt a talizmánt csak térden állva fogadjam." Aztán elvette, lassan letérdelt és imádkozott. Mindannyian körülötte térdelünk.

A Liberális Párt 1928 őszén a nemzeti parasztok könyörtelen támadásai következtében bukott meg, akik „erőszakkal” és „forradalommal” fenyegetőztek.
A Nemzeti Parasztpárt nyolc év politikai ellenzék után került a théta hatalmába.
Ám hamarosan óriási csalódásnak bizonyultak az egész ország számára. Lopni kezdenének, akárcsak a liberálisok; "botrányos üzleti ügyleteket" folytatnának, mint a liberálisok; a csendőrséget arra használnák, hogy „megrémítsék”, sőt le
is lőjék ellenfeleiket vagy azokat, akik elégedetlenségüket fejezték ki, mint a liberálisok; saját bankárokat csinálnának, mint a liberálisok.

De különösen a nemzetközi pénzügyek folyamatos befolyása alá kerülnének, aminek apránként, éveken, évtizedeken keresztül elkezdték engedni Románia gazdagságát, tönkremenő kölcsönökért cserébe.

A NINHO VEZETŐK ELSŐ GYÜLÉSE ÉS MEGALAKULÁSA LÉGIÓS SZENÁTUS

1929. január 3. és 4. között Jászvásáron hívtam össze a fészekvezetők első országos találkozóját. Negyven-ötvenen vettek részt. A találkozókat Ion Tarnoschi tábornok házában tartották, aki abból az alkalomból, egy megindító szertartás során, könnyes szemmel vette át a földzsákot, amelyben saját katonái és tisztjei vére volt.

„Bárcsak adna Isten elég napot, hogy megéljem Románia felszabadulásának idejét.
De nem hiszem, hogy sokáig fogok élni” – mondta.
Ebből az alkalomból újabb légiósok sora tett fogadalmat. Ezek a következők: Spiru Peceli, a háború alatt rokkant, Gheorghe Potolea, aki a Prunaru elleni támadás óta rokkant, Nicolae Voinea és mások.

A megbeszélésekből és a jelenlévők, mint minden régió képviselője által elmondott beszámolókból meggyőződhettünk arról, hogy az addig hazánkban nem alkalmazott „fészkek” rendszer megfogható és jó eredményeket hoz.
Természetesen minden vállalkozásban vannak problémák és furcsaságok. Számomra azonban elég volt tudni, hogy egy év leforgása alatt minden további oktatás nélkül, de csak az áttekintésünkben megfogalmazott felhívások és iránymutatások alapján minden régióban és társadalmi rétegben kialakultak elszigetelt fészkek, aktív fészkek. . – mondtam magamban. „A rendszer sikeresen vizsgázott.
Működik."
Ez a január 3-4-i találkozó bebizonyította szervezési elveim helyességét.
Következésképpen most azt kellett tennünk, hogy szilárdan ugyanabban a szellemben folytatjuk.

Ugyanakkor rájöttem, hogy a mozgalom főként a fiatalok körében vált népszerűvé; hogy a dinamikus oktatási rendszer – a cselekvéssel párhuzamos oktatás – messze felülmúlja a statikust.

Ezért ezt a rendszert még egy évig folytatnunk kell, továbbra sem próbálva megszólítani a tömegeket, elvetve a választási kampány gondolatát. Ekkor hozták létre a Légió Szenátusát: 50 év feletti férfiakból, értelmiségiekből, parasztokból vagy munkásokból álló fórumot, akik

Machine Translated by Google

nagy korrekciós életet élt, nagy hitet és nagy bölcsességet tanúsított a leendő légiós iránt. Nehéz időkben fordultak hozzájuk, amikor úgy érezték, szükségük van a tanácsukra. Őket nem megválasztották, hanem a légió vezetője nevezte ki, majd később a Szenátus többi tagja továbbította őket. A szenátori cím volt a legmagasabb kitüntetés, amelyre egy légiós vágyhat. A szenátust ezután Hristache Solomon, Dr. Macridescu tábornok, Ion Tamoschi tábornok, Spiru Peceli, Coronel Cambureanu és Ion Butnaru alkotta. Több hónappal az alapítás után Traian Braileanu illusztris egyetemi professzor – aki öt évvel később „Ensaios sociológicas” című folyóiratában – a legkiválóbb kifejezésekkel magyarázta a légiós jelenséget a szenátusban.

A NÉPTÖMEGEKÉRT

Machine Translated by Google

A Moti ma is Közép-Erdély hegyvidékén él. Olyan ősrégiek, mint azok a hegyek, évszázadokon át ugyanazt a létezést élték, amelyet mindig két jellemző uralt: a szegénység – ők az egyetlen románok, talán az egyetlen nép a földön, amely történelme során soha nem ismert egyetlen napot sem boldogságban, bőségben és szabadságharcban. . Egész élete szabadságharc volt. Adták nekünk Horiát, Closcát és Crisant, és támogatták az 1784-es forradalmat; Avram lancut adtak nekünk, és 1848-ban harcoltak. A történelem több mint 40 lázadást jegyez fel hegyeiken a magyar uralom ellen; végül mindannyian a saját vérükbe fulladtak.

Állhatatosságát azonban soha nem lehetett megtörni. Az utóbbi időben hiába harsognak riadókiáltásként Amos Francu és Emil Siancu kapitány, maguk a Moti tribünének hangjai. Hegyeiben aranybányák találhatók. Felfedezői sorra meggazdagodtak, miközben meztelenek és kenyér nélkül maradtak:

"Az arany As hegyeink közepén
van
háztól házig kérdezzük."

A szürke szikla csupasz. Semmi sem nő benne; se búzát, se kukoricát. Az egyetlen gazdagság, amely létezik, az arany a felfedező kezében, és az egyetlen lehetőség a megélhetésre az erdők fáiban van.

Az idegen uralom kálváriája ezer évig tartott. Ezer évnyi ellenállás abban a reményben, hogy egyszer megszületik Nagy Románia, hogy megmentse őket, hogy végre gondoskodhasson róluk és gyermekeikről, helyrehozza a hosszan tartó és halálos igazságtalanságot, hogy eljöjjön és megjutalmazza őket örökös türelmükért, szenvedésükért és szenvedésükért. küzd. Csak azok ismerik a vigaszt, akiknek nincs anyjuk. Csak az ország nélküliek nem ismernek sem vigaszt, sem jutalmat. A haza mindig megjutalmazza gyermekeit, azokat, akik várták igazságát és hittek benne, és azokat, akik érte küzdöttek és szenvedtek. Elképzelhetetlen volt, hogy a Moti-t nem jutalmazták hatalmas türelmükért, szenvedésükért és bátorságukért!

De a háború után minden ember, különösen minden politikus, a saját „én”-ével, a saját anyagi, választási és politikai helyzetével foglalta el magát. Hogy a Moti feledésbe merüljön. Aki a saját „én”-ével van elfoglalva, azt nem lehet „másokkal” elfoglalni.
Akit pedig jelenvaló gondok vesznek körül, az nem helyezheti el magát, gondolatait és érzéseit a történelemben, hogy a haza nevében munkálkodva gondoskodhasson a bátor embereinek járó nagy történelmi kárpótlásról és jutalomról.

Nemcsak elfelejtették őket, hanem prédául adták át a zsidó uzsorásoknak, akik haszonszerzési versenyükben belopóztak a hegyeikbe, ahol az idegen lábak soha nem tudták átlépni, és ellopták egyetlen megélhetésüket azzal, hogy malmokat építettek a magasban, és kivágták őket. erdeik, csupasz sziklaként hagyva őket.

– Ó, Iancu, miért nem jössz vissza a halálból, hogy lássa a hegyeinket fedetlenül?

Kétségbeesett dalukban Iancuhoz, hősükhöz kiáltanak, hogy lássák hegyeiket kifosztva, erdeiket "kikaparta" a "kis zsidók" csapata; ez egy Nagy-Románia kormányzása idején, a nép régóta várt győzelmének napjaiban.

Élve, micsoda rettenetes tragédia tíz évszázadon át ellenállni minden gonoszságnak, most pedig nyomorúságban és éhen halni Nagy-Romániában, amelyre egy évezred óta várt! Ő az, akire vártál. Ő volt az egyetlen erkölcsi támasz, aki eltartott. Most
ez a remény is szertefoszlik. Nem volt kenyered, de vártál. Ennek a lakosságnak Nagy-Románia nem volt felpezsdülés, diadal, megkoronázás ezerévnyi szenvedés után, mindennek örömteli jutalmával.

Machine Translated by Google

emberek. Ehhez kellett valaki, akinek olyan lelkű, mint Nagy Stefan, nem pedig a román politikus törpe lelkére. Nagy-Románia halálos kétségbeesésbe omlást jelentett a moti nép számára. Ezek a politikusok bemocskolják nemzetünk arcát. Mert

A nemzetnek minden más érdeken túl kötelessége bizonyos erkölcsi kötelezettségek teljesítése. Ha az a nemzet nem találja meg őket, az arca foltos lesz.

Meghatódva a Campeni melletti bistrai tanár levelétől, vonatra szálltam, hogy odamenjek, és magam vizsgáljam meg a helyzetet. Egy kis hegyi vonaton süllyedő szívvel utaztam az Apuseni-hegység völgyein keresztül, ahol számtalan csatában ugrott ki a halál, és ahol Horia és Iancu kísértetei kóboroltak.

Egy pályaudvaron közeledtem egy Moti paraszthoz. Legalább húsz folt volt a kabátján, ami páratlan szegénységre utal. Az általa készített fahordó karikákat aprópénzért árulta. A szeme beesett, az orcája becsípődött. Gyengéd arc. Tekintete félénk volt; nem lehetett különösebb gondolatot leolvasni az arcáról, de a szemében fájdalom volt, és nem csak egy éhezőt láttam, hanem egy éhségtől kínzottat is.

Az élet iránti érdeklődést nem lehetett látni azokban a szelíd szemekben, amelyek szánalmat, aggodalmat keltettek; csak üresek voltak.

– Hogy boldogulsz ezeken a részeken?

Megkérdeztem őt. "Rendben! Rendben, köszönöm."

– Lehet itt kukoricát és
burgonyát termeszteni? "Igen."

– Megvan minden, ami kell, kaja...? – Igen,
van... van...

– Szóval nem vagy olyan rossz...?
"Nem! ... N61 ..."

Többször felmérte, nagyon nem volt hajlandó beszélni - ki tudja, milyen kétségbeesés partjain kalandozott az esze -, öröklött faji nemességében pedig nem akart idegennek magyarázkodni.

Végül megérkeztem Bistrába, megkerestem a falu tanítóját, aki írt nekem. Csak egy napot maradtam. A Moti szegényházaiban, ahol meglátogattam, láttam sok kisgyermeküket fázva összebújva - két-három hétig, néha egy hónapig vagy még tovább várva szüleik visszatérésére, akik lóval és szekérrel indultak útnak. vigyenek vissza nekik egy zacskó kukoricalisztet az általuk készített fakarikákért és hordókért cserébe, majd adják el több száz mérföldre az ország más részein, ahol Isten bőkezűbb volt. Az évből csak néhány hónapja van otthon a Moti; a többi időben úton vannak. A tanár elmondta.

„Még a magyar uralom idején sem telepedhetett le itt a külföldi.
Napjainkban azonban felállítottak egy fűrésztelepet, amely egy nagyváradi zsidó cég tulajdonában van, amely birtokba vette erdeinket és kivágta azokat. Szegény életük során a Moti hordók és hordófelni gyártásból élt.

De mostantól megfosztják tőle. Halálra vannak ítélve. "Az éhség és egyéb szükségletek arra kényszerítik őket, hogy a zsidóknak dolgozzanak, 20 lejes napibérért kivágják a saját fáikat, csekélység. Ennyi maradt nekik abból a vagyonból, amit hegyeikből kitermelnek és völgyekben kivágnak. hosszú vonatok.És ha kivágják a fát,az lesz a végünk.De van ami még szomorúbb.Erényes életet élünk több száz éve.A zsidók magukkal hozták a kicsapongás bűneit Több mint egy évtizeddel ezelőtt 30 zsidó dolgozott ezen a fűrésztelepen.

Szombat este pedig, amikor megkapják a fizetésüket, elviszik a Moti lányokat és asszonyokat, és éjszakai orgiákban meggyalázzák őket. A szegénység mellett erkölcsi és testi betegségek is felemésztik falvainkat.

Machine Translated by Google

És semmit sem lehet mondani. Nem lehet tiltakozást megkísérelni, mert ezek a zsidók annyira jóban vannak az összes politikussal, hogy gyakorlatilag mindenható urak. A helyi hatóságok a csendőröktől a csúcsig az Ön szolgálatában állnak.
Ha megpróbál valamit mondani, azonnal azzal vádolják, hogy a polgárok egy részét a többi polgár "gyűlöletére" "uszítja"; hogy "megzavarod a társadalmi harmóniát" és a "testvéri vért", amelyben a románok mindig együtt éltek a "békés zsidó lakossággal"; hogy nem vagyunk

A jó „keresztények” Jézus Krisztusra azt mondták:
„Szeresd felebarátodat, még azt is, aki árt neked...” stb.
Ha egyetlen szót is kiejt, letartóztatják, mint az "állambiztonság ellenségét" és mint a "polgárháború" szítóját. Megsértenek, sőt meg is vernek. Ők irányítják a hatóságokat, neked pedig nyugodtan kell ülnöd, és végig kell nézned az embereid tragédiáját. Jobb lenne, ha Isten elvakítana minket, hogy többé ne lássunk a saját szemünkkel; akkor nem tudnánk semmit. "

Felforrt a vérem az ereimben, és ismét eszembe jutott, hogy fogok fegyvert, menjek a hegyekbe és kezdjek könyörtelenül ellenséges és árulók csapataira lövöldözni, ha a román hatóságok és Nagy-Románia törvényei eltűrik az ilyen nemzet elleni bűncselekményeket. .
Románia, becsülete és jövője, és hogy ezek a kimerült törvények és hatóságok megfosztották-e az igazságosság és az üdvösség reményétől.
Fájó szívvel tértem vissza Jászvásárba, és nehezedett az emberek által cipelt teher.

Milyen szörnyű egy nép uralkodó osztályának, politikai és kulturális osztályának elidegenedése!
Az irodalmárok és írók mindenféle irreleváns témának szentelik erőfeszítéseiket. Olyan könyvek és könyvek jelennek meg, amelyek megtöltik a könyvesboltok kirakatait.
Mi lesz a jövő ítélete ezekre az emberekre nézve, ha egy olyan történelmi tragédiához, mint a Motié, ami a szemük alatt bontakozik ki, egyetlen tiltakozó szót sem találnak, amely vészjelzésként is szolgálhatna megdöbbentett emberek, minek az a sok botrányos irodalom, ami elaltat, és elhomályosítja az életedet és a jövődet?

Milyen fényben tekintsen a nemzetnek ezekre az írókra és tudósokra, akiknek legszentebb küldetése éppen az, hogy elítéljék az erkölcsi és fizikai lényét fenyegető veszélyeket, és megvilágítsák a jövőbe vezető utat? És hogyan fogják tekinteni a parlamentben vagy másutt a „szónokok” azon politikai osztályát, akik feladták legalapvetőbb kötelességüket, hogy törődjenek a nemzet életével és becsületével?

Miközben leszálltam a Bistrából Tordára tartó kisvonatról, a bistrai fűrészmalom igazgatója is beszállt ugyanabba a fülkébe; egy kövér zsidó, akit alig fékezett meg a ruhája, amely bőségesen megélt élet benyomását keltette. Nem hiszem, hogy valaki, mint ő, nem érzett éhséget az életében, még csak egyszer sem. A következő megállónál egy velem egyidős fiatalember is bement a kupéba. Már az első pillanatban rájöttem, hogy barátok, akik nagyon jól kijönnek egymással, és a fiatalember román. A zsidó töltött magának egy kávét egy termoszból, és kivett néhány szelet tortát egy csomagból. Elkezdett enni; Egy farkas étvágyát figyeltem. Nagyot kezdett nyelni, mielőtt rájött, hogy nem hívta meg a barátját, ezért azonnal meg is tette. A fiatalember vett egy szelet süteményt és egy csésze kávét, és meglehetősen félénken kezdett enni, hálát és tiszteletet mutatva a gazdag zsidó iránt a "figyelemért", amelyet neki mutattak. Körülbelül hajnali öt óra lehetett, még mindig nem egészen világos, a húsvét előtti pénteken: nagypénteken.

Szomorúan megkérdeztem magamtól:

"Kíváncsi vagyok, ki ez a román fiatal gazember, aki ezen a napon, amikor az egész keresztény világ böjtöl, süteményt eszik a zsidóval, a románok kínzójával?"

Beszélgetésükből megtudtam, hogy erdészmérnök. A zsidó kényszeres beszédhajlamot mutatott. Folyamatosan beszélt és viccelődött. Aztán készített egy lemezjátszót, és lemezeket kezdett játszani, minden éktelenebb volt. A rekesz egyik sarkában ültem, és szó nélkül hallgattam, kinéztem az ablakon.

A nap kezdett kitörni, és láttam, hogy a

Machine Translated by Google

a vasúttal párhuzamos út, mindegyik előtt lovaskocsik hosszú sora, békésen, szomorúan , és tovább
sétáló moti férfi. Szénnel megrakva indultak a 40 kilométernyi autóútra lévő tordai piacra, ahol húsvét ideje lévén nem új ruhákat, játékokat, hanem pár kiló élelmiszert kellett hazavinni. Ez az egyetlen öröm, amit gyermekeiknek szerezhetnek.

A szívem nyög a fájdalomtól és a szorongástól. Nem elég, hogy ezek a tolvajok elveszik a kenyeredet; ők is gyalázzák, gyalázzák ezen a nagypénteken a te szegénységedet és hitedet. Énekelve és káromkodva haladnak el az ősrégi szenvedés útjain, amelyeken - az emberi szenvedés és fájdalom iránti tiszteletből - senki sem lépkedhet, csak a legmélyebb csendben és tisztességben, puszta fejjel az éhező és rongyos emberek előtt, akik az éhező és rongyos emberek előtt vánszorognak. végzet. könyörtelen sorsodról. Amikor felvirradt, találkozott a tekintetünk, a fiatalemberé és az enyém. Láttam, hogy felismert. Nyugtalanul elvesztette a magáét

nyugalom. Őt is felismertem. 1923-ban keresztény nacionalista diáknak láttam. Egy diákcsoport élén állt, akik demonstráltak, énekeltek.

"És a sarkunk alatt összezúzzuk a zsidókat,
vagy dicsőségesen meghalunk"
stb.

Elgondolkodtam, tele keserűséggel. "Ha holnap minden harcoló fiatal ilyen lesz, akkor ezeknek a mi népünknek meg kell halnia: zsidó hódítások, árvizek, földrengések vagy dinamit miatt – mindegy melyik –, de el kell pusztulniuk."

1929 NYÁRA

Idén nyáron két felvonulást szerveztek, az egyiket a galati és a foksáni „Keresztes Testvériség” fiataljai, a másikat pedig a légiósok.
El akartam őket vinni azokon az ösvényeken, amelyeken annyiszor jártam, minél több időt tölteni velük, megfigyelni és tanulmányozni őket, valamint megmutatni nekik hazánk szépségeit, ezúttal is, mint minden eljövendő menetet, Végre kell hajtanom, igyekszem fejleszteni a fiatal légiósokban mindenekelőtt az akaratukat, hosszú menetelésekre, amelyekben mindenki nehéz terheket cipel esővel, széllel, hőséggel vagy sárral; formációban és lépésben, órákig tilos beszélni; spártai életen át, erdőben alváson, egyszerű ételeken keresztül; azzal a kötelezettséggel, hogy minden tekintetben szigorúak legyenek önmagukkal, kezdve a viselkedésükkel és gesztusaikkal; akadályokat teremteni számukra, amelyeket le kell küzdeniük, például hatalmas sziklákra mászni, patakokon átkelni.

Megpróbáltam erős akaratú férfiakká alakítani őket, akik bármilyen nehézség ellenére egyenesen és férfiasan néznek ki. Ezért soha nem engedtem megkerülni az akadályt; le kellett győzni.

A gyenge és legyőzött ember helyett, aki minden múló széllel meghajlik, a politikai életben és a szakmákban ma már elterjedt típusa helyett egy hódítót kell teremtenünk ennek a népnek, aki hajthatatlan és rettenthetetlen.

Másrészt azáltal, hogy közösen utasítom őket, arra törekszem, hogy kialakítsam az esprit de corps, az egység érzését. Észrevettem, hogy a közös oktatás nagy hatással van rá. az ember intellektusa és pszichéje, rendet és ütemet adva rendetlen elméjének és anarchikus érzésének.
A büntetőintézkedések kiszabásával végső soron a felelősségtudat és a bátorság kialakítására törekszem, hogy felelősséget vállaljak tetteikért. Nincs undorítóbb annál az embernél, aki hazudik és kibújik a felelőssége alól.

Kivétel nélkül rendszeresen büntetek minden szabálysértést. Megbüntettem egy fiatal férfit Vatra-Dorheiban, mert rendbontást okozott egy közparkban.

Machine Translated by Google

Valami komolyabb dolog történt Dorni Cozanestiben, nem annyira önmagában, hanem az eset által feltárt lelkiállapot jeleként. Négy fiatal elment egy zsidó kocsmába, szardíniát, kenyeret és bort kértek, és miután jókat ettek, felkeltek. A számla kifizetése helyett egyikük hősiesen revolverrel hadonászott, és a zsidó életét fenyegette, ha sikoltozna, mert – tette hozzá – Corneliu Codreanuéktól származtak.
csoport.

megbüntetem. Ha nem tettem volna, ez a fiatalember – nem az a zsidó, akitől egy konzerv szardíniát loptak – morálisan tönkretette volna magát. Valóban, a légiósok között a büntetés nem okozhat haragot, hiszen mindannyian esendőek vagyunk. A mi koncepciónk szerint a büntetés azt jelenti, hogy a becsületes embernek jóvá kell tennie a hibáját. A büntetés teljesítése után a férfi felszabadul a terhe alól, mintha mi sem történt volna. A legtöbb esetben ez a büntetés valamilyen munka formáját ölti. Nem azért, mert a mű elmarasztaló jellegű lenne, hanem azért, mert lehetőséget kínál arra, hogy jócselekedettel javítsák az elkövetett rosszat. Éppen ezért a légiós nyugodtan fogadja és hajtja végre a büntetést.

A DÖNTÉS, HOGY MISEKRE MEGYEK

1929. NOVEMBER 8

Több mint két év telt el a Légió létrehozása óta. Országszerte megszaporodtak a fészkeink. Most úgy érezték, hogy meg kell erősíteni a mozgást, kihasználva és működésre serkentve ezeket a kis magokat. Az egyetlen legális módja annak, hogy nemzeti intézkedéseket hozzanak a zsidó probléma megoldására, a politikai utakon keresztül lehetett. Ez általában a tömegekkel való érintkezést feltételezte. Jó vagy rossz, ez volt az a módszer, amit a törvény rendelkezésünkre bocsátott, és amit előbb-utóbb követnünk kellett. Lefterrel és Potoleával Tg-ben
rendeztük meg a légiós első nyilvános találkozóját. Beresti az ország északi részén, Covurlui megyében december 8. A döntés november 8-án született, amikor a légió védőszentjének születésnapján új köteg légiós tett fogadalmat az ország minden részéről.

Ezzel egy időben Totut Torda megyébe küldtem, ahol Amos Horatiu Poppal együtt fokozza a légiós propagandát és találkozót is szervez.

1929. DECEMBER 15

December 14-én este Berestiben voltam. Lefter, Potolea, Tanase Antohi és mások a raktárban vártak rám. Beresti mezőváros a zsidó darázsok valóságos fészke; zsúfolt házak és üzletek. Az egyetlen utca a város közepén halad keresztül, bokáig érő sárral, oldalt járdákkal. Potolea házában kellett volna szállnom.

Másnap reggel odajött a galati ügyész és egy rendőrfőnök, hogy közöljék velem, hogy nem tarthatom meg az ülést.

Mondtam nekik: „Az

A tiltás, amellyel szembesítesz, sem nem helyes, sem nem törvényes. Ebben az országban bárkinek joga van gyűlést tartani, németeknek, magyaroknak, törököknek, tátároknak, bolgároknak, zsidóknak. jobb? Az ön mértéke önkényes; illegális lévén, nem fogok engedelmeskedni, az ülést bármikor meg kell tartanom
"
költség.

Végül némi vita után jóváhagyták, hogy megtartsam az ülést azzal a feltétellel, hogy nem okozunk rendbontást. Mit kellene tennem?
Miféle zavar? Betörni az emberek otthonába? ez volt az első

Machine Translated by Google

nyilvános ülés. Nem voltam-e teljesen elhatároztam, hogy tökéletes rendben tartom, és így megtartom azt a kiváltságot, hogy másokat tartsak?
A megbeszélt időpontban nagyon csekély létszám, közel százan gyűltek össze.
Megtudtam tőlük, hogy sokkal többen szeretnének jönni, de megakadályozták, hogy elhagyják falujukat. Az egész találkozó mindössze öt percig tartott.
Lefter beszélt egy percet, Potolea egy másikat, én pedig a többit. Azt mondtam: "Azért jöttünk, hogy demonstrációt tartsunk, de a hatóságok erőszakkal megakadályozták, hogy embereink eljöjjenek. Minden parancs ellenére tíz demonstrációt tartok! Hadd hozzon nekem valaki egy lovat, és én faluról falura lovagolok Horincea körzetében. ."

Valójában a sok sár közepette az egyetlen mozgási eszköz a ló volt.
Két órával később behoztak egy lovat, és elmentem. Utánam gyalog jött Lefter négy másik légióssal.
Megérkezünk az első faluba, Meriába. Ott, a templomkertben, percek alatt mindenki összegyűlt - férfiak, nők és gyerekek. Csak néhány szót mondtam, és nem vázoltam fel politikai programot:
„Egyesüljünk mindannyian,
férfiak

és nőket, hogy egy másik sorsot faragjunk magunknak és népünknek. Közeledik a román feltámadás és felszabadulás órája.
Aki hisz, aki küzd és szenved, annak jutalma és áldása lesz. Új és száraz idők kopogtatnak ajtónkon! Egy világ, lélekkel ez a nép, terméketlen haldoklik és egy másik születik, azoké, akik tele vannak hittel. "Ebben az új világban mindenkinek meglesz a maga helye, nem iskolai végzettsége, intelligenciája vagy tudása alapján, hanem mindenekelőtt hite és jelleme szerint."

Így hát folytattuk. Kevesebb, mint öt kilométerre, elérjük Szlivnát.
Besötétedett. Az emberek azonban gyújtott gyertyákkal vártak rám. A Theodosiu által vezetett légiósfészek kijött találkozni

én a falu szélén. Itt is mondtam. Utána Comanestibe, a Szlivnai légiósok fészkébe vezetett az út. Ezek olyan utak voltak, amelyeken még soha nem jártam. Itt is lámpásokkal, gyertyákkal vártak az emberek, miközben a fiatalok énekeltek. Az emberek boldogan fogadtak, függetlenül attól, hogy melyik csoporthoz tartoztak. Idegenek voltunk, de olyan érzés volt, mintha régóta barátok lennénk.

Az ellenségeskedések elolvadtak. Mindannyian egy lélek, egy nép voltunk. Másnap reggel folytattam a sétát. De ezúttal nem voltam egyedül. Három másik lovas megkérdezte, hogy jöhetnek-e.
A szomszéd falu, Ganesti szélén megálltunk Dumitru Cristian házánál. 40 év körüli férfi volt, baiduc csapágyakkal, és nehéz szemöldöke alatt rejtőzött szempár. Az első diákcsaták óta ádáz nacionalista harcos volt. Most, abban a pillanatban lekapcsolta a lovait a kocsiról, felnyergelte az egyiket, és velünk jött. Hamarosan számunk nőtt Dumitru és Vasile Popa, Hasan és Chiculita társaságában. Ahogy lovagoltunk faluról falura, húszra nőtt a lovasok száma. A legtöbben 25 és 30 év közöttiek voltak, néhányan már 35 vagy 40 évesek is voltak, a legidősebb, Chiculita de Cavadinesti 45 év körüli volt.
Amikor számunk ennyire megnőtt, úgy éreztük, hogy szükség van egy megkülönböztető jelvényre, egyenruhára. Jobb híján mindannyian pulykatollat teszünk a kalapunkba. Így énekelve bementünk a falvakba. Hallotta, ahogy énekeltünk, amint lovaink a Pruth-folyó melletti dombok csúcsán ügetett, ahol oly sokszor elmentek régen, és harcoltak őseinkkel, akik árnyékai voltak azoknak, akik régen védték a moldvai területet. A jelen élői azonosultak a múlt halottaival, ugyanaz a lélek voltunk, a románságnak ugyanaz a nagy egysége, akit a szél hordott a dombok csúcsain. Érkezésem híre szóban közvetítve minden faluba eljutott. A falubeliek mindenhol vártak minket. Mindenki, akivel találkoztunk az úton, azt kérdezte: "Mikor jössz hozzánk is? Az emberek tegnap késő estig vártak rád."

Azokban a falvakban, miközben énekelt és beszélt az emberekhez, úgy érezte, hogy behatol a lélek meghatározatlan mélységeibe, ahová a politikusok kölcsönvett platformjaikkal soha nem ereszkedhetnek le. Ott, abban a mélyben vetettem bele a gyökereket

Machine Translated by Google

a légiós mozgalomé. Soha senki nem fogja tudni kihúzni őket. Csütörtökön piacnap volt Berestiben. Délelőtt 10 órakor mintegy 50 lovas jelent meg a mezőváros feletti domb tetején. Innen formálódva, énekelve lementünk a városba.

A városlakók nagy lelkesedéssel fogadtak bennünket. A románok vödör vizet öntve hagyták el a keresztény otthonokat – régi szokás, hogy utazásaink során minden reményünk beteljesülését kívánják.
Ismét Nicu Balan udvarára értünk, ahol az első ralinak kellett volna lennie. Ekkor több mint 3000 ember volt. Nem volt találkozónk.
Néhány pilótának ajándéktárgyakat adtam.

A cigarettatartómat Nieu Balannak adtam; Vacaresti börtönben végezték, Chiculita horogkeresztet kapott. Leftert és Potoleát a Légió Legfelsőbb Tanácsának tagjává, Nieu Balant pedig Covurlui megye vezérkarába nevezték ki; Dumitru Cristian pedig a Horincea-völgyi légiósok vezetőjeként.

Ez a Horincea-völgy helyeivel és embereivel kedves maradt számomra.
Focsani után ő maradna a légiós mozgalom második legerősebb oszlopa.

ERDÉLYBEN, LUDOSUL-DE-MURES-BAN

Karácsony előtti pénteken 17 órakor indultunk Ludosra. Négyen ültünk a kamionban: Radu Mironovici vezette, Emil Eremeiu, egy ismerős, és én. A rendkívül hideg időjárás miatt a vonatokat törölni kellett. Azon az éjszakán majdnem belehaltunk a hidegbe, pedig megtöltöttük a teherautónkat szalmával, és betakartuk vele magunkat. Bejártuk az útvonalat, Iasi, Piatra-Neamt, Valea Bistritei, és hajnali 4 órára felértünk a Kárpátok csúcsára.

Szenteste délelőtt 11 órakor érkeztünk meg Ludosul-de Muresbe, több mint 24 órás autózás után. Itt egy jót megpihentünk Amos házában. Karácsony délelőtt templomba mentünk, majd körbejártuk a kisvárost. Nagyobb volt, mint a Tg.
Beresti; a megyeszékhelytől, Tordától mintegy 18 mérföldre keletre található. Ez a város is tele van zsidókkal, bár nem éri el a beresti százalékot. Itt

a piacon megtelepedett Júdás is pókszerűen szétterítette hálóját az egész romániai régióban. A szegény parasztokat ebben a hálóban kapják el, körbe-körbe forognak és elkábulnak, majd kiszívják minden vagyonukat. A karácsony utáni reggelen elindultunk, a furgon tíz légiót vitt előre, majd én húsz lovassal – Amossal, Nichitával, Colceriuval, Mattei professzorral és másokkal, akik mind pulykatollat viseltek a kalapunkban. Útközben kíváncsian néztek ránk, mivel az emberek, akikkel találkoztunk, nem tudták a célunkat.

De úgy lovagoltunk, mintha a legmagasabb hatalommal ruháztuk volna fel, mivel úgy éreztük, hogy a román nép természetéből jöttünk, akik erre parancsoltak. Ghetában, Gligorestiben és Gura-Ariesuluiban olyan nagy számban gyűltek össze az emberek, mint a Horincea-völgyben. Itt sem vázolunk fel semmilyen politikai programot. Az imént elmondtuk, hogy Moldvából jöttünk, hogy újraélesztjük a románok szenvedő lelkét, hiszen ezer év rabszolgaság, igazságtalanság és temetés elég hosszú volt.

Nagy-Románia sok áldozattal valósult meg, de úgy tűnik, hogy az idegen uralom és a régi igazságtalanság Nagy-Románia születésének erre az oldalára is kiterjedt. A román kormányzás tíz évének nem sikerült begyógyítania fájdalmas sebeinket, sem korrigálni az évszázados igazságtalanságokat. Az egység látszatát keltették, de a román lélek még mindig annyi darabra szakadt, ahány politikai párt volt. Ennek a népnek a feltámadása forrong a föld alatt, és hamarosan felrobban, fényével megvilágítva egész jövőnket és sötét múltunkat. Aki hisz, az nyer!

Machine Translated by Google

Megint az volt az érzésem, hogy a szívükbe szállok. Bár több száz kilométerre voltam Moldvától, olyan vidékeken, amelyeket évszázadok óta határok választottak el tőlünk, ott is ugyanazt a lelket találtam, pontosan ugyanazt, mint a Pruth melletti Horincea völgyében. A nemzet lelke, amelyre megértettem, hogy soha nem húztak ember alkotta határokat, mert ugyanaz a lélegzet áramlott a nemzet egyik végétől a másikig, Dnyesztertől Tiszaig, teljesen figyelmen kívül hagyva az ember alkotta határokat, valamint a felszín alatti víz folyik, figyelmen kívül hagyva az ember által a felszínre emelt akadályokat.

Ott, a mélyben nem találtam politikai pártokat, nem ellenségeskedést vagy összecsapásokat, érdeklődést, a testvérgyilkos harcok "vak széthúzását", csak egységet és harmóniát. Karácsony utáni második napon ismét útra keltünk. Útközben megálltunk egy templomnál, hogy elmondjunk egy imát Vitéz Miguel*, Horia és embereik, valamint Lancu emlékére, hogy tudassuk velük, hogy ma azon az ösvényeken járunk, amelyeken népünk szeretetéből, testüket megkínozták és széttépték. Santo Stefano ünnepe volt; ezért gyertyát gyújtottam Nagy Stefan lelkének megnyugvásáért; általa jutott népünk a legnagyobb dicsőséghez. Napóleonnal, Julius Caesarral és Macedón Sándorral egyenlőnek tartom.

Nem számít, merre visznek a lépteim, vagy milyen csatákat kell megvívnom, ha felettem érzem São Miguel Arkangyal árnyékát, és alattam a légiós mozgalom családjának húsz szeretett mártírjának árnyékát, akkor jobbomon is. érezni Nagy Stefan lelkét és kardját.

BESSARÁBIÁBAN

1930. január 20-án elküldtem Totut, Crang anut és Eremeiut,

* A tordai síkságon gyilkolták meg a magyarok 1601-ben Vitéz Mihály oláh herceget. Ő volt az első uralkodó, aki végrehajtotta Havasalföld, Moidavia és Erdély ideiglenes egyesítését. (Tr.)

bimbóval, a furgonban Tecuci megyébe, míg én január 25-én ismét Horincea völgyében voltam lovasaim között. 26-án éjjel Rogojeni áthaladva bementünk Oanceába. Mindkét faluban nagy szeretettel és nagy várakozással fogadtak bennünket. Oanceában az Antachi család fogadott minket. Másnap, egy hétfőn piacnap volt Cahulban, a Pruth bal partján.

Ezért úgy döntöttünk, hogy Besszarábiába megyünk, ahol a zsidók nagyobb számban éltek és provokatívabbak voltak.

Cahulban, akárcsak B. essarabian többi kereskedővárosában, a judaizmus kommunista; nem a "népszeretet" miatt, hanem a román állam elleni gyűlölet miatt, amelyet csak a kommunizmus diadalával lehetett megdönteni és a teljes zsidóuralom sarka alá helyezni. A kommunizmus diadala egybeesik a judaizmus azon álmával, hogy uralkodjék és kizsákmányolja a keresztény nemzeteket a „kiválasztott nép” elmélete alapján, amely a zsidó vallás alapja.

Aznap este fehér szövetkeresztet készítettünk, körülbelül nyolc hüvelyk magasan, amelyeket a lovagok kabátjára varrtunk. Kaptam egy fakeresztet, hogy vigyem. Másnap délelőtt tíz órakor 30 lovas élén keltem át a Pruth-on, és vittem a keresztet a

keresztény Besszarábiát fojtogató pogány hatalom ellen. Majdnem öt kilométer megtétele után beléptünk a városba. A keresztények kijöttek otthonaikból és követtek minket. Nem ismertek minket, de látták a fehér kereszteket a kabátunkon és a tollakat a kalapunkon. Énekelve sétáltunk az utcákon:

– Ébredj, ébredj, te román!

Megálltunk a köztéren. Pillanatok alatt több mint 7000 paraszt gyűlt körénk. Egyikük sem tudta, kik vagyunk és mit akarunk, de

Machine Translated by Google

mindenkinek volt egy olyan előérzete, hogy azért jöttünk, hogy megmentsük őket.
Ugyanúgy kezdtem el hozzájuk beszélni, mint korábban a Horincea-völgyben és Tordán. De két perccel később Popov, egy rendőr a helyi hatóságok kíséretében átnyomult a tömegen, és megállított:

– Ezen a téren tilos nyilvános gyűlést tartani... – A román nép ezt bárhol megteheti.

A hatóságok meg akartak akadályozni, hogy beszéljünk; az emberek hallani akartak minket.
"Jó embereim" - mondta nekik - "ez így van; a törvény tiltja, hogy köztereken gyűléseket tartsunk. A város szélére megyünk, vagy valakinek a teraszára."
Jeleztem a lovasoknak és elindultunk a város szélére. Katonai kordon állította meg a tömeget. Néhány perccel később egy szuronyos katonával szembesültem, egy ezredes, Cornea ezredes vezetésével. Kihúzta a revolverét, és rám mutatott: "Állj, vagy lövök!" ő mondta. Abbahagytam.

- Ezredes, miért lőne le? Nem csináltam semmi rosszat. Én is viszek revolvert, de nem harcolni jöttem ide senkivel, legkevésbé a román hadsereggel.

Majdnem egy órán keresztül vitatkoztam vele, de mindez hiábavalónak bizonyult. Egy órát ültem ott, és vállaltam minden sértést és gúnyt, amit csak tudtam. Válaszolhattam volna neki ugyanazzal a hangnemben, vagy harcolhattam volna vele, de vasakaratot kellett volna összeszednem, különben szomorúbb helyzetbe kerültem volna, vagyis magammal, a sajátom ellen harcoló román nacionalistával. az ország hadserege, és a kommunista zsidók figyelik.

Az ezredes verni kezdett minket és a lovainkat a szablyájával, a katonák pedig szuronyaikkal piszkáltak bennünket; aztán megérkezett a polgármester, leszálltam a lóról és elkísértem a városházára. Civilizált ember volt. Jött az ezredes is.
Azt mondtam neki: "Tiszteletben tartom az álláspontodat; ezért nem válaszoltam. De ez nem számít. Jövő hétfőn találkozunk ugyanitt."
Szóval elmentem. Egy őrmester hozta a lovamat. Cristian és Chiculita gyalog vártak rám a kapuban. Azután elhozták a lovaikat, mi pedig visszatértünk azon az úton, amelyen jöttünk, hátulról üldözve a rendőrség, és követte a zsidók sértő pillantása. A város szélén azt találtuk, hogy a többi lovag elszomorodott az elszenvedett vereség miatt. Kicsit odébb néhány városból megszökött paraszt megkérdezte tőlünk, hogy kik vagyunk.

"Menjen vissza, és mondja el az embereknek, hogy jövő hétfőn visszatérünk. A megyében minden kereszténynek Cahulba kell mennie."
Megvertük. Nem volt kedvünk énekelni. Visszafelé tartottunk, és senki nem szólt egy szót sem. Amikor visszatértünk Oanceába, tíz plakátot készítettünk arról, hogy február 10-én, hétfőn visszatérünk Cahulba. Ezeket lovasok küldték az önkormányzat különböző pontjaira. Ezután visszautazunk Ganestibe Cristian házába, ahová egy nehéz utazás, egy ilyen éjszaka után éjfél körül érkezünk meg.

sötétben, két lépéssel sem láttunk előre, elölről hideg eső zúdult az arcunkba, hátulról pedig fájdalmas vereségünk emléke.
Az éjszakát Cristian házában töltöttem, és reggel elindultam Berestibe. Ott utasítást adtam ki a Llorincea, Galati, Iasi, Bukarest, Focsani és Torda völgyében élő légiósoknak, amelyben tájékoztattam őket cahuli vereségünkről, és azt mondtam, hogy mivel ez most becsületbeli ügy, vissza kell térnünk oda és győznünk kell. ; ott kell jelentkezniük minél többen, A találkozó helye -Oancea, ahová legkésőbb február 9-én, vasárnap estig meg kell érkezniük. Ezzel egy időben tájékoztattam Totu, Cranganu és Eremeiu csapatát, akik akkor Tecuci községben tartózkodtak. Apámnak is írtam egy levelet, amelyben megkértem, hogy jöjjön el és segítsen nekünk. A légiósok összeszedtek nekem egy kis pénzt, én pedig elmentem

Machine Translated by Google

Bukaresthez Ioanitescu úrhoz, a Belügyminisztérium helyettes államtitkárához.

Elmeséltem neki, mi történt Cahulban, és engedélyt kértem egy újabb demonstráció megtartására - jogi kérésre - vállalva a felelősséget a demonstráció tökéletes állapotban való lebonyolításáért, mindaddig, amíg a hatóságok nem provokálnak minket.
Néhány további pontosítás után, amit tőlem kért, a gyűlésünket jóváhagyták. Nem volt szükségünk jóváhagyásra egy ilyen demonstrációhoz, mivel azt a törvény nem írja elő, de szerettem volna, ha hatósági engedéllyel rendelkezem, hogy elkerüljem a tettem esetleges elfogult értelmezését.

Vasárnap reggel ismét Oanceában voltam. Left Cahulba ment, hogy meghatározza a találkozás helyét a hatóságokkal.
Nagy volt a nyugtalanság Cahulban, amikor a hatóságok értesültek arról, hogy a megye minden részéből parasztok ezrei tartanak Cahulba a demonstrációra.

Két kamion érkezett a nap folyamán Focsaniból, a Hristache Solomon és Blanaru által vezetett csoportok; Torda, Moga és Nichita; Jászvásárból a légiósok Baneával, Ifrimmel és Isihie atyával; Galati, Stelescu a Testvériséggel; bukaresti diákküldött; Pralea pedig Foltesti fészkeivel.

Aztán jöttek gyalog, vagy szekerekkel és lovagló lovakkal, akik Berestiből és a légiósok a Horincea-völgyből. Apám is jött. Éjszakára több mint 300 légiós érkezett; Oanceában szálltak meg, és egyre többen jöttek. Aggódva attól, hogy a hatóságok feloldhatják a Pruth feletti pontonhidat, hogy megakadályozzák az átkelést, egyik napról a másikra 30 légiót küldtem, hogy foglalják el a híd mindkét végét.

Hétfőn reggel 8-kor egy 50 fős légiósból álló csapatot küldtem Potolea parancsnoksága alatt Cahulba, hogy a tüntetés rendőrei legyenek. Mindeközben újabb beavatkozásokkal próbálták megakadályozni, hogy a demonstrációt folytathassuk.
Ez képtelenség volt. 10 órakor oszlopot alkotunk és kezdjük:

Az első csoportban 100 zászlót hordozó lovag, valamennyien tollal a kalapjukban, sokan zöld ingben. Mindegyik kabátjára fehér szövetkeresztet varrtak. Olyanok voltunk, mint a keresztesek, akik a kereszt nevében, egy pogány ellenség ellen vonultak, hogy kiszabadítsák a románokat.

A második csoportba több mint 100 gyalogos érkezett a zászlójukkal vonuló oszlopban.

A harmadik csoportot mintegy 80 vagon követte, mindegyikben 4-5 ember, főként oanceaiak, szintén zászlót cipelve.
Úgy néztünk ki, mint egy harcra kész hadsereg. Cahul széléhez közeledve csupasz fejek tengere találkozott velünk, minden hurrá és zene nélkül, lenyűgöző templomszerű csendben, átlovagoltunk a parasztok tömegén. Néhányan közülük sírtak.

Besszarábia paraszti lakossága sem érezte javulást a helyzetében Románia első világháború végi egyesülése óta.
Ugyanis az orosz megszállás alól felszabadult ugyan, de a zsidók uralma alá került. Pusztán és egyszerűen a zsidók prédája volt.
12 éven át kizsákmányolták és elvérezték a kommunista zsidók, ami rosszabb, mint a történelem legzsarnokibb rezsimje, amely valaha is kizsákmányolt egy emberi társadalmat.

Besszarábia kereskedővárosai és falvai a parasztság kimerült testébe kapaszkodó piócák valóságos kolóniái.

És a szemérmetlenség megtestesítője, ezek a piócák merték magukat a nép kizsákmányolása, a népet elnyomó terror elleni harcosnak álcázni.
Ezek aztán Besszarábia és Románia kommunistái.

Továbbá ezek a románok kiszívott vérétől felfújt piócák tartják fenn sajtójukat, amelyek közül az Adevarul ("Az igazság") és a Dimineata ("A reggel") a fő újságok, a következő stílusban:

Machine Translated by Google

"Mi (a piócák!) a legjobb testvériségben és harmóniában élünk a román néppel." „Csak az emberek, az ország egyes ellenségei, néhány jobboldali szélsőséges akarja elrontani ezt a harmóniát.

A gyűlésen több mint 20 000 paraszt vett részt. Minden bizonnyal ez volt a legnagyobb összejövetel, amelyet ez a város látott a kezdetek óta, és mindezt mindenféle kiáltvány vagy újság nélkül. A tüntetés nagyon ünnepélyes keretek között zajlott. Az egyik oldalon a lovagok sorba kerültek; a másikon a gyalogos légiósok oszlopa.

A parasztság fedetlen fővel hallgatta. Egy szó, egy gesztus sem zavarta meg ezt az ünnepélyességet. Ezúttal Cornea ezredes nem teljesítette a neki ígért kötelezettségünket. Mondtam ennek a besszarábiai parasztságnak - akik, úgy láttam, egy vigasztaló szóra vártak, és olyan elsöprő számban jöttek el erre a tüntetésre, nem én buzdítottam, hanem az ő nagy szenvedéseikből: "Nehogy rabszolgaságra hagyjunk. ami most elnyomja; hogy szabad volt, ura munkája gyümölcsének, ura földjének és hazájának; hogy közeledett a nép új napjának hajnala; hogy ebben a harcban, amit elkezdtünk, mindent megteszünk. remélem, hogy a parasztok hitet adnak – mindhalálig hitet – és cserébe igazságot és dicsőséget kapnak."

Majd megszólalt Lefter, Potolea, Banea, Ifrim, Isihie atya, Victor Moga, Tarziu, Hristache Solomon. Apám két órán át beszélt a végén felülmúlhatatlan stílusban és mélységben, valamint az emberek nyelvén. A beszédek befejeztével azt tanácsoltam a parasztságnak, hogy tökéletes rendben és csendben térjenek vissza falvaiba, figyelmeztetve őket, hogy ha a legkevesebb rendetlenséggel fejezzük be ezt az impozáns gyűlést, akkor nagy szolgálatot teszünk a zsidóknak.

Az emberek azt akarták, hogy menjünk velük. Minden oldalról azt kívánták nekünk: "Isten segítsen!"
E parasztok szeretetétől kísérve Oanceába indultunk, ahol elváltak útjaink. A cahuli tüntetés attól a pillanattól kezdve apám csatlakozott a légiós mozgalomhoz.

Mindenki tökéletes rendben tért haza. Győzelmünk nagyszerű volt, különösen, ha a tüntetés békés és rendezett módon haladt és ért véget. Ám a cahuli zsidóknak bármi áron botrányra, rendbontásra, rendbontásra volt szükségük, hogy kompromittáljuk mozgalmunkat, és kormányzati lépéseket kezdeményezzenek ellenünk.

Látva, hogy az emberek békésen indulnak el otthonaikba, két zsidó, akiket rabbijuk biztonságban lovagolt, betörte az egyik üzletük ablakát.
Ha a helyi hatóságok és néhány ember nem kapta volna el őket tetten és vitte volna be őket a rendőrkapitányságra, a Sarindar Streeten*, a Dimineata ("A reggel") és az Adevarul ("Az igazság") című zsidó sajtó olyan címeket közölt volna, mint: "Nagy pusztítás Cahulban", "Mennyit veszít az ország az idegenek szemében!" stb.

Ezt az önmagában látszólag csekély jelentőségű esetet a hatalmas jelentősége miatt mutatom be azoknak, akik szeretnék megérteni és megismerni a zsidók ördögi harcrendszerét. Képesek egy egész várost felgyújtani azáltal, hogy ellenfeleikre hárítják a felelősséget, hogy kompromittáljanak egy olyan akciót, amely egyébként a zsidó probléma végső megoldásához vezetne. Ezért figyelmeztetem a légiósokat, hogy ne hagyják magukat provokálni, mert csak a legtökéletesebb rend fenntartásával nyerhetünk. A rendetlenség számunkra nem a zsidókkal való konfliktust jelenti, hanem az állammal. De a zsidók pontosan ebbe akarnak minket taszítani, állandó konfliktusba az állammal. Éppen ezért, mivel az állam erősebb nálunk, ha elaltatnának vagy konfliktusba taszítanának az állammal, összetörnénk; és pártatlan nézők maradnának.

Fragu kutyám fogadott a kapuban, amikor visszaértem Jászvásárba; 1924 óta van nálam, azóta minden megpróbáltatásom és küzdelmem tanúja.
Jászvásáron minden aktuális szervezési ügyet intéztem, a fészkekkel való levelezést, amit Banea - a légiós levelezés vezetője - tökéletes rendben bemutatott.

* Sarindar St. iri Bukarestben találhatók a zsidó sajtóirodák és kiadók. (Tr.)

Machine Translated by Google

Banea a kétéves levelezés alatt nagyon jól kezdte megérteni, ahogyan én viszonyulok a dolgokhoz, így sok kérdést maga is meg tudott oldani ebben az időszakban, amikor ritkán jártam Jászvásárba.

ÚJRA BESSARÁBIÁBAN

Csak egy hétig maradhattam otthon, mert a besszarábiai parasztok küldötteket, leveleket, táviratokat küldtek, kérve, hogy jöjjek hozzájuk. Elképzelhetetlen, hogy milyen reményeket fűztek ehhez a mozgalmunkhoz és a hitükhöz. A cahuli tüntetés után két hétig villámként terjedt a hír a légiósokról Dél-Besszarábia összes kereszténye között; faluról falura a Dnyeszter partjáig; vagyis a zsidó rabszolgaság alóli felszabadulás kezdetének híre feltüzelte a szegényparasztok szívét.

Addig a parasztpártba fűzték reményeiket, abban a hitben, hogy ha ez a párt hatalomra kerül, akkor ők, a parasztok igazságot kapnak. Ám nyolc év fáradalmak, küzdelmek, remények után ezen a bulin felfedeztek valami ijesztőt a lelkük számára: hogy elárulták, megverték őket; hogy a parasztpárt neve mögött zsidó érdekek bújtak meg; "A zsidó lakatos román paraszt"* ünnepe, ahogyan Cuza professzor elkeresztelte.

Az embert gyötrelem fogta el, amikor látta, hogy a szívükben rejlő hit annyira összetört, amikor nyolc év után láthatta, hogy jóhiszeműségét elárulták.
Ismét visszatértem Berestibe, majd onnan autóval a Pruth partján fekvő Rogojeniba, ahol több mint 200 lovas várt Stefan Moraru és Mos Cosa vezetésével.
Az összes szomszédos faluból jöttek.
– A Dnyeszter felé vonulunk – mondta egyikük.
"Igen! Menjünk" - válaszoltam.
Ekkor jutott eszembe, hogy egy nagy expedíciót szervezzek Dél-Besszarábiában, Tighinától Cetatea-Albáig. Jászvásárban állandóan nyugtalanított a gondolat: hogyan tudnánk átkelni Besszarábián a Dnyeszterig? Nagy volt a nehézség: hogyan lehet a legjobban eljárni, hogy a hatalom ne szálljon szembe velünk, elkerülje az állam, a hadsereg elleni harcot?

Eszembe jutott, hogy ha létrehozok egy új nemzeti szervezetet a zsidó kommunizmus elleni küzdelemre, egy olyan szervezetet, amely magában foglalná "Mihály Arkangyal Légióját" és minden olyan ifjúsági csoportot, amely semmilyen politikai párthoz nem kapcsolódik, akkor sikerülhet bekerülnünk Besszarábiába. .
Milyen nevet adjunk ennek az új szervezetnek? Erről a kérdésről beszéltem a légiósokkal az Otthonunk halljában.
Egyesek azt mondták: "Az antikommunista falansz", mások más neveket javasoltak.
Cranganu azt mondta: "A VAS VÉDŐ!" "Hadd legyen!"

Most kezdjük előkészíteni ezt a munkások által is támogatott antikommunista akciót. Valójában az "antikommunista akció" alatt nem a "munkásellenes" akciót értem; amikor azt mondom, hogy "kommunisták", akkor a zsidókra gondolok. Annak érdekében, hogy engedélyt kapjunk Besszarábiába való belépésre, és így elkerüljük a helyi hatóságokkal való esetleges problémákat, néhány nappal később audienciát tartottam Vaida-Voevod úrnál, akkori belügyminiszternél. Ő volt a második magas rangú politikus, akivel konzultálta Lonel Bratianu volt az első. Három órán keresztül tartott ott. Rájöttem, hogy félretájékoztatták mind a mi mozgalmunkkal, mind a zsidó problémával kapcsolatban, amit nem ismert a valódi fényében. Elgondolkodtatott minket néhány dühöngő fiatalemberként, akik arra törekedtek, hogy ablaktöréssel oldják meg a problémát. Ezután elmagyaráztam neki, hogyan látjuk a zsidók problémáját; hogyan tekintjük ezt az összes román élet-halál problémájának; mennyire elsöprő és megengedhetetlen a számuk; hogyan pusztították el a román középosztályt és a városokat. Elmondtam neki, hogy mekkora az arány a keresztények és a zsidók között Baltiban, Chisinauban, Cernautiban, Iasiban; milyen veszélyt jelentenek iskoláinkban, a román uralkodó osztály elidegenedésével és kultúránk meghamisításával.

Azt is elmagyaráztam neki, hogyan látjuk a megoldást erre a problémára. Kezdettől fogva megértette, miről beszélek. De bár egy ilyen termetű ember készségesen megértené a dolog lényegét, mégis úgy gondolom, hogy soha nem lesz képes teljesen megérteni minket, mert ez a helyzet.

*
A pajesz hosszú dugóhúzó fürtökké nyúlt. (Tr.)

Machine Translated by Google

a dolgok természete; 1890 szemei már nem úgy látnak, mint 1930-ban. Vannak felszólítások, sürgetések, néma parancsok, amelyeket csak a fiatalok hallanak és értenek meg, mert csak nekik szólnak. Minden generációnak megvan a maga küldetése az életben. Talán ezért nem bízik bennünk teljesen.

Jóváhagyást kaptam Besszarábiába való felvonulásunkhoz, miután természetesen vállaltam a teljes rend fenntartásának felelősségét. Néhány nappal később elindítottam egy kiáltványt, amely az ország minden fiataljának szól.

MÁRAMAROSI PROBLÉMÁK

Közben Máramarosban nagy zűrzavar tört ki. Ez a román föld másik szeglete, ahol a halál kitárta szárnyait. Ott a zsidók behatoltak a falvakba, uralmuk alá helyezték a mezőket, a hegyeket és a birkaólokat. A kvázi rabszolgaság állapotában lévő románok lépésről lépésre visszavonulnak e zsidó invázió előtt, és fokozatosan kihalnak, így a Dragos Vodától örökölt ingatlanokat a betolakodók kezében hagyják. Egyetlen kormány sem mutat érdeklődést irántuk, semmilyen törvény nem védi őket.

1930. június elején történt, hogy két ló által húzott szekér húzódott meg jászvásári házam kapujában. Két pap, egy paraszt és egy fiatalember származott belőle.

Megkértem őket, hogy jöjjenek be. Előjöttek, Ion Dumitrescu ortodox pap, Andrei Berinde görögkatolikus pap és Nicoara paraszt.
„Vagonnal jöttünk Máramarosból. Már két hete úton vagyunk; mindketten papok vagyunk Borsán, az egyik görög katolikus, a másik ortodox. Nem bírjuk tovább a máramarosi románok gyalázatát. Memorandumot írtunk memorandum után, amit mindenkinek elküldtünk, a parlamentnek, a kormánynak, a miniszteréknek, a kormányzóságnak, de egyiküktől sem reagált. Nem tudjuk, mit tegyünk még. Szekeren jöttünk Jászvásárba, hogy megkérjük a román diákokat, ne hagyjanak minket sorsunkra. Több ezer elkeseredett máramarosi paraszt nevében beszélünk. Mi vagyunk a papjaid. Nem hunyhatjuk be a szemünket a látásra. Népünk haldoklik, és szívünk megszakad a gyásztól.
"

Néhány napig vendégül láttam őket, és azt mondtam nekik:
"Az egyetlen megoldás, amit látok, az az, hogy megszervezem őket, és megpróbálom növelni a moráljukat. Tudniuk kell, hogy nem egyedül vívják ezt a csatát; hogy mögöttük állunk, harcolunk őket, és hogy sorsuk a mi győzelmünktől függ." Végül elküldtem Totut és Eremeiut, hogy
szervezzék meg őket; később pedig Savin és Dumitrescu-Zapada. Szervezetünkhöz több ezer borsai és a hegyvidéki völgyek parasztjai jelentkeztek. A zsidók, felismerve a román ébredés veszélyét, provokálni kezdték a népet. Látva, hogy taktikájuk kudarcot vallott, pokoli eszközökhöz folyamodtak. Felgyújtották Borsát, a románokat hibáztatva ezért. A zsidó újságok azonnal üvöltözni kezdtek, szigorú intézkedéseket követelve a pogromokat előkészítő románokkal szemben. A két papot zsidók támadták meg, sértegették, verték, majd több kilométeren keresztül üldözték és megkövezték.

Végül a két férfit letartóztatták, mint "agitátort", és börtönbe vetették Marmatie-ben.
Savint és Dumitrescu-Zapadát, valamint több fontos parasztot is letartóztattak. Totut és Eremeiut is letartóztatták Dornában, és bebörtönözték a Campul-Lung börtönbe. Adevarul ("Az igazság") és Dimineata ("A reggel") a hazugságok és rágalmazások valóságos ágyúját szabták rá a papokra és más foglyokra. Minden tiltakozás, távirat, feljegyzés, stb. eredménytelen maradt, mivel elnyomta őket a zsidók kiáltozása, zaja és nyomása.

TILOS A BESSARABY MENTÉSE

Tekintettel arra a menetre, amelyet meg akarunk tenni, kiadtam egy "felvonulási parancsot", amelyet kinyomtattam az "Ősföldön".
Kivonom belőle:

Machine Translated by Google

"ELVTÁRSAK, 1.

Átmegyünk a Pruthon a régi román egységhimnusz hallatán: "Gyertek, fogjunk kezet, román szívűek."

2. A menet egy hónapig tart.

3. Hét hatalmas oszlopot fogunk alkotni, amelyeket 14 mérföld választ el egymástól.

4. A pruthi átkelés hét ponton történik, a jobb oldali oszlop célja Cetatea-Alba elérése; a bal oldali oszlop, Tighina.

5. Az előrehaladás módja az lesz, hogy gyalog vonulunk Pruthtól a Dnyeszterig.

6. Az indulás dátuma, július 20. reggel. Átkelés a Pruth-on egy óra múlva bejelentik.

Amikor a zsidók értesültek arról a tervünkről, hogy Besszarábiába lépünk, hogy felébresszük a románok lelkiismeretét, a zsidó sajtó hurrikántámadást indított ellenünk. A rágalmazás, a hazugság, az uszítások egy teljes hónapon keresztül szüntelenül jártak a fejünkben.

Ezek a támadások egyformán Vaida úr ellen irányultak. A zsidók azt követelték, hogy Mr. Vaidát azonnal lefokozták a Belügyminisztériumba, valójában "túldobták", mert be merte engedni nekünk, román fiataloknak, hogy belépjünk Besszarábiába, hogy szüleinknek és testvéreinknek Pruthon keresztül román vigasztaló és reményteljes szót vigyenek.

Besszarábia gazdaságilag és politikailag a zsidók abszolút uralma alá került. A román emancipációért tett minden erőfeszítés, ennek a fekete szabálynak minden említése bűncselekménynek számított.

A zsidó sajtó támadásainak és intrikáinak nyomása alatt csak azon a napon tiltották meg a Besszarábiába vonulást, amikor a légiósok mindenhonnan Pruth felé indultak.

Ebből az alkalomból a következő tiltakozást írtam, amelyet szétosztottam a fővárosban:

MICHAEL ARCHANGE LÉGIÓJA
"A VAS VÉDŐ"

JOGORVOSLAT ÉS FIGYELMEZTETÉS

RÓMAI A FŐVÁROSBÓL: "A

„vasgárda" Besszarábiában lezajlott menetét leállították. Az egészséges és hatalmas Románia ellenségei győztek. Egy egész hónapig a Sarindar Streeten a luptai kis zsidók ("A harc")), Adevarul ("Az igazság"), Dimineata ("A reggel"), a román lélek e mérgezői, fenyegették, sértegették, pofoztak lelkünket, itt, saját földünkön. akik megértették hazánk felsőbbrendű érdekeit, ill. minden közigazgatási aktusának nemkívánatos cenzorává vált.

Tordán követelték a kormánytól, hogy állítsa le demonstrációnkat, arra hivatkozva, hogy Erdélyt felgyújtják; Kabulban ez a forradalom „Besszarábiában kezdődött; Galatiban, hogy elkezdődnek a mészárlások és pogromok. – Minden esetben aljas provokátoroknak bizonyultak, hiszen a légió mindenhol tökéletes rendet és fegyelmet tartott fenn. Ma a Dnyeszter felé mentünk, hogy Besszarábia arcát Bukarest felé fordítsuk: „De ez nem tetszett a kommunizmus zsoldosainak.

Besszarábiának továbbra is a bolsevizmus áldozatának kell maradnia, és Moszkvára kell tekintenie, hogy továbbra is terrorizálhassa Románia egész politikai életét a Pruth és a Dnyeszter közötti tartományon keresztül.

RÓMAI,

Az életünket megfertőző, rosszindulatú és perverz politikai rendszer – kicsinyes és önző választói érdekből és lealacsonyító szolgalelkűségből – segíti és bátorítja őket hazánk feldarabolására és őseink földjének elidegenítésére. Ez az önző érdek és szellem volt az, ami az elmúlt 60 évben a külföldiek kezébe helyezte Romániát.

Machine Translated by Google

Nézze, ma kezdenek megmozdulni Máramaros és Bukovina vértanúi! Útjaik mentén sírnak a rabszolgaság keserűsége miatt, amelybe az ország összes vezetőjének árulása sodorta őket; nem azt, hogy elfelejtették őket, hanem hogy eladták őket.

"Nem tűnik legalábbis furcsának, hogy ebben az országban nem találtak olyan hangot, aki egy vigasztaló szóval is hozzájuk fordult volna? És nem tűnik-e Önnek legalább szégyen az egész máramarosi esetet a "felbujtó" Nicolae Totu és Eremeiu? Ők a hibásak? És a politikusok, akik 12 éven keresztül naponta becsapják ezeket a máramarosi parasztokat, nem ők a hibásak? És a vándor zsidók százezrei, akik megtámadták, mint a sáskák, akik elviszik a földet Őseiktől örökölték és rabszolgává teszik őket, nem uszítók és provokátorok, és a Sarindar utcai urak, akik kigúnyolják büszkeségünket, hogy úrrá vagyunk saját országunkban, vajon nem provokátorok?

ROMANOS,
Íme egy tipikus példa, amelyből meglátható a bukovinai és máramarosi „rendellenességek" valódi oka. Az 1930. július 17-i Universul („Az Univerzum") a következő statisztikát tette közzé: „Cernautiban. iskolás korú általános iskolákban: 12 277, ebből 3 378 csak román (fiúk és lányok), míg a többi külföldi. Milyen más bizonyítékra van szüksége a román elemek dominanciájának Románia északi részén, a román nép lelke meneküljön ettől a hatalmas és gyilkos inváziótól?

Becsmérli, rágalmazza, megsérti azzal, hogy „bizonytalan gazdasági helyzete" miatt felkél egy kenyérért, pedig valójában bátran kiáll saját lényének védelméért az északi határokon.

Miért nem jelentkezett egyetlen politikus sem, hogy elmondja az igazat Őfelségének?

A TE

FELSŐSÉG Ezek a nyomorultak nem kenyeret kérnek, hanem igazságot! Követelik a halál küszöbén álló román lélek szabadon bocsátását, mert Máramarosban és Bukovinában megfojtják. „Fbey azt követeli, hogy tegyenek intézkedéseket zsidók százezrei ellen, akik torkosak, gömbölyűek és harapósak, mint a férgek, akik naponta kihívják őket szegénységüket, és minden román helyi hatóság védi őket.

ÚJSÁGÍRÓK A SARINDAR UTCA ÚRSÁGÁBÓL
Természetesen a románok nagyon jól tudják, hogy ezt a problémát nem oldják meg erőszakos tüntetések; de tűrőképességük határára érve román vezetést akarnak Romániára erőltetni; a román jogszabályok, a román elem védelmét szolgáló törvények érvényesítésére Romániában.

Talán abban reménykedik, hogy folytonos sértegetései által, amelyekkel megsebesítettétek román lelkünket, egy napon engem láttok majd a lázadó máramarosi szentek élén? Jobb, ha tudod, hogy abban a pillanatban elütött az utolsó órád!
Mindenesetre, ha úgy találja, hogy a hatályos törvények nem alkalmasak arra, hogy megnyugtassák, kijelentem, hogy elég hatalmam van ahhoz, hogy a helyére tegyem, és megértesse, milyen országban él.

Ha nem nyugszik meg, ellened szólítok mindenkit, aki él ebben az országban, és elszántan harcolni fog minden fegyverrel, amit az elmém megidéz.

RÓMAI, Új
Románia nem születhet meg a politikai pártok hátsó szobáiból, ahogyan Nagy-Románia sem a politikusok számításaiból, hanem a marasesti harctereken és a mély völgyekben, amelyek fölött ágyúk záporoztak.

Új Románia csak csatával születhet; gyermekeik áldozatát.
Ezért nem a politikusokhoz szólok, hanem hozzád, katona! Emelkedj fel! A történelem ismét hív!
Hogy vagy. Eltört karoddal, Törött lábaddal, Golyókkal teli mellkasoddal. Hadd remegjenek a tehetetlenek és kérlelhetetlenek. Te, bátran szállj harcba.

Hamarosan a „Vasgárda" egy nagy gyűlésre hívja Önt Bucbarestbe, hogy megvédje magát

Machine Translated by Google

Máramarosiak, Dragos-Voda és a bukovinaiak fiai, Nagy Stefan és a Szent fiai.

Írd fel a transzparensekre: „Az idegenek megszálltak minket”, „Az elidegenedett sajtó megmérgez minket”, „A politikai rendszer megöl minket”.

Fújd meg a trombitádat riadtan. Robbantsd fel őket minden erejével.

Ebben a pillanatban, amikor az ellenség megszáll minket, és a politikusok elárulnak bennünket, a románok megrendülten üvöltenek a hegyi ösvényeken vihar idején.

HAZA! HAZA! HAZA!

Corneliu Zelea-Codreanu

légió feje

ANGHELESCU MINISZTER KÍSÉRLETE AZ ÉLETRE

A kiáltványom kihirdetésének napján a diákközpontban voltam, és több diákkal beszélgettem. Megjelent a fiatal Beza. Hirtelen letépte jelvényét a „Vlad Tepes*” szervezetről, amelyhez tartozott, eldobta, és így szólt: „Mostantól nem lesz semmi közöm „Vlad Tepes”-hez; ez a gesztus az ön részéről nem hatott meg. Úgy tűnt, hogy az Első Liga "Vlad Tepes" hiányzik a komolyságból, különösen a liga fiataljai, akiknek létezésében , mert a kezdettől fogva kételkedtem. Egy ilyen fiatal csoport lemondását teljesen hidegen hagyta.

Néhány perccel később ez a fiatalember ismét bekapcsolódott a beszélgetésünkbe, és azt mondta, szeretne légiós lenni, ha nincs kifogásom. A homályos válaszom elkerülte a közvetlen visszautasítást. A légiós dogmája fenntartásokat fogalmaz meg minden újjal szemben, aki a légióhoz szeretne csatlakozni, és ez különösen érvényes a jelen esetre. Néhány héttel korábban láttam Bezát egy kis étteremben, ahol megkérdezte, nem lenne-e tanácsos Stere* forgatni. Ráadásul nem vettem őt komolyan.

Távozáskor megkért, hogy töltsem nála az éjszakát. Visszautasítottam. Ehelyett az orvostanhallgatóknál töltöttem az éjszakát. Másnap dél körül hallottam az utcai újságárusokat: "Kísérlet Anghelescu miniszter életére!" WHO? Beza. Mint? Több lövést adott le, felületesen találta el áldozatát.

Miért? nem tudtam. Amikor megkérdeztem, megtudtam, hogy konfliktus alakult ki a macedónok és Anghelescu között a Nova Dobrogea törvénye miatt, soha nem találkozott ** amely sértette a román érdekeket abban a tartományban. én Anghelescuval. Két nappal később beidézett az ügyet előkészítő bíró.

A „Vasgárda” manifesztjeit Bezán találták meg. Kijelentettem, hogy nincs tudomásom erről a kísérletről, és nincs összefüggésem vele, és nem ismerem az indítékát sem. Engem elengedtek. Amikor elmentem, arra gondoltam, milyen könnyen érhet egy embert a szerencsétlenség.

Ha elfogadtam volna Beza meghívását, hogy aludjon a házában, én lettem volna alkotásának erkölcsi szerzője. A védekezésre felhozott érvek elutasításra kerültek volna. Különös tekintettel arra a tényre, hogy ez a kísérlet egybeesett Besszarábiába való felvonulásunk megtagadásával.

Nagy meglepetésemre másnap elolvastam a Dimineata ("The Morning") féloldalas főcímét: "Corneliu Codreanu Marks Beza's Act". meg voltam döbbenve.

Következésképpen elmentem a bíróhoz, aki előző nap kihallgatott. "Tisztelt képviselő úr, nagyon meglepett, hogy ilyen téves információ származhat az Ön irodájából egy titkos kihallgatásból. Nem jelentettem Beza tettét.

Nem rajtam múlik, hogy megcsináljam!"

"Nem adtam ki ilyen információkat. Ez a sajtó kitalációja."

Ezért azt kérdeztem magamban: "Hagyjam-e, hogy a zsidó sajtó sértegesse magát? Még ha ilyen rövid ideig ismertem is Bézát, bár nem volt kapcsolatom vele, senki sem kényszeríthet rá

lenni

* Grigore Philippi Vladnak nevezte el pártját, hogy jelezze, hogy a 16. századi oláh uralkodó, a tolvajokat és tisztességtelen alattvalókat felkaroló gyakorlatát fogja követni. (Tr.)

Machine Translated by Google

egy gazember, aki egy ilyen esetben ráugrik, hogy elítélje. Nem akarom ezt csinálni.
Ne tegye ezt senki más, csak én, mert nem tudom, mi folyik itt, és a múltam miatt, ahol ugyanazt a cipőt hordtam, ez megakadályoz abban, hogy másokat elítéljek. Írok még egy értesítést.

Ugyanezen a napon kinyomtattam egy kiáltványt, amelyet szétterjesztettem a fővárosban:

A MÁSODIK FIGYELMEZTETÉS

Mivel a sajtó ismét el merte homályosítani az igazságot, azt állítva, hogy „kinyújtottam” Beza gesztusát, ragaszkodom a következő felvilágosításhoz: „Ha Anghelescu miniszternek lehet oka megvédeni magát, úgy gondolom, hogy a fiatal Bezának legalább annyi oka van. , annyi a bíróságokon és honfitársainak lelkiismerete előtt.

Kijelentem, hogy az elsőt nem a második megjelölésével fogom megvédeni, hanem teljes szívemből és teljes erőmmel védem az ifjú Bezát és ügyét.
Ami a Sarindar utcai urakat illeti, írják fel a közelgő települések listájára ezt a második figyelmeztetést. "

Corneliu Zelea-Codreanu

E két figyelmeztetés hatására megszakadt a kapcsolatom Vaida úrral. Vaida úr haragudott rám, de nem tehettem mást, mint ahogy a lelkiismeretem diktálta. Ugyanaz a bíró ismét beidézett, és letartóztattak. Így hát újra a Maria Pretán voltam, és a vakaresti börtön felé tartottam. Ugyanabban a furgonban még hét fiatal ült, akiknek bemutatkoztam: Papanace, Caranica, Pihu, Mamali, Anton Ciumeti, Ficata és Ghetea.

Kiadtak egy nyilatkozatot (Iidity Bezával, ismét ugyanazon kapuk alatt sétáltam be, mint hét évvel azelőtt volt bajtársaimmal, és véletlenül ugyanabba a cellába kerültem, ahol akkor elfoglaltam. Másnap bementem a templomba, hogy megnézzem az ikont São Miguel, ahonnan indultunk, de gyerekek hét évvel korábban.

Ott a börtönben jól ismertem azokat az aromànokat*, akik a Pind-hegységből jöttek.
Magas műveltségről, jó erkölcsi egészségről tettek tanúbizonyságot, jó hazafiak voltak, harcosoknak és hősöknek készültek, és készek az áldozatra. Ott jobban megismertem a macedó-románok nagy tragédiáját, ezt a román ágat, amely több ezer

*
A macedóniai (Görögország) aromànok vagy macedó-románok azok Roynatian nyelvű lakosság. (Tr.)

éve, egyedül és hegyeiben elszigetelten védte - fegyverrel a kezében - nyelvét, nemzetiségét és szabadságát.
Ekkor találkoztam Sterie Ciumetivel*, akit Isten kiválasztott jó lelkének, tiszta, mint a harmat, hogy tragikus kínzásai és halála révén Románia légiós mozgalmának legnagyobb mártírja legyen.

Ott gondolataink és szívünk örökre egyesült. Ezentúl együtt harcolunk minden népünkért Pindtől a Dnyeszteren túlra.
Semmiféle panasz, petíció vagy beavatkozás egy olyan adminisztráció előtt, amely süket volt minden romániai problémára itthon és külföldön, sehol sem oldja meg a román problémákat, ha nincs erős roma nemzet, aki irányítja saját otthonát. Akkoriban ezeket a határainkon kívül szétszórtan élő románokat visszahozzák Romániába. Hiszen itt mindenki vérére van szükség, ahol a románoknak a halállal kell szembenézniük. És jó megjegyezni, hogy ebben a harcban azok a kormányok, amelyek megnyitották az ország kapuit több ezer zsidó előtt, ugyanakkor nem engedték meg a románokat

Machine Translated by Google

kívül belépni.

Minden okkult erő munkálkodott, és igazságot szorgalmaztak, hogy biztosítsák meggyőződésemet. A legutóbbi letartóztatásom és

Vacaresti bebörtönzése nagy örömet okozott a zsidók sorában. Minden szemtelen kis zsidó minden újságban támadott és sértegetett engem. A zsidók kedvéért még a politikai pártok által vezetett román újságok is támadtak.

A bírósági megjelenésem időpontját kitűzték. Megkezdtem a szükséges előkészületeket.
Nelu Ionescura vártam, aki igen
*
1930. december 30-án este letartóztatták Steric Ciumeti, bár ártatlan.
IG DUca miniszterelnök meggyilkolását három rendőrbiztos gyilkolta meg, majd a felelősök, minisztériumi tisztviselők utasítására Dambovita jeges vizébe dobták. belügyek. [@i, kiürítve, titokban eltemették, később titkosan kiásták és baljós körülmények
között újra eltemették a közrend "meg nem nevezett" képviselői. Ez a tisztességtelen bûn büntetlen maradt, miután b (@ i'ore tli (@ (, App ottrt (@als Bukarestben egy botrányos per, ahol a liberális kormány és a rendõri apparátus rejtett és nyilvánvaló nyomását gyakorolták még a tárgyalóteremben is , az esküdtekről (köztük volt Dr. Gheorghiu, a Bukaresti Egyetem rektora, a zsűri elöljárója), Clumeti özvegyéről és az ügyvédekről.(Tr.) mindenben megvédett engem

Az 1920 óta zajló perek Jászvásárból érkeztek. Védelmemhez a hallgatók kérésére Mihail Mora is csatlakozott.
A tárgyalásom, mint általában, egy zsidó támadás volt, amely megpróbálta biztosítani meggyőződésemet, bármilyen csekély is - követelték az Adevarul ("Az igazság") zsidók -, hogy azt mondhassák, az általam vezetett mozgalom anarchikus, mert illegális eszközöket használ. a cselekvés.
Az Igazságügyi Minisztérium folyosói tele voltak zsidókkal, akik ide-oda szaladgáltak mindenféle közbenjárással.

A rugalmatlan és félelmet nem ismerő román
igazságszolgáltatás azonban felmentett. De az ügyész fellebbezett;
ezért továbbra is börtönben tartottak.
Ezúttal a zsidó hatalom nyomása és beavatkozása fokozódott.
Ismét a Fellebbviteli Bíróság elé kerültem. Praporgeseu ügyész, hogy a zsidók kedvében járjak, egy dobozba helyezett sikkasztókkal, lótolvajokkal és zsebtolvajokkal.
Három órán át, amíg az ügyeiket tárgyalták, több tucat zsidó ironikus és kihívó tekintetének tárgya voltam. Az én ügyem volt az utolsó, amelyet figyelembe vettek, és ahogy korábban, most is Mihail Mora és Nelu Lonescu védte őt. A fellebbezésben hozott ítélet új felmentő ítélet volt. Majdnem másfél hónap börtön után szabadultam. Hazamentem.

Mindezek után Nelu Ilonescuval, Garneatával, Motával és Ibraileanuval együtt teherautónkkal Sighetul Marmatiei felé indultam, hogy kiderítsem a két szörnyű nyomorúság csapdájába esett pap sorsát. Senki nem jött megnézni őket, még ételt sem hozott. Dumitrescu atya felesége beteg volt; két kisgyermeke volt. Háza kenyér, pénz, gyógyszer nélkül való ház volt; jótékonykodásból éltek. A keresztény papok sorsa, akik megesküdtek a kereszt, az egyház és népének védelmére! A másik tíz bebörtönzött parasztvezér sorsa is ugyanolyan rossz volt.

Kívülről a zsidók ujjongtak. Pénzt gyűjtöttek itthon és külföldön; a kormány pénzt adott Borsa "szerencsétlen zsidóinak", hogy új emeletes kőházakat építsenek maguknak, miközben a szegény román parasztok zabbal kevert fűrészporlisztből készült kenyeret ettek.

Én, aki akkor láttam ezt a román maraxnurest nyögni és vonaglani a halál kínjában, nem tehetek mást, mint hogy buzdítok minden politikust, minden oktatót, minden papot, minden egyetemista és középiskolás diákot és a humanitárius minden prédikátort – mindenkit, aki elítélni jön ide. politikai életünk – „Menjetek mindnyájan, és nézzétek Máramarost.
Nevezzen meg bárkit a

Machine Translated by Google

játékvezetőként, hogy elmondja nekünk, elviselhető-e, hogy Romániában olyasmi történhet a románokkal, mint ami Máramarosban történik."

Négy hónap elteltével a papokat átszállították a szatmárnémeti börtönbe, ahol tartották a pert, amelyben mintegy 50 parasztnő és férfi gyermekkel a karjában, valamint 20 zsidó vett részt.

Catuneanu professzor, Ion Mota, egy helyi ügyész és én alakítottuk a megvádolt románok védelmét. A 20 zsidót négy zsidó ügyvéd képviselte.

Nyolc napos eljárás után mindenkit felmentettek, mivel minden ellenük felhozott vád hamisnak bizonyult.

Machine Translated by Google

MIHAEL ARKAANGYAL LÉGIÓJÁNAK FELBONTÁSA

ÉS A VASŐR 1931. JANUÁR 11

Eközben Vaida urat a zsidó támadások nyomására elbocsátották a Belügyminisztériumból, helyére Mihalache úr lépett, aki – amint azt késve jelezte – tudatta, nem bánná, ha „erős kart” vetne ellenünk. .

Elérkezett ez a pillanat.

Az ifjú Dumitrescu-Zapada, akit Sighetben tartóztattak le, a zsidó sajtó hazugságaitól, támadásaitól, sértéseitől elkeseredetten, anélkül, hogy bárkinek egy szót sem kérdezett volna, megragadta a véletlenül talált revolvert, Bukarestbe ment, belépett az irodába. Socort, és leadott egy lövést.

De a revolver hibás volt; nem lehetett másodszor elsütni. Ez karácsony környékén történt. Egy éve nem töltöttem otthon egy hónapot sem.

Az ünnepeket a családommal akartam tölteni. Focsaniban készültem haza, amikor az újságokban olvastam, mi történt Bukarestben.

Azonnal beidéztek, hogy jelenjek meg Papadopol bíró előtt a Bíróságon.

Bebizonyosodott, hogy semmi közöm nem volt a lövöldözéshez. mehetnék tovább. Visszatértem Focsaniba, ahol Mihalache úr parancsára ok nélkül körülvettek a rendőrök Hristache Solomon otthonában, és nyolc napon át fogva tartottak, Mr.

Mihalache minisztertanácsi rendelettel feloszlatta a Vasgárdát és a Légiót.

Az egész központunkban kutatásokat végeztek; minden iratunkat lefoglalták; minden irodánk lepecsételt. Itthon Iasiban, meg Husiban is, még a párnáimat és a matracaimat is kifosztották. Ötödször is kifosztották a házamat, mindent elvittek, ami a mozgalommal kapcsolatos, még a legkisebb cédulákat is. Iratokat, leveleket, papírokat tartalmazó zacskókat foglaltak le otthonainkból és vittek el Bukarestbe. De mit találhattak otthonunkban, ami illegális vagy kompromittáló?

Fényes nappal dolgoztunk, és minden, amit mondanunk kellett, hangosan elhangzott. Erősen megvalljuk hitünket az egész világ előtt.

Január 9-én Focsani ügynökei Bukarestbe vittek, és ott 12 órás kihallgatás után letartóztattak és visszaküldtek Vacarestibe. A második napon a következő légiósokat hozták be azokból a megyékből, amelyekben a legaktívabbak voltunk: Baloldali, Cahulból; Banea, Jászvásárból; Stelescu, Galatiból; Amos Pop, Tordáról; Totu és Danila.

Ez egy újabb kemény ütés volt egy román szervezettől, amely nem tett semmi illegálisat, csak megpróbálta felvonni a szemöldökét a zsidó hidra ellen. Ennek a népnek az új kísérlete, hogy „fiatalságán, rabszolgaságán keresztül feltámadjon, egy román belügyminiszter csapásai alá került, a zsidók egyöntetű tapsa mellett itthon és külföldön egyaránt.

Ezúttal is könyörtelenül elszabadult a düh, hogy elpusztítson bennünket.

Semmilyen eszközt nem kíméltek megsemmisítésünkre; gyalázat nélkül. És nem voltunk vétkesek semmiben.

A zsidó újságok, amelyekben erőszakosan támadtak bennünket, kigúnyoltak minket és az igazságot, a börtönben jutottak el hozzánk, és nem tehettünk semmit, nem tudtunk reagálni.

Karba tett kézzel, a börtön négy fala között néztük, ahogy sértegetések és mindenféle vádaskodások zúdulnak ránk. elég egy példát említeni, amely megmutatja az akkori zsidó sajtó hírhedtségének mértékét abból a sok kísérletből,

amelyet azzal a szándékkal kíséreltek meg, hogy a közvéleményt ellenünk fordítsák elítélésünk kikényszerítésére.

Felhívom az olvasó figyelmét, hogy soha nem terveztem, nem írtam, nem írtam alá ilyen megbízást. ilyen hamis *** - Ez dokumentumok alapján, nevezetesen egy levél alapján, amelyet Corneliu Z. Codreanu állítólag Adolf Hitlernek írt, hogy a katonai bírák - az érdekelt személyek szolgai eszközeiként - később tíz év kényszermunkára ítélték a Vasgárda vezetőjét. "a hazaárulás és a társadalmi forradalomra való felbujtás bűne".

Ezt a Siguranta által "felfedezett" levelet, amelyben Codreanu Adolf Hitler segítségét kérte a "társadalmi forradalom" támogatásához, Corneliu Z. Codreanu kategorikusan hamisnak nyilvánította mind az előzetes döntésben, mind a bíróságon. Nemcsak a szükséges kézírás-szakértő és a védőtanúk véleményét tagadták meg tőle, hanem azzal az ürüggyel, hogy az ügy nyilvános vitája sértené az "állami felsőbbrendű érdekeket", az ezzel kapcsolatos folyamat zártság mögött zajlott. ajtók kivonulni Codreanu, hírhedten megvádolt, a lehetőség .... ???????

Machine Translated by Google

Az igazság az, hogy ennek az aljas színrevitelnek meg kellett indokolnia a tíz év kemény munka és a börtönbüntetés kiszabását.

az ártatlan Codreanu meggyilkolásának előkészítő szakaszában volt, amelyet őfelsége, Románia Kin Carol 11 tervezett előre, őfelsége kormányának parancsára az rdglit 1938. november 29. és 30. között. (Tr.)

Egy szó sem tartozik rám. Teljesen a zsidók találták ki.

Itt teljes egészében reprodukálom a Dimineatában ("The Morning") nyomtatott aljas hazugságot, amelyet később más újságok is lemásoltak és kommentáltak: AN EDIFICATION

DOKUMENTUM A „Mihály arkangyal” szervezet
céljait és eszközeit tekintve abban a helyzetben vagyunk, hogy közzé tudjunk tenni egy szenzációs dokumentumot, amelyet a Jászvásári Légió bocsátott ki.

Az ügy az Arkangyal légió által Campul-Lungnak és Ludosul Mare-nak küldött körlevelére vonatkozik. Michael' Moldova fővárosában:

A Iasi „Mihály arkangyal” légió központja (Rapa
Galbena) Az
Keresztény
művelődési
ház 245/930 példány ad circulandum Küldje el
válaszát Corneliu Zelea
Codreanu 20 Florilor St., Iasi - kódban -

Második zászlóalj,
Campul-Lung
harmadik zászlóalj, Ludosul de
Mures Megtiszteltetés számunkra, hogy felhívjuk a figyelmet
a következőkre: A polgári és katonai hatóságok azonban lazítottak éberségükön, mert beavatkoztunk néhány magas rangú tisztviselővel – mindketten a Belügyminisztériumban. mint a... (itt egy másik magas rangú személy, NR is említésre kerül) - meg kell
ragadnunk ezt az alkalmat, hogy megduplázzuk propaganda- és érdekérvényesítő erőfeszítéseinket, mert ez a kedvező helyzet egy napon megfordulhat. Következésképpen további habozás vagy időveszteség nélkül tegye a következőket:

1. Készítsen listát az összes fogadalmat tevő légiósról, társaságok és szakaszok szerint. Ezeknek a listáknak védelmi célokat kell szolgálniuk a nemzeti és a világ véleménye előtt, ez év november 1-jéig eljuttatják a Légióhoz, hogy régiónként egészítsék ki.

2. A második zászlóalj a Campul-Lungba hívja a fontos vezetőket: Robotát, Popescut, Serbant, Despát, valamint teljes titokban Nubert de Vatra-Domei biztost és a Poiana Stampii csendőri poszt vezetőjét, Paduraru Gheorghe-t. Tájékoztatnod kell őket, hogy a Légió úgy döntött, hogy megváltoztatja a cselekvési tervet.
Ezentúl teljes titokban fogunk összeesküvően dolgozni; többé nem szabad nyilvános gyűléseket tartani, propagandát folytatni, fel kell venni a kapcsolatot minden légiással, aki a fészek vezére, utasítva őket a parasztok közti lázadás jelenlegi állapotának fenntartására.

A döntő csapást idén ősszel érik, Myroneseu kormányváltása alkalmából.
3. A Harmadik zászlóalj behívja Matei professzort, Moga Victort, Moga Tanase-t és Grindeni szakaszfőnökét – Ureából pedig csak a moldovai kereskedőt kell megidézned. Titokban fel kell hívnia a gend'arme oktatót, Sgt. Constantin dos Ludos post tájékoztatja őket... (mint a második zászlóaljnál).

4. Az ifjú légiósokat hetente kétszer vigye el testmozgásra - a falu legelőjére vagy máshová - felkészítve, nemes célunkat ismertetve, bátorítva őket.

5. A Harmadik Zászlóalj vezérkari főnökének a lehető leggyorsabban be kell fejeznie azt a küldetést, amellyel szóban és a 7/1930. sz. titkos parancs alapján megbízták; ha a küldött dinamit mennyisége nem elegendő, többet kell követelnie az illető egyéntől.

Machine Translated by Google

6. A fentieket levélben is közölnie kell Dr. Iosif Ghizdaruval Segesvárról, és részletes jelentést kell küldenie a ludosi tevékenységről. Egy negyedik zászlóalj jön létre Segesváron Dr. Ghizdaru parancsnoksága alatt. Ezt a parancsot az elolvasása után azonnal el kell égetni. Legyen óvatos, zsidó kémek hada a nyomunkban van; ne beszélj senkivel és ne láss senkit, aki nem mutatja fel az aláírásomat.

Bátorság; éljen a Légió és Istennel előre!
Jászvásár, 1930. október 7

légió parancsnoka

(SS) Corneliu Zelea-Codregnu
a vezérkari főnök és

titkár (ss) Garneata

„E körlevélből nyilvánvaló, hogy a „Mihály arkangyal” légió bizonyos számú köztisztviselő által támogatott bűncselekményeket készített elő.
Bár későn, a hatóságok kötelessége minden olyan köztisztviselő azonosítása, akik a „Mihály Arkangyal” Légió e bűncselekményének szolgálatába álltak, és a legszigorúbb büntetést alkalmazzák.

LEFOGADÁSI GARANCIA

Rájöttem, hogy a helyzet nehéz; szervezetünk feloszlott, székházunk lakattal, mindenhol átkutatják. A zsidók tiltakozásától teljesen megdöbbent és a minket ért vádaktól elképedt közvélemény hajlamos volt mindezt a gyűlöletkeltő összeesküvést valósnak tekinteni. Ráadásul a börtönben nyomorúságban éltünk, hidegben, nedvességben, levegő és fény hiányában, takaró hiányában. Csak a mi kitartó beavatkozásunknak köszönhető, hogy kaptunk egy kis szalmát a matracok kitöltésére és néhány szőnyeget, hogy elfedje a falak nedvességét.

1931-et a börtönben kezdtük a zsidó hazugságok, sértések és ütések esője alatt.
Ezúttal is elvittem új börtöntársaimat, akik megosztották velem ezt a tárgyalást, hogy megnézzék az ikont és mindazokat a helyeket, amelyek tele voltak számomra emlékekkel.

Természetesen számukra is nehéz volt a helyzet. De csak maguknak kellett felelniük, és ez a felelősség sokkal kisebb volt. Az ellenség, akit szét kellett szakítani és el kellett pusztítani, én voltam. Éreztem, hogy újra sötét felhők képződnek a fejünk felett, hogy ismét egy ellenséges világ ereszkedik le ránk, még nagyobb elszántsággal, hogy megsemmisítsen.

Mindezen pokoli machinációk és gigantikus támadások közepette az egyetlen támasz Istenben volt. Minden pénteken elkezdtük a böjtöt, teljes böjtöt; és minden éjfélkor elolvassa Szűz Mária akatistáját. Kívül a fővárosi légiósok, élükön Andrei Ionescu, Ion Belgea, Iordache, Doru Belimace, Victor Chiruiescu, Cotiga, Horia Sima, Nicolae Petraseu, Iancu Caranica, Virgil Radulescu, Sandu Valeriu, mindent megtettek a közvélemény felvilágosítása érdekében. megtévesztette a Sarindar St. sajtója.

Ugyanakkor az odaadó és félelmet nem ismerő Fanica Anastasescu – aki mindig mellettem volt minden megpróbáltatásban, amin keresztül kellett mennem – igyekezett javítani anyagi helyzetünkön a börtönben.

Íme, az ellenem irányuló vád a SZ. ELFOGADÁSI FORRÁSBAN. 194

„... mivel a Corneliu Zelea Codreanu, Iasi 31 éves ügyésze ellen indított büntetőeljárás arra figyelmeztetett, hogy az Alkotmány által meghatározott államforma ellen irányuló cselekményt követett el, és az alkotmány által meghatározott államforma ellen irányuló fellépést követett el, és elbírálta, közbiztonsági veszélyt jelenthetett volna a „Mihály arkangyal légiója” „Gárda

Machine Translated by Google

Ferro'-t, azzal a céllal, hogy egy olyan diktatórikus rezsimet hozzon létre, amelyet az általa kívánt pillanatban erőszakos eszközökkel kellett volna bevezetni, amelyre támogatóit kvázi katonai gyakorlatokkal, parancsokkal, utasításokkal és beszédekkel készültek és bujkálták. például kiadványok, plakátok, jelvények, szervezett vagy nyilvános találkozók során elhangzott beszédek révén; „Tekintettel arra, hogy ezt a törvényt a Ptk. A törvény 11. cikkének (2) bekezdése egyes új közrend elleni bűncselekmények

visszaszorításáról, hat hónaptól öt évig terjedő szabadságvesztéssel és 10 000-től 100 000 lejig terjedő pénzbírsággal, valamint az állampolgári jogok elvesztésével büntetendő; Míg az elvégzett vizsgálat alapján súlyos vádak és súlyos bűnösségre utaló jelek

eredmény Corneliu Zelea Codreanu ellen; és megakadályozni, hogy az idézett személyek kommunikáljanak a kihallgatandó informátorokkal és tanúkkal; valamint a közbiztonság érdekében; az ügy előkészítése szempontjából fontos, hogy a vádlottat további intézkedésig letartóztatásba helyezzék; „Miután meghallgatta Al ügyész megállapításait. Procop Dumitrescu és a büntetőeljárás 93. cikke rendelkezéseinek megfelelően; Ezen okokból kifolyólag: Megbízunk minden olyan állami erőügynököt, aki a

a törvényt, letartóztatják és börtönbe zárják Vacaresti börtönben – mondta Corneliu Zelea Codreanu...

Adva az irodánkban ma, 1931. január 30-án. "Stefan Mibaescu
nyomozóbíró." (10-193 1. sz. dosszié)

AZ ÍTÉLET

1931. FEBRUÁR 27., PÉNTEK

A feljelentések zápora 57 napon át megszakítás nélkül folytatódott, és naponta több millió újságban terjesztették városokban és nagyvárosokban. Esélyünk sem volt válaszolni. Sehonnan nincs reménysugár, senkinek sem volt lehetősége a védelmünkre állni, és feljelenteni a zsidó összeesküvést, hogy elítéljük és eltemetjük, és mozgalmunkat. Láttuk, hogyan hívták a hatóságok, az ügyészek, a Siguranta és ez az úr Mihalache belügyminisztert, aki - bár az általuk végzett vizsgálatokból mindenki tudta, hogy nem vagyunk vétkesek; hogy nem találtak lőszert, fegyvert, dinamit lerakódásokat stb. - továbbra is kitartott hírhedt hozzáállása mellett, prédát hagyva a zsidóknak, hogy gúnyolódjanak és kigúnyoljanak néhány bebörtönzött, védekezni képtelen férfit. Mivel az állambiztonságról volt szó, elemi kötelességüket a közvélemény megnyugtatásában kellett volna teljesíteniük azzal, hogy nyilatkozatot adtak ki, amely tagadja a hadianyag-ládák felfedezését, az ország a polgárháború szélén állt stb.

Ilyen kedvezőtlen körülmények között tűzték ki tárgyalásunk időpontját február 27-re, péntekre. A védők egy része tanácsosnak tartotta indítványozni a tárgyalás elnapolását, tekintettel a hektikus környezetre; hogy addig is megidézzük a tanúbiztonsági egységek tisztjeit, hogy eskü alatt kényszerítsük őket az igazmondásra.

Elutasítottuk ezt a javaslatot; tanúk nélkül mennénk a tárgyalásra.
Buicliu tanácsos elnökölt, segítette G. Solomonescti és I. Costin bírák; a promóter Procop Dumitrescu volt. Megvédett minket Nolica Antonescu professzor; ügyvédek: Mihail Mora, Nelu Ionescu, Vasiliu-Cluj, Mota, Carneata, Corneliu Georgescu, ibraileanu. A közvélemény és a bírók is arra számítottak, hogy bizonyítékokat találnak ellenünk: bombákat, lőszerlerakóhelyeket, dinamitot, fegyvereket.

De semmi, semmi sem került elő bizonyítékként. Fél órával a vallomásunk befejezése után az egész hírhedt bohózat összeomlott. Végül meg tudtunk beszélni, telve azzal a felháborodással, amely két hónapja óráról órára épült bennünk. A hazugságok minden áradata megtört az igazsággal szemben. Minden lánc, amellyel megláncoltak minket, szétesett: a miénk

Machine Translated by Google

ügyvédek zseniálisan megvédtek minket. Bár a tárgyalás a második napon folytatódott, az ítélethirdetés több napot csúszott.

Az ítélethirdetésre kitűzött időpontban ismét a Bíróság elé vittek bennünket. Felolvasták nekünk az egyhangú felmentő ítéletet (800. sz. büntetőítélet).

Íme a felmentő ítélet feltételei, részletezve az alapján tett intézkedéseket „Mihály arkangyal légióját”, amely már feloszlott, törvény elé állították:

„Mivel a legfőbb ügyészi vizsgálat azt eredményezi, hogy a dossziéban a légiós támogatókat csak bizonyos személyek közül toborozták: parasztok, diákok és középiskolás fiatalok; hogy például a dosszié légionáriusok vagy „fehér keselyűk” fészkeiről beszél; próbaidőszakról, fogadalomról vagy esküről beszél, öt alaptörvényről, amelyek közül az egyik a titoktartás törvénye; hogy a Légió katonailag szervezett egyenruhával, nadrággal, sállal, testnevelési programokkal és hadgyakorlatokkal, jelzőgyakorlatokkal és morzekóddal stb., még nem

Megállapítást nyert, hogy a toborzók és hadkötelesek az Alkotmányban meghatározott mindenkori államforma elleni fellépést, illetve az állambiztonságot veszélyeztető cselekményt folytattak. Az, hogy egy ilyen szervezetbe való belépés puszta ténye nem értelmezhető szabálysértésként, még akkor sem, ha valaki felfogása szerint ilyen veszélynek tekinthető.

Amíg ugyanis a szervezet nem volt okkult, a közigazgatási hatóságok beavatkozhattak annak leállítására vagy feloszlatására. Még ha feltételezzük is, hogy a szervezet a fasiszta rendszert utólag lemásolta, akkor sem vonható felelősségre tagjai a törvényszöveg által kiszabott büntetésért, amely alapján a vádlott. bíróság elé állították; mert formájától függetlenül egy szervezet statikus állapotában nem jelent veszélyt az állam biztonságára; legfeljebb megelőző intézkedésekkel kapcsolatos aggodalmak tárgyát képezhetik a közigazgatási hatóságok részéről, de nem olyan elnyomó intézkedéseknek, amelyek csak akkor lépnek fel, ha egy ilyen szervezet valamilyen intézkedést kezdeményez (kivéve olyan eseteket, mint amikor a törvény kifejezetten tiltja ennek formáját). szervezet) .

Az sem mondható el, hogy csak azért, mert több légiós is átment falvakon. a hívek felkutatása, a nép szerveződésének tanácsa, a légiós mozgalomba vetett bizalom stb. érdekében bizonyítható, hogy az állam biztonságát akarták veszélyeztetni - a propaganda az állambiztonság kialakításának és feltöltésének eszköze. egy ehhez hasonló politikai szervezet káderei; illetve, hogy a középiskolások úgynevezett fészkeinek – magán a szervezeten kívüli formációinak – kialakulása jelentett bármilyen veszélyt az állam biztonságára, ha figyelembe vesszük, hogy a szervezet programja a nemzeti lelkiismeret ébredését is elismerte a testi, ill. iskolai programmal összeegyeztethető erkölcsi nevelés, feltéve, hogy nincs túlzott izgalom.

Tekintettel arra, hogy az alperes nem tehető felelőssé azért, hogy tettével a jelenlegi államforma megváltoztatására törekedett - hiszen az iratanyagból az ügyészség képviselője által sem cáfolt tényt - nyilvánvaló, hogy mindkét vádlott Corneliu Z. . Codreanu és a többiek, valamint a szervezet összes tagja azt hirdette, hogy erős kormányra van szükség a parazita politikai pártok helyére, és elismerték azt a kedves tekintélyt, amelyről minden tisztelettel beszéltek, és amelynek munkatársai - kiáltványaikról tanúskodnak - azzá akartak válni.

„Sőt, miközben az államfővel való együttműködésről beszélünk, nem beszélhetünk egy olyan államforma megdöntéséről, amelyet a szuverén nem szentesített....

„mivel ezen megfontolásokból az a felforgató cselekmény (amely valójában semmilyen szempontból nem bizonyult felforgatónak), amellyel a vádlottakat vádolják

Machine Translated by Google

pontjában foglaltak hatálya alá nem tartozik. 11

„Tekintettel arra, hogy az a felvonulás, amelyet a szervezet tervezett Besszarábiába, nem valósult meg; hogy nem történt volna meg, ha a hatóságok nem járultak volna hozzá – a beleegyezés, amelyet a vádlott valóban megkapott, de később visszavonta; a körülmények, ez felesleges visszatartani a vádlottak azon állításait, amelyek szerint egyrészt a légiósok ellenállását
akarták próbára tenni, másrészt az idegen elemek által áthatolt lakosság nemzettudatát akarták felébreszteni...

"Mivel azt is állították, hogy a vádlott valamennyi cselekményét a hátterének fényében kell mérlegelni...

„Amíg nem állapítható meg az a tény, hogy a vádlottat miért állították bíróság elé, addig Corneliu Zelea Codreanu, Danila stb. cselekményei nem határozzák meg a bűnösség mértékét, mert az előzmények a bűnösség mértékének megállapításában érdekeltek. a büntetés és nem az ítélet kikényszerítése...

"Ebben az esetben a vádlottak ártatlanok az ellenük felhozott vádakban, és ennek megfelelően fel kell őket menteni."

Boldogan tértünk vissza a börtönbe, hogy összepakoljuk a csomagjainkat, és várjuk a szabadulási parancsot.
Elvárjuk; este 8 óra érkezett, 91 10, 11, óra; minden lépésre ugráltunk, amit kint hallottunk az udvaron. Végül még bepakolva mentünk aludni.

Másnap ismét vártunk. Csak a harmadik napon tudtuk meg, hogy az ügyész fellebbezett, ezért a fellebbezés elbírálásáig börtönben kell maradnunk.

A napok ismét lassan múlni kezdtek.

Az új időpontot 1931. március 27-re, péntekre tűzték ki a Fellebbviteli Bíróságon. A napok egyre lassabban teltek. Végül kisteherautóval elvittek minket a Bíróság épületébe, a Fellebbviteli Bíróság 11. részlegébe, Ernest Ceaur Aslan úr elnökletével. Ugyanezek a védők teljesítették kötelességüket, hogy sikeresen leküzdjék Gica Ionescu ügyész tézisét, aki a vádat gyűlöletkitörésekkel és sértésekkel keverte. Az ítélethirdetést több nappal elhalasztották. Vissza Vacarestibe, ahol várunk. Emlékeztek rá, egy új felmentő ítéletről értesültünk, egyhangúlag. 87 nap börtön után végre kiengedtek minket, mert nem találtak bűnösnek. Kíváncsi voltam, vajon ki büntetné meg ellenzőinket?

– kérdeztem magamtól – ki fogja megbosszulni mindazt az igazságtalanságot, csapást és szenvedést, amit elszenvedtünk?

De az ügyész még magasabbra, a Legfelsőbb Bíróság elé vitte az ügyet.
Később, amikor az ügyet tárgyalásra bocsátották, ez a bíróság is egyhangúlag helybenhagyta az alsóbb fokú bíróságok felmentő ítéletét. Itt álltunk, két határozattal: az egyik, Mihalache úr, amellyel feloszlatták "Mihály arkangyal légióját" és a "vasgárdát", mint a román állam létére veszélyes felforgató szervezetet; a másik, a teljes román jogrendszeré, a Bíróságé, a Fellebbviteli Bíróságé és a Legfelsőbb Fellebbviteli Bíróságé, amelyek egyhangúlag ártatlannak nyilvánították ezeket a fiatalokat, és a Légió és a Gárda nem jelent veszélyt a közrendre vagy az állambiztonságra. Székhelyünk mindezek ellenére lakatban maradt.

Az ismét legyőzött zsidóság elrejtőzött, az árnyékban más hazugságokat, más támadásokat, más gyalázatokat készített elő. Ó, Uram! Ó, Uram! Hogy lehet, hogy ez a nép nem látja, hogy mi, gyermekeik áldozatai vagyunk az ellenség egymás után zúduló ütéseinek?

Ó, Uram! Ó, Uram! Mikor fog felébredni és megérteni a nagy vihart és az ellene irányuló összeesküvést oly sok gyűlölettel, amely elhatározta, hogy elkábítja és megöli?

Machine Translated by Google

A LÉGIÓS MOZGALOM AZ ELSŐ VÁLASZTÁSON 1931. JÚNIUS

Áprilisban megbukott a nemzeti-paraszti közigazgatás. A Lorga-Argetoianu kormány került hatalomra.

Mivel a Légiót feloszlatták, mozgalmamat a központi választási bizottságnál Corneliu Z. Codreanu Csoport néven regisztráltam, választási jelképül a vasrácsot választva:

De az új megnevezés, ahogy az várható volt, nem fogott meg. Az emberek, a sajtó, az ellenség, a kormány továbbra is "Vasgárdának" nevezte. Részt kellett vennünk a választásokon, nehogy azzal vádolják, hogy különbözünk a többi embertől, vagy hogy nem élvezzük a legális csatornákat.
Június 1-je volt a választás napja. Nagy anyagi ráfordítással, kölcsönök segítségével sikerült megyei jelöltlistákat iktatni.

A kampány elkezdődött. Részünkről a legszebb és legkényesebb kampány.
Abban a két megyében, ahol bejelentették a hadügyminiszteri és az ország miniszterelnök-jelöltségét, nem készítettünk listát; így a néhány megye közül, amelyek megvalósításával számolhattunk, kettőt, Focsánit és Radautit kellett elhagynunk.

Továbbá a kormány, a helyi hatóságok és fegyvereseik továbbra is támadtak minket.
A propagandánk leállt; a végén még a szavazataink egy részét is ellopták az urnából. Ennek ellenére kemény küzdelem után 34 000 szavazatot szereztünk. Cahul közel 5000 szavazattal az első helyen végzett; majd Torda 4000-rel; Covurlui három részlegével, Beresti, Ganesti, Oancea, közel 4000 fővel; Ismail 6000-rel; stb. 1929. december 15-től, amikor az első beresti gyűlésen részt vettem, egészen mostanáig, 1931 júniusáig, folyamatos harcban és börtönben voltam; Nem hiszem, hogy két hónapot töltöttem otthon, ha összeadnám az ottani rövid megállókat.

A NEAMT-KAMPÁNY, 1931. AUGUSZTUS 31

Húsz nappal a választások után megtudtam, hogy Neamt megyében egy parlamenti helyet megüresedett.

Miután megvizsgáltam a helyzetet, úgy döntöttem, hogy csatlakozom a csatához. Ebben a megyében mindössze 1200 szavazatunk volt az előző választásokon. Ezúttal a liberálisok, az avereszkaiakkal és a georgistákkal közös frontot alkotó nemzeti parasztok * jelentkeztekerre a megüresedett helyre.

A sajtó különös értelmet kívánt adni ennek a választásnak, mert a csata hevesnek ígérkezett, és annak végeredménye a hatalom utódlását jelzi.
Az erők összpontosultak, az emberek még jóslatokat is megkockáztattak. Egyesek a liberálisoknak, mások a nemzeti parasztoknak adtak győzelmet. A csata kellős közepén néhányan fogadásokat tettek.

Természetesen senki sem beszélt rólunk. Senki sem álmodott arról, hogy a győzelmünkre fogadjon.
Július 25-én benyújtottam mozgósítási kérelmemet. De kimerültek voltunk. Még a listánk regisztrációs díjának kifizetésére sem volt pénzünk. Erről és a választási szórólapok nyomtatásának költségeiről a lesanu család gondoskodott.

Július 30-án 1 Piatra-Neamtban várta fegyvereseink érkezését. Mindenki úgy jött, ahogy tudott, gyalog, vonattal, vagonnal. Ekkor szálltak be komolyabban a csatába a Keresztes Testvériségben megalakult elemek, amelyek veterán légiósok parancsnoksága alatt alkottak csapatokat.

Minden csapatot egy bizonyos szektorhoz rendeltem. Összesen 100 fegyveresünk volt.
Gyalog indultak el, határtalan hittel, bár nem ismertek senkit, sem mit esznek, hol alszanak onnantól kezdve. Isten gondoskodna róluk; és a szükség megtanítaná őket.

* A „georgisták” annak a pártnak a tagjai voltak, amelyet Bratianu György, Ion Bratianu fia alapított – apja, a Liberális Párt feje halála után –, amelyet „Nemzeti Liberális Pártnak” nevezett. (Tr.)

Machine Translated by Google

Brosteni csapata Banicából, Matei professzorból és Cosmából állt, akikhez később Campul-Lungból csatlakoztak; Rapciuni számára Tocu csapata volt; Békásnak, Cranganunak; Targul-Neamt esetében Victor Silaghi, jorjoaia, Stelescu; Baltatesti, Banea, Ventonic, lfrim, Mihail David; Roznov esetében Popovici; Buhusiba, Paduraruba a Romascanu családdal, Hristache Solomonnal és Blanaru mérnökkel; Cracaoani, Doru Belimace és Ratoiu esetében; Razboeninek, Valeriu Stefanescunak, a Mihai Craciun családnak és Stelian Teodorescunak. Ezen kívül Ion Z. Codreanu professzor találkozókat tartott a megye különböző részein.

Voltak itt-ott légiós fészkek is, amelyeket llerghelegiu, Tarata, Platon, Loghin, David, Nuta, Mihai Bicleanu, Ungureanu, Olaru V. Ambrozie, Macovei stb.

Ezek a legénységek napszámosként dolgoztak a farmokon, hogy megszerezzék a tartásukat.
Hamarosan megszerették magukat a parasztokkal. A Nemzeti Parasztok sok megrakott szekéren érkeztek a megyébe. Hét volt kabinettag érkezett a megyébe, hogy az ő nevében kampányoljon. Ugyanígy nagy számban jöttek a liberálisok. az összes társadalmi kategória közül a pap értette a legkevésbé. egy olyan országban, ahol a templomtornyokon keresztek dőltek politikusok, ateisták és ékszerészek uralma alá, egy csatában, ahol csak mi jöttünk a kereszt nevében – a pogány szörnyeteg előtt kitárult mellünk – vagy a megyei papok, három-négy kivételével az USA ellen voltak.

Az elmúlt héten meg kellett szerveznem a haderőimet, hogy felkészüljek a végső csatára.
Most hat erős és tíz gyenge szektorunk volt. A csapatvezetőimmel ezt megbeszélve úgy vélekedtek, hogy mivel hat erős szektorunk van, a tíz gyenge szektorba áthelyezhetjük csapatainkat, hogy megerősítsük őket.
Azt hittem, ez egy rossz vélemény, ami a csata elvesztéséhez vezethet. Pontosan az ellenkező irányba haladtam, több erőt összpontosítva az erősségeinkre, és másoknak csak kis ostromegységeket hagytam.

Ellenfeleink elkövették azt a hibát, amelyet elkerültem; azokra a pontokra koncentrálták erőfeszítéseiket, ahol a legerősebbek voltunk. Hogy mi a legerősebb pontjainkon, ők pedig a leggyengébbeinken harcoljunk.

Megsemmisítették őket. Mind a hat szektorban 1000 szavazatot kaptam, míg náluk legfeljebb 200-300. Ugyanakkor a legerősebb, nem megfelelő védekezéssel maradt szektoraikat felezték csapataink.

A szavazás napján, nagyon korán indulva, Totu kíséretében egy erős autóban, a 16 szavazóhelyiségből 15-öt bejártam. Aznap este 12 órakor megtudtuk a választás eredményét, a paraszti tömegek és a légióscsapatok nagy lelkesedésében, a politikusok és a zsidók leírhatatlan depressziójában. A gárda: 11 300 szavazat; liberálisok, 7000; Nemzeti parasztok averescanekkel, köztük 6000; a többi, még kevésbé.

És így az első csatánkban, nyílt terepen a politikusok egyesült erői ellen, a légiósok bár csekély létszámmal, és összehasonlíthatatlanul kisebb eszközökkel a rendelkezésükre álltak, sikerült győzelmet aratniuk, pánikot terjesztve minden ellenfelünk között.

Machine Translated by Google

DEMOKRÁCIA A NEMZET ELLEN

ÉSZREVÉTELEK A DEMOKRÁCIA KONTRA NEMZETRŐL

A PARLAMENTBEN

E választás eredményeként bekerültem a Parlamentbe; Egyedül voltam az ellenséges világ közepén. Hiányzott belőlem ennek a parlamenti életnek a tapasztalata és a demokratikus szónoklás tehetsége, tele üres frazeológiával, de nagyképű, briliáns, tükrös gesztusokkal és nagy adag pimaszsággal. Isten nem tulajdonította nekem azokat a tulajdonságokat, amelyek segítenek valakinek a sikerben, önmaguk felemelkedésében – talán azért, hogy ne legyen kísértés a politikai ranglétrán.

Amíg a parlamentben voltam, soha nem sértettem meg az illendőség és a nálam idősebbek tiszteletének törvényeit, akár a legnagyobb ellenségeim. Nem csúfoltam, átkoztam, nevettem vagy megbántottam senkit, ami azt jelentette, hogy nem lehetek részese ennek az életnek. Elszigetelődtem, nem csak egymás ellen voltam, hanem teljesen elszigetelve ettől a fajta élettől.

Egyik este, elég későn, amikor a tanácskozás a végéhez közeledett, és a padok már majdnem üresek voltak, átengedte nekem a szót. Megpróbáltam megmutatni, hogy hazánkat megszállták a zsidók; ahol a legnagyobb az invázió, ott a legborzasztóbb az emberi nyomor: Mammuresiben a zsidó lét kezdete földünkön,

Machine Translated by Google

előrevetítette a románok halálát; hogy számuk növekedésével mi meghalunk; hogy végül a román nemzet vezetői, a demokrácia és a politikai pártok századának emberei elárulták népüket ebben a küzdelemben, és a nagy nemzeti vagy nemzetközi pénzügyek szolgálatába állították magukat.

Megmutattam, hogy a Marmorosch Blank Bank portfóliójában, az összeesküvés és korrupció zsidó fészkében sok olyan politikus van, akinek az a bank pénzt "kölcsönadott"; Brandsch helyettes államtitkár úr 11 ezer lej; Banca Taraneasca, Mr.
Davilia, 4 677 000 lej; Lunian úr 407 000 lej; Madgearu úr 401 000 lej; Filipescu úr 1 265 000 lej; Raducanu úr 3 450 000 lej; A Raducanu Bank 10 000 000 lej; Úr.
Pangal (a romániai skót rítusú szabadkőművesség vezetője) 3 800 000 lej; Titulescu 19 000 000 lej – mindannyian a román közélet vezetői.

– Ezeken kívül van még sok más is, de nem tudtam a kezembe venni a listájukat.
Valaki félbeszakított, mondván: "Ez
kölcsönpénz, vissza fogják fizetni."
Azt válaszoltam: "Ezt visszaadják-e vagy sem, nem tudom. De egyet elárulok: ha valaki ilyen anyagi forrásból vesz fel kölcsönt, akkor hatalomra kerülésekor kötelessége, hogy kielégítse, ill. még 'ha nincs hatalmon, támogassa', de semmi esetre se, hogy leleplezzük Amikor leleplezendő.
"

Utána elolvastam egy listát, amelyből a tagadás minden lehetőségét kizárva megmutattam, hogy a háború óta a román államtól a demokrácia, a „nép” legtisztességesebb és legtökéletesebb kormányzási formája alatt mintegy 50 milliárd lejt csaltak el. ! A „demokrácia” vezetése, amelynek alapgondolata a nép állandó ellenőrzése „a néptől, a nagy irányítótól a kormányzás 15 éve alatt mesés, 50 milliárd lej összeget raboltak el.

Ezután több kritikai megjegyzést tettem a demokráciával kapcsolatban.
Végül hét követelést fogalmaztam meg: 1.
Követeljük a halálbüntetés bevezetését a közpénzek csaló kezelői számára. Ezen a ponton megszakított Ispir úr, a Hittudományi Kar professzora: „Mr.
Codreanu, kereszténynek
tartod magad, a keresztény eszmék terjesztőjének.
Emlékeztetlek arra, hogy az általad felhozott gondolat nem keresztény."
Azt
válaszoltam: „Professzor úr, amikor a hazám és a tolvaj halála között kell választani, jobban szeretem a tolvaj halálát, és jobb kereszténynek tartom magam, ha nem engedem, hogy a tolvaj tönkretegye az országomat és elpusztítsa. . "
Követeljük azok kivizsgálását és vagyonának elkobzását, akik kivéreztették szegény országunkat.

3. Követeljük, hogy állítsák bíróság elé mindazokat a politikusokat, akik bűnösnek bizonyulhatnak országunk érdekeit sértő, rossz magánspekulációt vagy bármilyen más divatot támogató vádakban.

4. Követeljük, hogy a jövőben a politikusokat zárják ki a különböző bankok és pénzügyi társaságok igazgatótanácsaiból.
5. Követeljük azoknak a kíméletlen kizsákmányolóknak a kiűzését a határról, akik azért jöttek ide, hogy földünkből kicsapják a gazdagságot és kizsákmányolják kezeink munkáját.

6. Követeljük, hogy Románia területét a Román Nemzet elidegeníthetetlen és visszavonhatatlan tulajdonává nyilvánítsák.
7. Követeljük, hogy minden kampányügynököt küldjenek munkára, és egyetlen parancsnokságot hozzanak létre, amely egy szívvel és egy elmével inspirálja az egész román nemzetet.

Ezek voltak az első erőfeszítések több, általam legsürgősebbnek tartott politikai intézkedés nyilvános megfogalmazására. Nem valami elhúzódó gondolkodás vagy ideológiai keresés eredménye, hanem annak a pillanatnyi elmélkedésnek az eredménye, hogy mire volt szüksége a román népnek akkor, késedelem nélkül.

Machine Translated by Google

Hat hónappal később számos nagyon népszerű mozgalom alakult ki, amelyeknek három kiindulópontja szerepelt a programjukban: 1.
A halálbüntetés, 2. A vagyon vizsgálata és 3. A politikusok igazgatótanácsi tagságba kerülésének megakadályozása – ami arra késztette a többieket. szükségesnek is tartaná őket.

TÖBB ÉSZREVÉTEL A DEMOKRÁCIÁRÓL

A következő oldalakon a mindennapi tapasztalataimból származó következtetéseket szeretnék úgy bemutatni, hogy azokat minden fiatal légiós vagy munkás megértse. Ruhában élünk, a demokrácia formáiban. Vajon jók? Még nem tudjuk. De egyet látunk: pontosan tudjuk, hogy a legnagyobb és legcivilizáltabb európai nemzetek egy része megszabadult ezektől a ruháktól, és újakat vett fel. Azért hagyták el őket, mert jók voltak?

Más nemzetek is mindent megtesznek, hogy kiküszöböljék és megváltoztassák őket. Miért? Minden nemzet megőrült? Hogy csak a román politikusok maradtak a világ legbölcsebb emberei? Ezt nem hiszem el. Természetesen annak, aki megváltoztatta őket, vagy aki meg akarja tenni, annak megvan a maga oka.

De miért törődnénk valaki más indokaival? Foglalkozzunk inkább azokkal az okokkal, amelyek miatt minket, románokat levetnénk a demokrácia ruhájáról.
Ha nincs okunk elutasítani őket, ha megfelelnek nekünk, meg kell őriznünk őket, még akkor is, ha egész Európa elutasítja őket. Viszont nekünk sem jók, mert: 1.
A demokrácia
megtöri a román nép egységét, pártokra bontja, izgatja őket, és így szétszakadva szembeszáll a zsidó hatalom egyesült tömbjével történelmének nehéz időszakában. Ez az érv önmagában olyan súlyos létünkre nézve, hogy elegendő okot adna arra, hogy ezt a demokráciát mindenre megváltoztassuk, ami egységünket
garantálni tudja: nevezetesen az életünkre; mert széthúzásunk halált jelent.

2. A demokrácia zsidók millióit változtatja román állampolgárokká, egyenlővé teszi őket a románokkal és egyenlő jogokat biztosít nekik az államban. Egyenlőség? Milyen alapon?
Évezredek óta élünk itt; az ekével és a fegyverrel; munkánkkal és vérünkkel. Miért legyünk olyanok, mint azok, akik már majdnem 100, 10 vagy 5 éve itt vannak? Visszatekintve ezt az állapotot mi hoztuk létre. A jövőre nézve mi, románok viseljük a történelmi felelősséget Nagy-Románia létezéséért; nincs nekik. Hogyan lehetne a zsidókat felelősségre vonni a történelem előtt a román állam megszűnéséért?
Összefoglalva: nincs egyenlőségük a munkában, az áldozatvállalásban és

harc, amely létrehozta az államot, sem egyenlő felelősséget annak jövőjéért.
Egyenlőség? Egy ősi elv szerint az egyenlőség azt jelenti, hogy az egyenlőtlen dolgokat egyenlőtlenül kezeljük. Milyen alapon követelik a zsidók a románokkal egyenlő bánásmódot, egyenlő politikai jogokat?
3. A demokrácia nem képes az erőfeszítések folyamatosságára. Egy, két vagy három évig kormányzó pártokra osztva képtelen hosszú távú tervet kitalálni és megvalósítani. Az egyik fél felülírja a másik terveit és erőfeszítéseit. Amit ma az egyik kigondolt és felépített, azt a másik lebontja

Egyéb. Egy olyan országban, amelynek építkezésre van szüksége, és amelynek történelmi pillanata éppen ez az építkezés, a demokrácia akadálya fenyegetést jelent. Mintha egy farmon a tulajdonosok évente cserélődnének, és mindegyik más-más tervvel áll elő, felszámolva azzal, amit az elődök csináltak, Yorkukat csak a következő, holnap érkező tulajdonos kipusztítja.

4. A demokrácia lehetetlenné teszi a politikus számára, hogy teljesítse nemzete iránti kötelességét.
A legnagyobb jóakaratú politikus egy demokráciában támogatói rabszolgája lesz; kielégíti személyes étvágyát, vagy tönkreteszik a támogatását. A politikus

Machine Translated by Google

a választási ügynök zsarnoksága és állandó fenyegetése alatt él. Abba a helyzetbe kerül, hogy vagy élete munkájáról lemond, vagy támogatói elégedettségét választja. És akkor a politikus kielégíti az étvágyát; nem zsebből, hanem az ország zsebéből. Munkahelyeket, irodákat, kiküldetéseket, megbízásokat, sinecure-okat hoz létre, mindez túlterheli a nemzeti költségvetést, ami egyre jobban megterheli az emberek egyre görnyedtebb hátát.

5. A demokrácia képtelen tekintélyre. Nincs szankcionáló ereje. Egy párt, attól tartva, hogy elveszíti támogatóit, nem alkalmaz szankciókat azokkal szemben, akik milliós nagyságrendű botrányos vállalkozásokból élnek, lopással vagy sikkasztással; és nem alkalmaz semmilyen szankciót a politikai ellenfelekkel szemben, nehogy leleplezzék saját árnyékos üzleteiket és vétkeiket.

6. A demokrácia a nagy pénzügyek szolgálatában áll.
A drága rendszer és a különböző csoportok közötti verseny miatt a demokráciának sok pénzre van szüksége. Ennek természetes következményeként a nagy zsidó nemzetközi pénzügyek rabszolgája lesz, amelyek szubvencióval leigázzák. Ebben a divatban egy nép sorsát átadják a bankárok kasztjának.

VÁLASZTÁS, KIVÁLASZTÁS, ÖRÖKSÉG

Egy népet nem akarata, a demokratikus képlet szerint vezetnek; sem az egyén akarata szerint: a diktatórikus képlet.

De a törvények szerint. Itt nem ember alkotta törvényekről beszélek. Vannak normák, az élet természeti törvényei; és vannak normák, a halál természeti törvényei, az élet törvényei és a halál törvényei. Egy nemzet az élet vagy a halál felé tart, aszerint, hogy tiszteletben tartja egyik vagy másik törvényt.

Még egy kérdés megválaszolásra vár: Ki tudja egy nemzetben intuitív módon megérteni vagy ismerni ezeket a normákat? Emberek? A tömeg? Ha igen, akkor szerintem sok minden várható. A tömegek nem értenek sokkal egyszerűbb törvényeket. Ezt meg kell magyarázni nekik többszöri felszólítással, hogy megértsék – igen, ha kell, még büntetéssel is.

Íme néhány példa az emberek életéhez elengedhetetlenül szükséges törvényekre, amelyeket sokak alig értenek: hogy fertőző betegség esetén a betegeket el kell különíteni, és általános fertőtlenítésre van szükség; hogy a napfénynek be kell jutnia a házakba, ezért a háznak nagy ablakokkal kell rendelkeznie; hogy ha a szarvasmarhákat jobban etetik és gondozzák, akkor többet hoznak az ember táplálékára stb.

ha a sokaság nem, vagy csak nehezen érti meg az életéhez azonnal szükséges törvényeket, hogyan képzelheti el valaki, hogy - amelyet egy demokráciában önmagának kell irányítania - a legnehezebb természeti törvényeket is megértheti? vagy ki ismeri intuitív módon az emberi vezetés legfinomabb és észrevehetetlen normáit, olyan normákat, amelyek túlmutatnak rajta, életén, életszükségletein, vagy amelyek nem közvetlenül rá vonatkoznak, hanem egy magasabb entitásra, a nemzetre?

Kenyeret, cipőt, ekét, terményt, villamost készíteni, szakosodni kell, nem a legigényesebb irányba, egy nemzeté szakosodásra van szükség? Nem szükséges bizonyos tulajdonságokkal rendelkezni?

A következtetés. Egy nép nem képes önmagát kormányozni. Az elitjének kellene irányítania.
Mégpedig a kebelében született férfiak azon kategóriáján keresztül, akik bizonyos adottságokkal és különlegességekkel rendelkeznek. Ahogy a méhek teremtik meg „királynőjüket”, úgy az embereknek kell létrehozniuk elitet.
A sokaság szükségleteiben hasonlóképpen elitjéhez, az állam bölcseihez fordul.

Ki választja ezt az elitet – a tömeget? Támogatókat lehetett találni bármilyen "ötletnek" vagy szavazatnak bármelyik közhivatali jelöltre. De ez nem attól függ, hogy az emberek megértik-e ezeket az "eszméket", "törvényeket" vagy "jelölteket", hanem valami egészen mástól: az egyének azon képességétől,

Machine Translated by Google

megnyerni a tömeg jóakaratát. Nincs szeszélyesebb és instabilabb vélemény a tömegnél. A háború óta ez a sokaság rendre idegenkedő, liberális, nacionalista, nemzeti-paraszt, indián stb. tisztelgett egyenként, hogy aztán egy év múlva mindegyiket leköpjék, elismerve ezzel saját tévedését, félrevezetését és képtelenségét. Kiválasztási kritériumuk: "Próbáljunk ki másokat is."

A választás tehát nem ítélkezés és tudás alapján történik, hanem véletlenül és a szerencsére hagyatkozva.

Íme két ellentétes elképzelés, az egyik az igazságot, a másik pedig a hazugságot tartalmazza. Az igazságot – amiből csak egy lehet – keresik. A kérdést szavazásra bocsátják. Az egyik ötlet 10 000, a másik 10 050 szavazatot kap. Meg lehet-e határozni vagy tagadni az igazságot körülbelül 50 szavazattal? Az igazság nem a többségen vagy a kisebbségen múlik; megvannak a maga törvényei, és – mint kiderült – minden többség ellen győz, még ha elsöprőek is.

Az igazság feltárását nem lehet többségre bízni, mint ahogy a geometriában sem lehet a Pitagorasz-tételt a sokaság szavazatára bocsátani, hogy megállapítsák vagy tagadják érvényességét; vagy hogy egy ammóniát gyártó vegyész hogyan nem veszi rá a tömeget, hogy szavazásra bocsátja a nitrogén és a hidrogén mennyiségét; vagy hogyan nem kell egy agronómusnak, aki évekig tanulta a mezőgazdaságot és annak törvényeit, megszólítania azt a tömeget, amely szavazással próbál meggyőzni annak érvényességéről.

Megválaszthatja-e a nép az elitjét? Akkor miért nem választják a katonák a legjobb tábornokot? Ennek a kollektív zsűrinek nagyon jól kell tudnia, hogy tudjon választani: a)

A stratégia, taktika, szervezés stb. törvényei és b) Az érintett egyén képességei és ismeretei által ezeknek a törvényeknek a mértéke.

Senki sem választhat bölcsen e tudás nélkül. Ha a tömeg meg akarja választani az elitjét, akkor feltétlenül ismernie kell a nemzeti testület vezetésének törvényeit, és azt, hogy a jelöltek milyen mértékben felelnek meg az

említett törvények képzettségének és ismeretének.

A tömeg azonban nem ismerheti sem ezeket a törvényeket, sem a jelölteket. Ezért hisszük, hogy egy ország uralkodó elitjét nem választhatja meg a tömeg. Ezt az elitet megpróbálni kiválasztani olyan, mintha többségi szavazással határoznánk meg, kik legyenek egy ország költői, írói, szerelői, repülői vagy sportolói.

A demokrácia tehát a választás elvén alapuló, elitjét maga választva alapvető hibát követ el, amelyből falvaink teljes gonoszsága, rendetlensége és nyomorúsága alakul ki. Itt játszunk egy fővárosi ponton; mert a demokratikus felfogásnak ebből a hibájából mondhatjuk, hogy minden más hiba ered.

Amikor a tömegeket arra kérik, hogy válasszák meg elitjüket, nemcsak hogy képtelenek felfedezni és kiválasztani egyet, hanem – kevés kivétellel – a nemzeten belüli legrosszabbat választják.

A demokrácia nemcsak eltávolítja a nemzeti elitet, hanem a nemzet legrosszabbjaival helyettesíti. A demokrácia a skrupulusoktól teljesen mentes, erkölcstelen férfiakat választ; akik jobban fognak fizetni, tehát azok, akiknek nagyobb a korrupciós ereje; bűvészek, sarlatánok, demagógok, akik a választási kampány során a saját területükön jeleskedni fognak. Több jó ember is elhaladhatott mellettük, még jóhiszemű politikusok is. De ők lennének az első rabszolgái.

Egy nemzet igazi elitje vereséget szenvedne, eltávolítanák, mert nem hajlandók ezen az alapon versenyezni; visszavonulna és rejtve maradna. Innen a végzetes következmények az államra nézve. Amikor egy államot a létező legrosszabb, legkorruptabb, legbetegebb emberekből álló úgynevezett "elit" vezet, nem szabad-e feltenni azt a kérdést, hogy miért van az állam tönkretételre ítélve?

Itt van tehát minden más rossz oka... az erkölcstelenség, a korrupció és a bujaság az egész országban; az állami vagyon ellopása és eltulajdonítása; az emberek véres kizsákmányolása; szegénység és nyomor az otthonukban; a kötelességtudat hiánya minden szerepben; az állam rendezetlensége és szervezetlensége; mindenki inváziója

Machine Translated by Google

pénzes külföldiek útbaigazítása, például olyan csődbe ment üzletek megvásárlása, amelyek áruit pittári áron árulják. Elárverezték az országot..

– Ki fizet többet? Végső soron a demokrácia oda visz minket.
Romániában, különösen a háború óta, a demokrácia ezzel a választási rendszerrel megteremtette számunkra a római-zsidók "nemzeti elitejét", amely nem a bátorságon, sem a hazaszereten, sem az áldozatkészségen, hanem a haza árulásán alapul. , személyes érdekek kielégítése, megvesztegetés, befolyással üzérkedés, kizsákmányolással és sikkasztással való gazdagodás, lopás, gyávaság és cselszövés bármely ellenfél megdöntésére.

Ez a „nemzeti elit”, ha továbbra is vezeti ezt az országot, a román állam pusztulását idézi elő. Ezért végső soron az a probléma, amellyel ma a román népnek szembe kell néznie, és amelytől minden más múlik, az, hogy ezt a hamis elitet egy valódi nemzeti elittel váltsák fel, amely az erényen, a hazáért való szereteten és áldozatvállaláson, az igazságosságon és a nép iránti szereteten, az őszinteségen alapszik. munka, rend, fegyelem, becsületes bánásmód és becsület.

Ki fogja ezt a cserét végrehajtani? Ki ültesse ezt a királyi elitet a vezető helyére?
Azt válaszolom: bárki, csak a tömeg. Bármilyen rendszert elismerek, kivéve a "demokráciát", ami szerintem megöli a román népet.

Az új román elitnek, akárcsak a világ bármely más elitjének, a társadalmi szelekció elvén kell alapulnia. Más szóval, bizonyos tulajdonságokkal felruházott emberek egy kategóriája, amelyet aztán művelnek, természetesen kiválasztódik a nemzet testéből, nevezetesen a földhöz és az országhoz tartósan kötődő parasztok és munkások nagy, egészséges tömegéből. Az embereknek ez a kategóriája válik a nemzeti elitté, amely nemzetünket vezeti.

Mikor lehet konzultálni a tömeggel és mikor kell? Konzultálni kell vele a jövőjét érintő fontosabb döntések előtt, hogy kimondja-e a szavát, ha teheti, ha nem, lelkileg felkészült-e, vagy nem követ egy bizonyos utat.
Konzultálni kell vele a sorsát érintő kérdésekben. Ezt jelenti a néppel való konzultáció; nem azt jelenti, hogy a nép elitet választ.

De megismétlem a kérdésem: "Ki jelöli ki mindenkinek a helyét az elitben, és ki értékel mindenkit? A Wbo létrehozza a szelekciót és rögzíti az új elit tagjait?" Azt válaszolom: "Az egykori elit."

Ez utóbbi nem választ és nem nevez, hanem felszentel mindenkit a helyére, ahová képességével és erkölcsi értékével emelkedett. A felszentelést az elit feje végzi elitjével egyeztetve. A nemzeti elitnek tehát gondoskodnia kell arról, hogy egy informáló elitet hagyjon a helyére, egy olyan elitet, amely azonban nem az öröklődés elvén, hanem csak a legnagyobb szigorral alkalmazott társadalmi szelekción alapul. Az öröklődés elve önmagában nem elegendő. A társadalmi szelekció elve szerint, a nemzet mélyéről származó elemektől folyamatosan élénkítve, az elit mindig életerős marad. A fő történelmi hiba az volt, hogy ahol egy elitet a szelekció elve alapján hoztak létre, az már másnap feladta azt az elvet, amely ezt kiváltotta, és az öröklődés elvével helyettesítette, így az igazságtalanokat és az elítélteket rögzíti. a születésen át tartó kiváltságok rendszere. Ez tiltakozás volt e hiba ellen; a degenerált elit eltávolításáért; és a privilégiumok születés útján történő eltörlésére ez a demokrácia megszületett. A szelekció elvének feladása hamis és degenerált elithez vezetett, ami viszont a demokrácia aberrációjához vezetett.

A szelekció elve mind a kiválasztás, mind az öröklődés elvét eltávolítja. Kiiktatják egymást. Konfliktus van köztük; ugyanis vagy a kiválasztás elve van, ilyenkor a tömeg véleménye és szavazata nem számít, vagy az utóbbi szavaz bizonyos jelöltekre, ilyenkor már nem működik a szelekció.

Machine Translated by Google

Hasonlóképpen, ha a társadalmi szelekció elvét elfogadjuk, az öröklődés nem játszik szerepet. Ez a két elv nem járhat együtt, hacsak az örökös nem felel meg a kiválasztás törvényeinek.

Mi van, ha egy nemzetnek nincs igazi elitje – az első kijelöl egy másodikat?
Egyetlen mondattal válaszolok, ami vitathatatlan igazságot tartalmaz: ebben az esetben az igazi elit a degenerált elittel vívott háborúból születik, a hamis. És ez a kiválasztás elvében is.

Összefoglalva tehát az elit szerepe: a)
Egy nemzetet egy nép életének törvényei szerint vezetni. b) Nem az öröklődés, hanem a szelekció elvén alapuló örökletes elitet hátrahagyni, mert csak az elit ismeri az élet törvényeit, és tudja megítélni, hogy az emberek készségeik és tudásuk alapján mennyire igazodnak ezekhez a törvényekhez. olyan, mint egy kertész, aki a kertjében dolgozik, és gondoskodik arról, hogy mielőtt meghal, legyen örököse,

helyettesítő, mert csak ő tudja megmondani, hogy a vele dolgozók közül ki a legalkalmasabb a helyére és folytatni a munkáját.

Mire kell alapozni egy elitet? a)
A lélek tisztasága. b) Munkaképesség és kreativitás. c) Bátorság. d) Nehéz élet és állandó háború a nemzet nehézségeivel szemben; Ez)
Szegénység, nevezetesen a felhalmozott vagyonról való önkéntes lemondás. f) Istenbe vetett hit. g) Szerelem.

Megkérdezték tőlem, hogy az eddigi tevékenységünk ugyanazokat az irányvonalakat követte-e, mint a keresztény egyház. Azt válaszolom, nagy különbséget teszünk az általunk követett és a keresztény egyház irányvonala között. Az Egyház felülről uralkodik felettünk. Eléri a tökéletességet és a magasztosságot. Nem tudjuk letölteni ezt a tervet, hogy megmagyarázzuk cselekedeteinket.
Mi tetteinkkel, minden cselekedetünkkel és gondolatunkkal e vonal felé hajlunk, odáig emelkedve, amennyire a testi bűneink súlya és az eredendő bűnbe esésünk megengedi. Még látni kell, hogy világi erőfeszítéseinkkel meddig juthatunk el e vonal felé.

EGYÉN, NEMZETI KOLEKTIV, NEMZET

Az „emberi jogokat” nemcsak más emberek jogai korlátozzák, hanem más jogok is. Három különálló entitás létezik: 1. Az egyén.

2. A jelenlegi nemzeti kollektivitás, azaz egy adott államban, egy adott nemzethez tartozó összes egyén összessége.

idő.

3. A nemzet, az a történelmi entitás, amelynek élete évszázadokon át ível, gyökerei mélyen az idők ködében gyökereznek és végtelen jövővel.

Az „emberi jogokon” alapuló demokrácia új nagy hibája, hogy e három entitás közül csak az egyiket, az egyént ismeri fel és mutat érdeklődést; elhanyagolja a másodikat, vagy kigúnyolja, a harmadikat pedig tagadja.

Mindannyiuknak megvannak a maguk jogai és kötelességei, joguk az élethez, és kötelességük, hogy ne sértsék meg a másik kettő élethez való jogát. A demokrácia csak az egyén jogainak garantálásával foglalkozik. Éppen ezért a demokráciában félelmetes fordulatnak lehetünk tanúi. Az egyén azt hiszi, hogy korlátlan jogaival elbitorolhatja az egész kollektíva jogait, amelyeket úgy gondol, hogy eltipor és ellophat; ezért a demokráciában ennek a szívszorító jelenetnek a tanúja, ez az anarchia, amelyben az egyén semmit sem ismer fel személyes érdekén kívül.

A nemzeti kollektivitás pedig állandó hajlamot mutat arra, hogy a jövőt - a nemzet jogait - feláldozza jelen érdekeiért. Ezért vagyunk tanúi erdeink, bányáink, olajkészleteink kíméletlen kizsákmányolásának, elidegenítésének, megfeledkezve arról, hogy több száz román nemzedék, gyermekeink gyermekei jönnek utánunk, akik szintén arra számítanak, hogy élni és folytatni fognak.

Machine Translated by Google

nemzetünké. Ez a felfordulás, a demokrácia által kiváltott kapcsolatszakadás valódi anarchiát, a természetes rend felbomlását jelenti, és a mai társadalom nyugtalanságának egyik fő oka.

A harmóniát csak a természetes rend visszaállításával lehet helyreállítani.
Az egyénnek alá kell rendelnie magát a felsőbbrendű entitásnak, a nemzeti kollektivitásnak, amelynek pedig alá kell rendelnie magát a nemzetnek. Az „emberi jogok” már nem korlátlanok, hanem korlátozzák a nemzeti kollektív jogok, amelyeket viszont a nemzet jogai korlátoznak.

Végül úgy tűnik, hogy egy demokráciában legalább az az egyén csodálatosan él, aki annyi jogot élvez. De a valóságban, és ez a demokrácia végső tragédiája, az egyénnek nincsenek jogai, mert hol van nálunk a gyülekezési szabadság, az írás szabadsága, a lelkiismereti szabadság? Az egyén terror, ostromállapot, cenzúra alatt él; emberek
ezreit tartóztatják le, és néhányukat megölnek hitükért, mint a legzsarnokibb vezetők alatt. Hol van „a szuverén sokaság joga” dönteni a sorsáról, amikor tilos a találkozó, és amikor emberek ezreit akadályozzák meg a szavazásban, bántalmazzák, halállal fenyegetik, megölnek? Azt fogod mondani:

"Igen, de ezek az emberek meg akarják változtatni az Alkotmányt, korlátozni szabadságainkat, egy másik államformát trónra akarnak ültetni!"

Kérdezem: „Kimondhatja-e a demokrácia, hogy egy nép nem dönthet szabadon saját sorsáról, nem változtathatja meg alkotmányát, államformáját tetszés szerint? több-kevesebb szabadsággal élni, ahogy akarsz?

Ez a végső tragédia.

Valójában az embernek nincsenek jogai a demokráciában. Nem a nemzeti kollektivitás vagy a nemzet javára veszítette el őket, hanem a bankárokból és választási ügynökökből álló politikai-pénzügyi kaszt javára. Végül az utolsó jótétemény az egyénnek. Szabadkőműves demokrácia a páratlan hamisságon keresztül, a béke apostolának álcázva magát
ezen a földön, miközben háborút hirdet ember és Isten között.

Béke az emberek között és háború Isten ellen.
A hamisság abban áll, hogy Üdvözítőnk „Béke az emberek között” szavait használja, hogy a „Béke” apostolává változzon, miközben elítéli és az emberiség ellenségeként mutatja meg. Mi több, ez a hamisság abból is áll, hogy úgy tesznek, mintha meg akarnák menteni az emberek életét, miközben valójában halálba vezetik őket; úgy tesznek, mintha megmentenék az életüket a háborútól, kárhoztassák őket - ördögien - az örök kárhozatra.

Machine Translated by Google

A NEMZET

Amikor azt mondjuk, hogy a román nemzet, nem csak az összes románra gondolunk, akik ugyanazon a területen élnek, ugyanazon a múlton és ugyanazon a jövőn, ugyanazon a ruházaton, hanem minden románra, élő és halottra, akik a kezdetek óta ezen a földön élnek. a történelem. és itt fogok élni a jövőben is.

A nemzet magában foglalja.

1, Minden jelenleg élő román, 2. Halottunk összes lelke és őseink sírja, 3. Mindazok, akik románnak születnek. Egy nép akkor válik tudatára önmagának, amikor eléri az egész tudatát, nem csak a saját céljait.

A nemzet

rendelkezik: 1. Fizikai és biológiai örökséggel – annak húsával és vérével.
2. Anyagi örökség – országod talaja és gazdagsága.
3. Szellemi örökség, amely a következőket tartalmazza: a)
Az Ön elképzelése Istenről, a világról és az életről. Ez a fogalom egy tartományt, egy spirituális tulajdonságot alkot. Ennek a tartománynak a határait azok a horizontok határozzák meg, amelyekig koncepciójának fényessége elér. Van a nemzeti szellem országa, a kinyilatkoztatásból vagy saját erőfeszítéseiből megszerzett vízióinak országa.

b) Az ő becsülete, amely abban a mértékben ragyog, ahogyan a nemzet történelme során alkalmazkodott az Istenről, a világról és az életről alkotott felfogásából fakadó normákhoz. c) Kultúrájuk, létezésükből származó bevételük saját művészeti és gondolkodási erőfeszítéseikből fakad. Ez a kultúra nem nemzetközi. Ez a nemzeti zseni, a vér kifejezése. A kultúra, amennyire fénye lehet, nemzetközi, de nemzeti eredetű. Valaki gyönyörű összehasonlítást tett: lehet, hogy a kenyér és a búza is nemzetközi fogyasztási cikk, de mindenhol magán viseli annak a földnek a lenyomatát, ahol termett. E három eszköz mindegyikének megvan a maga jelentősége. Egy népnek mindhármat meg kell védenie. A legfontosabb íj a te szellemi örökséged, mert egyedül az örökkévalóság jegyét viseli, egyedül ez tart évszázadokon át.

Az ókori görögökre nem a testalkatukról emlékeznek – csak hamu maradt –, sem anyagi gazdagságukról, ha volt, hanem kultúrájukról.

Egy nép a perspektíváján, a becsületfelfogásán és a kultúráján keresztül az örökkévalóságban él. Ezért kell a nemzetek vezetőinek okoskodniuk és cselekedniük, nemcsak az emberek fizikai vagy anyagi érdekei szerint, hanem történelmi becsületüket, örök érdekeiket is figyelembe véve. Vagyis nem kenyér, hanem becsület bármi áron.

A NEMZET VÉGSŐ CÉLJA

Ez az élet?

Ha az életről van szó, akkor az emberek által az élet biztosítására használt eszközök nem számítanak; még a legrosszabb is jó. Ezért fel kell vetni a kérdést. Melyek azok az elvek, amelyek irányítják a nemzeteket a más nemzetekkel való kapcsolataikban? Vajon az állati ösztön, a tigris vezesse őket, hogyan viselkednek a halak a tengerben vagy az állatok az erdőben?

A végső cél nem az élet, hanem a feltámadás. A népek feltámadása a Megváltó Jézus Krisztus nevében. A teremtés, a kultúra csak eszköz, nem cél, ahogyan hiszik, a feltámadás eléréséhez. Ez annak a tehetségnek a gyümölcse, amelyet Isten ültetett el népünkbe, amiről számot kell adnunk. Lesz idő, amikor a föld minden népe feltámad, minden halottjával, királyaikkal és császáraikkal együtt, minden népnek meglesz a maga helye Isten trónja előtt. Ez az utolsó pillanat, „a halottak feltámadása” a legnemesebb és legmagasztosabb, amelyre egy nép feltámadhat.

A nemzet tehát olyan entitás, amely meghosszabbítja létét ezen a földön túl is. Az emberek még az alvilágban is valóságok, nem csak ebben.
Szent János elmeséli, mit látott a földön túl, így szól:

Machine Translated by Google

„És a városnak nem volt szüksége a napra vagy a holdra, hogy beragyogjon benne, mert Isten dicsősége megvilágította, és a Bárány a lámpása.
"És a népek az ő világosságában járnak, és a föld királyai hozzák dicsőségüket és dicsőségüket."
(Jelenések, 21,
23-24). És még egyszer:
"Ki ne félne Téged, Uram, és nem emelné fel a te nevedet? Mert egyedül te vagy szent; mert eljön minden nemzet, és hódoljon a te szemeid előtt, mert a te ítéleteid nyilvánvalók."

(Jelenések 15,4).

Nekünk, románoknak, népünknek, mint minden más népnek a világon, Isten küldetést, történelmi sorsot adott. Az első törvény, amelyet az embernek követnie kell, az, hogy kövesse ennek az útját

sorsát, teljesítve a rábízott küldetést. Népünk soha nem tette le a fegyvert és nem hagyta fel küldetését, bármilyen nehéz vagy hosszadalmas is volt a Golgotához vezető út.

Még most is olyan magas akadályok tornyosulnak előttünk, mint a hegyek.
Vajon mi vagyunk az a gyenge és gyáva nemzedék, aki a fenyegetés nyomása alatt elengedi a kezünket a román sorsvonaltól, és feladja népi küldetésünket ebben a világban?

MONARCHIA ÉS MONARCHIA JOG

A nép élén, az elit felett a monarchia áll. Elutasítom a köztársaságot.
Néhány uralkodót találtak, akik jók voltak, néhány nagyon jó, mások gyengék vagy rosszak. Egyesek életük végéig élvezték népük tiszteletét és szeretetét, másokat lefejeztek. Ezért nem minden uralkodó volt jó. Maga a monarchia azonban mindig is jó volt. Nem szabad összetéveszteni az embert az intézménnyel és hamis következtetéseket levonni.

Lehetnek rossz minták; de arra a következtetésre juthatunk-e, hogy az Egyházat meg kell szüntetni, és Istent meg kell kövezni?
Biztos vannak gyenge és gonosz uralkodók, de emiatt nem mondhatunk le a monarchiáról. A mezőgazdaságban időnként van egy rossz év egy jó után, vagy egy jó és két rossz év; mégsem jutott eszébe senkinek a világon felhagyni a mezőgazdasággal.

Egy uralkodó azt csinál, amit akar, legyen nagy vagy kicsi, jó vagy rossz?
Egy uralkodó nem azt csinál, amit akar. Kicsi, amikor azt csinál, amit akar, és nagy, amikor azt teszi, amit kell. Isten minden nemzet számára sorsvonalat húzott. Egy uralkodó akkor nagy és jó, ha ebben a sorban áll;
kicsi vagy rossz, amennyiben eltávolodik ettől a sorsvonaltól, vagy ellenkezik vele. Ez tehát a monarchia törvénye. Vannak más irányvonalak is, amelyek megkísérthetik az uralkodót: a személyes érdeklődési kör, vagy az emberek osztálya vagy csoportja; az idegen (hazai vagy külföldi) érdekek sora. Kerülnie kell ezeket a vonalakat, és követnie
kell a népét.
Nagy Stefan 500 évig tündökölt a történelemben, és a románok emlékeznek rá, mert tökéletesen azonosult népe sorsával. Ferdinánd király a külső érdekek és befolyások nyomása ellenére a nemzet sorsához állította magát; szenvedett vele, feláldozott vele, és nyert vele. Ennek köszönhetően nagyszerű és halhatatlan.

Machine Translated by Google

A TUTOVAI CSATA, 1932. ÁPRILIS 17

Mindössze négy hónap telt el a neamti választás óta, és a fiatal légiós hadsereg új csatába kezdett. 1932. január elején egy helyettesi széket megüresedettnek nyilvánítottak Tutovában *.

Mérlegeltem a helyzetet. Az előző általános választásokon csak 500 szavazatot kaptunk. A vármegye gyenge volt; de az erősebb Covurlui, Cahul és Tecuci megyék kereteztek, hogy könnyen légiósokat hozhassunk.
Úgy tűnt számomra, hogy nyerhetünk, arra gondoltam, milyen hatással lesz egy újabb győzelem visszhangja. A fiatalabb generáció két egymást követő győzelme az összes politikai párt ellen jelentősen növelte volna presztízsüket az ország szemében. Elhatároztam, hogy apámnak indulnia kell, mivel a legnagyobb szükségem van rá a mozgalomban mind a parlamentben, mind azon kívül, szervezés és propaganda céljából.
A választást március 17-re tűzték ki. Január 9-én kiküldtem egy megyei kiáltványt. Apám január 10-én érkezett meg az első választási csapattal. Ezután következett a Iasi, a Tecuci, a Beresti és a Cahul csapata. Az első három hétben a kis légiós csapatok gyorsasága és bátorsága együttérzést váltott ki a javunkra szerte a megyében. A kemény télben, erős havazással és hideggel a politikai pártok nem tudtak elmenni. Várták a jobb időt. De ezalatt a dombokon, a derékig érő havon, a hóviharokon át a légiósok faluról falura utaztak.

Február elejére az ellenséggel való küzdelem megnehezedett, a liberálisok, a nemzeti parasztok, a lupisták és a cuzisták koalíciója olyan hevességgel nézett le ránk, amilyet még soha nem tapasztaltunk. A kormány valóban terrorista intézkedésekhez folyamodott, és a zsidó sajtó hevesen támadott minket. **

Éreztem, hogy új erősítésekre van szükség, ezért Totu vezetésével elküldtem az utolsó tartalékokat Iasiból. Nem volt más, csak Bukarestben, és azokat pénzhiány miatt nem tudták biztosítani. Ezután összehívtam a légiósok összejövetelét, és hősies lépést javasoltam: gyalog induljanak el Bukarestből Bariadba, amely csaknem 200 mérföld távolságra van, és elmagyaráztam nekik, hogy ez a menet többet jelent majd győzelmünknek, mint 100 000 kiáltvány. Ez önmagában egy nagyszerű hősies beszéd lenne, amelyet a légiósok Tutova románjaihoz intéztek.

A légiósok lelkesedéssel fogadták javaslatomat. Egy héttel később egy körülbelül 25 fős csapat Stelescu, Caratanase és Doru Belimace vezetésével gyalog indult el Bukarestből Tutovába. Tíznapos, viharos időben tartó menet végén Bariadba értek, ahol az egész lakosság szeretettel fogadta őket. De a hajsza idegtépő feszültségig fajult. Argetoianu belügyminiszter úr nagy erőkkel kiküldte az lgnat ezredes csendőröket, és megparancsolta, hogy hordágyon szállítsák ki a légiósokat Tutova megyéből. Kis csapatok nem tudtak továbbjutni. Ezután két erős csapatot alakítottam Victor Silaghi és Stelescu vezetésével, akik egymást támogatva, apám mellett a Puesti-Dragomiresti vonalon jutottak tovább. Egy másik kisebb csapatot küldtem Bacani irányába. Ez a kettő volt az egyetlen két útvonal, amely feltáratlan maradt. Ők alkották a megye északkeleti felét. A másik felén, délen, apám, Senhor D megfelelően dolgozott.

Popescu, a megye vezetője, Victor Silaghi, Teodor Tilea és Ion Antoniu az első csapatokkal.

A két északi csapat mintegy 30 kilométert haladt előre, küzdve a csípős hideggel, és több sérülttel, többek között Tocuval is végzett. A megye északi részén nagy létszámú csendőrcsapat fogadta őket. A csapatok elbarikádozták magukat egy elhagyatott ház padlásán, ahol 48 órán át ellenálltak hő, étel és víz nélkül. Végül csak Victor Silaghi makacs kitartása miatt vonulhattak vissza egy nehéz éjszakai menet közben, amelyet valóban hősies körülmények között hajtottak végre.

* Tutova megye Barlad megyeszékhellyel (Tr.)

Machine Translated by Google

** Dr. Lupu tagjai. (Tr.)

Ez az árva gyermek, Silaghi de Careii Mari román pap fia, akit 1918-ban tragikus körülmények között gyilkoltak meg a magyarok, bátran harcolt.

Végül ezeket a csapatokat felsőbb erők vették körül, elfogták és Bariadba vitték. Apámat letartóztatták és egy ezred börtönébe zárták.
A harmadik csapat teljesen megtizedelődött a bacani csatában. Ott, egy völgyben, mielőtt éjszaka belépett volna a faluba, nagy számú csendőrcsapat támadta meg. A csapatvezető, a légiós Lascar Popescu puskával fejbe ütötte, elsőként esett eszméletlenül egy vértócsába. A többi légiós nem volt hajlandó visszavonulni. Csupasz mellkassal, semmivel a kezükben ellentámadásba próbáltak bejutni a faluba. Egymás után mindannyian eszméletlenre estek.

Az utolsó állva, egyedül támadott. Az ütések hatására térdre rogyott, felállt és újra támadott. Társai közelében landolt. Az egész csapat eszméletlenül feküdt egy vértócsában. Onnan hurcolták őket a csendőrök a havon keresztül, több mint egy mérföldnyire a falu csendőrőrsére. Aznap éjjel 1 órakor egy lovas hozta a hírt Bariadnak, hogy mi történt Bacaniban.

Iasi csapata Totu vezetésével, amely aznap éjfélkor érkezett Barladba, azonnal gyalog indult, hogy segítsen megsebesült társaiknak. A 3:30-tól 5:00-ig tartó csata után, amely során a csendőrök minden fegyverüket ellőtték, a légiósok elfoglalták a gendannák állását, és bent találták még eszméletlenül és a földön fekve a bacani csatában elesett társaikat. . Bevitték őket a barladi kórházba.

De a dolgok nem álltak meg itt. A zsidók hatalmas sajtóhadjáratot indítottak, lázadó cinizmussal és igazságtalansággal támadtak ránk. Hazugságok, sértések, rágalmazások hulláma ért bennünket. Minden politikai csoport összefogott, hogy kimozdítson minket a csatából.

Machine Translated by Google

AZ ŐRSÉG MÁSODIK FELBONTÁSA

1932. MÁRCIUS

A csendőrök által elüldözve, a zsidó sajtó által megtámadva, egyszerű miniszteri határozattal elrendelt újabb gárda feloszlatása ért bennünket. Bár a tökéletes törvényesség keretein belül voltunk, a lorga-Argetoianu-kormány a törvényekkel és az Alkotmánnyal dacolva önkényesen feloszlatta a Gárdát. Székhelyünket országszerte ismét lefoglalták és lakattal zárták, a jászvásárhelyi nyomdát bezárták.
A sajtó által támadott helyzetbe olyan lehetetlen helyzetbe kerültünk, hogy nem tudtuk megvédeni magunkat, mivel minden kiadványunkat felfüggesztették. A parlamentben próbáltam felszólalni, de megakadályozott a többség zaja, ami nem engedte megvédeni magam.

A tutovai jelöltállítást azonban nem lehetett megakadályozni. A bukaresti szakadót kiutasították a megyéből. Ugyanúgy a többit is, egyenként. Körülbelül 30 fős Iasi-csapatunk Totu parancsnoksága alatt, amikor ugyanilyen evakuálási műveletre a raktárba küldték, elszakították a köteleket, és elfoglalták a várótermet, ahol elbarikádozva 24 órán át ellenálltak, amíg elgázosították őket. Végül felrakták a vonatra, és kivitték a városból. Csak Ibraileanu, Nutu Esanu és az apám, akit letartóztattak, maradt a városban. Az üldözés ezután átkerült a falvakba. Parasztokat, tanárokat és papokat tartóztattak le és vertek; betörték otthonaikat, A választást egy hónappal, április 17-re halasztották.

Apámat kiengedték. Ezután az idős légiósok érkeztek a városba, hogy bekapcsolódjanak a csatába: Hristache Solomon, Coronel Cambureanu, Ventonic, Ifrim, Isihie atya, Peceli, Potolea stb. Különböző szektorokhoz rendeltem őket. Mindegyik a posztjára csúszott az éj leple alatt. A szomszédos megyék csapatai ismét több ponton neveztek Tutovára. Gh. Costea csapata nyakig a vízben kelt át a Barlad folyón, mivel minden utat járőröztek; ázva érkeztek a szavazóhelyiséghez.

A szavazás április 17-én délelőtt kezdődött és estig folytatódott. Április 18-án 5 órakor hirdették ki a légiós győzelmét: 5600 szavazat; Liberálisok: 5200; Nemzeti parasztok: 4000; a többi csoport: kevesebb, mint 2000; Cuzisták: 500 szavazat.

Ez a második légiós győzelem az összes román politikus koalíciója ellen, amelyet a légiósok rettenthetetlenségével és vasakaratával nyert, hősiességükkel és vérükkel, dacolva az akadályokkal, sértésekkel, puccsokkal és üldöztetésekkel, leírhatatlan lelkesedést váltott ki az egész országban. .

Machine Translated by Google

ÚJ ÁLTALÁNOS VÁLASZTÁSOK

1932. JÚLIUS

Apámat a parlamenti ülés utolsó napján érvényesítették. De a pihenésünk csak egy hétig tartott, mert Lorga kormánya megbukott. Nemzeti-paraszt kormány alakult, élén Vaida úrral.

Fizikailag és anyagilag is kimerülten új csatára indultunk. Ez 1932 júniusa volt.
1929. december 15. óta állandó küzdelemben voltunk: 1929. december - 1930. április hadjáratok Covurluiban, Cahulban, Tordában, Tecuciban; 1930 nyara, a besszarábiai felvonulás előkészítése, majd megtiltása, majd letartóztatásom őszig; októberben és novemberben Máramarosban voltunk - az a tél megint elakadt; 1931 tavasza, az általános választások előtti csata; 1931 nyara, választások Neamtban; 1932 telén választások Tutovában; és most ismét az általános választásokra készültünk.

Mindezen küzdelmek ellenére az ország többi részén folytattuk a szervezőmunkát.
Az előző évben 17 településen, idén 36-on szerepeltünk választási listán. Minden párt egyforma, cselszövésekkel teli harcot vívott jelöltállításáért. Ez így ment egy egész hétig. De egyedül, egy éjszaka alatt feltűztem az összes jelöltlistánkat 36 megyében. A légiósok közül senki sem küzd a névsoron elfoglalt helyéért; ha van valami, azt kéri, hogy utoljára helyezzék el.

Számunkra az anyagi problémák jelentik a nehéz problémát. A legtöbb megye a légiós befizetéseiből tudta fedezni saját költségeit.
Mások nem. 50 000 lejre volt szükségem csak a választási adók fedezésére.
Kábultan sétáltam az utolsó napig. Kipróbáltam egyet, próbáltam másikat. Bármi.

Elmentem Mr. Nichifor Crainichez, a Calendarul ("The Calendar") rendezőjéhez, abban a reményben, hogy lesz pénze. De hiába. Öt hónapja megjelent naplójával támogatta harcunkat, lépésről lépésre kísérve légiós csapataink bátorságát; anyagilag azonban nem tudott rajtunk segíteni.

Végül kölcsönkértem Pihutól és Caranicától, akik minden macedónhoz futva megtalálták a szükséges összeget. Több megyét támogatta Focsani és Llristache Salamon vármegyék.

A kampány elkezdődött. Új üldöztetés érte sorainkat.
Mivel egy nagy fronton szétszóródtak, vékony sorainkat ádáz támadás érte mindenhonnan.
A légiósok, Savin és Popescu megsebesültek Tighinánál. Barladban sok tanárt és papot pincékbe hurcoltak, és rosszul bántak Mr. Georgescu-Barladdal. Vasluiban kiscsapataink megsérültek. Hasonlóképpen Podul-Iloaieiben és Iasi megyében. Focsaniban az idős Hristache Solomont, Blanaru mérnököt és tíz másikat megtámadták Neagu ügyvéd utasítására nemzeti parasztok fegyveres bandái Vulturul faluban. A légiósok a földre zuhantak ütők és kések által megsebesülve. Csak úgy állt, mint egy hegy, Hristache Solomon, amelyhez addig senki sem mert hozzányúlni. Hevesen védekezett, de a végén az út közepén elesett, ütések gyötörték. Ott a földön fejbe verték ezek a vadállatok, akik mindig – akkor is, mint most – a törvényességre, a civilizált módszerekre, a szabadságra stb.

A Guarda 70 000 szavazatot szerzett, kétszer annyit, mint az előző évben. Cahul, Neamt, Covurlui és Tutova megyék, ahol apám versenyzett, jöttek ki a legerősebben. Ezután Campul-Lung következett Motával; majd Torda, Focsani, Ismail, Tighina. Öt helyet nyertünk, és most döntenünk kell, hogy elfoglaljuk őket. Cahulban maradtam, hogy Nutu Esanu bejusson a parlamentbe.
Úgy döntöttem, hogy apámnak Barladban kell maradnia, hogy Stelescu, a 25 éves diák bejusson a parlamentbe; Ezzel szeretett volna friss levegőt és bátorítást adni az ország fiataljainak. A bizalmat és a szeretetet, amelyet ennek a fiatalembernek mutattam, azonban nem kaptam vissza.

*

Machine Translated by Google

*
A szerző itt utal arra, hogy Stelescu később elárulta légiós bajtársait. Tr.)

MÁSODszor a PARLAMENTBEN

A Parlamentben egész idő alatt a kormány és a román nép jólétével ellentétesnek tartott intézkedései ellen harcoltam, ahogy valójában minden korábbi kormányzat ellen is, amely felváltva állt az állam élén. Az országnak nem volt mit várnia ezektől a kormányoktól. Nem kovácsoltak ott semmi józanságot népünk jövőjét illetően. Minden intézkedés és törvény csak néhány csillapító eszköz volt, amely napról napra meghosszabbította hazánk keserű és szomorú létét.

Amikor Grivitában a román munkásokat lelőtték a parancsra
Belügyminisztérium, mélyen undorodott a hozzáállása a prokommunisták belül
A Nemzeti Parasztpárt, aki megtapsolta a kormány lépését, felálltam az emelvényre, és kötelességemnek tartottam elmondani a következőket:

„A szerencsétlen munkásoknak rossz kimenni az utcára, de rosszabb lenne, ha ők és a mi népünk az ég felé kiáltó igazságtalansággal szembesülve nem mennének ki, hanem lemondóan hajtanának fejet az iga alá. néhány politikus felfedező kezében hagyva az országot."
*

Idézem az ülés hivatalos jegyzőkönyvét:

"Corneliu Zelea Codreanu úr. Elnök úr, hölgyeim és uraim! A képviselőcsoport nevében, amelyhez tartozom, követelem, hogy az illetékes hatóságok által szokásosan lefolytatott vizsgálaton túlmenően további parlamenti vizsgálatot végezzenek képviselőkből. Követelem, mert kétlem a belügyminiszter kijelentésének valódiságát, alapos okkal kétlem. Január 24-én, amikor a román diákok, nacionalisták és keresztények elmentek az Ismeretlen Katona sírjához, hogy keresztet helyezzenek, az Államszövetség kiszivárogtatta egy bukaresti újságnak azt az információt, hogy ezt az akciót Moszkva tervezte és finanszírozta.

"Ha a Grivita-üggyel kapcsolatos információi szintén ilyen forrásból származnak, akkor nagyon jól megértem, mennyire igaza van, hogy ilyen jellegű intézkedéseket hoz, mint tegnap és ma (taps a Vasgárda padjáról és a a nemzeti
*
A szerző itt a bukaresti Obra Grivita Rafiway 4-i munkássztrájkjáról beszél
1933. február a nemzeti-paraszt igazgatás alatt. (Tr.)

Dr. Lupu ünnepe).
Másodszor, szeretném leszögezni, hogy én, mint minden értelmes ember ebben az országban, nem félek sem a kommunizmustól, sem a bolsevizmustól. Mástól félünk, hogy ezeknek a munkásoknak nincs mit enniük; ők éhesek. (Taps a „Vasgárda” és a Parasztpárt bankjai részéről dr.

Lupu).
„E munkások egy része mindössze havi 1100 lejt keres, és 5, 6, 7 gyermekük van. V.
Lupu orvos: „Ez igaz”.
Corneliu Zelea Codreanu úr: "5, 6, 7 gyermek után ezek a fizetések még a mindennapi kenyeredre sem elégek, én viszont mástól is félek: az
igazságszomjtól."

N. Liipu orvos: Nagyon jó! Elmr,
Corneliu Zelea Codreanu: „Ezért ezt a két szükségletet kell kielégítened: az igazságosság éhségét és szomját (taps a „Vasgárda” és Dr. Lupu parasztpárti padjaitól), és ez az ország élvezd a teljes rendet."

Machine Translated by Google

(Csütörtökön találkozó, 1933. február 16. Hivatalos Monitor 41, 1933. február 23.)

A parlamenti tevékenységet lassító nehézségek egyike a minisztériumokhoz intézett több ezer megkeresés valamilyen típusú közbenjárásra. Ez valódi büntetés számunkra, választóink számára, (1), mert a parlamenti képviselőknek idejük nagy részét ezen követelések teljesítésére kell pazarolniuk. Ez a rendszer veszélyes egy szervezet életére, mivel minden tevékenységét megbénítja;

elveszítheti az egész csatát. Hazája sorsát fel kell hagynia, hogy támogatóit szolgálja. Egy idő után rájöttem, hogy nincs légiós azok között, akik ilyen igényekkel fordultak hozzám. Mindannyian hivatásos koldusok vagy ellenfelek voltak, akiket kifejezetten megbénításunkra küldtek. (2) ez a rendszer olyan kényes helyzetbe hozott bennünket, hogy előre kell lépnünk, és kegyeket keressünk azoktól az emberektől, akik ellen harcoltunk. Ezen okok miatt én személy szerint nem voltam hajlandó senkiért közbeavatkozni. Egész parlamenti szolgálatom alatt egyetlen minisztertől sem kérdeztem semmit.

Másik kategória azok voltak, akik pénzt kértek tőlünk. A naponta bekopogtató százak között nem volt légiós. Néhányan valóban betegek vagy megszégyenültek voltak, de volt, aki igazi hivatássá változtatta ezt a rendszert. Végül a mi csoportunk egy kis szervezet volt, formációban, mozgásban, állandó harcban. Ez különösen megkívánta, hogy szakadatlan figyeljek az ellenség minden mozgására; magában foglalta az ellenség terveinek feltárását és elterelését, új állások megszerzését és megszervezését, más szóval az ország csatatereinek állandó éjjel-nappali felmérését. De mindenekelőtt a légiós nevelés kísérője volt, hogy ne ébredjünk fel, és ne találjuk magunkat fokozatosan átalakulni az erkölcsi fertőzés politikai kategóriájává, amelytől nem tudunk megszabadulni, és amelyben a légiós szellem elhal.

A parlament megfosztotta azt az időt, amelyre valóban szükségem volt a vezetéshez.

Machine Translated by Google

A LÉGIÓS SZERVEZET ÁLLAPOTA 1932-BEN

1933

1932 őszén és 1933 telén fellélegezhettek a légiósok. Három és fél éves küzdelem véget ért. Ezek a fiatalok most megérdemelték a pihenést. Majdnem két éve, hogy letelepedtem Bukarestben.

Iasiban a helyemre Banea Totu, Cranganu, Tasca és Stelian Teodorescu segítségével továbbra is a diákokkal, a nyomdával, az Otthonunkkal stb. kapcsolatos kérdésekkel foglalkozott. A diáklégiósok csoportja megduzzadt, immár több mint a diák militánsok fele. Kolozsváron egészségesen indult a szervezés felé a Banica Dobre; hasonlóképpen Cernautiban Lauriccsal, ahol a légiós élet jól indult Traian Braileanu professzor szellemi irányítása alatt, aki körül Toppa professzor és mások gyülekeztek. Bukovina egész területén a légiós áramlat és szervezet a veterán és jeles nacionalista Vasile lasinschi jó vezetésével növekedett. Kisinyovban Tudorache és Serghie Floreseu dolgozott; Nagyváradon, losif Bozantan.

A Keresztes Testvériségben nevelkedett fiatalok az egyetemre való felvételkor felkészültek. Egy nagy bátorsággal és kiváló irányítással rendelkező nacionalista újság kezdett megjelenni Bukarestben, a Calendarul ("Kalendárium"), Nichifor Crainic úr irányításával és néhány értelmiségi közreműködésével Dragos Protopopescu professzor vezetésével. Ez a folyóirat bátran nyitott új és széles utat a román szellemi világban, keresztény és nacionalista irányvonalon. Cikkek Mr.

Különösen a Crainic igazi ágyútűz volt, ami pusztítást végzett az ellenség soraiban.
A fővárosi diákmozgalmon belül a légiósok foglalták el a frontvonalat.

Traian Cotiga töltötte be a diákközpont elnöki tisztét, légiós bizottsággal.

Érezhető volt a fordulat a fővárosi értelmiségi fiatalok körében. Lelkiismeretüket azok a nagy problémák foglalkoztatták, amelyek nemzetünk életét érintették. A Polichroniade, Vojen, Constant mellett az új Axa-revízió („The Axis") körül mozgó tehetséges csoport csatlakozott a légiósok soraihoz, míg más kiváló fiatalemberek, például Vasde Cristescu professzor, Vasfie Marin, Viadimir Durnitrescu professzor, Virgd Ionescu mérnök, professzor Radu Gyr, Popov ügyvéd, Basarab és Zlotescu festők, akik nagyon tehetségesek és lelkesek, a légiós ideológia mentén dolgoztak.

Az egészséges fiatal macedón, tiszta, mint a könny és bátor, egyre közelebb jött hozzánk. Mindazonáltal meggondolatlannak tartjuk, hogy a négyszögben tartózkodó macedónok tömegét a gárdában fogadjuk, mert a közelmúltban az országba telepítve sok üldözésnek tennénk ki őket. A macedón egyetemisták azonban teljes egészében csatlakoztak a légiós mozgalomhoz. E fiatal macedónok élén három kiváló kultúrember állt: Papanace, Caranica és Sterie Ciumeti.

Az első kettővel sokszor tanácskoztam, mindkettő csodálatra méltó ítélőképességgel rendelkezett, amit feddhetetlen tisztaság és őszintén nagy szeretet és bátorság támasztott alá.
Nem hiszem, hogy 1931 óta nap sem telt el anélkül, hogy ne találkoztunk volna velük. Az üldöztetés idejében órákon át beszélgettünk ütésről ütésre, igazságtalanságról igazságtalanságról, árulásról árulásról. Minden hír egy új légiós kínzásról szívünkbe szúró kés. A fájdalom, amit a rosszul bánt légiósok miatt elszenvedtünk, gyötörte a lelkünket; és különösen azt, hogy lehetetlen előre látni az igazságosság reményét.

Sterie Ciumeti éjjel-nappal velem élt. Fiatal férfi volt, akinek nagy kutya egyenessége és hűsége volt. Ő lett a gárda főpénztárosa. Egész napján - ahányan van - csak az Őrségre fog gondolni, csak az Őrségért fog foglalkozni és cselekedni, nem éli le életét másért, mint az Őrségért.

További értékes elemek is előkerültek az ország különböző részein:

* A balkáni háború végén, 1913-ban Románia által elcsatolt dél-dobrudzsai megyéket. (Tr.)

Machine Translated by Google

orvos Pantelimon, atya Ionescu Duminica, Dr. Augustin Bidian Nagyszebenben; Georgescu-Edincti atya, a diákok lelki gyóntatója, veterán harcos, Ciulei kapitány Bákóban, Aristotel Gheorghiu, szintén veterán, aki Ramnicul-Saratban vezényelt; Bradában, Ion Iliescu; Konstancában, Seitanban; Padre Doara és Victor Barbulescu Valceában; Vintan, Ghenadie és Duma professzorok Temesváron; valamint a veterán légiósok, Nicolae Petrascu professzorok,

Horia Sima professzorok, Iosif Costea ügyvéd, Colhon és mások, akik ma már az ország különböző részein vannak parancsnoki beosztásban.

*

Bukarest szektorokra van osztva, és ezeken belül kezdtük el szervezkedni.

Két jó ember volt a Zöld és a Kék szektorban, Nicolae Constantinescu és Doru Belimace, két erős karakter, két szilárd agy, Doru Belimace a Irodalmi Kar egyik legkiválóbb hallgatója; Nicolae Constantinescu kiemelkedő gazdasági végzettséggel a Kereskedelmi Akadémia hallgatója volt.

Hamarosan bebizonyosodik, hogy a hit és a légiós bátorság impozáns tulajdonságokkal rendelkeznek.

Szintén ebben az időszakban hozták létre az első légiós rangot a következő utasítással 1932. december 10-én:

A) A légiós hierarchiában létrejön az első

magasabb rendfokozat, az úgynevezett légióparancsnok. áldozatkészségükre, munkájukra, hősiességükre, hitükre, képességükre

és szolgálati idejükre tekintettel rangban, ábécé sorrendben a következő légiósokat léptetik elő: Banea Ion orvosdoktorandusz; Belgea Ion; Blanaru Ion, mérnök; Dumitrescu Ion, pap; Ionescu Andrei; Silaghi Victor, ügyvéd; Steleseu Mihail, kongresszusi képviselő; Totu Nicolae, diák; Traian Cotiga, diák; Tanase Antohi, kézműves.

B) Az 1927-es és 1928-as sorozatból minden olyan légióst, aki fogadalmat tett, és még mindig a légió aktív soraiban van, a légiós segédparancsnoki rangra léptetik elő.

Aláírás: Corneliu Zelea Codreanu.

A többiek, akik évek óta fejlettebbek, a Légió Szenátusába és a Légiós Felsőbb Tanácsba kerültek.

* Mind az öt nagy szektort egy-egy színről nevezték el: Zöld, Sárga, Piros, Illustrious és Fekete. (Tr.)

Machine Translated by Google

AZ ÁLLOMÁNYOS OFFENZÍVA

"ANARCHIKUS ÉS TERRORISZTUS MOZGALOM"

A légiós mozgalom láthatóan erősödött, különösen a középiskolások és az egyetemi fiatalok, valamint a parasztok körében minden román tartományban. Lassabban nőtt azonban azokban a városokban, ahol a román elemet az állam foglalkoztatta, és ezért nem tudta kifejteni véleményét, vagy gazdaságilag zsidó rabszolgasorba került. Ugyanaz a néma üldöztetés, amelyet 1922-es harc megkezdése óta ismerünk, egyre jobban kísért minket, minden harcost és családjukat. Ha fiatal diplomás lennél, nem kaphatsz állami állást, hacsak meg nem tagadod a lelkiismeretedet és a hitedet. Fiatalok százait igyekeztek pénzzel, ígéretekkel, kitüntetésekkel és pozíciókkal csábítani. Az állam a hazaárulás iskolájává vált, amelyben jellemű férfiakat gyilkoltak meg, miközben a hazaárulást gazdagon megjutalmazták. Ha román kereskedő volt, egyedülálló a zsidó kereskedők között, és történetesen hitt a Légióban, az utcai tisztviselőktől a prefektusokig és a prefektusokig mindenki az ellensége lett. Éjjel-nappal üldöztek; jobban megadóztattak téged, mint a zsidókat; től folyamatosan szabtak ki bírságot

Machine Translated by Google

te; ütést ütés után kaptál, amíg el nem pusztítottak. Ha paraszt voltál, megbilincseltek és gyalog vittek egyik falusi csendőrállásról a másikra, a következőn, meg a következőn tíz kilométeren át, minden egyes csendőrszakaszban naponta verték, 4-5 napig éheztél; úgy néztek rád, mint a vadállatokra, és mind arcon vertek. Ha munkás lennél, minden gyárból és üzletből kidobnának, mint egy használt ruhadarabot.

Mert ebben az országban annak az embernek, aki ragaszkodik a hitünkhöz, éhen kell halnia minden gyermekével együtt. Mindannyian népünk és országunk ellenségének számítunk. De a legtökéletesebb renden és törvényességen belül tartottuk magunkat, hogy ne róhassunk fel problémát. De ez nem jelent semmit. Kormányaink érvelése a következő: "Nem pusztíthatunk el téged azért, mert megszegted a törvényeket? Nem számít, mi megszegjük és elpusztítjuk! Ne akarj törvénytelenül cselekedni, nos, mi megtesszük. !" Úgy, hogy ily módon belépünk egy igazán talmudi rendszerbe; egyrészt a sajtó és az összes politikai testület "illegalissággal" vádolt minket, másrészt megmaradtunk

Tökéletesen a törvényen belül, a kormány és az állam képviselőinek legborzalmasabb és legillegálisabb üzletei zúztak össze bennünket, maguk a legkirívóbb törvénytelenségben.

A bíróságok elé hurcolták, országszerte rendelet a másik után erősítette meg a mozgalom törvényességét és rendjét. Nem volt olyan rendelet, amely elítélt volna minket. A politikusok és a zsidó sajtó alapérvei mégis változatlanul megmaradtak: „A rendetlenség mozgalma”, „anarchia”, „törvénytelenség”, „terrorista”. A zsidó sajtó folyamatosan uszította ellenünk a politikusokat, hogy jöjjenek ellenünk, hogy darabokra tépjenek, megsemmisítsenek.

„A VAS VÉDŐ A KÜLFÖLDIEK SZOLGÁLATÁBAN”

Egy idő után, nem tudva a további vádakról, a zsidó sajtó azt állította, hogy pénzt veszünk el Mussolinitől; hogy nacionalistáknak tettük ki magunkat, de valójában az volt a célunk, hogy pénzt csikarjunk ki bárkiből, akivel találkozunk. Most találkozunk Mussolinivel, akit szorítottunk, Egyenként ámulva tudjuk meg, hogy: "Az ébredő magyarság szolgálatában álltunk...

Moszkva szolgálatában voltunk....
Pénzt kapunk a zsidóktól.....
Bármennyire is nevetséges az utolsó vád, nem kímélt minket. Itt idézek a Politica ("Politika") zsidó újság 1934. augusztus 10-i jelentős részét, a következő cikkben: "Max Auschnitt és a Vasgárda:"

A jelenség tehát nálunk is pontosan beigazolódott, hiszen köztudott tény, hogy a román fasizmus legjelentősebb mozgalmát, a Vasgárdát a nagytőkések hozták létre és finanszírozták. És itt jön a kevésbé szenzációs szenzáció: a zsidó Max Auschnitt

közvetlenül támogatta és finanszírozta a Vasgárdát. A tényt két nagyon komoly és felelősségteljes személy, Victor Iamandi miniszter úr és a jól ismert publicista Scarlat Calimachi erősítette meg. E magyarázatok szerint a tény nagyon természetesnek tűnik.

Ki ne tudná már, hogy Hitlert is Németország nagy zsidó kapitalistái finanszírozták? ”

A HITLERITÁKNAK FIZETŐ VASŐR

Az utóbbi időben Németországban Hitler az egész világon legyőzte a judeo-szabadkőműves hidrát. A német nép rendkívüli elszántsággal és összefogással harcolt és

Machine Translated by Google

megdöntötte a zsidó hatalmat. A zsidók hazugságokat és hazugságokat tesznek közzé a sajtójukban, ezzel próbálják megzavarni az emberek elméjét: 1. Adolf Hitler
festő, hülye, képtelen. Ki fog beleszeretni egy olyan civilizált országban, mint Németország? De Hitler továbblép.

2. Adolf Hitler nem fog nyerni, mert a német kommunisták szembeszállnak vele. De Adolf Hitler közeledik a hatalomhoz.

3. A hitlerizmus ketté, háromra szakadt. Nagy elégedetlenség a párton belül stb.
De Hitler nem változott.

4. Adolf Hitler megőrült. Bement a hegyekbe stb. De Adolf Hitler jó egészségnek örvend, és egyre közelebb van a győzelemhez.

5. Ha nyer, a második napon Németországban forradalom lesz. A kommunizmus általános felkelést indít, Hitler pedig elbukik. De Hitler megszerzi a hatalmat, és a zsidók által megálmodott forradalom nem tör ki. A többség a történelemben soha nem látott egyhangúság felé fog elmozdulni.

6. Minden ország gazdaságilag bojkottálja Németországot és a hitlerizmus bukni fog.
Adolf Hitler azonban győztesen vonul tovább.

7. "Diktatúra", "Hitlerista terror" Németország-szerte. – A szavazást a terror uralja. De a németek lelkesen masíroznak mögötte.

8. Hitler el akarja venni Erdélyünket. És mi, minden román nacionalista, akik meg akarunk szabadulni a zsidó vésztől, nem vagyunk se több, se kevésbé "hitleristák", vagyis a mi Erdélyünket a németeknek akarjuk adni.

De mi azt válaszoltuk:
"Tegyük fel, hogy Hitler háborút akar indítani ellenünk, hogy elfoglalja Erdélyünket. Hogy mi, románok megvédhessük Erdélyt a németekkel szemben, meg kell szabadulnunk a zsidóktól, nekünk is meg kell oldanunk ezt a zsidó problémát, erősítsük meg a zsidók által megszorongatott és erejüket kimerített népünk helyzetét, amíg teljesen képtelenek megvédeni magukat. Lezárták a zsidók, akik megmérgezik a lelkünket és szívják a vérünket, nem lesz fegyverünk, se lelkünk, se húsunk a csontjainkon .
"

9. Végül "pénzt kapunk", finanszíroznak minket, "fizetünk" a náciktól. Azt válaszoltuk: "AC Cuza 1890 óta harcol a zsidók ellen; mi 1919, 1920, 1921, 1922 óta, amikor még nem is hallottunk Adolf Hitlerről. Mérgező kígyók!"

HAMIS BANKJEGYEK NYOMTATÁSA RASINARIBAN

Sok idő elteltével új politikai-zsidó kampány indult ellenünk.

Mivel nem akarta, hogy megelégedjünk Mussolini, Hitler, Moszkva és Auschnitt pénzével, ellenségünk új finanszírozási forrást talált nekünk a hamis Rasinari bankjegyek nyomtatásában. A szenzációs felfedezés megtöltötte a zsidó és pártújságok hasábjait.

Az alábbiakban ezen az időszakon kívül adunk néhány részt, amelyek a nemzet szemében megsemmisítésünket kísérelték meg a hazugság rendszerét.
A Patria ("A haza") című újság július 22-én a következőket közölte:

A VASŐR ÉS A HAMISÍTÓPÉNZ NYOMDA ÜZEME BŐL
RASINARI
- A HIRDETÉSI ALAP FORRÁSA -

Kolozsvár, július 21. - Rasinariban, egy Nagyszeben melletti faluban szenzációs felfedezést tettek, amely egy egész politikai szervezetet a legcsúnyább színben tüntet fel, és amely ellen a kormánynak most a kezében van a legelmarasztalóbb bizonyíték, amellyel mindent megtehet. súlyossága.

Machine Translated by Google

A Vasgárda pénzhamisító présje Konkrétan Rasinari faluban fedezték fel a sok hamis pénzüzem egyikét. Az elvégzett nyomozásból azonban mindenki megdöbbenésére kiderült, hogy ebben a titne-ben nem a törvény szigorát a gyors gazdagodás reményében dacoló cigányok vagy rosszindulatúak bandájáról van szó, hanem a Vasgárdistáról. Corneliu úr Zelea Codreanu politikai szervezete, amely az utóbbi időben a legsértődékenyebb kampányt folytatja kormányunk és általában minden romániai politikai párt ellen.

A vasgárda és propagandája a falvakban De aki egy kicsit jobban ismeri a Vasgárda tevékenységét, az országot egyik végétől a másikig bejáró őrcsapataival ez nagyon természetesnek tűnik.

Ilyen körülmények között mindenekelőtt pénzre van szükség. Valójában köztudott, hogy a Vasgárda propagandistái az utóbbi időben hatalmas pénzalappal rendelkeztek, ami lehetővé tette számukra, hogy bejárják a falvakat, újságokat nyomtathassanak, és felvértezzék elkötelezett tagjaikat mindennel, ami a rendszer másolásához szükséges. Hitler'.

A hamisítás felfedezésének módja „A Belügyminisztérium már régóta értesült arról, hogy az erdélyi Vasgárda egyes vezetőinek, különösen a brassói és a nagyszebeni vezetőknek nagy összegek állnak a rendelkezésére, amelyeket országszerte szétosztottak a helyi szervezeteknek. Először azt gyanították, hogy a pénzt ki tudja milyen hasonló külföldi szervezet biztosította, de a megfigyelés eredményeként megállapították, hogy a gyanú alaptalan. A Rasinariban található pénznyomó gép felfedezése új vezetést adott a rendvédelmi szerveknek, a vizsgálatok eredménye pedig meglepő volt.

és a

Nagyszeben az egész szervezetet finanszírozza. A bukaresti hatóságok azonnal megbízták I. Stanescu bukaresti bírót, hogy kezdje meg a szokásos nyomozást. Radu Pascu főügyész és Mardaric ügyész kíséretében Nagyszebenbe indult, ahol először tartott házkutatást Bidianu ügyésznél, aki az őrség szervezetét vezette, ahol kompromittáló szenzációs anyagokat fedeztek fel, amelyek egyértelművé tették, hogy a pénzsajtó kizárólag a A Vasgárda politikai és felforgató céljai. Az elkobzott levelezés között különböző helyi szervezetektől, különösen a jászvásári szervezettől származó leveleket találtak, amelyekben Banea úr nagy összeget kért egy furgon vásárlására és a moldovai propaganda fokozására.

A rendőrök sorozatosan letartóztatták, és minden kompromittáló anyagot, valamint a hamisításhoz használt eszközöket lefoglalták.
A nyomozások kitartóan folynak, és igyekeznek kapcsolatot teremteni a sajtó és az érintett szervezetek között, különös tekintettel az utóbbiaknak kiosztott pénzösszegekre.

A vasgárda erkölcsi vitézsége

Amikor a vasgárda szervezetét, amely országszerte sikerült magokat teremtenie, szégyenteljesen tetten érte, az egész országunkra mély benyomást tett, és igazi megdöbbenést keltett a gárda támogatóinak soraiban. . Köztudott volt, hogy a falvakban az igazságosság, a becsület, a tisztesség, a törvénytisztelet stb. nevében agitáltak, nem más, mint

az állítások mostanra csak üres szavaknak bizonyultak a Vasgárda részéről, holott valójában csak gátlástalan hatalomra törekedtek, amikor az alkalmazott eszközökről volt szó.

Ezekkel a felfedezésekkel szemben a kormány úgy tűnik, hajlandó minden szigorúan eljárni. VV Tilea helyettes államtitkár nyilatkozott egy belső körnek

Machine Translated by Google

hogy egyes tagok által elkövetett cselekmények súlyosságára való tekintettel a vasgárdát fel kell oszlatni.

Az 1933. augusztus 6-i Chemarea Romanilorban ("A románok hívása") a következőket olvashatjuk.

A PÉNZSZERETET ÉS A HAMIS PÉNZ

„Az elmúlt napokban az újságok arról számoltak be, hogy a vasgárda lakájait pénzhamisításon kapták el a hatóságok. Tudjuk, hogy ez a fajta ember mostanában elkezdett járni minden falunkban, mindenfélét ígérve az embereknek, és halálbüntetést követelve a szabálysértőknek. Fiatalok vagyunk, akik régóta várnak arra, hogy megtanulják, mi ennek a népnek a célja és célja. Buzgón prédikálva, az ország szeretetével, bölcs közigazgatásával és a külföldiek kiirtásával, egy ideig azt hittük, jól vannak – vagyis amikor az újságokban olvastuk, hogy a pénzhamisítással az ország kárára kezdtek dolgozni. kezdtük felismerni, hogy becsaptuk magunkat, és most már ismerjük őket. Hazánk hivatásos fosztogató klikkjének részét képezik, és az általuk elkövetett nagy törvénytelenség miatt nem javasolnánk a kormánynak, hogy tegyen mást, mint hogy bíróság elé állítsa őket aszerint, ahogyan az ilyen ds-ekért követelték a tárgyalást: a halálbüntetést. , Akasztófára a hamisítókkal! "

Az 1933. július 22-i Dreptatea-ban ("Igazságszolgáltatás") a párt hivatalos lapja
Nemzeti-paraszt, ezt olvassuk:

A HAMISÍTÓK ŐRE

Ha végleges bizonyítékra volt szükség politikai jobboldalunk úgynevezett nacionalista szárnyát alkotó egyének megítéléséhez, akkor az a Rasinari-féle pénzhamisítók hangzatos ügye volt.

A szélsőjobboldal pártjai – amelyek valójában huligánok és zaklatók csapataiból állnak – mindenütt és mindig a legutálatosabb, aljas és gátlástalanabb eszközöket alkalmazták a hiszékeny tömegek elleni propagandamunkában.
A jobboldal „felfogásában” (sic) és „doktrínájában” (sic) ugyanis a hatalom megragadására redukált cél igazolja az eszközök szennyét.
Nem lehet nemesség az eljárásban, taktikában, módszerben és viselkedésben, ahol nincs nemesség az eszményben vagy a célban a követett célban. Ki állíthatná, hogy – mondjuk – a szélsőjobboldal eszménye nem rejt magában egy csöpp nemességet sem? A nyers erő kultusza az elemi jogok durva figyelmen kívül hagyásával sohasem fog ideált és felsőbbrendűséget alkotni! Az eszmény, amelynek sugarai felmelegítik az ember lelkét, egy másik, az igazságosság, a béke és az építő munka eszményképe, amely a nemzeti kollektíva, és ezáltal az egész emberiség szellemi létráján egyre magasabbra emelkedik. Ez azonban nem a jobboldali szélsőségek eszménye, amelyet a legalapvetőbb emberi példaképek ölelnek fel azzal a hiú gondolattal, hogy megnyerjék diktatórikus hatalmukat. A jobboldali szélsőségesség az intelligenciát az ököl erejével helyettesíti (ami nem tesz különbséget az értelmiségi és a közönséges bűnelkövető között); igazságosság által, önkény; az államok és népek közötti béke és együttműködés nemes eszménye, a nemzetek közötti gyűlölet tompa dogmája.

Egyetlen értelmiségi sem tudja helyeselni a jobboldali szélsőségeket.
Ha több férfit is sikerült elkapnia, az csak azért volt, mert egy gyűlölködően kizsákmányolt hit, a nacionalista hit nevében tették.
Így haladt a „Vasgárda” nevű összeesküvők egyesülete. A nacionalizmus nevében szándékozik fellépni.

A nacionalizmus nevében? Ezt a képmutatást ki kell tárni a közvélemény elé. Nincs szükség arra, hogy a nacionalizmust keresztül lehessen szolgálni

Machine Translated by Google

okkult szervezetek, titkos egyesületek, és különösen nincs szükség a „Vasgárda” által alkalmazott módszerekre. A nacionalizmus olyan hit, amely fényes nappal, nyíltan, őszintén és őszintén védekezik.

Mindenesetre nem szolgálják ki a nacionalizmust titkos parancsokkal ... „fészkekre” (?!?), láthatatlan „zászlóaljakra” és rejtett „cellákra”, és különösen pénzhamisításra, mint néhány nyavalyás bűnelkövető.

A Vasgárda nem más, mint egy maroknyi kalandor, akik titokban azért csoportosulnak össze, hogy a legszégyenletesebb és legcsalókásabb demagógiával erőszakos meghódításra törekedjenek az államban. Ezt a nacionalista eszme nevében.
A nacionalista eszme nevében? Ez a hit, amely ennek a földnek minden gyermekét megilleti, nem tűr meg olyan eszközöket, mint amilyeneket a „vasgárda” használ; nem engedi meg a hamisítást.

A Rasinari zenekar felfedezése a „The Iron Guard”-t a valódi megvilágításba helyezi.

Az emberek azon töprengtek: honnan van ezeknek a srácoknak pénzük? Ennyi reklámpénz? Lelkiismereteket szervezni és elsajátítani? Utazni, élni, autózni? Honnan?
Rasinari felfedezése felfedi a forrást: hamis pénz!

Így működik a Vasgárda. „A vasgárda úttörői olyan személyek, akikre a büntető törvénykönyv törvényei vonatkoznak. Pénzhamisítással akarnak politikai pártot csinálni.

Milyen erkölcsi tekintélyük van most a tömegek jóváhagyását követelni? És ugyanakkor a nacionalista eszme nevében?
A „Vasgárda” a hamisítók gárdája. A hamisítók gárdája pedig nem beszélhet a nacionalizmus nevében! "

És végül, hogy ne húzzuk túl sokáig ezt az idézetet, adjuk a da Patrát ("A Atyaföld") 1933. július 22-én, szombaton a következő kivonatot:

"AZ ŐRŐK" ÉS A HAMISÍTÓK

„Rasinari felfedezésének van egy igazán szenzációs oldala. Túllép a megszokotton, a banálison és a hétköznapiságon, minden szélességében és véres nyersességében beleadja azoknak a bomlását, feloldódását és erkölcsi rugalmasságát, akik az új hitvallást kereső, túl hiszékeny tömegeket kívánják regenerálni. Mi pedig azt mondjuk: „igazán szenzációs”, mert ha az újságok az utóbbi időben hozzászoktattak bennünket ahhoz, hogy az ország különböző szegleteiben kis, titkos pénzverdék jelennek meg, ennek az inflációs intézménynek a leleményes és lovagias pártfogói, a büntetőtörvénykönyvvel ellentmondva, soha nem bizonyultak. hogy egy kicsit felsőbbrendű társadalmi státusz tagjai legyenek. A Rasinariban a hősök már nem cigányok apró lopások után, nem is csak néhány, az igazságszolgáltatással összeütközésbe került emberek, akik könnyű és álcázott halálra törekednek, vagy azon hősök egyike, akiket esztétikusnak tartunk, egy gyümölcsöző kaland élvezetét nagy kockázatokkal. De jó szó esik a fejjegyzetről – a nagyszebeni „vasgárda” fejéről. Idézünk egy tárgyat Öt újság, amelyek gyakran önzetlen védelme alá vették Codreanu híveinek mozgalmát:

"A nagyszebeni hatóságok Bidian ügyvédnél, a "Vasgárda" szervezet vezetőjének házában átkutatva szenzációs anyagokra bukkantak, amelyekből nyilvánvaló, hogy a Rasinari hamispénzgyárat azért hozták létre, hogy támogassa."
A vasgárdisták. Többek között ott volt a jászvásári szervezet elnökének, Banea úrnak a levele is, amelyben pénzt kért egy kisteherautó vásárlására és a „vasgárda” propaganda fokozására. "Persze, nem? Pénzverde egy olyan párt támogatására, amely a politika és az erkölcs újjáteremtésére hirdeti magát! Gátlástalan agitátorként, botránysértőként és zaklatóként ismerték őket, ma már pénzhamisítóként is ismerik őket, ami ugyanolyan szégyenletes tulajdonság, mint az első, de Talán a legbűnösebb. Valaki azt állíthatja, hogy korunk különös és súlyos jelét találta itt, a keresztrejtvények szerelmese pedig azt tapasztalná, hogy egy őrzőnek, még ha vasból van is, ez egy kicsit sok. hamisító. Akárhogy is nézzük, a Rasinari-ügy rendkívül súlyos. Élénk megvilágításba helyezi azokat az erőforrásokat, amelyekkel ezek a kalandorok ma zaklatóként, most mártírként mutatkoznak be és tartanak fenn egy

Machine Translated by Google

mozgalmas, ambuláns lét. Ezeken a hasábokon döbbenten és kíváncsian kérdezzük, honnan vannak ezek az urak a pénzük? Valljuk be őszintén, nem számítottunk rá, hogy ilyen gyorsan, ilyen ijesztően és közvetlenül érkezik a válasz Rasinaritól!

Ez a gyűlölködő kampány három hétig tartott.
Caranica, Steric Ciumeti és Papanace, a három elit légiós hiába verte kétségbeesetten az újsághivatalokat negatívumért.
Ezek a fiatal férfiak 1931 óta, józan ész és nagy őszinte képességeik révén, mindennap velem élnek, ugyanazokat a gyötrő aggodalmakat osztották meg velem, és lépésről lépésre segítettek a csatatéren egy szervezet vezetésének nehéz terhében.
Hiábavaló erőfeszítések, mindezen ellenünk zúdított gyalázatokat elrendelték.

Egyetlen hatásuk lesz, hogy igazságtalanságot igazságtalanságra halmoznak fel, rágalmazást rágalmazásra, ütést ütésre, fájdalmat fájdalom után.
ifjúságunk mind elviselte, lelkükbe temetve. Most, oly sok év múltán, ha tanácsot akarnék adni a világnak, azt kiáltom: Óvakodjatok azoktól, akik túl sokáig kitartanak!

Machine Translated by Google

De szembesülve ezekkel az akadályokkal, csapásokkal, cselszövésekkel és üldöztetésekkel, amelyek minden irányból támadtak ránk, a magány e rettenetes érzésével, és nincs hova menni, mindezt azzal a szilárd elhatározással elleneztük, hogy meghalunk. A „halál csapata” a légiós fiatalok bensőséges érzéseinek kifejezése országszerte, a halál befogadása iránt; elhatározását, hogy előrehaladjon, a halálon keresztül.

1933. május elején alakult egy csapat, melynek tagjai: Padre Ion Dumitrescu, Nicolae Constantinescu, Sterie Ciumeti, Petru Tocu, Constantin Savin, Bulhac, Constantin Popescu, Rusu Cristofor, Adochitei, Iovin, Traian Clime, Iosif Bozantan, Isac Mihaaifim. , Papuc professzor, Radoiu ...

,

Mielőtt bejárták volna a fél országot, "The Death Team"-nek hívták magukat.
Caprioarát (Az őzike) a használata miatt kiutasították Jászvásárból. Bukarestből, Pitestiből, Ramnicul-Valceából, Targul-jiuból, Turnul-Severinből, Oravitából és Resita-ból kellett bejárniuk az útvonalat. Addig Duminica Ionescu atya is elkísérje őket. Aztán Temesvárra, Aradra és vissza Bukarestbe a legnagyobb légiós expedíció küszöbén álltak, és csak 3000 lejjel a zsebükben távoztak benzinért; a többiek pedig Istenben bíztak, és abban, amit az útjukban lévő emberek adnak nekik. Magukkal vitték az ország törvényeinek kódexét. Maradnának legálisak, de védekeznének az illegális intézkedések ellen.

A Tg. Jiu, Turnul-Severin, Bozovici, rendőrök és csendőrök követték őket, és megtámadták őket. Letérdeltek a teherautó elé, hogy megvédjék a gumikat, mellüket a fegyverek elé tárták.
Oravita külvárosában gépfegyverek találkoztak velük, és letartóztatták őket. Egy nappal később Popovici ügyész elengedte őket, és bűnösnek nyilvánította őket; mert nem csináltak semmit, nem tartottak beszédet, nem tartottak gyűléseket. Csak utaztak és énekeltek – ez volt minden. De az emberek megértették és virággal köszöntötték őket. Élelmet és gázt kaptak a kamionhoz. Bárhová mentek, a lelkesedésnek nyoma maradt.

A Resita-ba kimentem találkozni velük. Ott úgy döntöttünk, hogy nyilvános gyűlést tartunk. Jogunk volt erre. Mivel országgyűlési képviselő voltam, és szerepeltem egy légiós jelöltlistán Kárás megyében, 2000 szavazatot szerezve, felkerestem támogatóinkat, hogy beszámoljak országgyűlési tevékenységünkről.

Nagyszerű. Teljesen legális. De ha rólunk van szó, a törvények már nem léteznek.

Resita még a háború alatt sem látott ekkora katonai hatalmat. A közeli városokból hozták, hogy elfoglalják a várost és körülvegyék.
Rájöttem, hogy a kormány csapdát állít nekem. Szívesen kipróbáltam volna egy irracionális lépést; elveszti a türelmét, hogy okot adjon az elnyomásra. "Ezért megállítottuk ezeket az urakat. Ezért kell őket

megszüntetni. Bárhová mennek, a lakosságot a rendi intézkedéseink, a katonaság és a hatalom ellen lázítják fel. Forradalmat akarnak csinálni."

Egy ilyen hibát a mi részünkről a zsidó kormány és sajtó kihasznált volna.
Ezért nem adtam meg nekik ezt a lehetőséget, de magamba fojtva minden lázadást elkerültem minden konfrontációt. Pontosan ebben az összecsapásban arattak volna győzelmet. Inkább feladjuk a gyűlésünket.

A csapat folytatta, áthaladt Temes-Torontal településen és belépett Arad községbe. Ott, Chier faluban a csendőrök a zsidókkal együtt arra uszították a parasztokat, hogy kiabálják, hogy a magyarországi vörös bandák átkeltek Romániába.

A parasztok vasvillákkal, baltákkal és ütőkkel felfegyverkezve támadták meg a légiósokat, akiknek nem volt idejük azonosítani magukat. Az ütések vérbe borították őket. Ciumeti jobb keze eltört, és eszméletlenül az út szélére esett. Adochitei hazudott neki.
Mindannyian megsérültek. Aztán letartóztatták, Aradra szállították és a városi börtön külön celláiba helyezték őket.

Tíz nappal később lázadás miatt bíróság elé állították őket. Aradi ügyvédeink; Mota, Vasile Marin

Machine Translated by Google

és én magam védtem őket, és mindannyiukat felmentették. Az aradi románok meleg együttérzésüket fejezték ki.

Ennek az incidensnek a következményeként úgy döntöttem, hogy elkísérem őket. A csapat egy része kisteherautóval ment, én pedig négyen és Fratila paraszt kíséretében gyalog indultam el, végigmentem az összes falun Avram Iancu sírjához a hegyekben, körülbelül 80 mérföldre.
A parasztok mindenhol szívesen fogadtak.

Thebeában elváltak útjaink. Hunyad megyén keresztül folytatták útjukat, én pedig Teiusba indultam.

A TEIUSNÁL

Apámnak itt kellett beszédet tartania. Aznap este megérkezvén, apámat egy parasztházban találtam; vérbe borult. Nagyszámú csendőr lépett be a terembe, ahol az emberek összegyűltek, és elkezdték a feneküket mindenkire rávenni. Apámat fejbe verték.

Jogszerűség! Jogszerűség!
Beszédet mond egy mentelmi jogokat és garantált jogokat élvező román parlamenti képviselő, a közerő képviselői pedig fenékkel ropogva lépnek be a terembe. A parasztok, a tanárok, a papok mind megdöbbentek. Ezért úgy döntöttem, hogy két hét múlva tiltakozó gyűlést tartunk ugyanitt.

A találkozó előestéjén a "The Death Team" megérkezett Teiusba, valamint légiósok Kolozsvárról és Bukarestről, de a találkozót nem sikerült megtartani.
Egy ezred gyalogos és egy csendőrzászlóalj vette körül Teiust, megakadályozva a parasztok bejutását.

Ugyanaz volt, mint a Resita-ban. Megpróbáltam elkerülni a konfrontációt, és úgy döntöttem, hogy apámnak és az összes légiósnak el kell hagynia a várost, kivéve engem; mert több ember jelenléte, bármilyen kevés is, konfliktust generálhat, míg egyetlen ember jelenléte ekkora erőkkel szemben nem okozhat lázadást; nem dicsőség sokaknak, ha nehezednek rá.

A mihalti és környékbeli parasztok azonban megpróbáltak erőszakkal átkelni a már katonaság által megszállt hídon.
"Mi, mihalti parasztok kemény harcokban hódítottuk meg ezt a hidat a magyaroktól. Nem fogadjuk el, hogy ma a román csendőrök megakadályozzák, hogy átkeljünk rajta" - mondták ezek a bátor és "rettenthetetlen mihalti parasztok.
Több mint két órán át tartó csata alakult ki. Lövések dördültek el. Egy paraszt meghalt, a „Halálcsapatból” Tocu, Constantinescu és Adochitei másodszor is súlyosan megsérült.

A hatóságok a nap folyamán visszahozták Teiusba az egész "halálcsapatot" és a többi diákot, összesen 50 főt. Azt mondták nekik, hogy felszállnak a vonatra, de mivel nem volt vonatjegyük, Alba-luliába kellett menniük, hogy felvegyék őket.
Ott azonban ahelyett, hogy megvették volna a jegyeiket, letartóztatási parancs nélkül bedobták abba a híres börtönbe, ahová Horiát dobták.
Minden tiltakozása hiábavaló volt. Hiába tiltakoztak a fogva tartásuk törvénytelensége miatt; hogy egyetlen fogvatartott sem tartóztatható le elfogatóparancs nélkül; hogy az őket odadobó hatóság jogellenes cselekményt követett el. Aznap éjjel 2 órakor betörték a börtönkaput, oszlopot alkotva az ügyészséghez mentek. Beszámoltak neki az eseményekről. Ott maradtak az udvaron másnap reggelig, amikor is az ügyészsel együtt visszatértek a börtönbe. Ezúttal a "börtönkapu erőltetése" miatt adtak ki elfogatóparancsot.

Az ezt követő perben felmentették őket, mert eleve elfogatóparancs hiányában jogellenesen vették őrizetbe őket. Megfeleltek a törvényi előírásoknak. A promóter tájékoztatásával éppen az előírásokat tartották be. A bíróságon ismét bebizonyosodott, hogy nem a légiósok okoztak rendbontást, hanem maguk a hatóságok, akik a törvények betartatása helyett szuverén megvetéssel megsértették azokat.

Machine Translated by Google

"A Halálcsapat" két hónapos kampány után visszatért Bukarestbe. Küzdelmei, szenvedései, amelyeknek volt kitéve, sebei egész Erdély lelkét megmozgatták.

Most, ebben az időben elmondhatjuk, hogy a légiós mozgalom a hatalom minden ellenállása, minden üldöztetés ellenére az egész országban elterjedt.

Most kezdjük, álljunk meg, mondtuk. Elkezdjük elmélyíteni a légiós oktatást az életre szóló munkatáborokban. Kit zavarna ez a csendes tevékenység, különösen, ha kívül esik a politikai kereteken?

A VIZÁNI GÁT

1933. JÚLIUS 10

Machine Translated by Google

Az előző tél folyamán azonban Aristotel Gheorghiu gyógyszerész, Ramnicul-Sarat légiós vezetője küldött nekem egy jelentést, amelyben leírta Visani falu helyzetét, ahol a Buzau folyó minden évben elöntötte a gazdák szántóit több területen. ezrek. acre. És azt mondta, hogy az egész falu könyörög, hogy jöjjünk és segítsünk nekik egy védőgát építésében. Elfogadtam ezt a kérést, és megtettem minden szükséges lépést, szakmérnököket küldtem ki, terveket készítettem és kiadtam a parancsot, hogy 1933. július 10-én, amikor a munkatábor megnyílik, a régió összes légiósának jelen kell lennie Visaniban. Íme a sorrend: AZ ORSZÁG ÖSSZES FÉSZEK ÉS LÉGIÓS EGYSÉGVEZETÉSÉNEK

Elvtársak,

soha nem vetődött fel jobban a fény problémája, mint abban a pillanatban, amikor az ember elvesztette látását. Mintha az építési problémát különösen sürgős módon vetették volna fel akkor, amikor az emberiség egyértelműen érzékeli, hogy körülötte minden szétesik.

Amikor lassan minden tönkremegy, az emberi lélek az ellenkező irányba indul el, ellentámadást kísérel meg, félelmetes késztetést mutatva az alapokból való építkezésre, a munkával való emelésre, az építkezésre.

Soha nem vetődött fel ez az építési probléma Európában, mint ma, amikor a háborús időszak romokban hagyott bennünket, és amikor a háború utáni időszak napról napra növelte romos állapotunkat.

Hazánkban 15 év nagyképű, de steril, csak romokat hagyó közbeszéd után lelkünk fellázad a szó ellen, és cselekvésre törekszik.
Mi is építeni akarunk; a letört hídtól az útig és a vízesés csobbanása és energiává alakítása; új paraszti tanyából új típusú román falu, román város, román állam.

Ez nemzedékünk történelmi vonzereje, hogy a mai romokra építünk egy új és szép országot.

Ma hazánkban a román nép nem tudja betölteni küldetését a világban, hogy Kelet-Európában megteremtse saját kultúráját és civilizációját.

LÉGIÓSOK, ezek az

igazságok késztettek arra, hogy elhívjalak benneteket az ország közepére, a Buzau folyó partjára, hogy saját karjaikkal emeljétek fel azt a hatalmas gátat, amely évtizedekig viseli majd a nevét.

Megkérdeztem, hogy elmondhassa a többi románnak, hogy ti fogjátok építeni az új Romániát.

Ez az új Románia nem születhet klubokban, kávézókban, kabarékban; vagy a város utcáin használt magassarkúkat a különféle Don Juanok túráin és elterelésein.
A munkád hősiességéből fog megszületni.

MAGYARÁZATOK ÉS JELZÉSEK

1. A gátat Visani falu közelében építik fel Ramnicul-Sarat megye déli részén, négy mérföldre északra a Faurei lelőhelytől a Buzau-Braila vonalon.
.

2. Találkozási pont, Visani falu. Minden csapat helyi parancsnokság alá kerül, amint megérkezik.

3. Visaniba érkezés időpontja: 1933. július 8. és 9..
4. A projekt két, egyenként 30 napos szakaszban valósul meg.
Első lépés,. 1933. július 10-től augusztus 10-ig.
Második szakasz: 1933. augusztus 10-től szeptember 10-ig,

Minden csapat 500 fős lesz.
A teljes parancsnokság Ramnicul-Sarat megye légiós parancsnoka lesz
, Aristotel Gheorghiu, aki szervezi:

Machine Translated by Google

- rendelkezésre
bocsátás,
- hosting, -
eszközök, - minden egyéb, a projekt általános irányával kapcsolatos ügy.

Parancsnoksága alá kerülnek: 1. a projekt helyszínének vezetője, a munka megkezdésekor általam személyesen kinevezett légiós, 2. a szállás- és ellátásvezető, valamint 3.
A csapat légiós parancsnoka, Együtt létrehozzák az összes szükséges szolgálatot (ellátás, stb.).

Az első csapatot Braila, Buzau, Ramnicul-Sarat, Focsani, Tecuci, Bukarest, Ploesti, Ialomita, Dambovita, Muscel, Arges, Vlasca, Olténia légiósai alkotják.

Július 15-én, azaz 5 nappal később érkeznek a besszarábiai légiósok. Gyalog indulnak el Cbisinauból, áthaladva Gradiste, Comrat, Congaz, Kabul, Colibasi, Reni, Galati.
Kabulból, Tigbinából, Ismailból és Cetatea-Alba légiósai csatlakoznak ehhez a csoporthoz.

Az első csapat tagja lesz az ország minden tájáról érkezett Keresztes Szövetség. A második csapatot az ország többi részéből érkező légiósok alkotják majd. A légiósok igyekeznek majd munkaruhát, tartalék ágyneműt, lapátot, takarót kapni.

A többi csapatnak fel kell vonulnia vagy vonatoznia kell, kihasználva a csoportos kirándulások 75%-os kedvezményét.

Öt megbízható braila légiósnak 5 nappal korábban, július 5-én jelentkeznie kell, hogy felkészülhessen és fogadhassa társait; ezeket Ion lliescu braila légiós parancsnok nevezi ki, és azonnal kapcsolatba lépnek Ramnicul-Sarat légiós parancsnokával, Aristotel Gheorghiuval.

Székhely, ahol be kell jelenteni az indulásokat és érkezéseket: Aristotel Gbeorgbiu, gyógyszerész, Ramnicul-Sarat.

AJÁNLOM: a)
Töltse ki a rendelést a végéig. Ha provokálják, megtiltom, hogy reagáljon.
A cél elérése a legfontosabb.
Kívánom, hogy bármerre mész el, városon vagy városon, mindig lenyűgözze a légiósok fegyelme, korrektsége, méltóságteljes hozzáállása és tisztessége. A csapatvezetők teljes felelősséggel tartoznak. b) Felhívom a figyelmet arra, hogy Visaniban és környékén minden tekintetben példamutató magatartást kell tanúsítania; népbarát, és különösen hősies munkában és ellenállásban. c) Abban az esetben, ha a légiósok közé sikerül beszivárogni a kétes elemeket, az egyenes útról való első letérési kísérletnél hazaküldik őket és ezt személyesen nekem kell jelenteni.

Valójában minden vezető felelős az embereiért. d) Július 10-én, hétfőn délelőtt érkezem a szucsávai rali után.

Hajnalban, a munka megkezdése előtt részt vesz az istentiszteleten, amelyet a környék összes papja celebrál.

bajtársak,
Új oldalt írsz a légiós csatatörténeti könyvbe,
Az ország ismét hősként fog felnézni rátok, ahogyan annyiszor látott már benneteket.
előtt.

Akkor indulj el lelkesedéssel teli szívvel arra a pályára, ahol nehéz feladat vár rád, de amelyen keresztül új áldozatot hozol, tehát egy új lépést győzelmünk felé, légiós Románia.

Machine Translated by Google

Ezért remélem, hogy találkozunk az új harcterünkön.
Bukarest, 1933. június 23. Corneliu Zelea-Codreanu légiófőnök

Július 10-én több mint 200 fiatal légiós gyűlt össze Visaniban, gyalog érkeztek Calatiból, Focsaniból, Bukarestből, Buzauból, Tecuciból, Iasiból, Brailából, Stelian Teodorescu, Nicolae Constantinescu, Pavaluta, Doru Belimace, Stoenescu és Bruma vezetésével.
Ám ahelyett, hogy örömmel fogadták volna, enni és pihenőhelyet kaptak volna, fáradtan és éhesen, mint amikor megérkeztek, több csendőr század vette körül őket, vadállatok brutalitásával támadták meg őket, és a földre döntötték őket. az ütések alatt. .

A csendőröket a Belügyminisztérium – ahol saját bevallása szerint Armand Calinescu* úrnak fontos szerepe volt kínzásunk és elnyomásunk intézkedéseiben – utasítására tisztjeik utasították, aki csapásokat mért ezekre a fiatalokra. A románok olyan gyűlölettel, mintha a román nép legnagyobb ellenségeit támadnák.

A sebesültek és a megaláztatások végső határáig megalázottak között voltak Stelian Teodorescu, Bruma, Doru Belimace, Ion Dumitrescu atya, Stoenescu, Pavaluta és Nicolae Constantinescu légiósok, akik két hónapon belül negyedszer súlyosan megsebesültek.

Ennek a példátlannak a híre – egyes fiatalokkal szembeni kegyetlenségről, akik jót akarnak tenni, és minden méltatlankodásnak, aminek ki voltak téve, fekete fátyolként terjedt minden fiatalunk összetört és aggódó szívére, akik hitükkel és hazaszeretetével az ország politikusai elárulták külföldi ellenségének. Akkor megértettem, hogy minden út le van zárva előttünk, és ettől kezdve fel kell készülnünk a halálra.

Átmentünk egy általános depressziós állapotot, amelyben úgy éreztük, hogy minden türelem és önuralom tartalékunk az összeomlás szélén áll. Rájöttem, hogy körülöttem minden megreped, és mindenekelőtt, ha egyetlen pofon történne, az jóvátehetetlen szerencsétlenség lenne. Lelkem mélyéből sikítani akartam: Nem bírjuk tovább!

Ebben a nyomasztó légkörben fordultam a miniszterelnökhöz a Calendarul ("The Calenda") újságban 1933. július 20-án megjelent következő levélben:

A VAS VÉDŐ TÖRZÉSE

UR. LEVÉL CORNELIU Z. CODREANU ÚR. MINISZTERELNÖK AL.
VAIDA

Miniszterelnök úr!

A Visaniban történt események után, amelyek olyan erkölcsi súlyúak voltak, hogy vérzett a szívem, úgy döntöttem, hogy a következő sorokat írom Önnek:

Nem késztet erre sem a pillanatnyi késztetés, sem az a vágy, hogy lássam levelemet az újságokban, hogy barátaim tapsolhassanak, vagy hogy könnyen teljesítsem a szokásos formális kötelezettséget, „tiltakozni” a Ramnicul-Saratban elkövetett gyalázat ellen.

Zavaros lelkiismeretem késztet arra, hogy ezt a levelet önnek címezzem, mondván, hogy ez az út, amelyre oly könnyen taszítottál minket, minden becsületes ember számára a halál útja.

* Arniand Calinescu, a Belügyminisztérium akkori helyettes államtitkára éppen most kezdte meg a Vasgárda elleni üldözéssorozatát. 1938 februárjában kilépett a Nemzeti Parasztpártból, és Corneliu Z. Codreanu iránti személyes gyűlöletéből fakadóan belügyminiszter és II. Károly román király jobbkeze lett. Ettől kezdve a zsidó-szabadkőművesség e szomorú hősének csillaga tovább emelkedett, amíg el nem érte a tetőpontját, azon a napon, amelyen fenséges uralkodója parancsára elrendelte a Vasgárda fejének meggyilkolását; majd társai körében – hóhér szaknyelven – azzal dicsekedni, hogy „lefejezte a vasgárdát”. Valójában Calineseus csak egy szadista szélhámos volt; ennek a "fegyveres tettnek" a megtiszteltetése teljes mértékben a királyt illeti. (Tr.)

Machine Translated by Google

szerencsétlenségek, amelyeket már nem lehet elkerülni.

Miniszterelnök úr!

Nem tudom itt néhány sorban leírni az elmúlt tíz év vértanúságát, saját hazánkban, román és keresztény hitünkért.
Csak annyit mondok, hogy tíz évig a román kormányok belefáradtak a verésbe.
Ott volt a liberális adminisztráció, amely összetört minket az ütések alatt; követte Mr.
Goga, és ő is legyűrt minket 1926-ban; akkor mr. Mihalache, aki az idegen mesterekkel együtt azzal is dicsőült, hogy barbár módon megvert, kiirt bennünket; azután ott volt a Iorga-Argetoianu adminisztráció, amely ismét lerobbant minket; végül ön került hatalomra, folytatva az ütéseket.

Egyikük sem kérdezte, miniszterelnök úr, hogy támogathatjuk-e azt a végtelen erkölcsi és fizikai kínzást, amely gyakran túlterhelte ellenállási képességeinket.

Ennyi idő alatt mindent nagyon erősen támogattunk. Tele vagyunk sebekkel, de soha nem hajtjuk le a fejünket. Felháborítottuk őket, mert bármilyen súlyos kínzásunk is volt, legalább az emberi méltóság érzését és a becsületünket tiszteletben tartották. Az utóbbi időben azonban, az Ön igazgatása alatt, üldöztetéseink és kínzásaink a legnehezebb szakaszba érkeztek.

Ami Teiusban történt, ahol apámat agyonlőtték és megvérezték, és ami különösen Visaniban történt, az összehasonlíthatatlanul súlyosabb minden eddigi szenvedésünknél. Ezek a visszaélések becsületünket sértik.

Sokáig nem adok számot neked.
Bizonyára emlékszel két hónappal ezelőtt – amikor megkérdeztem, mi a bajunk, hogy kiérdemeljük az általad indított üldözést –, azt mondtad nekem: „Miért nem kezdesz valami építő jellegű?”

'Úr. Miniszterelnök úr – Azt válaszoltam: – Elhatároztam, hogy gátat építek Buzau partján.
Van valami kifogásod? '

'Nem. Nagyon jó. Nagyon szép.'
Egy hónappal azelőtt petíciót nyújtottam be a Közmunkaügyi Minisztériumhoz, hogy bármi is elkezdődött volna; Konzultáltam a szakterület legkiválóbb professzionális mérnökeivel, és július 10-én elkezdődött a munka.

Nem csak az ifjúsági kikapcsolódásnak szánták; ez volt ifjúságunk felhívása az egészséges teljesítmény nagy szükségének szolgálatára; 1000 fiatal konstruktív irányú oktatása kell, hogy legyen.

Példaként szolgált több tízezer másik fiatal számára.
Iskola lenne azoknak a tömegeknek az iskolája, akik évekig kóboroltak romos hídjain és útjain, várva, hogy jöjjön az állam megjavítani, amikor közös munkájuk egyetlen nap alatt megjavíthatta volna.

Ez bátorítás volt az egész országnak és példa azoknak, akik tévesen azt képzelik, hogy valakinek a sajnálatából és nem mindannyiunk munkájából alakulhat ki erős Románia.
Néhány nappal a munka megkezdése előtt három előkelő fiatalembert küldtem Visaniba, hogy szállást és ellátást készítsenek az érkezőknek. Ám július 8-án elkapták őket, Ramnicul-Saratba szállították, majd bilincseiknél fogva láncra verték őket, és úgy küldték haza, mint a legalacsonyabb tolvajt, ebben a nevetséges állapotában, megalázva emberi méltóságukat.

"Két másik fiatal férfit a Ramnicul-Sarat városában található Bukaresti Egyetemről, ahová lelkesedéssel érkeztek dolgozni, letartóztatták, a rendőrségre vitték, a város rendőrfőkapitánya és két rendőrbiztos megsértette és megpofozta őket - Ionescu fivérek – aztán hátrakötött kézzel vitték őket a város közepén az állomásra, és vonattal vitték haza.

Végül július 10-én, hétfőn 200 fiatal érkezett Visaniba, többségük diák.

Ott ahelyett, hogy tárt karokkal fogadták volna jó szándékukért, a megye polgármestere, az ügyész, a rendőrök fogadták őket Ignát ezredes, Cten.
Cepleanu, csendőr hadnagy. Fotea,

Machine Translated by Google

több száz csendőr fegyverrel a kézben, egy század gyalogost lovas géppuskával, és felszólították, hogy az igazságtalan és indokolatlan agresszivitás hangján haladéktalanul hagyják el a helységet.

Ilyen fenyegető helyzettel szembesülve a 200 fiatal lefeküdt a hat centis sárba, és abban az alázatos testhelyzetben elkezdték énekelni, hogy "Velünk van az Isten". A csendőrök parancsot kaptak, hogy támadják meg őket. Több százan rohantak rájuk, taposták őket, csizmáikkal zúzták a mellkasukat és a fejüket; a fiatalok ezt az egész megpróbáltatást mártíri csendben tűrték, ellenállás nélkül. A diákokat megrugdosók előtt Rachieru ügyész és Ignat ezredes, aki saját kezével rángatta meg a diák Bruma haját, valamint a hadnagy.

Fotea, aki ököllel az ártatlan ifjú arcába csapott.
A végén hozták a kötelet; a 200 fiatal kezét barbár módon a hátuk mögé kötözték, majd fél napig az esőben tartották őket.
Közben megérkezett Dumitrescu atya, és az ügyész megkérdezte tőle: "Mit keresel itt?"
– Én pap vagyok. A munka megkezdése előtt jöttem misézni.
- Nem vagy pap. Te egy idióta vagy – válaszolta az ügyész. - Azonnal kösse a kezét a háta mögé.

A pap kezeit megkötözték, mint mindenki másét, majd ebben a megalázó helyzetben mindannyiukat Rarnnicul-Saratba vitték és a csendőrségen letartóztatták, ahol ismét sértegette és szörnyen megkínozta őket az ügyész, a csendőrök és a rendőrség.

Néhányan, akiket kivettek abból a kínzókamrából vagy a pincéből, ahová dobták, majd ökörkorbácsokkal megverték, elájultak.
„Négy napnyi megpróbáltatás után szabadon engedték őket, mivel nem lehetett őket megvádolni.

„Másokat, akiket a Visani felé tartó úton fogtak el, Buzauban és Brailában tartóztattak le, ahol megkötött kézzel hazaküldték őket. Még 15 van, amely a mai napig, szombatig még mindig nem érkezett meg. Ők voltak. Gyalog vitték Buzauból Bukarestbe, csendőrállásról csendőrállásra, négy napig nem etették, sértegették, pofoztak.

Miniszterelnök úr: „Ezek nem elszigetelt események, hanem az ország bármely pontjára érkező kormány parancsára.” Két héttel ezelőtt hibátlanul - és ennek vitathatatlan bizonyítéka az igazságszolgáltatás mind meghozott döntése - minden lépésnél vertek és gyaláztak bennünket; Bukarestben, Aradon, Teiusban, Piatra-Neamtban és Szucsávában.

„Miniszterelnök úr, a lehető legtiszteletreméltóbb módon hívom fel a figyelmét, hogy mi, akik ismerjük a történelmet és az egyes népek áldozatait, amelyeket akkor hoztak, amikor jobb sorsot akartak elérni, mi, a mai romániai fiatalok ne tagadja meg ezt az áldozatot.
Nem vagyunk gyávák, hogy elkerüljük az új Románia miatti áldozatot.
„De még egyszer felhívom a figyelmet arra, hogy én tanítottam meg ezeket a fiatalokat az emberi méltóság és becsület érzésére.
Tudjuk, hogyan kell meghalni, ha kell, ezt be fogjuk bizonyítani. Letartóztathat minket; csontjaink megrohadhatnak a börtön mélyén. agyonlőhetnek minket. De nem kaphatunk pofont, nem tehetünk esküt, és nem köthetjük a kezünket a hátunk mögé.

Nem emlékszünk arra, hogy népünk - szomorú, de büszke román történelmünk során - valaha is tűrte volna, hogy meggyalázzák.
A mezőink tele vannak halottakkal, de nem gyávákkal.
Ma szabad emberek vagyunk, akik tisztában vannak jogainkkal. Rabszolgák nem vagyunk és nem is voltunk. Halált kapunk, de megaláztatást nem.
Biztos lehet benne, miniszterelnök úr, hogy nem bírjuk elviselni ezeket a megaláztatás és méltatlankodás napjait.

Machine Translated by Google

Nyugodtan kérlek benneteket, hogy tíz év szenvedés után van elég erkölcsi erőnk ahhoz, hogy tisztes kiutat találjunk abból az életből, amelyet becsület és méltóság nélkül nem tudunk fenntartani.

Kérlek, fogadd el az érzéseimet.

Corneliu Zelea-Codreanu "

A LIBERÁLIS PÁRT FELELŐSSÉGET VÁLLAL A

VASŐR

Ennek a fiatalembernek a gyötrelmei azonban nem értek véget. Szemünk előtt egyre sötétebb lett a horizont. Más, még nagyobb próbák is készültek ránk. Alighogy véget ért Visani kínzása, amikor megtudta, hogy IG Duca, a Liberális Párt vezetője Párizsba távozott. Meglepődve olvastuk a párizsi újságokban tett kijelentéseit; hogy "A vasgárdát" a hitleristák fizetik; hogy a Vaida-kormány gyenge, mert nem pusztít el minket; és hogy ő, IG Duca és pártja vállalta a felelősséget halálunk előkészítéséért, kiirtásáért. Itthon a párt hivatalos lapja, a Viitorul ("Jövő") ugyanazon érvek alapján mérlegel majd minket: "anarchikus mozgalom", "felforgató mozgalom" ("a hitleristák fizetésének mozgalma", és a kormányról, aki Vaida "gyengeséggel" és a mozgalmunkkal szembeni "toleranciával" vádolta, valamint azzal, hogy "flörtöl" az "anarchikus" és "eladott a náciknak" mozgalmunkkal.

Nemzetként ma a megaláztatás legalacsonyabb szintjére fogunk esni. Két román államférfi, IG Duca és N. Titulescu párizsi zsidó bankárok vagyonának román politikai frontjával egyesül - akik egyrészt országunk gazdagságának kíméletlen kizsákmányolásában, másrészt a helyzet biztosításában érdekeltek. a lehető legboldogabb. lehetséges romániai vallástársai számára - a Liberális Párt hatalomra kerülése, utóbbi formális feltétele mellett a légiós mozgalom bármilyen eszközzel való kiirtásának kötelezettsége. Egy fiatal, erős és büszke román légiós nemzet, amely teljes ragadozó tőkével kiűzi őket az országból, nem jön ki a külföldi bankárokkal.

És így, több mint egy évtizednyi szenvedés lezárásaként, anélkül, hogy bármiben is bűnös lennénk, halálunk koronája készen áll NEKÜNK.

Engedjétek meg, hogy ennek a küzdelemsorozatnak a végén gondolataimat anyámra irányítsam, akinek a lelke évről évre, óráról órára követ engem, remeg minden engem érő csapástól, és megborzong a sors minden fenyegetésétől. A brutális és szeméremsértő ügyészek és rendőrbiztosok által minden évben végzett házkutatások megzavarták otthonuk nyugalmát, ahonnan már régen eltűnt az öröm és a béke minden nyoma. Micsoda jutalom a politikusai által lealacsonyított néptől egy anyának, aki a legkeserűbb nélkülözésben hét gyermeket nevelt fel hazája iránti szeretetből! Legyen ez a néhány szó tisztelgés minden édesanyának, akinek gyermekei a román nemzetért harcoltak, szenvedtek vagy meghaltak!

Machine Translated by Google

BAJTÁRSAK

bajtársak,

Ezekkel az utolsó mesékkel, amelyek ezt a kötetet zárják, véget ért az én ifjúságom, és sok közületek, Soha többé nem járjuk a te utaidat.
Ha fiatalságunk elmúlt 14 éve nem volt olyan tele jó időkkel és örömökkel, akkor most nagy megelégedettség világítja meg a lelkiismeretem. A légiós Románia gyökereit, mint a fát, a szívünk húsába mélyesztette. Fájdalommal és áldozattal növekszik, és éhes szemünk nézi, ahogy virágzik, pompájával és fenségével megvilágítja a távlatokat és az elkövetkező évszázadokat. Ez a felség elsöprően megjutalmazza, nemcsak a mi kis áldozatainkat, hanem minden emberi szenvedést, legyen az a legszörnyűbb is.

Kedves elvtársak!

Nektek, akiket megvertek, rágalmaztak vagy mártírhalált haltatok, azt a hírt tudom hozni, amelyet többet szeretnék üzenni egy hétköznapi szónoklat gyengébb értékénél: Győzni fogunk. hamar.

Oszlopaik előtt minden elnyomónk eldől. Bocsáss meg azoknak, akik személyes okokból bántottak. Akik a román népbe vetett hite miatt kínozták, nem bocsátjátok meg. Ne keverd össze azt a keresztény jogot és kötelességet, hogy megbocsáss azoknak, akik bántottak téged, népünk jogával és kötelességével, hogy megbüntessük azokat, akik elárulták őket, és felvállalták, hogy szembeszálljanak sorsukkal. Ne felejtsd el, hogy a kardok, amelyeket viselsz, a nemzeté. Az ő nevében viseled őket, az ő nevében használod őket könyörtelen és könyörtelen büntetésre. Ily módon és csakis így fogtok egészséges jövőt készíteni ennek a nemzetnek.

Carmen Sylvában, 1936. április 5.

EGY SZÓ A LÉGIÓSAINKHOZ

(Codreanu beszéde a tizedik évforduló alkalmából

Machine Translated by Google

Mihály arkangyal légiójának alapítása)

Kedves elvtársak!

Tizenöt év küzdelem, üldöztetés és életek feláldozása után Románia ifjúsága tudnia kell, hogy a légiós győzelmének ideje közeleg.

Az ellenség minden ellenünk tett kísérlete összetörik; minden csábító terv, minden erőfeszítés a lelkünk megvásárlására, minden erőfeszítés, amely megoszt minket, valamint minden árulás közöttünk, mind a földre fog esni.

Nézz a szemükbe – ti zsarnokok! Minden ütést lemondással tűrj el, minden kínzást, mert mindannyiunk áldozata lesz az összetört testek és megkínzott lelkek vasalapja a győzelemért.

Akik elesünk, azokat hősökről és sírokról nevezzük el!

Míg azok, akik meg fognak ölni minket, az árulók megbélyegzését viselik és azok is lesznek nemzedékről nemzedékre vádolják.

A mélyből a légiós kerül ki győztesen! Sziklalelkeddel.

Azok, akik elhiszik, hogy legyőzhetik, és azok is, akik azt hiszik, hogy megvehetik, hamarosan – de túl későn – meggyőződnek arról, hogy tévedtek.

EPILÓGUS

Corneliu Zelea Codreanu meggyilkolása

Sârbu csendőr vallomása a vizsgálati bizottság előtt
A bukaresti román Semmítőszék 1940. novemberében a következőképpen szólt:

„Aznap este (november 29. és november 30. között) két városházi rendőrautóval indultunk el Bukarestből. Voltunk

Machine Translated by Google

csendőrőrnagyok, Dinulescu és Maoveanu kíséretében.

Ramnicul-Saratba érve megálltunk a csendőrségnél, ahol Dinulescu és Maoveanu őrnagyok kapcsolatba léptek a zsidó származású Scarlat Rosianu őrnaggyal, a Ramnicul-Sarati csendőrlégió parancsnokával.

Mivel nem kaptak pontos parancsot, a csendőrök nem tartóztatták le a légiósokat. Mindannyiunkat visszaparancsoltak a furgonokhoz.
Elindultunk visszafelé Bukarestbe. Útközben azonban meglepett minket Dinulescu őrnagy, aki felkiáltott: "Vissza Ramnicul-Saratba!"

Visszafordultunk, de megálltunk a Ramnicul-Sarat innenső oldalán több kilométerre fekvő Baltati faluban, ahol éjszakára is maradtunk.
Itt bort, drága cigarettát és finom ételeket kapunk.

Másnap Ramnicul-Saratba mentünk.

A börtönbe érve mindannyian az egyik zárkába mentünk, ahol Dinulescu és Maoveanu őrnagyok a légiósok kivégzésére tanítottak bennünket.

Kisteherautónk sofőrjét térdre kényszerítve hátulról kötelet dobtak a nyakába, mutatva, milyen könnyen lehet valakit kivégezni.

Néhány perc alatt mindennek vége volt. Aztán a csendőrök egyenként kimentek a börtönudvarra, és mindegyik kapott egy-egy légiót.

Vettem egyet, amely erősebb és magasabb volt a többinél; Később tudtam meg, hogy ő Corneliu Zelea Codreanu kapitány.

Aztán elvittük őket a furgonokhoz. Ott a légiósok kezeit a mögöttük lévő padhoz, lábukat pedig az előttük lévő pad aljához kötözték, hogy ne mozdulhassanak el semmilyen irányba.

Közülük tízet az első furgonba, négyet a másodikba kötöztek be, én az első furgonban voltam a tízzel, a kapitány mögött; minden csendőr a parancsnoksága alatt álló légiós mögé ült.

A kezünkben tartjuk a húrokat. Szóval elmentünk.

Dinulescu őrnagy a furgonomban volt, Maoveanu őrnagy a másikban.

Síri csend uralkodott, mert nem tudtunk beszélni sem magunk között, sem a légiósok között.

Amikor megérkeztünk a Tancabesti-erdőhöz, Dinulescu őrnagy, akinek a kódjelet kellett volna adnia a kivégzés pillanatára, háromszor fel- és kikapcsolta a zseblámpát.

Eljött a kivégzés ideje, de nem tudom miért, egyikünk sem mozdult meg.
Aztán Dinulescu őrnagy megállította a furgont, kiszállt, és visszament a mögötte lévőhöz.

Machine Translated by Google

Ott Macoveanu őrnagy volt tekintélyesebb; a légiósokat már megfojtották.

A kapitány kissé felém fordította a fejét, és azt suttogta: "Elvtárs, engedje meg, hogy beszéljek a bajtársaimmal." De abban a pillanatban, még mielőtt befejezte volna könyörgését, Dinulescu őrnagy felmászott a furgon futódeszkájára, és belépett, revolverrel a bandájában, és felkiáltott: "Végrehajt!"

Ezzel a csendőrök elhajították a kötelüket...

Behúzott függönyökkel a furgonok folytatták útjukat Jilava felé.

Amikor odaértünk, reggel hét óra volt. Ott várt minket Zeciu ezredes; Dan Pascu, a börtönparancsnok; Gherovici ezredes, az orvosszakértő; Ionescu alezredes és mások.

A sírt már megásták.

A kisteherautókból kiemelve a légiósok holttesteit arccal lefelé a földre tették, és hátba lőtték, hogy szimulálják a lövöldözést, miközben megpróbáltak szökni.

Aztán összegyűltünk a jilavai börtön egyik helyiségében, ahol az ezredes előadást tartott nekünk, mondván: "Megtetted kötelességedet, nem vagy közönséges gyilkosok."

Néhány nappal később behívtak Gherovici ezredes irodájába, aki amikor meglátott, azt mondta: "Nagyon erős vagy, hármat megölhettél volna egyszerre." Ezután átadott egy általam aláírandó papírt, amelyen az állt, hogy 20.000 lejes összeget kaptam orvosi segélyként, mondtam neki: „Nem vagyok beteg, ezredes úr”. Azt válaszolta: "Ide figyelj Sarbu! Nem látod, milyen rosszul vagy? És tartsd be a szádat, különben megtöltöm piszokkal" - mutatott egy Mauser pisztolyra az asztalán. Engem tehát a többi csendőrhöz hasonlóan szabadságra küldtek."